

LÆRESETNINGER FRA KIRKENS PRESIDENTER

JOSEPH FIELDING SMITH

LÆRESETNINGER FRA KIRKENS PRESIDENTER
JOSEPH FIELDING SMITH

Utgitt av
Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige
Salt Lake City, Utah

Bøker i serien *Læresetninger fra Kirkens presidenter*

Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith

(artikkelnummer 36481 170)

Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young (35554 170)

Læresetninger fra Kirkens presidenter – John Taylor (35969 170)

Læresetninger fra Kirkens presidenter – Wilford Woodruff (36315 170)

Læresetninger fra Kirkens presidenter – Lorenzo Snow (36787 170)

Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith (35744 170)

Læresetninger fra Kirkens presidenter – Heber J. Grant (35970 170)

Læresetninger fra Kirkens presidenter – George Albert Smith (36786 170)

Læresetninger fra Kirkens presidenter – David O. McKay (36492 170)

Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Fielding Smith (36907 170)

Læresetninger fra Kirkens presidenter – Harold B. Lee (35892 170)

Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball (36500 170)

Du kan kjøpe disse bøkene på ditt lokale distribusjonssenter eller på store.lds.org. Bøkene finnes også elektronisk på LDS.org.

Vi vil sette pris på å få kommentarer og forslag til denne boken. Send dem til Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024 USA.

E-post: cur-development@ldschurch.org

Oppgi navn, adresse, menighet og stav. Pass på å oppgi bokens tittel. Gi så dine kommentarer og forslag angående bokens sterke sider og om mulige forbedringer.

© 2013 ved Intellectual Reserve, Inc.

Med enerett

Printed in the United States of America

Engelsk original godkjent: 8/03

Godkjent for oversettelse: 8/03

Oversettelse av *Teachings of Presidents of the Church:*

Joseph Fielding Smith

Norwegian

36907 170

Innhold

Innledning	V
Historisk sammendrag	IX
Joseph Fielding Smiths liv og virke.	1
1 Vår himmelske Fader	35
2 Vår Frelser Jesus Kristus	47
3 Frelsesplanen	57
4 Vi skulle styrke og bevare familien	71
5 Tro og omvendelse	81
6 Nadverdens betydning	93
7 Joseph og Hyrum Smith, vitner for Jesus Kristus	103
8 Kirken og Guds rike	115
9 Vitner om Mormons bok	125
10 Vår søken etter sannhet	137
11 Hedre de prestedømsnøkler som ble gjengitt gjennom Joseph Smith	149
12 Prestedømmets ed og pakt	159
13 Dåp	169
14 Den hellige ånds gave	179
15 Evig ekteskap	189
16 Oppdra barn i lys og sannhet	199
17 Beseglingskraften og templets velsignelser	211
18 Lev ved hvert ord som utgår fra Guds munn	225
19 I verden, men ikke av verden	235
20 Kjærlighet og omtanke for alle vår Faders barn	247
21 Forkynn evangeliet for verden	257
22 Bønn – et bud og en velsignelse	269
23 Den enkeltes ansvar	279
24 Det arbeid som Kirkens kvinner gjør: “Uselvisk hengivenhet til denne store sak”	291
25 Jesu Kristi fødsel: “En stor glede”	303
26 Forberedelse til vår Herres komme	311
Liste over fotografier og bilder	325
Emneoversikt	327

Joseph Fielding Smith

Innledning

Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum har innført *Læresetninger fra Kirkens presidenter* for å hjelpe deg å komme nærmere din himmelske Fader og fordype din forståelse av Jesu Kristi gjengitte evangelium. Etter hvert som Kirken utgir flere bøker i denne serien, vil medlemmene bygge opp en samling oppslagsbøker i evangeliet til bruk i hjemmet. Bøkene i denne serien er utarbeidet med tanke på både personlig studium og søndagens undervisning. De kan også hjelpe deg å forberede andre leksjoner eller taler og besvare spørsmål om Kirkens lære.

Denne boken inneholder president Joseph Fielding Smiths læresetninger. Han var Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges president fra 23. januar 1970 til 2. juli 1972.

Personlig studium

Søk Den hellige ånds inspirasjon ved hjelp av bønn når du studerer president Joseph Fielding Smiths læresetninger. Spørsmålene på slutten av hvert kapittel vil hjelpe deg å forstå president Smiths læresetninger og anvende dem i ditt eget liv. Mens du studerer disse læresetningene, kan du tenke på hvordan du kan fremlegge dem for familiemedlemmer og venner. Dette vil styrke din forståelse av det du leser.

Hvordan undervise fra denne boken

Denne boken er utarbeidet til bruk både hjemme og i kirken. I høyprestenes grupper, eldstenes quorumer og Hjelpeforeningen vil det normalt bli undervist to søndagsleksjoner hver måned fra kapitler i boken. Etersom boken inneholder flere kapitler enn det som kan dekkes på 12 måneder, kan menighetens og stavens ledere avgjøre hvilke kapitler som best vil dekke behovene til medlemmene de betjener.

Følgende retningslinjer kan hjelpe deg å undervise fra boken:

Forbered deg til å undervise

Søk Den hellige ånds veiledning mens du forbereder deg til å undervise. Studer ydmykt det tildelte kapitlet for å forsikre deg om at du forstår president Smiths læresetninger. Du vil undervise med større oppriktighet og kraft når hans ord har påvirket deg personlig (se L&p 11:21).

Hvis du skal undervise en leksjon i Det melkisedekske prestedømme eller Hjelpeforeningen, skulle du ikke legge denne boken til side eller forberede en leksjon fra annet materiale. Ta bønnen til hjelp, og velg ut de læresetningene fra det aktuelle kapitlet som vil være til størst hjelp for dem du underviser. Noen kapitler inneholder mer materiale enn dere vil kunne gjennomgå i klasseperioden.

Oppfordre klassemedlemmene til å studere kapitlet før leksjonen og ha med seg boken. Når de gjør det, vil de være bedre forberedt til å delta i diskusjoner og oppbygge hverandre.

Når du forbereder deg til å undervise, skulle du vie spesiell oppmerksomhet til “Forslag til studium og undervisning” på slutten av hvert kapittel. Under denne overskriften vil du finne spørsmål, relaterte skriftsteder og hjelp til undervisningen. Spørsmålene og relaterte skriftsteder korrelerer spesielt med kapitlet der de finnes. Hjelp til undervisningen kan veilede deg i alle dine anstrengelser for å hjelpe andre å finne glede i å lære og etterleve evangeliet.

Presenter kapitlet

Når du presenterer kapitlet, og gjennom hele leksjonen, skulle du prøve å skape en atmosfære hvor Ånden kan røre ved elevenes hjerte og forstand. For å komme i gang med leksjonen, hjelper du elevene til å fokusere på kapitlets læresetninger. Overvei følgende forslag:

- Les og snakk sammen om det som står under “Fra Joseph Fielding Smiths liv” i begynnelsen av kapitlet.
- Ta opp et bilde eller et skriftsted fra kapitlet.
- Syng en passende salme sammen.
- Fortell kort noe du selv har opplevd som angår temaet.

Lede en diskusjon om president Smiths læresetninger

Når du underviser fra denne boken, bør du innby andre til å dele sine tanker, stille spørsmål og undervise hverandre. Når de deltar aktivt, vil de være bedre forberedt til å lære og motta personlig åpenbaring. La heller gode diskusjoner få fortsette istedenfor å prøve å dekke alle læresetningene. For å oppmuntre til diskusjon kan du bruke spørsmålene på slutten av hvert kapittel. Du kan også formulere dine egne spørsmål som er spesielt tilpasset dem du underviser.

Følgende alternativer kan gi deg flere ideer:

- Be deltagerne fortelle hva de har lært under sitt personlige studium av kapitlet. Det kan være lurt å kontakte noen få deltagere i løpet av uken og be dem forberede seg på å fortelle hva de har lært.
- Gi deltagerne i oppdrag å lese utvalgte spørsmål på slutten av kapitlet (enten hver for seg eller i små grupper). Be dem se etter læresetninger i kapitlet som er relevante for spørsmålene. Be dem deretter dele sine tanker og oppfatninger med resten av gruppen.
- Les en del av president Smiths uttalelser fra kapitlet sammen. Be deltagerne fortelle om eksempler fra Skriftene og sin egen erfaring som illustrerer det president Smith lærte.
- Be klassens medlemmer velge en del og lese den hver for seg. Be dem som har lest den samme delen, om å gå sammen i grupper på to eller tre for å snakke om hva de har lært.

Oppmuntre til å dele med andre og anvende

President Smiths læresetninger vil bli mest meningsfulle for de som deler dem med andre og anvender dem i sitt eget liv. Overvei følgende forslag:

- Spør deltagerne hvordan de kan bruke president Smiths læresetninger i sitt ansvar hjemme og i Kirken. Du kan for eksempel hjelpe dem å grunne på og diskutere hvordan de kan anvende hans læresetninger som ektemenn, hustruer, foreldre, sønner, døtre, hjemmelærere eller besøkende lærerinner.
- Oppfordre deltagerne til å dele noen av president Smiths læresetninger med familiemedlemmer og venner.

- Oppfordre deltagerne til å anvende det de har lært, og utveksle erfaringer i begynnelsen av neste klasseperiode.

Rund av diskusjonen

Oppsummer kort leksjonen, eller be en eller to deltagere om å gjøre det. Bær vitnesbyrd om læresetningene dere har snakket om. Du kan også gjerne oppfordre andre til å bære vitnesbyrd.

Informasjon om kildene som siteres i boken

Læresetningene i denne boken er direkte sitater fra president Joseph Fielding Smiths taler, artikler, bøker, brev og dagbøker. I sitater fra publiserte kilder er tegnsetting, rettskrivning, store bokstaver og avsnittinndeling i de opprinnelige kildene beholdt hvis det ikke har vært nødvendig å foreta redaksjonelle eller typografiske endringer for å gjøre det mer lesbart. Av denne grunn vil du kunne oppdage mindre uoverensstemmelser i teksten. Ordet *evangelium* er for eksempel skrevet med liten forbokstav i noen sitater og med stor i andre (gjelder engelsk).

Dessuten brukte president Smith ofte ord som *menn*, *mann* eller *menneskeheten* om alle mennesker, både menn og kvinner. Han brukte ofte pronomenene *han*, *hans* og *ham* selv om det var snakk om begge kjønn. Dette var vanlig i språket på hans tid. Tross forskjellene mellom disse språkreglene og språket i vår tid, gjelder president Smiths læresetninger både kvinner og menn.

Historisk sammendrag

Følgende kronologiske oversikt gir en kort historisk bakgrunn for president Joseph Fielding Smiths læresetninger i denne boken.

19. juli 1876	Født i Salt Lake City, Utah, sønn av Julina Lambson Smith og Joseph F. Smith.
19. juli 1884	Døpt og bekreftet av sin far. Får sitt første personlige eksemplar av Mormons bok av sin far.
6. april 1893	Er tilstede ved innvielsen av Salt Lake tempel
1896	Mottar Det melkisedekske prestedømme og tempelbegavelsen.
26. april 1898	Gifter seg med Louie Emily Shurtliff i Salt Lake tempel.
Mai 1899 til juli 1901	Er heltidsmisjonær i England.
1901 til 1910	Utfører mange kall i Kirken, blant annet som president for et prestedømsquorum, medlem av generalutvalget for Unge menns gjensidige utdannelsesforening, høyrådsmedlem og medlem av en komité på generalplan med ansvar for å utarbeide materiell til forsvar av Kirken.
Oktober 1901	Begynner sin ansettelse ved Kirkens historikers kontor.

- 1902 Utgir et slektshistoriehefte med tittelen *Asael Smith fra Topsfield, Massachusetts, med en beretning om familien Smith*. Dette er hans første av mange publikasjoner, inkludert 25 bøker og en rekke artikler for Kirkens tidsskrifter.
8. april 1906 Oppholdt på generalkonferansen som assisterende historiker i Kirken, en stilling han har frem til mars 1921.
30. mars 1908 Louie Shurtliff Smith dør etter alvorlig sykdom i forbindelse med sitt tredje svangerskap.
2. november 1908 Gifter seg med Ethel Georgina Reynolds i Salt Lake tempel.
7. april 1910 Ordinert til apostel av sin far.
- Oktober 1918 Nedtegner en åpenbaring om de dødes forløsning som diktert av sin far, som er Kirkens president på den tiden. Denne åpenbaringen finnes nå i Lære og pakter 138.
6. januar 1919 Utnevnt til rådgiver i presidentskapet for Salt Lake tempel, en stilling han har til 1935.
17. mars 1921 Utnevnt til Kirkens historiker, en stilling han har til 1970.
- 1934 Utnevnt til president for Utah genealogiske forening, en stilling han har til 1961.
26. august 1937 Ethel Reynolds Smith dør etter å ha vært syk i fire år.
12. april 1938 Gifter seg med Jessie Ella Evans i Salt Lake tempel.

- Mai til november 1939 Utfører et spesielt oppdrag i Europa sammen med Jessie, hvor de besøker England, Skottland, Nederland, Belgia, Frankrike, Sveits, Italia, Sverige, Norge, Danmark, Tsjekkoslovakia, Østerrike og Tyskland. Leder evakueringen av alle amerikanske misjonærer fra Europa etter utbruddet av andre verdenskrig.
8. juni 1945 Kalt som president for Salt Lake tempel, en stilling han har til 1949.
6. oktober 1950 Beskikkes som fungerende president for De tolv apostlers quorum.
9. april 1951 Oppholdt som president for De tolv apostlers quorum.
- Juli til august 1955 Utfører et spesielt oppdrag i Asia, hvor Jessie ledsager ham. Innvier Guam, Korea, Okinawa og Filippinene for evangeliets forkynnelse.
- September 1958 Er tilstede ved innvielsen av London England tempel.
- Oktober 1960 til januar 1961 Ledsaget av Jessie, besøker han Kirkens ledere og misjonærer i Sentral- og Syd-Amerika.
- Mai 1963 Forretter ved nedleggelsen av hjørne-
stenen til Oakland California tempel.
- September 1963 Innvier pionermonumentet i Kansas City, Missouri og Liberty fengsel historiske minnesmerke i Liberty, Missouri.
29. oktober 1965 Kalt som rådgiver i Det første presidentskap under ledelse av president David O. McKay.

18. januar 1970 Blir seniorapostel og presiderende leder for Kirken ved president David O. McKays død.
23. januar 1970 Beskikkes som president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
6. april 1970 Oppholdt som Kirkens president på generalkonferansen.
3. august 1971 Jessie Evans Smith dør.
- 27.-29. august 1971 Presiderer ved Kirkens første områdekonferanse, som holdes i Manchester, England.
18. januar 1972 Holder innvielsesbønnen for Ogden Utah tempel.
9. februar 1972 Presiderer ved innvielsen av Provo Utah tempel. Etter å ha skrevet innvielsesbønnen, ber han president Harold B. Lee om å holde bønnen.
2. juli 1972 Dør i Salt Lake City, Utah, 17 dager før sin 96. fødselsdag.

Joseph Fielding Smiths liv og virke

President Joseph Fielding Smith “brukte tre store ord som jeg aldri kan glemme”, mintes president Gordon B. Hinckley. Disse ordene var “sanne og trofaste”. President Hinckley sa: “I sine offentlige taler, i sin private samtale, i sine bønner til Herren, ba han om at vi må være sanne og trofaste.”¹ President Thomas S. Monson fortalte om et lignende minne: “Selv i sine fremskredne år, ba [han] alltid: ‘Måtte vi være sanne og trofaste til enden.’”²

“Sanne og trofaste.” For president Joseph Fielding Smith var dette mer enn et uttrykk han gjentok om og om igjen. Det var et dyptfølt uttrykk for hans håp for alle mennesker. Det var også en beskrivelse av hans liv, fra hans barndom til hans tjeneste som president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

“Et løftets barn”

Joseph Fielding Smith “ble født som et løftets barn”, sa eldste Bruce R. McConkie i De tolv apostlers quorum. Eldste McConkie, en svigersønn av president Smith, forklarte at Julina Lambson Smith hadde tre døtre, men ingen sønner, og i likhet med Hanna i oldtiden gikk hun til Herren og ‘gjorde et løfte’. [1 Samuel 1:11.] Hennes løfte: at hvis Herren ville gi henne en sønn, ‘ville hun gjøre alt i sin makt for å hjelpe ham å gjøre ære på Herren og sin far’. Herren hørte hennes bønner, og hun holdt sitt løfte til ham.”³ 19. juli 1876 ønsket Julina og hennes ektemann, Joseph F. Smith, velkommen en nyfødt sønn i sin familie. De kalte ham Joseph Fielding Smith jr., etter sin far.

Ved fødselen sluttet Joseph Fielding Smith seg til en familie som var rik på tro, tjeneste og ledelse. Hans bestefar Hyrum Smith var profeten Joseph Smiths bror, og et tappert vitne om evangeliets gjengivelse. Herren utpekte Hyrum til “å være en profet, en seer og

*Joseph Fielding Smiths foreldre, president Joseph F. Smith
og Julina Lambson Smith*

en åpenbarer for [sin] kirke”, og sa at Hyrums navn ville “holdes i hederlig erindring fra generasjon til generasjon, evindeligg og alltid” (L&p 124:94, 96). Sammen med sin bror Joseph beseglet Hyrum sitt vitnesbyrd med sitt blod og ble drept av en mobb 27. juni 1844 (se L&p 135).

Joseph Fielding Smiths far, Joseph F. Smith, bar tunge ansvarsbyrder helt fra barnsben av. Som det førstefødte barn av Hyrum og Mary Fielding Smith, var han fem år gammel da hans far ble myrdet, og ni år gammel da han hjalp sin enkemor å kjøre vognen sin fra Nauvoo, Illinois til Saltsjødalen. Han tjenestegjorde senere som misjonær og som medlem av De tolv apostlers quorum. Han var rådgiver i Det første presidentskap da hans sønn Joseph ble født. Fra 17. oktober 1901 til 19. november 1918 var han Kirkens president.

Joseph Fielding Smiths mor, Julina Lambson Smith, tilhørte en av de tidlige pionerfamiliene i Saltsjødalen. Fra hun fylte ni, ble hun oppdratt i hjemmet til sin onkel George A. Smith, som var medlem av De tolv apostlers quorum på den tiden, og sin tante Bathsheba W. Smith. (Eldste Smith ble senere førsterådgiver i Det første presidentskap under president Brigham Young, og søster Smith ble Hjelpeforeningens generalpresident.) Som voksen var Julina en hengiven hustru og mor og et entusiastisk medlem av Hjelpeforeningen. Hun var kjent for sin medfølelse og dyktighet som jordmor da hun bragte “nesten 1000 barn til verden”, og sin omsorg for deres mødre.⁴ Fra oktober 1910 til april 1921 var hun annenrådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap.

Arbeid og lek som ung mann

Joseph lærte å arbeide i ung alder. Hans familie eide en gård i Taylorsville, Utah, ca 16 kilometer fra deres hjem, hvor han og hans brødre hjalp til med vanning, høynn og stell av husdyr. Hjemme pleiet familien en stor grønnsakshage, flere frukttrær, tre lange rader med druer, en hønseflokk, tre kyr og noen hester. President Joseph F. Smith praktiserte flergifte, så familien hadde mange munner å mette og mange hender til å hjelpe til med arbeidet. Etter som Joseph Fielding Smith var en av de eldste sønnene i den store familien, fikk han noen oppgaver som normalt ville ha blitt gitt til

en voksen. I tillegg til disse oppgavene gjorde han alltid det nødvendige skolearbeidet.

Josephs første arbeid utenfor hjemmet og familiegården var sammen med hans mor. Han kjørte ofte hest og kjerre for å hjelpe henne å oppfylle sine plikter som jordmor. I slutten av tenårene ble han ansatt ved Zion's Cooperative Mercantile Institution (ZCMI), der han arbeidet lange og fysisk krevende dager. Han fortalte senere: "Jeg arbeidet som en arbeidshest hele dagen og var utslitt da kvelden kom, etter å ha båret sekker med mel og sukker og skinke og bacon på ryggen. Jeg veide 68 kilo, men hadde ingen betenkelighet med å plukke opp en 90-kilos sekk og slenge den på skuldrene."⁵

Som en motvekt til sine tunge arbeidsoppgaver, fant Joseph litt tid å leke. Han og søsknene likte å leke rundt huset om kveldene og gjemme seg blant vinrankene – "spesielt når druene var modne".⁶ Han elsket også å spille baseball. Hver menighet hadde et organisert baseball-lag, og han likte denne vennlige rivaliseringen.

Evangeliestudium og åndelig vekst

Selv om baseball var viktig for den unge Joseph Fielding Smith, forlot han noen ganger kampen tidlig, fordi han hadde en interesse som var enda viktigere for ham. I slike stunder gjemte han seg bort "på låven eller i skyggen av et tre for å komme tilbake til sin lesing" av Mormons bok.⁷ "Så lenge jeg kan huske," sa han senere, "helt fra jeg lærte å lese, har jeg fått mer glede og større tilfredsstillelse av å studere Skriftene og lese om den Herre Jesus Kristus og profeten Joseph Smith og det verk som er utført for menneskets frelse, enn av noe annet i hele verden."⁸ Han begynte å etablere et mønster for personlig skriftstudium da han fikk sitt første eksemplar av Mormons bok i en alder av åtte. Han leste ivrig standardverkene og Kirkens publikasjoner. Han hadde Det nye testamente i lommeformat, slik at han kunne lese i lunsjpauser og når han gikk til og fra jobben ved ZCMI. Jevnt og trutt økte han styrken av sitt vitnesbyrd om det gjengitte evangelium.

Men Josephs åndelig vekst var ikke begrenset til stille personlig studium. Han deltok trofast på Kirkens møter og klasser, og han mottok prestedømsordinanser og velsignelser. Han var spesielt

Unge Joseph Fielding Smith dro noen ganger tidlig fra baseballkamper for å kunne lese Mormons bok på familiens låve.

tiltrukket av templet. Salt Lake tempel hadde vært under oppføring i 23 år da han ble født. "I sine ungdomsår hadde Joseph med stor interesse fulgt med på den daglige fremdriften av oppføringen av dette storslagne byggverket. Han hadde sett den siste ladningen med de store granittstenene bli fraktet inn med jernbanevogner fra stenbruddet... [Han] hadde sett da de majestetiske spirene endelig tok form... [Han sa:] 'Jeg lurte på om jeg ville leve lenge nok til å se templet fullført.'"⁹

6. april 1893 deltok Joseph i den første innvielsessesjonen for Salt Lake tempel. President Wilford Woodruff, Kirkens fjerde president, presiderte under møtet og holdt innvielsesbønnen. På forhøyningen til venstre for president Woodruff satt hans annenrådgiver, president Joseph F. Smith.

Da Joseph Fielding Smith var 19 år gammel, fikk han en patriarkalsk velsignelse. Denne velsignelsen, som ble gitt av hans onkel

John Smith, som da var Kirkens patriark, ga Joseph ytterligere åndelig styrke. Joseph ble fortalt:

“Det er ditt privilegium å leve til høy alderdom og Herrens vilje at du skal bli en betydningsfull mann i Israel...

Det skal være din oppgave å sitte i råd med dine brødre og å presidere blant folket. Det skal også være din oppgave å reise meget i ditt hjemland og i utlandet, til lands og til vanns, og arbeide i ledende stillinger, og jeg sier deg, løft ditt hode, oppløft din røst uten frykt eller beven, for Herren skal lede deg og Herrens velsignelse skal hvile over deg. Hans Ånd skal lede ditt sinn og gi deg det du skal si så du skal gjøre de ugudeliges visdom til skamme, og de urettferdiges råd skal aktes for intet.”¹⁰

Senere samme år, etter hans 20-årsdag, fikk han nye muligheter til tjeneste og åndelig vekst. Han ble ordinert til en eldstes embede i Det melkisedekske prestedømme, og han mottok tempelbegavelsen. Mot slutten av sitt liv, da han var Kirkens president, erklærte han: “Jeg er så takknemlig for at jeg har det hellige prestedømme. Jeg har forsøkt alle mine dager å foredle mitt kall i prestedømmet, og håper å holde ut til enden i dette liv og for å kunne nyte samvær med de trofaste hellige i livet som kommer.”¹¹

Frieri og ekteskap

Mens den unge Joseph Fielding Smith hjalp til med å forsørge sin familie, studerte evangeliet og forberedte seg til prestedømsvelsignelser, gikk ikke hans innsats ubemerket hen av en ung kvinne ved navn Louie Shurtliff. Louie, hvis foreldre bodde i Ogden, Utah, kom for å bo hos familien Smith slik at hun kunne gå på University of Utah, som på den tiden lå over gaten fra familien Smiths hjem.

I begynnelsen var Joseph og Louies forhold intet mer enn et formelt vennskap, men det fikk gradvis et mer romantisk preg. Etter som paret hadde lite penger, ble deres samvær stort sett begrenset til å lese sammen i familiens dagligstue, snakke med hverandre, gå turer sammen og gå på sosiale sammenkomster i Kirken. Joseph likte også å lytte mens Louie spilte piano. En gang imellom gikk de på en forestilling på et lokalt teater. Ved utgangen av Louies andre studieår ved universitetet, hadde deres samvær blomstret til

kjærlighet – i den grad at Joseph syklet 160 kilometer tur-retur på sporete grusveier for å treffe henne i Ogden én eller to ganger når han hadde fri fra skolen.¹²

Til slutt begynte Louie og Joseph å snakke om ekteskap. Ett spørsmål gjensto imidlertid: Ville Joseph bli kalt på misjon? Den gangen kontaktet ikke unge menn og kvinner som ønsket å reise på misjon sin biskop for å bli anbefalt for slike kall. Behandlingen av misjonskall ble gjort utelukkende ved kontoret til Kirkens president. En ung mann visste aldri når han kunne finne et misjonskall i postkassen.

Louie ble uteksaminert fra universitetet våren 1897 og flyttet tilbake til Ogden sammen med foreldrene. Ett år senere, da det tilsynelatende ikke var noe misjonskall på vei, besluttet paret å gå videre med sine gifteplaner. Som Joseph sa senere: “Jeg overtalte henne til å flytte, og 26. april 1898 dro vi til Salt Lake tempel og ble viet for tid og all evighet av min far, president Joseph F. Smith.”¹³ Da Joseph og Louie startet sitt liv sammen, bodde de i en liten leilighet i familien Smiths hjem.

Misjonskall

I Kirkens tidlige tid ble gifte menn ofte kalt på heltidsmisjon, så Joseph og Louie ble ikke overrasket da det 17. mars 1899 kom et misjonskall i posten, undertegnet av president Lorenzo Snow. Men Joseph ble kanskje litt overrasket over sitt tildelte arbeidsområde. Før han mottok kallet hadde han hatt en samtale med president Franklin D. Richards, president for De tolv apostlers quorum, om muligheten for å få et misjonskall. Joseph fortalte senere: “[Han] spurte meg hvor jeg ønsket å reise. Jeg fortalte ham at jeg ikke hadde noen spesiell preferanse, men at jeg ville dra dit jeg ble sendt. Men han sa: ‘Du må da ha et sted du ville foretrekke å reise til.’ Jeg sa: ‘Tja, jeg ville vel foretrekke å reise til Tyskland.’ Så de sendte meg til England!”¹⁴

Louie besluttet å bo sammen med foreldrene sine mens Joseph var borte. Dette, følte hun, ville hjelpe henne å takle ensomheten ved å være adskilt fra sin mann. Hun skulle arbeide i farens butikk for å tjene penger til å finansiere Josephs misjon.¹⁵

Eldste Joseph Fielding Smith som heltidsmisjonær

12. mai 1899, en dag før avreise til misjonsmarken, fikk eldste Smith og andre misjonærer instruksjoner fra president Joseph F. Smith og eldstene George Teasdale og Heber J. Grant i De tolv apostlers quorum. Dette var omfanget av deres opplæring før de reiste ut som heltidsmisjonærer. På dette møtet fikk hver misjonær en offisiell misjonærautorisasjon. Eldste Smiths lød:

“Dette bekrefter at bæreren, eldste Joseph F. Smith jr., er et fullverdige medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og har av generalautoritetene i nevnte kirke blitt behørig utnevnt til å reise på misjon til Storbritannia for å forkynne evangeliet og forrette i alle ordinanser knyttet til hans embede.

Vi oppfordrer alle mennesker til å gi akt på hans læresetninger og råd som en Guds mann, sendt for å åpne døren for dem til liv og frelse – og til å hjelpe ham på hans reiser, med alt som han trenger.

Vi ber også Gud, den evige Fader, å velsigne eldste Smith og alle som mottar ham og hjelper ham, med himmelens og jordens velsignelser, for tid og all evighet, i Jesu Kristi navn. Amen.

Undertegnet i Salt Lake City, Utah, 12. mai 1899, på vegne av nevnte kirke. Lorenzo Snow, George Q. Cannon, Jos. F. Smith, Det første presidentskap.”¹⁶

Neste dag samlet familien seg hjemme for å ta farvel med Joseph og en eldre bror som også hadde blitt kalt til å tjene i England. Ett familiemedlem var imidlertid fraværende fra sammenkomsten. Josephs yngre søster Emily gjemte seg fordi hun skammet seg over noe hun hadde gjort noen år tidligere. Når Joseph og Louie hadde vært ute sammen, sendte Joseph av og til Emily og andre små barn tidlig til sengs, slik at han kunne tilbringe tid alene med kjæresten sin. Frustrert over denne oppfattede urettferdighet, hadde Emily ofte bedt om at Herren måtte sende broren bort på misjon. Nå som han virkelig skulle dra, hadde hun dårlig samvittighet for den rollen hun kunne ha spilt i dette.¹⁷

Joseph og Louie visste at kallet til å tjene i England hadde kommet fra Herren. Joseph var ivrig etter å gjøre sin plikt, og Louie var glad for at hennes mann ville reise på misjon, men begge kjempet med tanken på å skulle være adskilt. Da tiden kom til at eldste Smith skulle dra til jernbanestasjonen, “prøvde Louie å være tapper og ikke la Joseph se henne gråte. Men det var vanskelig å skjule røde øyne. Og Joseph hadde allerede så sterk hjemlengsel bare ved tanken på å dra, at han ikke hadde lyst til å snakke med noen... Det var en klump i Josephs hals da han stoppet foran døren til det gamle huset i First North Street og kysset hver av sine kjære farvel: Mamma, pappa, brødre og søstre, tanter og sist av alle, Louie. ‘Farvel Louie, skatten min. Gud velsigne deg og bevare deg i trygghet for meg.’”¹⁸

Evangeliets frø blir sådd i England

Fra det øyeblikk toget – som var ubehagelig og fylt med tobakksrøyk – satte opp dampen og dro hjemmefra, viet eldste Smith seg til sin misjon. Hans dagbokoppføringer og brevene han sendte og

mottok, fortalte om vanskelighetene han møtte som misjonær, og den tro og hengivenhet han møtte dem med.

På slutten av sin første dag med misjonærarbeid i England, skrev han i dagboken sin: "Dette har vært en svært viktig dag i mitt korte liv. Jeg kom fra mitt hjem for mindre enn en måned siden i den hensikt å forkynne vår Herres evangelium... Jeg har vært ute og kontaktet mennesker i dag og delt ut 25 brosjyrer. Det er første gang jeg har forsøkt meg på denne typen arbeid, og det var ikke lett for meg... Jeg bar vitnesbyrd for verden for første gang i dag, men vil bli i stand til å gjøre det bedre. Med hjelp fra Herren skal jeg gjøre hans vilje slik jeg ble kalt til å gjøre."¹⁹

Da hans far sendte ham et par dollar til nødvendigheter, svarte han: "Jeg skal være veldig forsiktig med de midlene du sender meg. Jeg bruker ikke noe med mindre jeg har en god grunn for det." Han fortalte også sin far om sin faste beslutning om å lære og undervise i evangeliet: "Jeg er her for å forkynne evangeliet, og jeg håper jeg vil være i stand til å gjøre det godt... Jeg ønsker å forbedre min forstand og mine talenter mens jeg er her, så jeg alltid kan brukes til noe i livet... Jeg ønsker å gjøre rett i alle ting, og ingenting gir meg mer glede enn å lære noe om evangeliet. Mitt ønske er å bli kjent med det og tilegne meg visdom."²⁰

President Joseph F. Smith skrev følgende anerkjennelse i et brev til eldste Joseph Fielding Smith: "Jeg liker din innstilling, jeg har tro på din integritet, og du gir meg glede og tilfredsstillelse. Jeg vil at du skal utvikle visdom og sindig dømmekraft og tålmodighet, samt Den hellige ånd og Guds kjærlighet."²¹ Louies far, Lewis Shurtliff, uttrykte også tillit til eldste Smith: "Jeg har alltid følt at du ville utføre en strålende misjon og få en erfaring som vil forberede deg for den opphøyde stilling som du er bestemt til å inneha en gang i fremtiden."²²

I brev til Louie uttrykte Joseph alltid sin kjærlighet til henne. Han la ofte med pressede blomster i sine "varme og kjærlige brev".²³ Han skrev også om utfordringene han opplevde: "Det er mange i dette landet som vet at det evangelium vi forkynner, er sant, men de har ikke det moralske mot som skal til for å komme ut av verden og ta imot det."²⁴

Louie sendte brev minst en gang i uken. “Husk,” skrev hun en gang, “at jeg er her for å elske og be for deg og at jeg aldri vil glemme deg et eneste øyeblikk... Velsigne deg, min egen kjære mann, det er alltid min bønn.”²⁵ Louie var tydelig angående sin hengivenhet til sin mann, og hun var like tydelig angående sin hengivenhet til Herren og hans verk. Hun minnet konsekvent Joseph på ikke å la hjemlengsel få svekke hans beslutning om å tjene.

Eldste Smith trengte denne oppmuntringen, for han fant sjelden noen som ville motta budskapet om det gjengitte evangelium. Mange år senere fortalte han “sin sønn Joseph at forholdene var så ille og folk så uinteressert at han kom inn i en sinnstilstand hvor han trodde at han ikke kunne klare å fortsette. En natt lå han våken og tenkte på behovet for å finne arbeid for å kunne betale for hjemreisen.”²⁶ Men med inspirasjon og oppmuntring fra sine kjære, og styrket av deres bønner og sitt eget ønske om å tjene, overvant han disse tankene. Han visste at Herren hadde kalt ham, og han visste at han måtte arbeide flittig til beste for dem han tjente og til beste for sin familie. Han skrev: “Jeg vil heller bli her for alltid enn å komme hjem uten å bli avløst med heder... Jeg ber om at jeg må ha evangeliets ånd og kjærlighet til mine medmennesker, så jeg må være i stand til å blir her til jeg blir hederlig avløst. Om det ikke var for de mange bønner som holdes for meg hjemme så vel som mine egne, kunne jeg ikke lykkes.”²⁷

Eldste Joseph Fielding Smith ble avløst med heder fra sin misjon den 20. juni 1901. I løpet av sine to år med trofast tjeneste, “fikk han ikke en eneste konvertitt og fikk ikke anledning til å utføre en eneste dåp, selv om han bekreftet én konvertitt.”²⁸ Han og hans ledsagere hadde imidlertid sådd evangeliet frø og hjulpet mange å finne større fred og forståelse, og han hadde vokst personlig ved å studere og undervise i evangeliet, og som prestedømsleder.

Et nytt hjem og nye oppgaver

Joseph kom til Salt Lake City 9. juli 1901. Etter å ha tilbragt noen dager sammen med Louies familie i Ogden, vendte Joseph og Louie tilbake til sitt hjem hos familien Smith og gjenopptok sitt liv

Louie Shurtliff Smith

sammen. Deres ekteskap var preget av tro, flid og tjeneste, mens de arbeidet for å etablere et hjem og en familie og yte tjeneste i Kirken.

Snart etter at Joseph kom hjem, begynte han å søke etter en jobb slik at han kunne forsørge familien. Med hjelp fra et familiemedlem, sikret han seg en midlertidig stilling ved kontoret til rådmannen i Salt Lake County. Ca. fem uker senere tok han imot en stilling ved Kirkens historikers kontor. Etter hvert som han lærte mer om Kirkens historie, ble han også mer oppmerksom på personer som forsøkte å bringe Kirken og dens ledere i vanry. Han arbeidet utrettelig for å frembringe informasjon til forsvar av troen. Dette var begynnelsen på en tjeneste som ville være til velsignelse for Kirken i mange år fremover.

Våren 1902 var Louie gravid. Hun og Joseph var takknemlige for sin lille leilighet, men de så frem til å bygge sitt eget hus. Josephs trygge arbeidsplass gjorde dem i stand til å begynne å legge planer. De engasjerte et byggefirma og avtalte at Joseph skulle gjøre mye av arbeidet selv for å redusere kostnadene. Deres første barn, en datter

som het Josephine, ble født i september 1902, og de flyttet inn i sitt nye hjem ca 10 måneder senere. I 1906, etter at Louie hadde lidd seg gjennom et vanskelig svangerskap, ønsket de igjen en datter velkommen til sitt hjem, og de kalte henne Julina.

Joseph var alltid villig til å delta i Herrens frelsende verk, og han fikk mange muligheter til å gjøre det. I 1902 ble han kalt som en av presidentene i De syttis 24. quorum, og fikk også oppgaven som lærer for quorumet. (På den tiden hadde Kirken mer enn 100 quorum av syttier. Medlemmene av disse quorumene var ikke generalautoriteter.) Joseph ble også kalt som medlem av generalutvalget for Unge menns gjensidige utdannelsesforening og som medlem av høyrådet i Salt Lake stav. Han ble ordinert til høyprest av sin bror Hyrum, et medlem av De tolv apostlers quorum. På generalkonferansen i april ble han oppholdt som assisterende kirkehistoriker, og i januar året etter ble han utnevnt til en spesiell komité som hadde som formål “å utarbeide data til forsvar av Kirken mot angrep fra dens fiender”.²⁹

Da Josephs far var Kirkens president, hjalp Joseph ham ofte med korrespondanse og andre administrative oppgaver, og innimellom ble han med sin far på oppdrag i Kirken. Én gang reiste til og med Joseph i president Smiths sted. Han skrev: “Jeg dro til Brigham City [Utah] etter forespørsel fra min far, for å innvie det andre møtehuset i Brigham City. De ønsket sterkt at *han* skulle holde innvielsesbønnen, men ettersom han led av en alvorlig forkjølelse, sendte han meg i sitt sted.” Da stavspresidenten og en biskop møtte Joseph på jernbanestasjonen, ble de ikke glad for å se ham.³⁰ Stavspresidenten skal angivelig ha sagt: “Jeg har lyst til å gråte. Vi har ventet på Kirkens president, og vi får en gutt i stedet.” Ifølge én beretning om hendelsen, svarte Joseph spøkefullt: “Jeg har også lyst til å gråte.”³¹

Selv om mange av Josephs oppgaver i Kirken førte ham bort fra hjemmet, fant han og Louie også tid til å utføre tjeneste sammen og nyte hverandres selskap. I sin dagbokoppføring for 1. november 1907 skrev han: “Sammen med Louie tilbragte jeg mesteparten av dagen i Salt Lake tempel, en av de lykkeligste dagene i vårt liv og den mest utbytterike for oss.”³²

Prøvelser og velsignelser

Joseph satte mange av sin oppgaver i Kirken til side i mars 1908, fordi han følte behov for å være hjemme hos Louie så mye som mulig. Hun led av en alvorlig, vedvarende sykdom knyttet til de tidlige stadier av hennes tredje svangerskap. Til tross for bønner, prestedømsvelsignelser, omhyggelig omsorg fra sin mann og grundig tilsyn fra leger, ble hun stadig verre. Hun døde 30. mars.

I sin sorg skrev Joseph: "I løpet av denne måneden som har vært preget av konstant angst og bekymring hos meg, har jeg gjennomgått prøvelser og erfaringer av det dypeste og mest smertefulle slag. Og gjennom det hele har jeg vendt meg til Herren for å få styrke og trøst. Etter å ha utholdt nesten uutholdelig smerte i tre eller fire uker, og etter en sykdom som varte i nesten to måneder, ble min elskede hustru befridd fra sine lidelser... og dro fra meg og våre dyrebare barn til en bedre verden, hvor vi tålmodig og i sorg venter på et møte som vil bli ytterst vidunderlig." Joseph sa at hans hustru "døde fast i troen og tro mot ethvert prinsipp i evangeliet".³³

Joseph ble snart overveldet av oppgaven med å oppdra to små døtre i et hjem uten en mor. Hans foreldre inviterte den unge familien til å bo hos seg. Selv med denne hjelpen innså enkemannen at hans små barn trengte en kjærlig mors omsorg.

Slik han gjorde med alle viktige beslutninger, gjorde Joseph denne saken til gjenstand for inderlig bønn. Ethel Georgina Reynolds, en sekretær ved Kirkens historikers kontor, ble svaret på hans bønner. Joseph inviterte henne til å bli med ham og hans døtre på en utflukt i parken den 6. juli 1908. Utflukten var vellykket, ettersom alle fire trivdes i hverandres selskap. Ti dager senere hadde han og Ethel et stevnemøte sammen uten barn tilstede, og kort tid senere ble de forlovet.

Ethel og Joseph ble beseget i Salt Lake tempel 2. november 1908. Mange år senere skrev Joseph i et brev til Ethel: "Du vet ikke hvor ofte jeg har takket Herren for at jeg ikke gjorde noen feil da jeg trengte en ledsager. Du ble sendt til meg."³⁴ I tillegg til å være en kjærlig følgesvenn for Joseph, ble Ethel raskt en mor nummer to for Josephine og Julina.

Ethel Reynolds Smith

Tjeneste som medlem av De tolv apostlers quorum

Like før generalkonferansen i april 1910, døde president John R. Winder, førsterådgiver i Det første presidentskap. Eldste John Henry Smith, som hadde virket i De tolv quorum, ble kalt til Det første presidentskap, og etterlot seg en ledig plass i De tolv quorum. Det første presidentskap og De tolv quorum møttes i Salt Lake tempel for å samtale om menn som ville være kvalifisert til å overta den ledige plassen. Etter å ha rådført seg med hverandre i omtrent en time, var de ute av stand til å "komme til noen form for enstemmighet om saken. Til slutt trakk president Joseph F. Smith seg tilbake til et rom for seg selv og knelte i bønn for å få veiledning. Da han kom tilbake, spurte han litt nølende de 13 andre brødrene om de ville være villige til å overveie hans sønn Joseph Fielding Smith jr. til stillingen. Han nølte med å foreslå det, sa han, fordi hans sønn Hyrum allerede var medlem av rådet, og hans sønn David var rådgiver i Det presiderende biskopsråd. Han fryktet at Kirkens medlemmer ville bli misfornøyd med å få enda en av hans sønner utnevnt

til generalautoritet. Likevel følte han seg inspirert til å fremlegge Josephs navn til overveielse. De andre mennene syntes straks å akseptere forslaget og støttet president Smith i det.

“Angivelig skal president Smith ha snakket om valget av Joseph med hans [Josephs] mor i forkant av bekjentgjørelsen på konferansen. Josephs søster Edith S. Patrick sier: ‘Jeg husker at mor fortalte oss at i 1910 kom far hjem fra sitt rådsmøte i templet og virket veldig bekymret. På spørsmål om hva som plaget ham, sa han at Joseph hadde blitt valgt som en av De tolv. Han sa at brødrene enstemmig hadde valgt ham og at han nå, som president, ville bli sterkt kritisert for å ha gjort sin sønn til apostel. Mor sa at han ikke skulle bekymre seg det minste om hva folk ville si. Hun visste at Herren hadde utvalgt ham, og sa at hun visste at han ville gjøre ære på sitt kall.’

...Det var sedvane på den tiden *ikke* å varsle den utvalgte personen på forhånd, men heller la ham få høre om sin utnevning når hans navn ble lest på konferansen for oppholdelse. Slik hadde det seg at da Joseph Fielding gikk til konferansen 6. april 1910, hadde han ingen anelse om at han hadde blitt valgt.” Da han kom inn i Tabernaklet, sa en dørvakt til ham: “Nå, Joseph, hvem er den nye apostelen?” Han svarte: “Jeg vet ikke. Men det er ikke deg, og det er ikke meg!”

Like før navnet på det nyeste medlemmet av De tolv quorum ble lest, fikk Joseph en tilskyndelse fra Ånden om at navnet kanskje kunne være hans eget. Likevel sa han senere at da navnet hans ble bekjentgjort, “ble jeg så forskrekket og målløs at jeg knapt kunne snakke.”

Senere på dagen gikk han hjem for å dele nyheten med Ethel, som ikke hadde vært i stand til å delta på møtet. Han begynte med å si: “Jeg tror vi må selge kua. Jeg har ikke tid til å ta meg av den lenger!”³⁵

I løpet av sine 60 år som medlem av De tolv apostlers quorum, så Joseph Fielding Smith mange endringer i verden. Da han ble kalt til apostel, var det for eksempel mange som fortsatt brukte hest og kjerre som sitt primære transportmiddel. På slutten av sin tjeneste i quorumet reiste han ofte på oppdrag med jettfly.

De tolv apostlers quorum i 1921. Eldste Joseph Fielding Smith står helt til venstre.

Eldste Smith hadde mange tillitsverv og ansvarsfulle stillinger mens han var medlem av De tolv's quorum. De første åtte årene av sin tjeneste som apostel var han uoffisielt sekretær for sin far. Han virket i denne stillingen til faren døde i november 1918. I denne rollen fungerte Joseph Fielding Smith som skriver da hans far dikterte synet om de dødes forløsning, som nå finnes i Lære og pakter 138.

Eldste Smith var assisterende historiker i Kirken, Kirkens historiker i nesten 50 år, rådgiver i presidentskapet for Salt Lake tempel, president for Salt Lake tempel, president for Utah Genealogical and Historical Society, den første redaktør og driftssjef i *Utah Genealogical and Historical Magazine*, og styreformann i Kirkens undervisningsråd. Han var også leder av Kirkens publikasjonskomité, en oppgave som innebar at han måtte lese tusenvis av sider med manuskripter før de ble fremstilt som leksjonsbøker og andre av Kirkens publikasjoner.

Han ble beskikket som fungerende president for De tolv's quorum 6. oktober 1950, og han tjenestegjorde i denne stillingen til april 1951, da han ble beskikket som president for De tolv's quorum. Denne stillingen hadde han fra april 1951 til januar 1970, da han ble Kirkens president. Fra 1965 til 1970 var han også rådgiver i

Det første presidentskap samtidig som han ivaretok sitt ansvar som president for De tolv's quorum.

En tjenestegjering preget av strenge advarsler og mild tilgivelse

I sin første tale på generalkonferansen talte eldste Joseph Fielding Smith direkte til alle som ville "heve sin røst mot handlingene til dem som presiderer over Kirken". Han ga denne strenge erklæringen: "Jeg ønsker å advare alle slike som har medlemskap i Kirken, og si til dem at de bør omvende seg og vende seg til Herren for at ikke hans straffedommer skal komme over dem, så de ikke mister troen og vender seg bort fra sannheten."³⁶

Gjennom hele sitt virke fortsatte han å heve en advarselsrøst. Han sa en gang: "Jeg har ansett det som min oppgave, etter å ha blitt tilskyndet til det, tror jeg, av Herrens ånd på mine reiser i Sions staver, å si til folk at *nå* er tiden til å omvende seg... Jeg føler at det er min oppgave å rope omvendelse og å kalle folket til å tjene Herren."³⁷

Denne likefremme, enkle tilnærmingen til undervisning var blandet med mildhet og godhet. Eldste Boyd K. Packer opplevde en gang dette på et møte da Joseph Fielding Smith var formann for Kirkens misjonærkomité. "Det ble fremlagt en rapport om en ulykke som involverte to misjonæreldeste i en av Kirkens biler. En eldre grønnsakshandler hadde unnlatt å stoppe ved et stoppskilt med lastebilen sin. Misjonærenes bil ble truffet i siden og ble totalvraket. Føreren av lastebilen ble bøtelagt av politiet. Han hadde ingen forsikring. Heldigvis ble ingen av misjonærene alvorlig skadet.

President Smith satt stille mens komiteens medlemmer behandlet saken. Etter litt diskusjon ba de administrerende direktør i Misjonæravdelingen om å skaffe en advokat og forfølge saken i retten.

Først da ble president Smith spurt om han var enig i denne beslutningen. Lavmælt sa han: 'Ja, vi kan gjøre det. Og hvis vi kjører på med full styrke, kan vi til og med lykkes med å ta lastebilen fra den stakkars mannen. Hvordan skulle han da tjene til livets opphold?'

‘Vi så litt skamfulle på hverandre,’ sa eldste Packer. ‘Så besluttet vi at Kirken skulle kjøpe en ny misjonærbil, fortsette med sin virksomhet og la saken ligge.’”³⁸

“En snill og kjærlig ektemann og far”

Da eldste Smith ble kalt som apostel, hadde han tre barn: Josephine og Julina og Ethels førstefødte barn, Emily. Syv måneder senere ønsket familien en ny datter velkommen. Ethel og Joseph kalte henne Naomi. På grunn av komplikasjoner ved fødselen, måtte Naomi kjempe for sitt liv, og familien fryktet at hun kanskje ikke ville leve lenge. Men, som hennes far senere sa, ble hun “reddet ved bønnens kraft og en prestedømsvelsignelse etter at det virket som om hun ikke skulle klare å begynne å puste”.³⁹ Ethel fødte senere syv andre barn: Lois, Amelia, Joseph, Lewis, Reynolds, Douglas og Milton.

President Smiths oppgaver som apostel førte ham ofte bort fra hjemmet i lange perioder av gangen. Men når han var hjemme, ga han sin oppmerksomhet til familien. Hans hustru Ethel beskrev ham som “en snill og kjærlig ektemann og far. Hans største ambisjon i livet er å gjøre sin familie lykkelig, og han glemmer helt seg selv i sine anstrengelser for å gjøre dette”.⁴⁰

Barna i familien Smith smilte av inntrykket enkelte hadde av deres far – som en alvorlig og streng mann. “En gang... etter at han hadde holdt en ganske intens tale om viktigheten av riktig barneoppdragelse, kom en irritert kvinne bort til to av hans små døtre og uttrykte sympati med dem [og sa:] ‘Jeg kan tenke meg at faren deres slår dere!’” Som svar på denne anklagen, fniste bare jentene. De kjente sin far mye bedre enn hun gjorde – og han ville aldri gjøre dem noe vondt. Når han kom hjem fra sine lange reiser, “var det fryd og gammen fra det øyeblikk de ivrig møtte ham på jernbanestasjonen til de med sorg bød ham farvel igjen flere dager senere.” De lekte sammen, laget paier og iskrem, gikk på piknik, reiste med toget og besøkte daler og innsjøer i nærheten. De likte å høre historier om hans oppgaver i Kirken over hele verden.⁴¹ De arbeidet også sammen med oppgaver rundt i huset.⁴²

President Smiths sønner drev idrett, og han var tilstede på kampene deres så ofte han kunne.⁴³ Han likte å trene sammen med dem, spesielt amerikansk håndball. Han hadde det moro sammen med dem, og han var glad i å konkurrere. Hans sønner Reynolds og Lewis husket flere ganger da de to var på lag sammen mot sin far. Han lot dem velge hvilken hånd han kunne bruke under kampen. Selv med én hånd bak ryggen, “slo han dem [alltid] lett”.⁴⁴

Bedrøvelse og håp

Eldste Smiths oppgaver borte fra hjemmet var krevende for Ethel og barna, og ukene med adskillelse var også smertefulle for ham. 18. april 1924 reiste han med tog for å presidere over en stavs-konferanse. Ethel var gravid i syvende måned på den tiden, og gjorde sitt beste for å ta seg av barna hjemme. I et brev til henne sa han: “Jeg tenker på deg og skulle ønske jeg kunne være sammen med deg hele tiden de kommende ukene for hjelpe til med å ta vare på deg.”⁴⁵ Idet han tenkte på hjemmet, avsluttet han brevet med et dikt han hadde skrevet. Noen av ordene i dette diktet finnes nå i mange av Kirkens salmebøker under tittelen “Does the Journey Seem Long?”

Synes veien deg lang,
er den stenet og grå,
gror der torner og tistler iblant?
Blir din fot øm og sår
ifra stener og skår,
tretthet av dagen når heten deg fant?

Er ditt hjerte og sinn
fylt av sorger og nød
mens du sliter med arbeid og plikt?
Synes byrden deg tung
som du dagligen bær',
er det ingen som hjelp kan deg gi?

La ditt hjerte fatt mot
på den vei du har valgt,
det er én som vil sende deg hjelp!

Så, se opp og vær glad,
 og hold fast ved hans hånd,
 han vil løfte og lede deg hjem.

I det land, hellig, rent,
 all bekymring er endt,
 og din sjel da er rensset fra synd.
 Ingen tårer er der,
 ingen sorger er nær,
 ta hans hånd og med ham gå der inn.⁴⁶

Fra og med 1933 ble lykken i familien Smiths hjem noen ganger avbrutt av en tung byrde av “arbeid og plikt”, som eldste Smith hadde uttrykt det i diktet ni år tidligere. Ethel begynte å lide av “en forferdelig sykdom som hun ikke kunne forstå. Til tider sank hun ned i depresjonens dyp og andre ganger kom tankene hennes helt ut av kontroll og tvang hennes utmattede kropp til å gjøre mer og mer. Kjærlighet og støtte fra hennes familie, bønner og velsignelser, til og med sykehusinnleggelse, så ikke ut til å hjelpe.”⁴⁷ Etter fire år med lidelse, døde hun 26. august 1937. Hennes sørgende mann skrev om hennes død: “En bedre kvinne var ikke å oppdrive, eller en mer trofast hustru og mor.”⁴⁸ I dypet av sin sorg fant han likevel trøst i kunnskapen om at han og Ethel Reynolds Smith var bundet sammen for evigheten ved en hellig beseglende pakt.

Et nytt vennskap fører til ekteskap

Da Ethel døde, var det fortsatt fem barn som bodde i familien Smiths hjem. To av dem skulle snart flytte – Amelia var forlovet og skulle gifte seg, og Lewis var klar til å reise på heltidsmisjon. 16 år gamle Reynolds, 13 år gamle Douglas og 10 år gamle Milton var da igjen. Av bekymring for disse morløse sønnene, overveiet Joseph Fielding Smith tanken på å gifte seg igjen.

Med denne tanken i bakhodet rettet eldste Smith snart sin oppmerksomhet mot Jessie Ella Evans, en berømt solist som sang sammen med Tabernakelkoret. Jessie hadde sunget solo under Ethels begravelse, og eldste Smith hadde sendt henne et brev for å uttrykke sin takknemlighet. Dette brevet førte til samtaler på telefon.

Eldste Smith og Jessie hadde ikke kjent hverandre før denne utvekslingen, men de ble raskt gode venner.

Eldste Smith tilbrakte mange dager hvor han tenkte på og ba angående muligheten for å be Jessie om å gifte seg med ham. Til slutt skrev han et brev til henne der han antydte at han ønsket et mer personlig vennskap med henne. Fire dager senere mannen han seg opp til å levere brevet personlig. Han tok det med til tinghuset, hvor hun jobbet som protokollfører. Senere skrev han følgende i dagboken sin: “Dro til *protokollførerens* kontor... *Hadde en samtale med protokollføreren, svært viktig*, og ga henne brevet jeg hadde skrevet.”⁴⁹ Etter en uke der han reiste med tog til stavs-konferanse-møter, kom eldste Smith hjem og møtte nok en gang Jessie.

På sin typiske likefremme måte skrev eldste Smith i dagboken sin: “Møtte Miss Jessie Evans og hadde [en] *viktig* samtale med henne.” Med gjensidig beundring avtalte de at han skulle møte Jessies mor, og at Jessie skulle møte barna hans. Mindre enn en måned senere, den 21. november 1937, tok hun imot en forlovelsesring. De to ble besejlet i Salt Lake tempel 12. april 1938 av president Heber J. Grant, Kirkens syvende president.⁵⁰

Eldste Francis M. Gibbons, som var sekretær for Det første presidentskap da president Smith var Kirkens president, beskrev forholdet mellom Joseph Fielding Smith og Jessie Evans Smith: “Til tross for en forskjell på 26 år i alder og forskjeller i lynne, bakgrunn og opplæring, passet Joseph Fielding og Jessie Evans Smith bemerkelsesverdig godt sammen. Hun var alltid svært utadvendt, full av glede og god humor, og likte rampelyset og offentlig oppmerksomhet. Joseph, på den annen side, var rolig, tilbaketrukket og innadvent, ærverdig og upåvirkelig, virket alltid litt ubekvem i offentlig sammenheng og forsøkte aldri å tiltrekke seg oppmerksomhet. Det som bygget bro over den store kløften mellom disse to ulike personlighetene, var den oppriktige kjærligheten og respekten de hadde for hverandre.”⁵¹ Denne kjærligheten og respekten gjaldt også Jessies mor, Jeanette Buchanan Evans, som Jessie hadde bodd sammen med før hun giftet seg. Søster Evans flyttet sammen med datteren til familien Smiths hjem og hjalp til med barna.

Joseph Fielding Smith og Jessie Evans Smith ved pianoet

Tjenestegjering i en kaotisk verden

Den nye søster Smith, kalt tante Jessie av eldste Smiths barn og barnebarn, ble ofte med sin mann når han reiste til stavskonferanser. Lokale ledere inviterte henne ofte til å synge på møter, og noen ganger overtalte hun sin mann til å synge duett med henne. I 1939 ga president Heber J. Grant eldste og søster Smith i oppdrag å reise rundt i alle Kirkens misjoner i Europa.

Selv om 2. verdenskrig ennå ikke hadde brutt ut da eldste og søster Smith ankom Europa, var spenningene mellom nasjonene økende. Den 24. august, mens eldste og søster Smith var i Tyskland, ba Det første presidentskap eldste Smith om å sørge for at alle misjonærer i Tyskland ble overført til nøytrale land. Han koordinert dette arbeidet fra København. I løpet av denne overføringen av misjonærer fant Wallace Toronto, misjonspresidenten i Tsjekkoslovakia, det nødvendig å sende sin hustru Martha og deres barn til København for å komme i sikkerhet. Han ble igjen for å sikre trygg evakuering av fire misjonærer som var arrestert. Dagene gikk uten at noen hørte noe fra dem. Martha mintes senere:

“Dagen kom til slutt da alle tog, ferger og båter gjennomførte sine siste turer fra Tyskland, og vi ba om at Wally [president Toronto] og hans fire unge misjonærer måtte være på den siste fergen når den dro av sted til sin hjemmehavn. Da han så at jeg var veldig bekymret og ble stadig mer opprørt, kom president Smith bort til meg, la sin beskyttende arm rundt skuldrene mine og sa: ‘Søster Toronto, denne krigen vil ikke starte før bror Toronto og hans misjonærer kommer hit til Danmark.’ I kveldingen ringte telefonen... Det var Wally! Alle fem hadde kommet seg ut av Tsjekkoslovakia sammen med den britiske legasjonen med et spesielt tog som var blitt sendt inn for å hente dem. De hadde kommet med den siste fergen fra Tyskland og var nå ved kysten [av Danmark], og ventet på transport til København. Lettelsen og gleden i misjonshjemmet og blant de 350 misjonærene var som om en mørk sky som lettet for å slippe solen frem.”⁵²

Eldste Smith var takknemlig til det danske folk, som slapp så mange evakuerte misjonærer inn i landet sitt. Ved krigens utbrudd profeterte han at på grunn av sin generøsitet, ville ikke det danske folk lide av matmangel under krigen. Mange år senere hadde “det danske folk gjennomlevet krigen kanskje bedre enn noen annen europeisk nasjon. De danske hellige hadde selv sendt velferdspakker til nødlidende siste-dagers-hellige i Holland og Norge. Medlems-tallet hadde økt jevnt og trutt, og tiendeinntektene i den danske misjon hadde blitt mer enn doblet... De danske hellige betraktet sine omstendigheter som en direkte oppfyllelse av [den] profeti som eldste Joseph Fielding Smith hadde uttalt.”⁵³

Da krigen begynte, organiserte eldste Smith evakueringen av de 697 amerikanske misjonærene i Europa. Ettersom noen av misjonærene hadde vært ledere i distrikter og grener, overførte eldste Smith dette lederansvaret til lokale medlemmer. Etter å ha utført disse pliktene, reiste eldste Smith til USA sammen med Jessie. De tok et tog fra New York og kom hjem syv måneder etter at de hadde reist.

Selv om eldste Smith var glad for at de amerikanske misjonærene kunne vende trygt tilbake til sine hjem, uttrykte han bekymring for uskyldige mennesker som nå var fanget i krigens tragedie i sine hjemland. Han skrev: “Jeg følte meg uvel hver gang vi holdt et møte og håndhilste på folk på slutten. Alle hilste oss varmt, og deres

[vennskap] betydde mer for meg enn de kanskje kunne forstå. Noen av dem gråt og sa at de sto overfor alvorlige problemer, og at vi aldri ville møtes igjen i dette livet. Jeg synes synd på dem nå, og ber hver dag om at Herren vil beskytte dem gjennom denne fryktelige tiden.”⁵⁴

Eldste Smiths sønn Lewis, som var i England da 2. verdenskrig begynte, var med i den siste gruppen av misjonærer som reiste hjem.⁵⁵ Omtrent to og et halvt år senere krysset Lewis Atlanterhavet igjen, denne gangen for å tjenestegjøre i militæret. “Disse omstendighetene gjorde oss alle sørgmodige,” skrev eldste Smith. “Det er en skam at de rene og rettferdige blir tvunget inn i en verdensomspennende konflikt på grunn av menneskers ugudelighet.”⁵⁶

Den 2. januar 1945 mottok eldste Smith et telegram som informerte ham om at hans sønn var blitt drept i tjeneste for sitt land. Han skrev: “Denne meldingen kom som et voldsomt sjokk på oss, ettersom vi hadde store forhåpninger om at han snart ville være tilbake i USA. Vi hadde følt at han ville bli beskyttet, ettersom han flere ganger tidligere har unnsuppet fare. Det var vanskelig for oss å innse at noe slikt kunne skje... Selv om dette følte som et kraftig slag, føler vi freden og gleden over å vite at han var ren og fri for de laster som er så utbredt i verden og finnes i Hæren. Han var tro mot sin pakt og er verdig en strålende oppstandelse, og da skal vi gjenforenes.”⁵⁷

En betrodd lærer og leder

Som medlem av De tolv's quorum sto Joseph Fielding Smith ofte foran siste-dagers-hellige for å vitne om Jesus Kristus, forkynne det gjengitte evangelium og kalle folket til omvendelse. Han holdt mer enn 125 taler på generalkonferanser, deltok på tusenvis av stavs-konferanser og talte på arrangementer som slektsforskningskonferanser og radiosendinger. Han underviste også ved det skrevne ord. I mange år skrev han en spalte i Kirkens tidsskrift *Improvement Era*, hvor han svarte på spørsmål som ble sendt inn av lesere. Han skrev også andre artikler for Kirkens tidsskrifter og Kirkens spalter i *Deseret News*. Under sin tjeneste som apostel, fra 1910 til 1972, ble hans forfatterskap utgitt i 25 bøker, heriblant *Essentials in Church History*, *Frelsende læresetninger*, *Church History and Modern Revelation* og *Answers to Gospel Questions*.

Ved å lytte til hans taler og lese hans tekster lærte Kirkens medlemmer å stole på president Smith som religionsforsker. Ikke minst lærte de å stole på og følge Herren. Som president N. Eldon Tanner sa, påvirket Joseph Fielding Smith “hundretusener av mennesker ved å etterleve og undervise både muntlig og skriftlig i hvert eneste prinsipp i evangeliet. Han levnet ingen tvil om at han visste at Gud er en levende Gud og at vi er hans åndebarn, at Jesus Kristus er Guds enbårne Sønn i kjødet, at han ga sitt liv for oss for at vi kan nyte udødelighet, og at vi, ved å motta og etterleve evangeliet, kan nyte evig liv.”⁵⁸

Eldste Bruce R. McConkie sa:

“President Joseph Fielding Smiths liv og arbeid bar preg av tre ting:

1. Hans kjærlighet til Herren, og den absolutte, usvikelig troskap ved hvilken han forsøkte å tilkjennegi denne kjærligheten, ved å holde hans bud og alltid gjøre de tingene som ville behage Herren.

2. Hans lojalitet til profeten Joseph Smith og de evige sannheter som er gjengitt gjennom ham, til sin bestefar, patriarken Hyrum Smith... [som] møtte martyrdøden, og til sin far, president Joseph F. Smith, hvis navn for evig er nedfelt i den himmelske byen som en som holdt tappert ut i Hans sak hvis blod ble utgytt for at vi skulle leve.

3. Hans egen kunnskap om evangeliet og åndelige innsikt, hans egen utrettelig flid som en som forkynte rettferdighet, og hans egen innsats for å gi mat til de sultne, kle de nakne, besøke enken og den farløse og tilkjennegi ren religion ved forskrift og ved eksempel.”⁵⁹

President Smiths brødre i De tolv quorum så ham som en klok og medfølende leder. I anledning hans 80-årsdag, publiserte de andre medlemmene av De tolv quorum en hyllest til ham. Som en del av denne hyllesten sa de:

“Vi som arbeider i De tolv råd under hans ledelse, har anledning til å se hans sanne karakter. Daglig ser vi stadige beviser på hans forståelse og gjennomtenkte hensyn til sine medarbeidere når han gir oss våre oppgaver og samordner vår innsats for å fremme Herrens verk. Vi skulle bare ønske at hele Kirken kunne føle hans kjærlige sjel og hans store omtanke for de mindre heldigstilte og de nødlidende. Han elsker alle de hellige og slutter aldri å be for synderen.

Med bemerkelsesverdig dømmekraft synes han å ha bare to kriterier for å komme frem til endelige beslutninger. Hva ønsker Det første presidentskap? Hva er best for Guds rike?”⁶⁰

Kirkens president

På en sabbatsmorgen, 18. januar 1970, tok president David O. McKays jordiske liv slutt. Ansvaret for Kirkens ledelse hvilte nå på De tolv apostlers quorum, med 93 år gamle Joseph Fielding Smith som deres president.

23. januar 1970 møttes De tolvs quorum og oppholdt offisielt president Smith i hans kall som president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. President Smith valgte Harold B. Lee som førsterrådgiver og N. Eldon Tanner som annenrådgiver. Så ble alle tre menn beskikket til å oppfylle sine nye ansvarsoppgaver.

Eldste Ezra Taft Benson, som var tilstede på dette møtet, fortalte: “Vi følte en fantastisk enhet på møtet vårt og klare tegn på hengivenhet idet brødrene slo armene rundt hverandre da den nye ledelsen var valgt og beskikket.”⁶¹

Eldste Boyd K. Packer bar sitt personlige vitnesbyrd om president Smiths kall:

“Jeg gikk fra kontoret en fredag ettermiddag mens jeg tenkte på helgens konferanse hvor jeg skulle delta. Jeg ventet på at heisen skulle komme ned fra femte etasje.

Da heisdørene stille åpnet seg, sto president Joseph Fielding Smith der. Jeg ble et øyeblikk overrasket over å se ham, siden han hadde sitt kontor lenger nede i bygningen.

Da jeg så ham stå der innrammet av dørkarmen, kom det over meg et mektig vitnesbyrd – der står Guds profet. Åndens behagelige røst, som er beslektet med lys, og som preges av ren intelligens, bekreftet for meg at dette var Guds profet.”⁶²

Under president Smiths ledelse fortsatte Kirken å vokse. Det ble for eksempel opprettet 81 staver, herunder de første stavene i Asia og Afrika, og Kirkens medlemstall passerte 3 millioner. To templer ble innviet – i Ogden, Utah og Provo, Utah.

President Joseph Fielding Smith og hans rådgivere i Det første presidentskap: President Harold B. Lee (midten) og president N. Eldon Tanner (høyre)

Samtidig som Kirken vokste over hele verden, understreket president Smith viktigheten av det enkelte hjem og den enkelte familie. Han minnet siste-dagers-hellige på at “Kirkens organisasjon er til for å hjelpe familien og dens medlemmer å nå opphøyelse”.⁶³ Han sa: “Familien er den viktigste organisasjonen både i tid og i evighet... Det er Herrens vilje at familieenheten skal styrkes og bevares.”⁶⁴ I et forsøk på å styrke familier og enkeltpersoner, la Kirken større vekt på familiens hjemmeaften, et program som hadde blitt fremmet siden 1909, da president Smiths far var Kirkens president. Under ledelse av president Joseph Fielding Smith ble mandag offisielt avsatt til familiens hjemmeaften. På disse kveldene skulle det ikke holdes møter i Kirken, og Kirkens lokale bygninger skulle være stengt.

Til tross for sin høye alder, tok president Smith fatt på sitt kall med barnlig ydmykhet og ungdommelig energi. I løpet av de to årene og fem månedene han var Kirkens profet, seer og åpenbarer, ble siste-dagers-hellige over hele verden inspirert av hans budskap.

Han erklærte at “vi er åndebarn av Gud, vår himmelske Fader”⁶⁵ og at “vi må tro på Kristus og følge hans eksempel”.⁶⁶ Han vitnet om at Joseph Smith “så og sto i Gud Faderens og hans Sønn Jesu Kristi nærhet”⁶⁷ og ble “åpenbarer av kunnskapen om Kristus og verdens frelse i denne tid og generasjon”.⁶⁸

Han oppfordret de hellige til å “forsake mange av verdens veier”⁶⁹, men å elske alle mennesker i verden – “til å se det gode i mennesker, selv om vi prøver å hjelpe dem å overvinne en dårlig vane eller to”.⁷⁰ Han minnet dem på at én måte å vise denne “ånd av kjærlighet og brorskap” på er å dele evangeliet med andre – å “innby alle mennesker overalt til å gi akt på det evige livs ord som er åpenbart i vår tid”.⁷¹

Han søkte kontakt med Kirkens ungdom ved å møte store forsamlinger av unge siste-dagers-hellige og oppmuntre dem til å “stå fast i troen til tross for all motstand”.⁷²

Han talte ofte til prestedømsbærere og minnet dem på at de hadde blitt “kalt til å representere Herren og inneha hans myndighet” og formante dem til å “huske hvem [de] er og handle deretter”.⁷³

Han oppfordret alle siste-dagers-hellige til å motta templets velsignelser, være tro mot templets pakter og komme tilbake til templet for å motta hellige ordinanser for sine forfedre. Før han innviet Ogden Utah tempel, sa han: “La meg minne om at når vi innvier et hus til Herren, vier vi egentlig oss selv til Herrens tjeneste, med en pakt om at vi skal bruke huset på den måten han ønsker at det skal brukes.”⁷⁴

“Hold budene,” oppfordret han. “Vandre i lyset. Hold ut til enden. Vær tro mot enhver pakt og forpliktelse, og Herren vil velsigne dere utover deres villeste drømmer.”⁷⁵

Idet han siterte president Brigham Young, beskrev president Harold B. Lee president Smiths innflytelse og ledelse: “President Young sa følgende: ‘Hvis vi etterlever vår hellige religion og lar Ånden lede, vil den ikke bli kjedelig eller dum, men når kroppen nærmer seg oppløsning, tar Ånden et fastere grep om den varige substans bak sløret og henter fra dypet av livets evige kilde glitrende edelstener av intelligens, som omgir det skrøpelige og krympende tabernakel med en glorie av udødelig visdom.’

Dette har vi vært vitne til gang på gang når vi har diskutert svært alvorlige saker – beslutninger som bare skulle tas av Kirkens president. Det var da vi så denne glitrende visdommen komme frem i lyset mens han [President Smith] utvilsomt fortalte utover sin egen nåværende forståelse, ting som han kalte opp fra dypet av sin sjel.”⁷⁶

“Kalt av Herren... til andre og større oppgaver”

Den 3. august 1971 gikk Jessie Evans Smith bort, og president Joseph Fielding Smith ble enkemann for tredje gang. Som følge av dette flyttet president Smith inn til sin datter Amelia McConkie og hennes ektemann, Bruce. Hans andre barn kom regelmessig og besøkte ham og tok ham med ut på kjøreturer. Han fortsatte å gå på kontoret hver ukedag, delta på møter og reise på oppdrag for Kirken.

Den 30. juni 1972, på slutten av dagen, gikk president Smith fra kontoret sitt i første etasje i Kirkens administrasjonsbygning. Sammen med sin sekretær, D. Arthur Haycock, gikk han til Kirkens historikers kontor, hvor han hadde arbeidet før han ble Kirkens president. Han ønsket å hilse på alle dem som tjenestegjorde der. Etter å ha håndhilst på dem, gikk han ned i kjelleren for å håndhilse på sentralbordbetjeningen og andre som arbeidet i det området, for å vise sin takknemlighet. Dette var hans siste dag på kontoret.

Søndag 2. juli 1972, bare 17 dager før sin 96-årsdag, var han tilstede på nadverdsmøtet i sin egen menighet. Senere på ettermiddagen besøkte han sitt førstefødte barn, Josephine, sammen med sin sønn Reynolds. Den kvelden, mens han satt i sin favorittstol i familien McConkies hjem, sovnet han stille inn. Som hans sviger sønn senere sa, hadde president Smith blitt “kalt av Herren, som han elsket så høyt og tjente så godt, til andre og større oppgaver i hans evige vingård”.⁷⁷

President Harold B. Lee, som nå var seniorapostelen på jorden, besøkte familien McConkies hjem da han fikk høre om president Smiths bortgang. Han “gikk stille til sofaen, knelte ned og tok en av profetens hender i sin. Slik ble han sittende en god stund, uten å snakke, i bønn eller meditasjon. Han reiste seg så for å uttrykke sine

kondolanser til familien, sin beundring for deres far og sin formaning til dem om at de måtte hedre president Smith ved å leve verdig.”⁷⁸

Hyllester til “en hengiven Guds mann”

I president Smiths begravelse omtalte president N. Eldon Tanner ham som “en hengiven Guds mann, en som så edelt har tjent både Gud og sine medmennesker, og som har ledet sin familie og alle som han har blitt kalt til å presidere over, ved eksempel; en som det med sannhet kan sies var en mann uten svik og uten hovmod. Det kunne aldri sies om ham,” sa president Tanner, “at han ‘heller [ville] ha ære av mennesker enn ære av Gud’ [Johannes 12:43].”⁷⁹

President Harold B. Lee sa: “Bror Tanner og jeg har elsket denne mannen de siste to og et halvt årene. Det har ikke vært påtatt. Han fikk kjærlighet fordi han elsket oss, og vi har stått ved hans side, slik han sto ved siden av og stolte på oss.”⁸⁰

En avis som hadde vært kritisk til president Smith og til og med trukket hans kall til De tolv over 60 år tidligere i tvil, trykte nå følgende hyllest: “Joseph Fielding Smith, en mann som strengt etterlevde det han trodde på, samtidig som han viste kjærlig omsorg for de grunnleggende behov til mennesker overalt, ga gode råd til sine medarbeidere, kjærlig omsorg til sin familie, og opphøyet ledelse i sine ansvarsoppgaver i Kirken. Han vil bli savnet, og husket med spesiell aktelse.”⁸¹

Kanskje den mest meningsfylte hyllesten kom fra et familiemedlem, president Smiths svigersønn Bruce R. McConkie, som beskrev ham som “en sønn av Gud, en apostel til den Herre Jesus Kristus, den Høyestes profet og fremfor alt, en far i Israel!” Eldste McConkie profeterte: “I mange år fremover vil hans røst tale fra støvet idet generasjoner som ennå ikke er født, lærer evangeliets læresetninger av hans forfatterskap.”⁸²

Når du studerer denne boken, vil president Joseph Fielding Smiths læresetninger bidra til å oppfylle denne erklæringen. Hans røst vil "tale fra støvet" til deg mens du "lærer evangeliets læresetninger".

Noter

1. Gordon B. Hinckley, "Tro på hans profeter," *Lys over Norge*, juli 1992, 48.
2. Thomas S. Monson, i "Nytt fra Kirken," *Ensign*, mai 1996, 110.
3. Bruce R. McConkie, "Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel," *Ensign*, aug. 1972, 29.
4. Julina Lambson Smith, i Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 52.
5. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 65.
6. Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 51.
7. Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 57.
8. I Conference Report, april 1930, 91.
9. Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 62.
10. Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 71-72.
11. Joseph Fielding Smith, i Conference Report, okt. 1970, 92.
12. Se Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 73-74; Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 52-53.
13. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 75.
14. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 79.
15. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, 80.
16. I *The Life of Joseph Fielding Smith*, 81.
17. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, 82.
18. Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 83.
19. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 90.
20. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 117; se også side 116.
21. Joseph F. Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 116.
22. Lewis Shurtliff, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 112-13.
23. Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 113.
24. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 96.
25. Louie Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 113-14.
26. Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 92.
27. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 115.
28. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, 91.
29. I Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 124.
30. Se Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 152-53.
31. Se *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 113.
32. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 160.
33. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 162.
34. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 169.
35. Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 174-76.
36. I Conference Report, okt. 1910, 39.
37. I Conference Report, okt. 1919, 88-89.
38. Lucile C. Tate, *Boyd K. Packer: A Watchman on the Tower* (1995), 176.
39. Joseph Fielding Smith, i *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 162.
40. Ethel Smith, i Bryant S. Hinckley, "Joseph Fielding Smith," *Improvement Era*, juni 1932, 459.
41. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, 14.
42. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, 234.

43. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, 15.
44. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, 237.
45. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 188-89.
46. *Hymns*, nr. 127.
47. Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 242-43.
48. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 249.
49. Joseph Fielding Smith, i *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 275.
50. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, 251-58.
51. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 278-79.
52. Martha Toronto Anderson, *A Cherry Tree Behind the Iron Curtain* (1977), 32.
53. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 204.
54. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 282-83.
55. Se *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 315.
56. Joseph Fielding Smith, i *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 332.
57. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 287-88.
58. N. Eldon Tanner, "A Man without Guile," *Ensign*, aug. 1972, 33.
59. Bruce R. McConkie, "Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel," *Ensign*, aug. 1972, 28.
60. De tolv apostlers quorum, "President Joseph Fielding Smith," *Improvement Era*, juli 1956, 495.
61. Ezra Taft Benson, i Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson*, 411.
62. Boyd K. Packer, "The Spirit Beareth Record," *Ensign*, juni 1971, 87.
63. Joseph Fielding Smith, in "Message from the First Presidency," *Ensign*, jan. 1971, annen omslagsside og side 1.
64. Joseph Fielding Smith, "Counsel to the Saints and to the World," *Ensign*, juli 1972, 27.
65. Joseph Fielding Smith, *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (12. jan. 1971), 2.
66. Joseph Fielding Smith, "The Plan of Salvation," *Ensign*, nov. 1971, 5.
67. Joseph Fielding Smith, "To Know for Ourselves," *Improvement Era*, mars 1970, 3.
68. Joseph Fielding Smith, "The First Prophet of the Last Dispensation," *Ensign*, aug. 1971, 7.
69. Joseph Fielding Smith, "Our Responsibilities as Priesthood Holders," *Ensign*, juni 1971, 49.
70. Joseph Fielding Smith, "My Dear Young Fellow Workers," *New Era*, jan. 1971, 4.
71. Joseph Fielding Smith, "I Know That My Redeemer Liveth," *Ensign*, des. 1971, 27.
72. Joseph Fielding Smith, "President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme," *New Era*, sep. 1971, 40.
73. Joseph Fielding Smith, i Conference Report, okt. 1970, 92.
74. Joseph Fielding Smith, i "Ogden Temple Dedicatory Prayer," *Ensign*, mars 1972, 6.
75. Joseph Fielding Smith, "Counsel to the Saints and to the World," 27.
76. Harold B. Lee, "The President – Prophet, Seer, and Revelator," *Ensign*, aug. 1972, 35.
77. Bruce R. McConkie, "Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel," 24.
78. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 495.
79. N. Eldon Tanner, "A Man without Guile," *Ensign*, aug. 1972, 32.
80. Harold B. Lee, "The President – Prophet, Seer, and Revelator," 39.
81. *Salt Lake Tribune*, 4. juli 1972, 12.
82. Bruce R. McConkie, "Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel," 24, 27.

Gjennom Joseph Smiths første syn ble "den sanne kunnskap om Gud" gjengitt.

Vår himmelske Fader

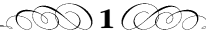
“Det er mitt ønske å minne dere på Guds natur og hva slags person han er, slik at dere kan tilbe ham i ånd og sannhet og dermed få alle de velsignelser som hører til hans evangelium.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

President Joseph Fielding Smith undret seg over de teknologiske fremskritt i hans tid. “Det er gjort store fremskritt innen mekanikk, kjemi, fysikk, kirurgi og andre ting,” sa han. “Menneskene har bygget store teleskoper som har gjort de skjulte galakser synlige. De har, ved hjelp av mikroskop, oppdaget enorme verdener av mikroorganismer... De har oppdaget midler til å kontrollere sykdom... De har oppfunnet maskiner som er mer følsomme enn den menneskelige berøring, mer langtseende enn det menneskelige øye. De har kontrollert elementer og laget maskiner som kan flytte fjell, og de har gjort mange andre ting som er for mange til å nevne. Ja, dette er en fantastisk tidsalder.” Han var imidlertid bekymret over en annen trend han så i verden. Han beklaget: “Alle disse oppdagelsene og oppfinnelsene har ikke ført menneskene nærmere Gud! Heller ikke har de vekket i deres hjerter ydmykhet og omvendelsens ånd, men det motsatte, til deres fordømmelse... Troen har ikke økt i verden, og heller ikke rettferdighet, og heller lydighet mot Gud.”¹

I motsetning til verdens voksende likegyldighet overfor Gud, viste president Smith en nærhet til sin himmelske Fader. Et av hans barnebarn mintes: “Mor var en utmerket kokk, og bestefar spiste ofte hjemme hos oss. Far pleide ofte å be ham om å velsigne maten. Hans bønner var alltid svært personlige – som om han snakket med en venn.”²

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Fra og med Joseph Smiths første syn har den sanne kunnskap om Gud vært gjengitt i vår tid.

Jeg er svært takknemlig for det første syn, der Faderen og Sønnen viste seg for den unge profeten og igjen gjenga til menneskene den sanne kunnskap om Gud.³

Vi skulle huske at hele den kristne verden i 1820 hadde mistet den sanne lære om Gud. Den enkle sannhet som ble forstått så klart av oldtidens apostler og hellige, hadde forsvunnet i en frafallen verdens mysterier. Alle de gamle profeter og Jesu Kristi apostler hadde en klar forståelse av at Faderen og Sønnen var adskilte personer, slik våre skrifter så tydelig lærer oss. På grunn av frafallet gikk denne kunnskapen tapt... Gud hadde blitt et mysterium, og både Faderen og Sønnen ble ansett for å være en ukjennelig utstrømning av ånd, uten legeme, deler eller lidenskaper. Det at Faderen og Sønnen kom, satte et guddommelig vitne på jorden som ved kunnskap var i stand til å gjengi til verden Guds sanne natur.⁴

Joseph Smiths [første] syn gjorde det klart at Faderen og Sønnen er adskilte personer, med legemer som er like følbare som et menneskes. Det ble videre åpenbart for ham at Den hellige ånd er en ånd i persons skikkelse, forskjellig og adskilt fra Faderen og Sønnen [se L&p 130:22]. Denne ytterst viktige sannheten rystet verden, men likevel, når vi overveier de klare fremstillingene i hellig skrift, er det helt forbløffende og fantastisk at menneskene kan ha kommet så langt på avveie. Frelseren sa: "Min Far er større enn jeg," [Johannes 14:28] og han inviterte sine disipler, etter sin oppstandelse, til å kjenne på ham og se at det var ham, for han sa: "En ånd har ikke kjøtt og ben, slik dere ser at jeg har." [Lukas 24:39.] Apostlene forsto helt klart de forskjellige personene Faderen, Sønnen og Den hellige ånd, som de stadig refererer til i sine brev, og Paulus informerte korinterne om det faktum at når alt er underlagt Faderen, "da skal også Sønnen selv underlegge seg ham som la alt under ham, for at Gud skal være alt i alle." [1 Korinterbrev 15:28.]

Joseph Smith skuet Faderen og Sønnen, og derfor kunne han vitne med egen kunnskap om at skriftstedene var sanne hvor vi

leser: “Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, til mann og kvinne skapte han dem.” [1 Mosebok 1:27.] Dette skulle forstås bokstavelig, og ikke i en eller annen mystisk eller overført betydning.⁵

2

**For å utøve tro på Gud og tilbe ham, må vi
ha en forståelse av hans egenskaper.**

En av våre åpenbaringer forteller oss at hvis vi skal bli herliggjort i Kristus, som han er i Faderen, må vi forstå og vite både hvordan vi tilber og hva vi tilber. (Se L&p 93:19-20.)

Det er mitt ønske å minne dere på Guds natur og hva slags person han er, slik at dere kan tilbe ham i ånd og sannhet og dermed få alle de velsignelser som hører til hans evangelium.

Vi vet at Gud bare kan kjennes ved åpenbaring, at han må bli åpenbart eller forbli evig ukjent. Vi må gå til Skriftene – ikke til forskere eller filosofer – hvis vi skal lære sannheten om Guddommen. Faktisk sier Johannes’ store profeti om evangeliets gjengivelse ved en engel som skulle fly under det høyeste av himmelen, at det skulle skje for at menneskene kunne komme til kunnskap om den sanne Gud og bli undervist: “Frykt Gud og gi ham ære! ... Tilbe ham som skapte himmelen og jorden, havet og vannkildene!” (Johannes’ åpenbaring 14:7.) Med andre ord, fra og med evangeliets gjengivelse i denne evangelieutdeling ville menneskene igjen bli bedt om å tilbe og tjene sin Skaper, istedenfor de falske forestillingene om Guddommen som råder i verden.

I enhver tidsalder har Herrens profeter blitt kalt til å bekjempe falsk religionsutøvelse og forkynne sannheten om Gud. I det gamle Israel fantes det dem som tilba bilder og hedenske guder, og Jesaja spurte: “Hvem vil dere da ligne Gud med? Hva for et bilde vil dere sette ved siden av ham?”

Vet du det ikke, eller har du ikke hørt det? Herren er den evige Gud som skapte jordens ender. Han blir ikke trett, han blir ikke utmattet, hans forstand er uransakelig.” (Jesaja 40:18, 28.)

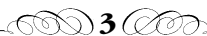
Mye av verden i dag har ikke denne kunnskapen om Gud, og til og med i [Kirken] finnes det dem som ikke har utviklet sin

forståelse av den strålende skapning som er vår evige Fader. Til dem som mangler denne kunnskapen, kan vi godt si: “Hvorfor vil du begrense Guds herlighet? Eller hvorfor anta at han er mindre enn han er? Har du ikke fått vite det? Har du da ikke hørt at den evige Gud, Herren, Skaperen av jordens ender, er uendelig og evig, at han har all kraft, all makt og alt herredømme, at han vet alt og at alle ting er synlige for hans øyne?”

I kapittel 20 i Lære og pakter, som befalte profeten Joseph Smith å organisere Kirken igjen i denne evangelieutdeling, har vi et åpenbart sammendrag av noen av frelsens grunnleggende læresetninger. Hva Guddommen angår, sier åpenbaringen: “...det finnes en Gud i himmelen som er uendelig og evig, fra evighet til evighet, den samme uforanderlige Gud som dannet himmelen og jorden og alle ting som er i dem.” (L&p 20:17.)...

Gud er vår Fader, han er den skapning i hvis bilde mennesket er skapt. Han har et legeme av kjøtt og ben like følbart som menneskets (L&p 130:22), og han er den bokstavelige og personlige far til alle menneskers ånder. Han er allmektig og allvitende, han har all makt og all visdom, og hans fullkommenhet består i besittelse av all kunnskap, all tro eller kraft, all rettferdighet, hele dommen, all barmhjertighet, all sannhet og fylden av alle guddommelige egenskaper... Hvis vi skal ha den fullkomne tro til å gripe det evige liv, må vi tro på Gud som inneholder av fylden av alle disse karaktertrekk og egenskaper. Jeg sier også at han er et uendelig og evig vesen, og som et uforanderlig vesen, besitter han disse fullkommengjorte evner og egenskaper fra evighet til evighet, noe som betyr for evig og alltid.⁶

Vi vet at vår himmelske Fader er en herliggjort, opphøyet person som har all kraft, all makt og alt herredømme, og at han vet alle ting. Vi vitner om at han, gjennom sin enbårne Sønn, er Skaperen av denne jord og verdener uten tall.⁷

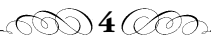
Gud er en person og våre ånders Far.

Vi er åndebarn av Gud, vår himmelske Fader... Vi er medlemmer av hans familie... Vi bodde sammen med ham i lange tider i vårt førjordiske liv... Han forordnet en plan for utvikling og frelse som

ville gjøre oss i stand, hvis vi er trofaste og sanne i alle ting, til å komme videre og utvikle oss inntil vi blir som ham.⁸

Vi lærer i Skriftene at Gud bokstavelig talt, og ikke i overført betydning, er vår evige Fader. De ord vår Forløser talte til Maria nær graven etter at han hadde oppstått og seiret over døden, er ytterst opphøyde og fylt med strålende betydning: “Rør ikke ved meg! For ennå er jeg ikke faret opp til Faderen! Men gå til mine brødre og si til dem: Jeg farer opp til min Far og deres Far, min Gud og deres Gud.” [Johannes 20:17.] I disse ordene blir Guds farskap ettertrykkelig erklært av hans enbårne Sønn, som sier at han er vår bror og at vi har den samme evige Fader.⁹

Jeg er takknemlig for at kunnskapen om Gud og hans lover har blitt gjengitt i vår tid, og at vi som er medlemmer av Kirken, vet at han er en person og ikke, som noen sekter har sagt, “et virvar [en uryddig samling] av lover som svever som en tåke i universet.” Jeg er takknemlig for at vi vet at han er vår himmelske Fader, våre ånders Far, og at han har foreskrevet lovene hvorved vi kan gå videre og utvikle oss inntil vi blir som ham. Jeg er også takknemlig for at vi vet at han er et uendelig og evig vesen som kjenner alle ting, som har all makt og hvis fremgang ikke består i at han tilegner seg mer kunnskap og makt, og ikke i at hans guddommelige egenskaper blir enda mer fullkomne, men i at hans riker forøkes og mangfoldiggjør seg.¹⁰

Vår himmelske Fader elsker oss og er interessert i hver enkelt av oss.

Jeg tenker på et uttrykk i Den kostelige perle, i det syn som Moses så, som ble gitt på et tidspunkt da Moses ble ført opp på et meget høyt fjell og så Gud ansikt til ansikt og snakket med ham. Herren viste Moses “[sine] hendes gjerninger”, og Moses skuet verden og alle menneskenes barn til de siste generasjoner. [Se Moses 1:1-8, 27-29.]

Og Herren sa til Moses:

“For se, det er mange verdener som har gått bort ved min makts ord. Og det er mange som fremdeles består, og utallige er de for

Moses, her avbildet med utsikt til det lovede land, fikk et syn der han lærte om Guds gjerning og herlighet.

mennesket, men for meg er alle ting talte, for de er mine og jeg kjenner dem.

Og det skjedde at Moses talte til Herren og sa: Vær barmhjertig mot din tjener, O Gud, og fortell meg om denne jord og dens innbyggere, og også om himlene, og da vil din tjener være tilfreds.

Og Gud Herren talte til Moses og sa: Himlene, de er mange, og kan ikke telles av mennesket, men for meg er de talte, for de er mine.” [Moses 1:35-37.]

...Tanken slår meg at til tross for de utallige verdener og det store omfanget av mange av dem, er de et middel for å nå et mål og ikke målet i seg selv. Faderen skaper verdener i den hensikt å befolke dem – å sette sine sønner og sine døtre på dem. Vi får vite i kapittel 76 i Lære og pakter at ved og gjennom Guds Sønn, “blir og ble verdener skapt, og deres innbyggere er født sønner og døtre av Gud.” [L&p 76:24.]

Vi lærer av disse skriftstedene som jeg har lest, og av andre åpenbaringer fra Herren, at mennesket er den viktigste av alle vår Faders skapninger. I samme syn som ble gitt til Moses, sa Faderen: “Og som én jord og dens himler går bort, skal en annen komme, og det er ingen ende på mine gjerninger, ei heller på mine ord. For se, dette er min gjerning og min herlighet – å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv.” [Moses 1:38-39.]

Av dette og andre skriftsteder lærer vi at Faderens store verk er å tilveiebringe sine barns frelse og gi til hver den belønning som han eller hun fortjener ifølge sine gjerninger. Jeg er overbevist om at vår himmelske Fader er langt mer interessert i en sjel – et av sine barn – enn det er mulig for en jordisk far å være i et av sine barn. Hans kjærlighet til oss er større enn det en jordisk far er i stand til å føle for sitt avkom.¹¹

Vår himmelske Fader gråter på grunn av sine ulydige barn.

Vi er informert om at da Herren talte til Enok og viste ham jordens nasjoner og forklarte ham hva slags straff som ville ramme dem for deres overtredelser av hans bud, at Herren gråt og viste sin sorg med tårer for deres ulydighet. På grunn av dette, undret Enok seg og syntes det var rart at Herren kunne gråte.

Her er skriftstedet:

“Og det skjedde at himmelens Gud skuet ned på resten av folket, og han gråt, og Enok bar vitnesbyrd om det og sa: Hvordan har det seg at himlene gråter og utgyter sine tårer likesom regnet på fjellene?

Og Enok sa til Herren: Hvordan har det seg at du kan gråte, du som er hellig og er fra all evighet til all evighet?

Og var det mulig for mennesket å telle jordens partikler – ja, millioner av jordkloder som denne – ville det ikke utgjøre en begynnelse av dine skapelsers tall, og dine forheng er fremdeles strukket ut, og likevel er du der, og du er også rettferdig, du er barmhjertig og vennlig evindelig.” [Se Moses 7:28-30.]

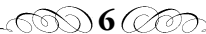
Og Herren svarte: “...Se disse dine brødre, de er mine egne hendes verk, og jeg ga dem deres kunnskap den dag jeg skapte dem, og i Edens hage ga jeg mennesket dets handlefrihet.

Og til dine brødre har jeg sagt og også gitt bud at de skulle elske hverandre og at de skulle velge meg, deres Fader, men se, de er uten naturlig kjærlighet, og de hater sitt eget blod.” [Moses 7:32-33.]

Dette er grunner til at Herren gråt og himmelen gråt.

En mann spurte meg en gang om en mann kunne være fullkomment lykkelig i Det celestiale rike hvis et av hans barn ikke fikk lov til å komme inn dit. Jeg fortalte ham at jeg antok at en mann som var så uheldig å få et av sine barn utestengt fra Det celestiale rike, naturligvis ville føle sorg på grunn av denne tilstanden, og det er nettopp den situasjon vår himmelske Fader er i. Ikke alle hans barn er verdige til celestial herlighet, og mange er tvunget til å lide hans vrede på grunn av sine overtredelser, og dette får Faderen og hele himmelen til å sørge og gråte. Herren arbeider etter naturloven. Man må forløses i henhold til loven, og hans belønning må være basert på rettferdighets lov. På grunn av dette vil ikke Herren gi menneskene det som de ikke fortjener, men vil belønne alle mennesker etter deres gjerninger.

...Jeg er overbevist om at vår Fader i himmelen ville, om det var mulig, frelse alle mennesker og gi dem celestial herlighet, ja, opphøyselsens fylde. Han har imidlertid gitt mennesket dets handlefrihet, og mennesket er underlagt nødvendigheten av å lyde sannheten ifølge det som er åpenbart, for å motta de rettferdiges opphøyelse.¹²

Vår himmelske Fader har gitt oss veien til forløsning, slik at vi kan bli bragt tilbake til hans nærhet.

Da Adam var i Edens hage, befant han seg i Gud vår evige Faders nærhet... Etter at han ble drevet ut av Edens hage, forandret situasjonen seg. Adam ble, på grunn av sin overtredelse, forvist fra

Faderens nærhet. Skriftene sier at han ble åndelig død – det vil si, han ble utestengt fra Guds nærhet.¹³

Jeg vet at Jesus Kristus er Guds Sønn og at han mottok fra sin Fader kraften til å forløse menneskene fra den åndelige og legemlige død som ble bragt inn i verden ved Adams fall.¹⁴

Det var bare én vei til forløsning, én vei til å rette opp i urett og til legemets gjenforening med ånden. Det var en altomfattende forsoning, og den måtte utføres av et uendelig vesen, en som ikke var underlagt døden, og likevel en som kunne dø, men også hadde makt over døden. Derfor sendte vår Fader i himmelen oss sin Sønn, Jesus Kristus, til verden med livet i seg. Og fordi han [Jesus Kristus] hadde en mor som hadde blod i årene, kunne han dø. Han kunne oppgi sitt legeme til døden og deretter ta det igjen. La meg lese hans egne ord: “Derfor elsker Faderen meg, fordi jeg setter mitt liv til for at jeg skal ta det igjen.

Ingen tar det fra meg, men jeg setter det til av meg selv. Jeg har makt til å sette det til, og jeg har makt til å ta det igjen. Dette bud fikk jeg av min Far.” (Johannes 10:17-18.)¹⁵

Det var aldri vår himmelske Faders hensikt å overlate menneskene til å famle og føle seg frem i mørket uten lys til å veilede dem, og forvente at de under slike forhold skulle finne veien tilbake til hans rike og inn i hans hellige nærhet. Dette er ikke Herrens måte. Gjennom alle tider har vår Fader i himmelen vist sin godhet til sine barn og vært villig til å gi dem veiledning. Fra de tidligste tider har himmelen vært åpen, og Herren har sendt sendebud fra sin nærhet til guddommelig utnevnte tjenere, menn som hadde prestedømmets myndighet og som hadde fått i oppdrag å undervise i evangeliets prinsipper, å advare menneskene og lære dem rettferdighet, og disse mennene har fått denne kunnskapen, denne inspirasjon og veiledning fra disse sendebudene fra Guds nærvær. Dette gjelder vår egen evangelieutdeling. Det er ikke nødvendig for menneskene å lukke øynene og føle at det ikke er lys, bare så de kan stole på sin fornuft, for Herren har alltid vært villig til å lede og veilede og vise vei. Han har sendt, som jeg sier, sendebud fra sin nærhet. Han har sendt åpenbaring. Han har befalt at hans ord skulle skrives, at det skulle publiseres, slik at alle mennesker kunne kjenne til dem.¹⁶

Jeg sier til dere og til hele Kirken, og for den saks skyld til hele verden, at en nådig og kjærlig Fader i disse siste dager har talt igjen fra himmelen til sine tjenere profetene.

Hans røst har innbudt alle mennesker til å komme til hans elskede Sønn, til å lære av ham, til å ta del i hans godhet, til å ta hans åk på seg og til å utarbeide sin frelse ved lydighet mot hans evangeliums lover. Hans røst har vist vei til herlighet og ære, til fred i dette liv og evig liv i den kommende verden.¹⁷

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Hva tror du gjør en person i stand til å be til Gud “som om han snakket med en venn”? (“Fra Joseph Fielding Smiths liv”). Vurder hvordan du kan styrke ditt forhold til din himmelske Fader.
- President Smith uttrykte sin takknemlighet for Joseph Smiths første syn, som gjenga “den sanne kunnskap om Gud” (del 1). Hva er noen sannheter du kjenner om Gud Faderen og Jesus Kristus på grunn av det første syn?
- Av de Guds egenskaper som president Smith nevner i del 2, hvilke betyr mest for deg? Hvorfor? Hvordan hjelper det deg å kjenne til din himmelske Faders egenskaper når du utøver tro på ham?
- President Smith vitnet: “Vi er åndebarn av Gud, vår himmelske Fader... Vi er medlemmer av hans familie” (del 3). Hvordan har denne sannheten påvirket deg?
- Hvilke uttrykk i del 4 og 5 hjelper deg å føle din himmelske Faders kjærlighet til deg? Hvorfor er det viktig å forstå at Gud elsker oss og er interessert i hver enkelt av oss? Hvordan kan vi hjelpe familiemedlemmer og venner å føle hans kjærlighet?
- Tenk på hva vår himmelske Fader har gjort for å hjelpe deg tilbake til hans nærhet (se del 6). Hva føler du når du tenker på at vår himmelske Fader sendte sin elskede Sønn? På hvilke måter har vår himmelske Fader sendt “lys for å veilede [deg]”?

Aktuelle skriftsteder

Johannes 3:16; 17:3; 1 Nephi 11:17; Alma 30:44

Hjelp til undervisningen

“Ganske mye av undervisningen i Kirken foregår så stivt, som en forelesning. Vi er ikke så mottakelige for forelesninger i klasserommene. Vi er det på nadverdsmøtet og på konferanser, men undervisningen kan foregå ved toveiskommunikasjon hvis man stiller spørsmål. Man kan lett oppmuntre til spørsmål i en klasse” (Boyd K. Packer, “Prinsipper for undervisning og læring,” *Liahona*, juni 2007, 55).

Noter

1. I Conference Report, april 1943, 15-16.
2. Upublisert manuskript av Hoyt W. Brewster jr.
3. I Conference Report, april 1930, 90.
4. *Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jr., 5 bind (1957-66), 3:117.
5. “Origin of the First Vision,” *Improvement Era*, april 1920, 496-97; se også *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 1:12-13.
6. “The Most Important Knowledge,” *Ensign*, mai 1971, 2-3.
7. “Out of the Darkness,” *Ensign*, juni 1971, 2.
8. *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (12. jan. 1971), 2.
9. “Purpose and Value of Mortal Probation,” *Deseret News*, Church section, 12. juni 1949, 21; se også *Frelsende læresetninger*, 1:11.
10. “The Most Important Knowledge,” 3.
11. I Conference Report, april 1923, 135-36. Vær oppmerksom på at Moses’ syn som er nedtegnet i Moses 1, er et eksempel på at Frelseren talte Faderens ord ved guddommelig delegering av myndighet (se “The Father and the Son: A Doctrinal Exposition by the First Presidency and the Twelve,” *Improvement Era*, aug. 1916, 939; gjengitt i *Ensign*, april 2002, 17). Skriftenes tekst og kommentarer av Joseph Fielding Smith i dette kapitlet viser at ordene i Moses 1 representerer Gud Faderens sinn og vilje.
12. I Conference Report, april 1923, 136-37, 139. Se også note 11 i dette kapitlet, som også gjelder Enoks syn som er nedtegnet i Moses 7.
13. I Conference Report, okt. 1953, 58.
14. “A Witness and a Blessing,” *Ensign*, juni 1971, 109.
15. I Conference Report, april 1967, 122.
16. I Conference Report, okt. 1931, 15.
17. “A Witness and a Blessing,” 109.

“Alt dreier seg om vår Herre Jesus Kristus, verdens Forløser.”

Vår Frelser Jesus Kristus

“La alltid deres fremste tanke, nå og til alle tider, være at Jesus er Kristus, Sønn av den levende Gud som kom til verden for å gi sitt liv for at vi skulle få leve. Det er sannheten, og den er grunnleggende. Det er på denne sannhet vår tro bygger.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Som apostel var president Joseph Fielding Smith tro mot sitt kall til å være et av de “spesielle vitner om Kristi navn i hele verden” (L&p 107:23). Han sa: “Jeg prøver å elske ham, vår Forløser, over alt annet. Det er min plikt. Jeg reiser frem og tilbake i dette landet som et av hans spesielle vitner. Jeg kunne ikke vært et spesielt vitne om Jesus Kristus hvis jeg ikke hadde den absolutte og sikre kunnskap om at han er Guds Sønn og verdens Forløser.”¹

Som far var president Smith like hengiven i sitt ansvar for å vitne om Frelseren. Den 18. juli 1948 sendte han et brev til sine sønner Douglas og Milton, som var på heltidsmisjon. Han skrev:

“Jeg sitter og reflekterer til tider, og i min lesning av Skriftene tenker jeg på vår Herres misjon, hva han gjorde for *meg*, og når disse følelsene kommer over meg, sier jeg til meg selv at jeg ikke kan være illojal mot ham. Han elsket meg med en fullkommen kjærlighet, slik han har gjort med alle mennesker, spesielt dem som tjener ham, og jeg *må* elske ham med all den kjærlighet jeg kan, selv om den er ufullkommen, noe den ikke skulle være. Den er vidunderlig. Jeg levde ikke på Frelserens tid. Han har ikke kommet til meg personlig. Jeg har ikke sett ham. Hans far og han har ikke følt det nødvendig å gi meg en så stor velsignelse som det. Men det er ikke nødvendig. Jeg har følt hans nærvær. Jeg vet at Den hellige ånd har opplyst mitt sinn og *åpenbart ham for meg*, så jeg elsker

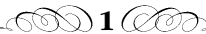
virkelig min Forløser, og jeg håper og føler at det er sant, mer enn alt annet i dette livet. Jeg ville ikke hatt det på noen annen måte. Jeg vil være tro mot ham. Jeg vet at han døde for meg, for dere og alle mennesker så vi kan få leve igjen ved oppstandelsen. Jeg vet at han døde for at jeg kan bli tilgitt for mine tåpeligheter, mine synder, og bli rensset fra dem. Hvor vidunderlig denne kjærligheten er. Hvordan kan jeg, vel vitende om dette, gjør noe annet enn å elske ham, min Forløser? Jeg vil at mine gutter på misjonsmarken skal føle det på samme måte. Jeg vil at mine barn og mine barnebarn skal føle det slik, og aldri komme bort fra sannhetens og rettferdighetens vei.²

En av president Smiths sønner fortalte:

“Som barn hørte vi ham ofte si: ‘Om bare menneskene i verden kunne forstå de prøvelser, trengsler og synder som Herren påtok seg for vår skyld.’ Hver gang han snakket om dette, fikk han tårer i øynene.

[En gang] jeg satt alene med min far på arbeidsrommet hans, la jeg merke til at han hadde vært i dyp meditasjon. Jeg nølte med å bryte stillheten, men til slutt begynte han å snakke. ‘Å, min sønn, jeg skulle ønske du kunne ha vært med meg forrige torsdag da jeg møtte mine brødre i templet. Om du bare kunne ha hørt dem vitne om sin kjærlighet til sin Herre og Frelser, Jesus Kristus! Og så bøyde han hodet og tårene rant nedover kinnene hans og falt ned på skjorten hans. Så, etter mange sekunder, uten så mye som å løfte hodet, men mens han beveget hodet frem og tilbake, sa han: ‘Å, hvor inderlig jeg elsker min Herre og Frelser Jesus Kristus!’”³

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Jesus Kristus er Guds enbårne Sønn og verdens Frelser.

Jeg vil si, så tydelig og så ettertrykkelig som jeg kan, at vi tror på Kristus. Vi aksepterer ham uten forbehold som Guds Sønn og verdens Frelser.⁴

Vi vet at frelsen finnes i Kristus, at han var den førstefødte Sønn av den evige Fader, at han ble valgt og forutordinert i himmelens rådsforsamlinger til å utarbeide den altomfattende og evige

forsoning, at han ble født inn i verden som Guds Sønn, og at han har bragt liv og udødelighet frem i lyset ved evangeliet.

Vi tror med fullkommen visshet at Kristus kom for å forløse menneskene fra den timelige og åndelige død som ble bragt inn i verden ved Adams fall, og at han påtok seg alle menneskers synder på betingelse av omvendelse...

Vi tror det er ved nåde vi blir frelst etter at vi har gjort alt vi kan [se 2 Nephi 25:23], og at alle mennesker må utarbeide sin frelse ved å bygge på Kristi forsonings grunnvoll, med frykt og beven for Herren [se Filipperne 2:12; Mormon 9:27].⁵

Forskjellen mellom vår Frelser og resten av oss er at vi har hatt fedre som var dødelige, og derfor er underlagt døden. Vår Frelser har ikke en dødelig far, og derfor var døden underlagt ham. Han hadde makt til å legge ned sitt liv og å ta det igjen [se Johannes 10:17-18], men vi har ikke makt til å legge ned vårt liv og å ta det igjen. Det er ved Jesu Kristi forsoning at vi mottar evig liv ved de dødes oppstandelse og lydighet mot evangeliets prinsipper.⁶

Han er virkelig den enbårne Sønn, og ved hans nåde og hans Faders nåde, har han forløst oss fra synd på betingelse av vår omvendelse. Vi vet at han har stått opp fra de døde, at han har stegget opp i det høye, bortført fanger [se Salmene 68:18] og har blitt frelsens opphavsmann for alle som vil tro, som vil omvende seg fra sine synder og akseptere ham som verdens Forløser [se Hebreerne 5:9]. Siste-dagers-hellige har ingen grunn til å tvile på disse tingene.⁷

Selv om menneskene kan utforme planer, vedta teorier, innføre merkelige tradisjoner og samle og undervise i mange underlige læresetninger, er én læresetning grunnleggende, og fra den kan vi ikke vike: *Alt dreier seg om vår Herre Jesus Kristus, verdens Forløser.* Vi aksepterer ham som Faderens enbårne i kjødet, den eneste som har levd i kjødet som hadde en far som var udødelig. På grunn av sin fødselsrett og omstendighetene rundt hans komme til jorden, ble han menneskenes Forløser, og ved å utgyte sitt blod ga han oss det privilegium å kunne vende tilbake til vår Faders nærhet på betingelse av at vi omvender oss og aksepterer den store forløsningsplan som han har utarbeidet.⁸

Vi vitner om at Jesu Kristi evangelium er frelsesplanen, og at alle mennesker skal oppstå til udødelighet på grunn av vår Herres sonoffer, for å bli dømt av ham ifølge de gjerninger som er gjort i kjødet, og at de som tror og adlyder fylden av evangeliets lov, også skal løftes opp til evig liv i vår Faders rike.⁹

2

Vi blir sønner og døtre av Kristus ved hans forsoning og ved våre pakter om lydighet til ham.

Vår himmelske Fader er Jesu Kristi Far, både i ånden og i kjødet. Vår Frelser er den førstefødte i ånden, den enbårne i kjødet.¹⁰

Han [Jesus Kristus] er vår eldre bror, og ble hedret av Faderen med en fylde av makt og myndighet som medlem av Det store presidentskap som består av Faderen, Sønnen og Den hellige ånd.¹¹

Våre skrifter lærer oss at Jesus Kristus er både Faderen og Sønnen. Den enkle sannheten er at han er Guds Sønn ved fødsel, både i ånden og i kjødet. Han er Faderen på grunn av det arbeidet han har utført.¹²

Frelseren blir vår Far, i den forstand som dette begrepet er brukt i Skriftene, fordi han tilbyr oss liv, evig liv ved den forsoning han utførte for oss. I de vidunderlige instruksjonene som ble gitt av kong Benjamin, finner vi dette: “Og nå, på grunn av den pakt dere har inngått, skal dere kalles *Kristi barn, hans sønner og hans døtre*, for se, i dag har han *født dere åndelig*, for dere sier at deres hjerter er forandret gjennom tro på hans navn. *Derfor er dere født av ham og er blitt hans sønner og hans døtre.*” [Mosiah 5:7; se også vers 8-11.]

Vi blir altså barn, sønner og døtre av Jesus Kristus, gjennom våre pakter om lydighet til ham. På grunn av hans guddommelige myndighet og offer på korset, blir vi åndelig avlede sønner og døtre, og han er vår Far.¹³

I likhet med nephittene på kong Benjamins tid, har vi siste-dagers-hellige likeledes påtatt oss Kristi navn [se Mosiah 5:1-9; 6:1-2]. Hver uke under nadverden påtar vi oss hans navn, slik vi er befalt å gjøre, og lover å alltid minnes ham, og det var det nephittene sluttet pakt om å gjøre.¹⁴

*“Vi blir altså barn, sønner og døtre av Jesus Kristus,
gjennom våre pakter om lydighet til ham.”*

3

**Freiseren har åpenbart seg i denne evangelieutdeling,
og hver av oss kan ha et varig vitnesbyrd om ham.**

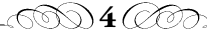
Vi aksepterer Jesus som verdens Forløser. Vi vet... at han har åpenbart seg i denne evangelieutdeling. Vi er ikke avhengige av vitnesbyrdene til... gamle storheter som levde på hans tid og samtalte med ham i hans virke, og som han viste seg for etter sin oppstandelse. Vi har vitner som har levd i vår egen tid, som har sett

ham, som visste at han lever og har vitnet for oss og for verden om dette faktum. Vi vet at deres vitnesbyrd er sanne. Joseph Smith var ikke alene om å vitne om Jesu Kristi misjon i denne evangelieutdeling, for Herren oppreiste andre vitner som, sammen med profeten Joseph Smith, så Forløseren, fikk instruksjoner fra ham og så ham i himmelen, sittende ved Faderens høyre hånd, omgitt av hellige engler. De har gitt oss sitt vitnesbyrd som skal stå mot verden for å dømme alle dem som ikke gir akt på det.

Men som medlemmer av Kirken er vi heller ikke avhengige av vitnesbyrdene til Joseph Smith, Oliver Cowdery, Sidney Rigdon eller noen annen som nå er død, som i denne evangelieutdeling mottok fantastiske åpenbaringer og syner fra Herren som ga dem visshet om at Jesus lever og er verdens Forløser. Vi har vårt eget vitnesbyrd gitt gjennom Herrens ånd til alle som har levd i overensstemmelse med evangeliet. Hvis vi har vært i harmoni med sannheten etter å ha blitt døpt til forlatelse for våre synder og bekreftet ved håndspåleggelse for å motta Den hellige ånds gave, har Herren åpenbart for hver enkelt av oss at disse ting er sanne. Vi er ikke avhengige av noen andres vitnesbyrd for denne kunnskapen, for vi vet ved Ånden at Jesus er Kristus, verdens Forløser.¹⁵

Hvis det er én ting som bringer menneskets hjerte glede og fred og tilfredshet, i større grad enn noe annet som jeg vet om, er det det faste vitnesbyrd som jeg har, og som dere har, om at Jesus Kristus er Guds Sønn. Det er en sannhet som ikke kan endres. Mennesker kan angripe den, de kan gjøre narr av den, de kan erklære at han ikke er verdens Forløser, at hans misjon ikke var sann eller at dens hensikt, ved å utgyte hans blod, ikke var å gi alle mennesker syndenes forlatelse på betingelse av deres omvendelse. De kan nekte å tro på oppstandelsen fra de døde eller at Kristus selv kom frem, som Skriftene erklærer, etter at han hadde blitt drept av sine fiender. Men sannheten består uavhengig av dette. Han døde for verdens synder, han tilveiebragte forløsning fra døden, han gjorde det mulig for menneskene å omvende seg og få syndsforlatelse ved å tro på og akseptere evangeliets prinsipper og hans misjon. Disse sannhetene er grunnleggende og vil bestå. De kan ikke ødelegges uansett hva menneskene måtte si eller mene.¹⁶

La alltid deres fremste tanke, nå og til alle tider, være at Jesus er Kristus, Sønn av den levende Gud som kom til verden for å gi sitt liv for at vi skulle få leve. Det er sannheten, og den er grunnleggende. Det er på denne sannhet vår tro bygger.¹⁷

Vi skulle alle ha Jesu Kristi liv som vårt eksempel til etterfølgelse.

Det største eksempel som noensinne er satt for menneskene, var Guds Sønnns eksempel. Hans liv var fullkomment. Han gjorde alle ting godt og var i stand til å si til alle mennesker: “Følg du meg,” [2 Nephi 31:10] og vi skulle alle følge hans eksempel.

Jeg skal gi dere en illustrasjon fra hans liv. Han lærte folket hvordan de skulle be, og så sa han: “Sannelig, sannelig sier jeg dere, dere må alltid våke og be så dere ikke blir fristet av djevelen og blir ført bort av ham som fanger. Og slik som jeg har bedt blant dere, skal dere også be i min kirke, blant mitt folk som omvender seg og blir døpt i mitt navn. Se, jeg er lyset, jeg har vist dere et eksempel... Derfor, løft deres lys opp så det kan skinne for verden. Se, jeg er det lys som dere skal løfte opp – det dere har sett meg gjøre...” [3 Nephi 18:15-16, 24.]

Kanskje hans mest fullkomne råd i denne forbindelse ble gitt til de nephittiske disiplene. “Hva slags menn burde dere være?” spurte han, og ga så dette svaret: “Sannelig sier jeg dere, likesom jeg er.” [3 Nephi 27:27.]¹⁸

Vi må tro på Kristus og følge hans eksempel. Vi må bli døpt slik han ble døpt. Vi må tilbe Faderen slik han gjorde. Vi må gjøre Faderens vilje slik han gjorde. Vi må søke å gjøre godt og være rettskafne slik han var. Han er vårt forbilde, den eneste vei til frelse.¹⁹

Når dere har et problem og må gjøre et valg, gjør det ved å spørre dere selv: “Hva ville Jesus gjort?” Gjør så det som han ville gjort.

Dere kan føle gleden over hans nærvær og motta hans inspirasjon til å veilede dere hver dag av deres liv hvis dere vil søke den og leve verdig til den. Jesu kjærlighet og hans hellige Ånds trøstende

styrke kan være like virkelig for dere som de var for barna han bragte til seg da han levde på jorden.²⁰

De som følger hans eksempel, vil bli som ham og bli herliggjort sammen med ham i hans Faders rike, og motta ære, kraft og myndighet. Til noen nephittiske disipler som hadde fulgt ham av hele sitt hjerte, sa han: "...Dere skal være likesom jeg er, og jeg er likesom Faderen, og Faderen og jeg er ett." [3 Nephi 28:10.]...

Jeg ber om at vi alle må gå i hans fotspor og holde hans bud, slik at vi kan bli som ham. Dette er mitt ønske. Jeg håper det er deres.²¹

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Hvordan tror du president Smiths barn ble påvirket av hans vitnesbyrd og hans uttrykk for kjærlighet til Frelseren? (Se "Fra Joseph Fielding Smiths liv".) Tenk over hva du kan gjøre for å øke din kjærlighet til Frelseren og bære vitnesbyrd om ham.
- President Smith erklærte at "alt dreier seg om vår Herre Jesus Kristus, verdens Forløser" (del 1). På hvilke måter kan denne sannheten påvirke vårt eget liv? På hvilke måter kan det påvirke vårt hjem?
- På hvilke måter hjelper læresetningene i del 2 deg å forstå ditt forhold til Frelseren? Hva betyr det for deg å påta deg Kristi navn?
- President Smith advarte og sa at noen mennesker vil angripe og latterliggjøre sannheter om Jesus Kristus og hans forsoning (se del 3). Hvordan kan vi styrke vårt vitnesbyrd, slik at vi kan stå imot slike utfordringer? Hvordan kan foreldre hjelpe barn å styrke sitt vitnesbyrd?
- Grunn på president Smiths råd om å spørre "Hva ville Jesus gjort?" (del 4). På hvilke måter kan vi følge Jesu Kristi eksempel? Hvordan kan vi påvirke andre når vi følger hans eksempel?

Aktuelle skriftsteder

Johannes 14:6; 1 Nephi 10:6; Mosiah 3:5-7; Helaman 5:12; 3 Nephi 11:3-7; L&p 34:1-3; 76:22-24; Joseph Smith – Historie 1:17

Hjelp til undervisningen

“[Unngå] fristelsen til å dekke for mye stoff... Vi underviser mennesker, ikke temaer. Og... hvert eneste leksjonsutkast jeg noen sinne har sett, inneholder uunngåelig mer enn vi har mulighet til å dekke under den avsatte tiden” (Jeffrey R. Holland, “Undervisning og læring i Kirken,” *Liahona*, juni 2007, 56).

Noter

1. “Message of President Joseph Fielding Smith” (tale holdt 22. mai 1955, Joseph Fielding Smith Collection, Kirkehistorisk bibliotek), 2.
2. I Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 387-88; uthevelse i originalen.
3. I Leon R. Hartshorn, “President Joseph Fielding Smith: Student of the Gospel,” *New Era*, jan. 1972, 63.
4. “The First Prophet of the Last Dispensation,” *Ensign*, aug. 1971, 6.
5. “Out of the Darkness,” *Ensign*, juni 1971, 2, 4.
6. Personlig korrespondanse, sitert i *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 1:34-35.
7. I Conference Report, april 1912, 67.
8. “The One Fundamental Teaching,” *Improvement Era*, mai 1970, 3; uthevelse i originalen.
9. “Out of the Darkness,” 2, 4.
10. Personlig korrespondanse, sitert i *Frelsende læresetninger*, 1:26.
11. “The Spirit of Reverence and Worship,” *Improvement Era*, sep. 1941, 573; se også *Frelsende læresetninger*, 1:23.
12. Personlig korrespondanse, sitert i *Frelsende læresetninger*, 1:34.
13. Personlig korrespondanse, sitert i *Frelsende læresetninger*, 1:35.
14. *Man: His Origin and Destiny* (1954), 117.
15. I Conference Report, okt. 1914, 98.
16. I Conference Report, okt. 1924, 100-101.
17. I Conference Report, okt. 1921, 186; se også *Frelsende læresetninger*, 2:246.
18. “Follow His Example,” *New Era*, aug. 1972, 4.
19. “The Plan of Salvation,” *Ensign*, nov. 1971, 5.
20. “Christmas Message to Children of the Church in Every Land,” *Friend*, des. 1971, 3.
21. “Follow His Example,” 4.

“Vi bodde og levde sammen med [vår Fader i himmelen] før jorden ble skapt.”

Frelsesplanen

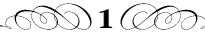
“Vår himmelske Fader etablerte en frelsesplan for sine åndebarn... for å gjøre dem i stand til å komme videre og utvikle seg, inntil de får evig liv.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

29. april 1901 døde Joseph Fielding Smiths 18 år gamle søster Alice etter lengre tids sykdom. Joseph var i ferd med å fullføre en heltidsmisjon i England. Hans reaksjon på nyheten om Alices bortgang viste hans kjærlighet til familien og hans vitnesbyrd om frelsesplanen. “Det er et fryktelig slag for oss alle,” skrev han i dagboken sin. “Jeg visste ikke hvor alvorlig sykdommen hennes var, selv om jeg visste at hun var syk. Jeg var helt sikker på å få møte henne igjen sammen med resten av familien i løpet av noen uker, men Guds vilje skje. Det er i slike stunder at det håp som evangeliet gir oss, er så kjærkomment. Vi skal alle møtes igjen på den andre siden for å nyte gleden og velsignelsene av hverandres nærvær, hvor familiebånd aldri mer vil bli brutt, men hvor vi alle skal leve for å motta de velsignelser og oppnå den milde barmhjertighet som vår Fader i himmelen ønsker å gi oss. Måtte jeg alltid vandre på sannhetens vei og gjøre ære på det navn jeg bærer, slik at møtene med min slekt må bli ytterst behagelige og evigvarende, er min ydmyke bønn.”¹

I sin tjeneste som apostel og senere som Kirkens president, vitnet president Joseph Fielding Smith gjentatte ganger om det håp som kommer gjennom en forståelse av evangeliet. Han sa: “Vi har frelsesplanen. Vi forvalter evangeliet, og evangeliet er verdens eneste håp, den eneste vei som vil bringe fred på jorden og rette opp i den urett som finnes i alle nasjoner.”²

Joseph Fielding Smiths læresetninger

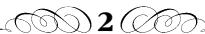

I den førjordiske ånde verden ble vi glade da vi fikk høre om vår himmelske Faders frelsesplan.

Vi er alle medlemmer av vår himmelske Faders familie. Vi bodde og levde sammen med ham før jorden ble skapt. Vi så hans ansikt, følte hans kjærlighet og hørte hans læresetninger, og han innstiftet de lover som gjør oss i stand til å komme videre og utvikle oss og få våre egne evige familieenheter.³

Vår himmelske Fader etablerte en frelsesplan for sine åndebarn. Denne planen var utformet for å gjøre dem i stand til å gå videre og utvikle seg til de oppnår evig liv, som er navnet på den slags liv vår Fader i himmelen lever. Denne planen skal gjøre Guds barn i stand til å bli som ham og ha den samme makt og visdom og kunnskap som han besitter.⁴

Vi lærer av Den kostelige perle at et råd ble holdt i himmelen, hvor Herren kalte til seg sine åndebarn og fremla for dem en plan hvorved de kunne komme ned på jorden, ta del i jordelivet og motta et fysisk legeme, gjennomgå en prøvetid i dødeligheten og deretter gå videre til en høyere opphøyelse gjennom oppstandelsen som skulle tilveiebringes ved hans enbårne Sønn Jesu Kristi forsoning [se Moses 4:1-2; Abraham 3:22-28]. Tanken på å gjennomgå dødeligheten og få del i alle jordelivets omskiftelser, hvor de ville få erfaring gjennom lidelse, smerte, sorg og fristelse, samt gledene ved livet i denne jordiske tilværelse, og deretter, hvis de ville være trofaste, få gå videre gjennom oppstandelsen til evig liv i Guds rike og bli som ham [se 1 Johannes 3:2], fylte dem med glede, og de "ropte av fryd". [Se Job 38:4-7.] Den erfaring og kunnskap som oppnås i dette jordelivet, kunne ikke komme på noen annen måte, og å motta et fysisk legeme var avgjørende for deres opphøyelse.⁵

Adam og Evas fall var en del av vår himmelske Faders plan.

Frelsesplanen, eller lovboken, som er kjent som Jesu Kristi evangelium, ble vedtatt i himmelen, før verdens grunnvoll ble lagt. Det

Adam og Evas fall "bragte smerte, det bragte sorg, det bragte død, men ... det bragte [også] velsignelser".

ble bestemt der at Adam, vår far, skulle komme til denne jord og stå som overhode for hele den menneskelige familie. Det var en del av denne store planen at han skulle spise av den forbudte frukt og falle, og dermed bringe lidelse og død inn i verden, til beste for sine barn.⁶

Fallet var en viktig del av menneskets jordiske prøvestand... Hadde ikke Adam og Eva spist, ville ikke den store gaven som det dødelige liv innebar, ha kommet til dem. De ville heller ikke ha fått noen etterkommere, og det store bud som ble gitt dem av Herren, ville ikke ha blitt oppfylt.⁷

Adams fall tilveiebragte alle jordelivets omskiftelser. Det bragte smerte, det bragte sorg, det bragte død, men vi må ikke miste av syne det faktum at det også bragte velsignelser... Det bragte velsignelsene kunnskap og forståelse og det dødelige liv.⁸

3

Jesus Kristus ga seg selv som et offer for å frelse oss fra fallet og fra våre synder.

Adams overtredelse bragte disse to formene for død, åndelig og timelig – en mann blir forvist fra Guds nærhet og blir dødelig og

underlagt all kjødets motgang. For at han skulle bli bragt tilbake igjen, måtte det være en kompensasjon for loven som var brutt. Rettferdigheten krevde det.⁹

Det er mest naturlig og rettferdig at den som gjør galt, skal betale straffen – sone for sine ugjerninger. Derfor, når Adam var lovbrøyteren, krevde rettferdigheten at han og ingen annen skulle svare for synden og betale straffen med sitt liv. Men da Adam brøt loven, ble han selv underlagt forbannelsen, og når han var underlagt forbannelsen, kunne han ikke sone, eller gjøre godt igjen det han hadde gjort. Heller ikke kunne hans barn det, for også de var under forbannelsen, og det trengtes en som ikke var underlagt forbannelsen, for å sone for denne opprinnelige synd. Videre, ettersom vi alle var under forbannelse, var vi også maktesløse til å sone for våre egne synder. Det ble derfor nødvendig for Faderen å sende sin enbårne Sønn, som var fri for synd, for å sone for våre synder, så vel som for Adams overtredelse, hvilket rettferdigheten krevde måtte gjøres. Han tilbød seg følgelig som et offer for synd, og ved sin død på korset påtok han seg både Adams overtredelse og våre egne synder, og dermed forløste han oss fra fallet og fra våre synder, på betingelse av omvendelse.¹⁰

Det er vår plikt å undervise om Jesu Kristi misjon. Hvorfor kom han? Hva gjorde han for oss? Hvordan gavner det oss? Hva kostet det ham å gjøre det? Det kostet ham livet, ja, mer enn livet! Hva gjorde han i tillegg til å bli naglet til korset? Hvorfor ble han naglet til korset? Han ble naglet til korset for at hans blod kunne bli utøst for å forløse oss fra denne mest forferdelige straff som noen sinne kunne komme, forvisning fra Guds nærhet. Han døde på korset for å bringe oss tilbake igjen, for at vårt legeme og vår ånd kunne bli gjenforenet. Han ga oss dette privilegiet. Hvis vi bare vil tro på ham og holde hans bud, døde han for oss slik at vi kan få tilgivelse for våre synder og ikke bli bedt om å sone straffen. Han betalte prisen...

... Intet menneske kunne gjøre det han gjorde for oss. Han behøvde ikke å dø, han kunne ha nektet. Han gjorde det frivillig. Han gjorde det fordi det var en befaling fra hans Fader. Han visste hva lidelsen ville bestå av, og likevel, på grunn av sin kjærlighet til oss, var han villig til å gjøre det...

Naglene som ble drevet inn i hans hender og inn i Frelserens føtter, var den minste delen av hans lidelse. Jeg tror vi har lett for å tro eller føle eller tenke at hans store lidelse var å bli naglet til korset og overlatt til å henge der. Dette var en periode i verdens historie da tusenvis av menn led på den måten. Altså var hans lidelse, så langt som dette angikk, ikke noe mer enn andre menns lidelse som var blitt korsfestet på denne måten. Hva var da hans store lidelse? Jeg skulle ønske vi kunne innprente denne kjensgjerning i hvert medlem av denne kirken: Hans store lidelse fant sted før han i det hele tatt kom til korset. Det var i Getsemane, slik Skriftene forteller oss, at han blødde fra hver pore i kroppen, og i sine ekstreme sjelekvaler ropte han til sin Fader. Det var ikke naglene som ble drevet inn i hans hender og føtter. Ikke spør meg hvordan dette skjedde, for det vet jeg ikke. Ingen vet det. Alt vi vet, er at på et eller annet vis påtok han seg denne ekstreme straffen. Han påtok seg våre overtredelser og betalte en pris, en pris i form av pinsel.

Tenk på Frelseren som bærer den samlede byrden av hver enkelt plage, på en eller annen måte som jeg sier jeg ikke kan forstå – jeg bare aksepterer det – hvilket fikk ham til å lide et smertehelvete, og sammenlignet med dette var smerten av naglene som ble drevet inn i hans hender og føtter, svært liten. Han ropte i angst til sin Fader: “Er det mulig, så la denne kalk gå meg forbi!” Men den kunne ikke gå ham forbi [se Matteus 26:42; Markus 14:36; Lukas 22:42]. La meg lese noen få ord om hva Herren sier om dette:

“For se, jeg, Gud, har lidd dette for alle for at de ikke skulle lide, hvis de ville omvende seg.

Men hvis de ikke vil omvende seg, må de lide likesom jeg.

Hvilken lidelse fikk meg, ja, Gud, den største av alle, til å skjelve av smerte og til å blø fra hver pore og lide, både på legeme og ånd, og ønske at jeg ikke måtte drikke den bitre kalk, og vike tilbake –

Men ære være Faderen, jeg drakk og fullendte mine forberedelser for menneskenes barn.” [L&p 19:16-19.]

Når jeg leser dette, gjør det meg ydmyk. Hans kjærlighet til menneskeheten, til verden, var så stor at han var villig til å bære en byrde som ingen jordisk mann kunne bære, og betale en forferdelig

pris som ingen annen person noensinne kunne ha betalt, slik at vi kunne slippe.¹¹

Guds Sønn [sa]: “Jeg vil gå ned og betale prisen. Jeg vil være Forløseren og forløse menneskene fra Adams overtredelse. Jeg vil påta meg verdens synder og forløse eller frelse alle deres sjeler som vil omvende seg, fra deres egne synder.”¹²

La oss illustrere: En mann som går på en vei, faller tilfeldigvis ned i et hull som er så dypt og mørkt at han ikke kan komme seg opp av det og ut i frihet igjen. Hvordan kan han redde seg ut av denne vanskelige situasjonen? Ingen anstrengelse fra hans side kan redde ham, for det finnes ingen måte å komme ut av hullet på. Han roper om hjelp, og en vennligsinnet sjel som hører ropene, kommer ilende til og sender ned en stige så han kan klatre opp. Dette var nøyaktig den tilstand Adam satte seg selv og sine etterkommere i da han spiste av den forbudte frukt. Fordi de alle befant seg i det samme hullet, var det ingen som greide å komme seg opp og redde de andre. Hullet symboliserer at de var utestengt fra Guds nærhet, at de var undergitt timelig død og at legemet ville gå i oppløsning. Og fordi de alle var underlagt døden, var det ingen som kunne greie å skaffe en redningsplanke.¹³

Så kommer Frelseren, som ikke sitter fast i det samme hullet, og senker ned stigen. Han kommer ned i hullet og gjør det mulig for oss å bruke stigen til å unnsnippe.¹⁴

I sin uendelig store barmhjertighet hørte Faderen sine barns rop og sendte sin Enbårne Sønn, som hverken var underlagt død eller synd, for at han kunne skaffe tilveie det middel de trengte for å bli reddet. Dette gjorde han gjennom sin altomfattende forsoning og det evige evangelium.¹⁵

Vårt hjerte skulle være fylt til randen av takknemlighet, og vi skulle vise kjærlighet og lydighet for [Frelserens] store og inderlige barmhjertighet. På grunn av det han har gjort, skulle vi aldri svikte ham. Han har kjøpt oss dyrt, og offeret besto i at han gjennomgikk store lidelser og ofret sitt blod på korset.¹⁶

 4

Når vi bygger på Jesu Kristi forsonings grunnvoll, utarbeider vi vår frelse i løpet av jordelivet.

Vår Frelser Jesus Kristus er den sentrale figur i denne store plan for utvikling og frelse.¹⁷

Frelsesplanen tar utgangspunkt i forsoningen og består av følgende:

Først må vi ha tro på den Herre Jesus Kristus, vi må godta ham som Guds Sønn, vi må sette vår lit til ham, stole på hans ord og ønske å oppnå de velsignelser som kommer ved lydighet mot hans lover.

For det annet må vi omvende oss fra våre synder, vi må forsake verden, vi må bestemme oss, uten forbehold, for at vi vil leve et gudfryktig og rettskaffent liv.

For det tredje må vi bli døpt i vann av en rettmessig forvalter, en som har myndighet til å binde på jorden og besegle i himmelen. Vi må, ved denne hellige ordinans, inngå en pakt om å tjene Herren og holde hans bud.

For det fjerde må vi motta Den hellige ånds gave. Vi må bli født på ny. Vi må få synd og urett brent ut av vår sjel som om det var ved ild. Vi må bli en ny skapning ved Den hellige ånds kraft.

For det femte må vi holde ut til enden. Vi må holde budene etter dåpen, vi må arbeide på vår frelse med frykt og beven for Herren, vi må leve slik at vi utvikler guddommelige egenskaper og blir den slags mennesker som kan nyte Det celestiale rikes herlighet og underverk.¹⁸

Jeg vitner om at disse lovene som menneskene må adlyde for å oppnå frelse, og som utgjør Jesu Kristi evangelium, har blitt åpenbart i vår tid til profeter og apostler, og at de nå forvaltes av hans kirke, som han igjen har opprettet på jorden.¹⁹

Alle vi som lever i denne jordiske verden, lever i en prøvestand. Vi ble sendt hit først og fremst for å få et tabernakel [legeme] for vår evige ånd, for det annet å vise oss verdige ved å gjennomgå

“Vår Frelser Jesus Kristus er den sentrale figur i denne store planen for utvikling og frelse.”

prøvelser, å ha trengsel samt rikelig med glede og lykke som kan oppnås gjennom en hellig pakt om lydighet til evangeliets evige prinsipper. Dødeligheten, slik Lehi informerte sine barn om, er en “prøvetilstand”. (2 Nephi 2:21.) Det er her vi skal bli prøvet for å se om vi vil, når vi er utestengt fra vår evige Faders nærhet, men likevel instruert om veien til evig liv, elske og hedre ham og være tro mot hans elskede Sønn, Jesus Kristus.²⁰

Vi kom hit for å bli prøvet ved å komme i kontakt med både det onde og det gode... Faderen har tillatt Satan og hans hærskarere å friste oss, men ved veiledning fra Herrens ånd og budene som er

gitt gjennom åpenbaring, er vi forberedt til å gjøre vårt valg. Hvis vi gjør det onde, har vi blitt lovet at vi vil bli straffet. Hvis vi gjør godt, vil vi motta rettferdighetens evige belønning.²¹

Denne jordiske prøvetid [er] en kort periode, bare et kort tidsrom som forbinder den tidligere evighet med den fremtidige evighet. Likevel [er] det en periode av enorm betydning... Dette liv er den mest avgjørende periode i vår evige eksistens.²²

Alle mennesker vil motta oppstandelsens velsignelse gjennom Jesu Kristi forsoning.

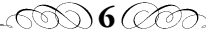
Vi kom til denne verden for å dø. Det forsto vi før vi kom hit. Det er en del av planen, og alt sammen ble diskutert og ordnet lenge før menneskene ble satt på jorden... Vi var klare og villige til å foreta denne reisen fra Guds nærhet i ånde verdenen til den dødelige verden, for her å lide alt som henhører til dette livet, dets gleder og dets sorger, og å dø, og døden er like viktig som fødselen.²³

Den fysiske død, eller det dødelige menneskes død, er ikke en permanent adskillelse av Ånden og kjødets tabernakel, til tross for at legemet igjen vender tilbake til elementene, men er bare en midlertidig adskillelse som opphører på oppstandelsens dag, når kroppen skal kalles frem fra støvet for å leve igjen, levendegjort av ånden. Denne velsignelsen kommer til alle mennesker gjennom Kristi forsoning, uavhengig av deres godhet eller ondskap i jordelivet. Paulus sa det skulle være en oppstandelse av både rettferdige og urettferdige (Apostlenes gjerninger 24:15), og Frelseren sa at alle som var i gravene, skulle høre hans røst og skulle komme frem – “de som har gjort det gode, til livets oppstandelse, men de som har gjort det onde, til dommens oppstandelse” (Johannes 5:29).²⁴

Hver grunnleggende del av ethvert legeme vil bli gjenopprettet til sin rette plass i oppstandelsen, uansett hva som måtte skje med legemet ved døden. Om det blir brent av ild, spist av haier – det spiller ingen rolle. Hver grunnleggende del av det vil bli gjenopprettet til sitt eget riktige sted.²⁵

Ånder kan ikke bli fullkommengjort uten et legeme av kjøtt og ben. Dette legeme og dets ånd blir bragt til udødelighet og frelsens velsignelser gjennom oppstandelsen. Etter oppstandelsen kan det

ikke være noen adskillelse mer, kropp og ånd blir uadskillelig forbundet så mennesket kan motta en fylde av glede. På ingen annen måte, annet enn fødsel inn i dette liv og oppstandelsen, kan ånder bli vår evige Fader lik.²⁶

De trofaste vil arve evig liv sammen med sin familie i vår himmelske Faders nærhet.

Noen arver rikdom på grunn av sine fedres flid. Noen blir gjennom arv oppreist til verdslige troner, til makt og status blant sine medmennesker. Noen søker en arv i form av verdslig kunnskap og berømmelse ved å anvende sin egen flid og utholdenhet, men det finnes én arv som er verdt mer enn alt, nemlig den arv som kalles evig opphøyelse.

Skriftene forteller oss at evig liv – som er det liv som besittes av vår evige Fader og hans Sønn, Jesus Kristus – er Guds største gave [se L&p 14:7]. Bare de som er rensset fra all synd, skal motta det. Det loves dem som seirer “ved tro og blir beseglet ved forjettelsens Hellige Ånd som Faderen utgyter over alle dem som er rettferdige og sanne. Det er disse som er Den førstefødtes menighet. Det er de i hvis hender Faderen har lagt alle ting.” [L&p 76:53-55; se også vers 52.]²⁷

Denne frelsesplanen har familien i sentrum... [Den] er utformet for å gjøre oss i stand til å skape vår evige familieenhet.²⁸

De som mottar opphøyelse i det celestiale rike, vil nyte “uopp-hørlig fortsettelse av ætten”. De vil leve i familieforholdet.²⁹

Vi lærer i Jesu Kristi evangelium at familieorganisasjonen skal være, når det gjelder celestial opphøyelse, en som er komplett, en organisasjon som er forbundet fra far og mor og barn av én generasjon til far og mor og barn i neste generasjon, for slik å vokse og spre seg gjennom alle tider.³⁰

Disse strålende velsignelser som kan bli vår evige arv... kommer ikke uten ved villighet til å holde budene og til og med til å lide med Kristus om nødvendig. Med andre ord forventes kandidater til evig liv – Guds største gave – å legge alt de har på alteret om nødvendig, og likevel, og selv om det skulle bli nødvendig å legge ned sitt liv for hans skyld, kan de aldri betale ham for de rike

velsignelser som mottas og er lovet basert på lydighet mot hans lover og bud.³¹

Når vi har kommet ut av verden og har mottatt evangeliet i sin fylde, er vi kandidater til celestial herlighet. Nei, vi er mer enn kandidater, hvis vi er trofaste, for Herren har gitt oss forsikring om at ved å være trofaste, skal vi få komme inn i Det celestiale rike...

...La oss leve slik at vi kan være trygge på vår plass og kan vite ved det liv vi lever, at vi skal gå inn i hans nærhet og bo hos ham og motta fylden av de velsignelser som har blitt lovet. Hvem blant de siste-dagers-hellige vil være tilfreds med noe mindre enn den fylde av frelse som er lovet oss? ...Det er nødvendig for oss, i ydmykhet og i omvendelsens ånd, å stå på og gå videre og holde budene til enden, for vårt håp og vårt mål er evig liv, og det er liv i Faderens og Sønnens nærhet: "Og dette er det evige liv," sa Herren," at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus." [Johannes 17:3.]³²

Jeg står nå i det jeg kan kalle livets skumring, og er klar over at jeg om ikke så altfor lenge vil bli bedt om å redegjøre for min jordiske forvaltning...

Jeg er sikker på at vi alle elsker Herren. Jeg vet at han lever, og jeg ser frem til den dagen da jeg skal se hans ansikt, og jeg håper å høre hans røst si til meg: "Kom hit, dere som er velsignet av min Far! Arv det rike som er beredt for dere fra verdens grunnvoll ble lagt." (Matteus 25:34.)

Og jeg ber om at dette må bli en lykke som blir oss alle til del når tiden er inne for hver av oss.³³

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Når du leser dagbokoppføringen i "Fra Joseph Fielding Smiths liv", kan du tenke på en gang da du fant trøst i ditt vitnesbyrd om frelsesplanen. Hvordan kan du hjelpe et familiemedlem eller en venn å få en slik trøst?
- Hvordan kan president Smiths læresetninger om rådet i himmelen hjelpe oss når vi møter prøvelser? (Se del 1.)

- President Smith sa at “vi må ikke miste av syne det faktum at [Adam og Evas fall] også bragte velsignelser” (del 2). Hvorfor tror du det er viktig å huske denne sannheten? Hva er noen velsignelser du har mottatt som følge av fallet?
- Hvordan kan president Smiths eksempel med en mann som faller ned i et hull i del 3, anvendes på vårt liv? Reflekter over hvordan Frelseren har reddet deg ved sin forsoning.
- Hva sier president Smiths ord i del 4 om hensikten med vårt liv på jorden? Hva har Herren gitt oss for å hjelpe oss trygt gjennom denne prøvelsens tid?
- Hvordan kan du hjelpe noen å forstå president Smiths erklæring i del 5 om at “døden er like viktig som fødselen”? Hvordan har læren om oppstandelsen påvirket ditt liv?
- På hvilke måter er verdslig rikdom forskjellig fra den “evige arv” vi kan motta gjennom frelsesplanen? (Se del 6.) Hvordan kan en forståelse av disse forskjellene hjelpe oss å forberede oss til evig liv?

Aktuelle skriftsteder

Job 38:4-7; 2 Nephi 2:15-29; 9:5-27; Alma 12:20-35; L&p 19:16-19; Moses 5:10-12

Hjelp til undervisningen

“For å hjelpe oss å undervise fra Skriftene og vår tids profeters ord har Kirken utarbeidet leksjonsbøker og annet materiell. Det er lite behov for utfyllende stoff og annet referansemateriale” (*Undervisning, intet større kall: Ressursveiledning for undervisning i evangeliet* [2000], 52).

Noter

1. I Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 117-18.
2. “To the Saints in Great Britain,” *Ensign*, sep. 1971, 4.
3. I “Pres. Smith Tells of Parents’ Duty,” *Church News*, april 3, 1971, 10.
4. Tale ved Logan Utah Institutt, 10. jan 1971, 3, upublisert manuskript.
5. “Is Man Immortal?” *Improvement Era*, feb. 1916, 318; se også *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 1:60.
6. *Elijah the Prophet and His Mission and Salvation Universal* (1957), 65-66.
7. I Conference Report, okt. 1966, 59.
8. “Principles of the Gospel: The Infinite Atonement – Redemption, Salvation, Exaltation,” *Deseret News*, Church section, 22. april 1939, 3; se også *Frelsende læresetninger*, 1:99.
9. “The Atonement,” *Deseret News*, Church section, 2. mars 1935, 7; se også *Frelsende læresetninger*, 1:114.
10. *Elijah the Prophet and His Mission and Salvation Universal*, 79-80.

11. *Seek Ye Earnestly*, red. Joseph Fielding Smith jr. (1970), 118-20.
12. "Principles of the Gospel: The Infinite Atonement – Redemption, Salvation, Exaltation," 5; se også *Frelsende læresetninger*, 1:115.
13. *Elijah the Prophet and His Mission and Salvation Universal*, 80-81.
14. "Principles of the Gospel: The Infinite Atonement – Redemption, Salvation, Exaltation," 5; se også *Frelsende læresetninger*, 1:115.
15. *Elijah the Prophet and His Mission and Salvation Universal*, 81.
16. "Purpose and Value of Mortal Probation," *Deseret News*, Church section, 12. juni 1949, 21; se også *Frelsende læresetninger*, 1:122.
17. Tale ved Logan Utah Institutt, 10. jan 1971, 3, upublisert manuskript.
18. "The Plan of Salvation," *Ensign*, nov. 1971, 5.
19. "I Know That My Redeemer Liveth," *Ensign*, des. 1971, 26.
20. I Conference Report, april 1965, 11.
21. I Conference Report, april 1964, 107-8.
22. "Purpose and Value of Mortal Probation," 21; se også *Frelsende læresetninger*, 1:69.
23. I "Services for Miss Nell Sumsion," *Utah Genealogical and Historical Magazine*, jan. 1938, 10-11.
24. "What Is Spiritual Death?" *Improvement Era*, jan. 1918, 191-92; se også *Frelsende læresetninger*, 2:180-181.
25. *Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jr., 5 bind (1957-66), 5:103, uthevelse fjernet.
26. "The Law of Chastity," *Improvement Era*, sep. 1931, 643; se også *Frelsende læresetninger*, 2:77-78.
27. *The Way to Perfection* (1931), 21-22.
28. *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (12. jan. 1971), 2.
29. Personlig korrespondanse, sitert i *Frelsende læresetninger*, 2:234; kursiv fjernet.
30. I Conference Report, 1942, 26; se også *Frelsende læresetninger*, 2:147.
31. *The Way to Perfection*, 23.
32. I Conference Report, april 1922, 61-62.
33. "Let the Spirit of Oneness Prevail," *Ensign*, des. 1971, 136.

“Evangeliet dreier seg om familien, det må etterlevs i familien.”

Vi skulle styrke og bevare familien

“Det er Herrens vilje at familieenheten skal styrkes og bevares.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

President Joseph Fielding Smith erklærte: “Familien er den viktigste organisasjonen både i tid og i evighet.”¹ Ingensteds lærte han dette tydeligere enn i sitt eget hjem, hvor han satte et eksempel som en kjærlig ektemann, far og bestefar. Til tross for sitt travle program som apostel, fant han alltid tid til familien, og “kompenserte for dagene fra hverandre ved øse en dobbel dose hengivenhet over dem når han var hjemme”.²

President Smiths andre hustru, Ethel, ble en gang spurt: “Vil du fortelle oss noe om mannen du kjenner?” Oppmerksom på at mange medlemmer av Kirken anså hennes mann som altfor streng, svarte hun:

“Dere har bedt meg fortelle dere om mannen jeg kjenner. Jeg har ofte tenkt at når han er borte, vil folk si: ‘Han er en svært god mann, oppriktig, ortodoks osv.’ De vil omtale ham slik offentligheten kjenner ham. Men den mannen de tenker på, er meget forskjellig fra mannen jeg kjenner. Den mannen jeg kjenner, er en snill, kjærlig ektemann og far. Hans største ambisjon i livet er å gjøre sin familie lykkelig, og han glemmer helt seg selv i sine anstrengelser for å gjøre dette. Han er den som bysser et gråtende barn i søvn, som forteller de yngste barna godnatt-historier, som aldri er for trett eller for opp-tatt til å sitte oppe til sent på kveld eller stå tidlig opp om morgenen for å hjelpe de eldste barna å løse vanskelige skoleoppgaver. Når det er sykdom, våker den mannen jeg kjenner ømt over den syke, og hjelper vedkommende. Det er sin far de roper på, for de føler at hans

nærvær er et botemiddel for alt som er vondt. Det er hans hender som forbinder sår, hans armer som gir mot til den lidende, hans røst som irretsetter dem mildt når de feiler, inntil det blir en glede for dem å gjøre det som gjør ham glad...

Mannen jeg kjenner er uselvisk, klager ikke, er omtenkstom, hensynsfull, medfølelse og gjør alt som står i hans makt for å gjøre livet til den største glede for sine kjære. Det er mannen jeg kjenner.”³

President Smiths barn ga eksempler på hans innsats for å styrke og bevare sin familie og “gjøre livet til den største glede” for dem. I en biografi om Joseph Fielding Smith skrev medforfatterne Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart følgende erindring: “Det var en gledens dag for ungguttene når de så pappa iføre seg et forkle og begynne på en solid ladning med paier. Frukthyll var en av hans favoritter. Han laget sitt eget frukthyll. Men han forsøkte seg også på andre typer paier: eple, kirsebær, fersken og gresskar. Pai-bakingen hans ble til et familieprosjekt når ungdommene ble sendt ut i alle retninger for å samle inn de nødvendige redskaper og ingredienser. Den velluktende, forlokkende aromaen av paier som ble stekt i den store ovnen, skapte en lykkelige full av forventning. De ble nøye overvåket så de ikke kom ut hverken for tidlig eller for sent. I mellomtiden rørte Ethel sammen en ladning med hjemmelaget iskrem, og barna byttet på å sveive på iskrem-maskinen.”⁴

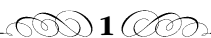
Douglas A. Smith sa at han og hans far hadde et “godt forhold”. Han ga eksempler på aktiviteter de likte å gjøre sammen: “Vi pleide å bokse en gang iblant, eller i det minste late som om vi bokset. Jeg hadde for stor respekt for ham til å slå ham, og han hadde for mye kjærlighet til meg til å slå meg... Det var mer eller mindre skyggeboksing. Vi pleide å spille sjakk, og jeg frydet meg når jeg klarte å slå ham. Nå ser jeg tilbake og føler at det kanskje var forhåndsbestemt.”⁵

Amelia Smith McConkie mintes: “Det var nesten morsomt å være syk, ettersom han ga oss svært spesiell oppmerksomhet... Han underholdt oss ved å spille god musikk på den gamle Edison-fonografen. Til vår glede kunne han danse til musikken eller marsjere rundt i rommet, og til og med prøve å synge... Han kom med nydelige store, søte appelsiner og satt på sengen og skrelte dem, og så ga han oss én båt av gangen. Han fortalte historier om sin barndom,

eller hvordan hans far tok seg av ham når han var syk. Hvis det var på sin plass, ga han oss en velsignelse.”⁶ Amelia snakket også om farens metode for å disiplinere sine barn: “Hvis noen av oss måtte irrettesettes for dårlig oppførsel, la han ganske enkelt hendene på skuldrene våre og så oss inn i øynene med et såret blikk og sa: ‘Jeg skulle ønske mine barn ville oppføre seg bra.’ Ingen form for ris eller annen straff kunne ha vært mer effektiv.”⁷

President Smiths kjærlighet og oppmerksomhet til sine barn, gjaldt senere også hans barnebarn. Hans barnebarn Hoyt W. Brewster jr. fortalte om en gang da han som misjonær i Nederland, fikk lov til å delta på innvielsen av London England tempel i 1958. Idet han og andre misjonærer kom inn i forsamlingsrommet, så bestefaren ham. Hoyt mintes senere: “Uten et øyeblikks nøling spratt han opp av stolen, strakte ut armene og ga tegn til at jeg skulle komme til ham. I det øyeblikket så jeg ikke Joseph Fielding Smith, president for De tolv apostlers råd... men en bestefar som så et av sine barnebarn som han hadde stor kjærlighet til. Jeg nølte ikke med å gå ut av rekken og skynde meg til forhøyningen der han omfavnet meg og kysset meg foran hele den høytidelige forsamlingen. Dette var for meg et av de helligste og mest minneverdige øyeblikk i mitt liv.”⁸

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Familien er den viktigste organisasjonen både i tid og i evighet.

La meg minne om hvor viktig familieenheten er i vår himmelske Faders overordnede plan. Faktisk er Kirkens organisasjon egentlig til for å hjelpe familien og dens medlemmer å nå opphøyelse.

Enhet i familien og engasjement for evangeliet er så viktig at den onde har vendt mye av sin oppmerksomhet til å ødelegge familier i vårt samfunn. På alle kanter er det et angrep på familiens grunnleggende integritet som grunnlaget for alt som er godt og edelt i livet... Liberaliseringen av abortlover over hele verden tyder på manglende respekt for livets hellighet. Familier blir revet i stykker av økende bruk av illegale rusmidler og misbruk av lovlige medikamenter.

Forakt for autoritet av flere og flere unge mennesker, begynner vanligvis med manglende respekt og ulydighet i hjemmene...

Når de onde krefter angriper den enkelte ved å gnage løs på hans familierøtter, blir det avgjørende for Kirkens foreldre å opprettholde og styrke familien. Det kan muligens finnes noen svært sterke personer som kan overleve uten støtte av en familie, men flere av oss trenger den kjærlighet, undervisning og aksept som kommer fra dem som virkelig bryr seg om andre.⁹

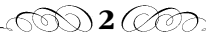
Det er visse gamle sannheter som vil være sannheter så lenge verden består, og som ingen utvikling kan endre. En av disse er at familien (organisasjonen som består av far, mor og barn) er grunnlaget for alt i Kirken. En annen er at synder mot et rent og sunt familieliv, er de som, mer enn noen andre, til slutt med sikkerhet aller tyngst vil ramme nasjonene der de finner sted...

Langt viktigere enn spørsmålet om folkets yrke eller rikdom, er spørsmålet om hvordan deres familieliv foregår. Alt annet er mindre viktig, så lenge det finnes gode hjem, og så lenge som de som utgjør disse hjemmene, gjør sin plikt overfor hverandre.¹⁰

Ingenting kan erstatte et godt hjem. Dette er kanskje ikke verdens oppfatning, men det er og bør være det i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Familien er byggestenen i Guds rike.¹¹

Familien er den viktigste organisasjonen både i tid og i evighet. ...Det er Herrens vilje at familieenheten skal styrkes og bevares. Vi ber fedrene inntrengende om å innta sin rettmessige plass som husets overhode. Vi ber mødrene om å støtte og oppholde sin ekte-mann, samt være lys for sine barn.¹²

Evangeliet dreier seg om familien, det må etterleves i familien. Det er her vi får vår beste og viktigste opplæring når vi søker å skape evige familieenheter for oss selv etter mønster av Gud vår Faders familie.¹³

Herren innstiftet familien for å bestå for evig.

Ekteskap, har vi lært, er et evig prinsipp som ble foreskrevet før verdens grunnvoll ble lagt og innstiftet på denne jord før døden kom til den. Våre første foreldre ble befalt å bli mange og fylle

“Kirkens organisasjonen er til for å hjelpe familien og dens medlemmer i å nå opphøyelse.”

jorden. Det følger naturlig at familieorganisasjonen også var ment å være evig. I planen som var utarbeidet for denne jord, ble lovene som regulerer den celestiale verden, grunnlaget. Guds store gjerning og herlighet er “å tilveiebringe mennesket u dødelighet og evig liv”. [Moses 1:39.] Den eneste måten dette kan gjøres på er ved ekteskap og familie, og dette er faktisk den evige orden blant de opphøyde og har vært det i verdener uten tall.¹⁴

Planen som er gitt i evangeliet for å styre menneskene på jorden, er typisk for den lov som styrer Guds rike. Er det mulig å forestille seg en større kilde til sorg enn å stå igjen i den evige verden uten krav på far eller mor eller barn? Tanken på en nasjon uten familieenheten som sin grunnleggende enhet, hvor alle borgere er relativt fremmede for hverandre og hvor naturlig kjærlighet ikke finnes, der ingen familiebånd knytter gruppene sammen, er skremmende. En slik tilstand kan bare få ett utfall – anarki og oppløsning. Er det

ikke rimelig å anta at det samme gjelder med hensyn til Guds rike? Hvis det ikke fantes noen familiebånd i dette riket, og alle menn og kvinner var “engler” uten naturlig slektskap, slik mange tror, kunne det være et lykkelig sted å være – en himmel?¹⁵

I Herrens tempel kommer et par for å bli beseget eller gift for tid og all evighet. Barn født i inn i denne foreningen, vil være barn av denne faren og moren ikke bare i jordelivet, men i all evighet, og de blir medlemmer av Guds familie i himmelen og på jorden, slik Paulus sier [se Efeserne 3:14-15], og denne familieorden skulle aldri brytes...

...De barna som blir født til dem, har rett til å bli ledsaget av far og mor, og far og mor er forpliktet overfor sin evige Fader til å være trofaste mot hverandre og oppdra disse barna i lys og sannhet, så de i evigheten som kommer, kan være ett – en familie innenfor Guds store familie.¹⁶

Vi som siste-dagers-hellige, skulle huske at utenfor det celestiale rike er det ingen familieorganisasjon [etter døden]. Denne organisasjon er forbeholdt dem som er villige til å overholde enhver pakt og enhver forpliktelse som vi er kalt til å motta mens vi oppholder oss her i dette jordelivet.¹⁷

Guds rike vil være én stor familie. Vi kaller oss brødre og søstre. I sannhet blir vi Jesu Kristi medarvinger gjennom Jesu Kristi evangelium [se Romerne 8:16-17], sønner og døtre, og har rett til fylde av velsignelsene i hans rike hvis vi vil omvende oss og holde budene.¹⁸

Håpet om evig liv, herunder gjenforeningen av familiens medlemmer når oppstandelsen kommer, gir oss større kjærlighet og hengivenhet for hvert medlem av familien. Med dette håpet er ekte-menn tilbøyelige til å elske sin hustru med en sterkere og helligere kjærlighet, og hustruer til å elske sin ektemann på samme måte. De varme følelsene og den omsorg som foreldre har for sine barn, blir sterkere, for barna blir knyttet til dem med bånd av kjærlighet og lykke som ikke kan brytes.¹⁹

 3

**Vi styrker og bevarer vår familie når vi
tilbringer tid sammen, elsker hverandre
og etterlever evangeliet sammen.**

Den primære funksjonen til et siste-dagers-hellig hjem er å sikre at hvert medlem av familien arbeider for å skape det klima og de forutsetninger hvor alle kan vokse i retning av fullkommenhet. For foreldre krever dette et offer av tid og energi som går langt utover bare å dekke deres barns fysiske behov. For barn betyr dette å få bukt med den naturlige tendens til egoisme.

Bruker du like mye tid på å sikre utvikling og fremgang i din familie og ditt hjem som du gjør på å strebe etter sosial og yrkesmessig fremgang? Vier du din beste kreative energi til den viktigste enheten i samfunnet – familien? Eller er ditt forhold til familien bare en rutinemessig, ulønnsom del av livet? Foreldre og barn må være villige til å sette familieansvar først for å oppnå familiens opphøyelse.²⁰

Hjemmet... er det verksted hvor et menneskes karakter bygges, og måten det formes på avhenger av forholdet mellom foreldre og barn. Hjemmet kan ikke være det det skal være med mindre disse forholdene er av riktig karakter. Om de er det eller ikke, avhenger av både foreldre og barn, men aller mest av foreldrene. De må gjøre sitt beste.²¹

“Gå din vei og la meg være i fred, jeg har ikke tid,” sa en oppjaget, utålmodig mor til sin lille tre år gamle datter som prøvde å hjelpe med en husholdningsoppgave... Alle normale barn har et naturlig ønske om å hjelpe, og foreldre har ingen rett til å klage. Det kan ikke finnes noe slikt som slit og strev i husholdningen når alle hjelper til med oppgavene, og ved å utføre disse oppgavene sammen kommer det beste fellesskap en kan tenke seg.

Hvis jeg skulle foreslå én ting som jeg tror vi som foreldre mangler mest av, ville det være en velvillig forståelse av våre barn. Lev sammen med barna, følg deres veier... Vær kjent med alt barna er interessert i, ha det hyggelig sammen med dem.²²

Vi har prøvd å innprente i foreldre behovet for å gi barna mer oppmerksomhet, ha litt mer av evangeliets ånd i sitt hjem, litt mer samhold og litt mer tro, litt mer ansvar religiøst og åndelig fra fedrenes side, og også av mødrene, mer undervisning i evangeliet i hjemmet.²³

Til foreldre i Kirken sier vi: Elsk hverandre av hele deres hjerte. Hold moralloven og etterlev evangeliet. Oppdra deres barn i lys og sannhet, lær dem evangeliets frelsende sannheter, og gjør hjemmet til en himmel på jord, et sted hvor Herrens ånd kan oppholde seg, og hvor rettferdigheten kan settes i høysetet hos hvert familiemedlem.²⁴

Jeg ber om at vår himmelske Fader vil gi oss alle styrke til å oppfylle alle våre muligheter. Jeg nedkaller hans Ånd over Kirkens hjem, slik at kjærlighet og harmoni må finnes der. Måtte vår Fader bevare og opphøye våre familier.²⁵

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Når du leser anekdotene i “Fra Joseph Fielding Smiths liv”, kan du overveie hvordan president Smiths eksempel kan være en rettesnor i livet ditt. Tenk på hvordan du selv kan forbedre deg for å styrke familieforhold.
- Tenk på betydningen av familien som beskrevet i del 1. Hva gjør du for å styrke din familie mot verdens negative innflytelse?
- President Smith talte om “håpet om evig liv, herunder gjenforeningen av familiens medlemmer når oppstandelsen kommer” (del 2). Hvordan påvirker dette håpet din omgang med familiemedlemmer?
- I del 3 stiller president Smith tre spørsmål til selvransakelse. Tenk ut svar på disse spørsmålene. Når du leser denne delen, kan du vurdere endringer du kan gjøre i livet ditt som kan forbedre stemningen i hjemmet ditt.

Aktuelle skriftsteder

Ordspråkene 22:6; 1 Nephi 8:37; L&p 88:119; 93:40-50; se også “Familien – En erklæring til verden”

Hjælp til undervisningen

Be klassens medlemmer velge en del [av kapitlet] og lese den stille. Del dem så i grupper på to eller tre som velger samme del, og be dem snakke om det de har lært” (fra side vii i denne boken).

Noter

1. “Counsel to the Saints and to the World,” *Ensign*, juli 1972, 27.
2. Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 14.
3. Ethel Smith, i Bryant S. Hinckley, “Joseph Fielding Smith,” *Improvement Era*, juni 1932, 459.
4. Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 228.
5. Douglas A. Smith, i D. Arthur Haycock, *Exemplary Manhood Award*, Brigham Young University Speeches of the Year (18. april 1972), 5.
6. Amelia Smith McConkie, “Joseph Fielding Smith,” *Church News*, okt. 30, 1993, 10.
7. Amelia Smith McConkie, “Joseph Fielding Smith,” 10.
8. I Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 254.
9. I “Message from the First Presidency,” *Ensign*, jan. 1971, annen omslagsside og side 1.
10. “Our Children – “The Loveliest Flowers from God’s Own Garden,” *Relief Society Magazine*, jan. 1969, 4.
11. I Conference Report, okt. 1948, 152.
12. “Counsel to the Saints and to the World,” 27.
13. “Mothers in Israel,” *Relief Society Magazine*, des. 1970, 886.
14. *The Way to Perfection* (1931), 251.
15. “A Peculiar People,” *Deseret News*, Church section, 2. april 1932, 6; se også *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 2:62.
16. I Conference Report, april 1961, 49.
17. I Conference Report, okt. 1948, 153.
18. I Conference Report, april 1959, 24.
19. *The Way to Perfection*, 258.
20. I “Message from the First Presidency,” *Ensign*, jan. 1971, 1.
21. “Our Children – “The Loveliest Flowers from God’s Own Garden,” 6.
22. “Our Children – “The Loveliest Flowers from God’s Own Garden,” 6-7.
23. *Take Heed to Yourselves!* (1966), 354.
24. “Counsel to the Saints and to the World,” 27.
25. I “Message from the First Presidency,” *Ensign*, jan. 1971, 1.

President Joseph Fielding Smith fortalte hvorfor han kalte siste-dagers-hellige til omvendelse: "Jeg elsker Kirkens medlemmer."

Tro og omvendelse

“Det vi trenger i Kirken, så vel som utenfor, er omvendelse. Vi trenger mer tro og en sterkere beslutning om å tjene Herren.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

President Joseph Fielding Smith sa: “Syndenes forlatelse kommer ved tro og oppriktig omvendelse.”¹ Han sa at “det er nødvendig ikke bare at vi tror, men at vi omvender oss”, og han sa også at når vi gjør gode gjerninger i tro og holder ut til enden, vil vi “motta de trofastes belønning og en plass i det celestiale rike”.² Med et ønske om at alle mennesker skulle motta denne belønningen, vitnet han om Jesus Kristus og forkynte omvendelse gjennom hele sin tjenestegjerning.

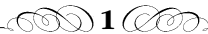
Tidlig i sin tjeneste som apostel, sa han: “Jeg har ansett det som min oppgave, etter å ha blitt tilskyndet til det, tror jeg, av Herrens ånd på mine reiser i Sions staver, å si til folk at *nå* er tiden til å omvende seg og å kalle siste-dagers-hellige til å huske sine pakter, løftene de har inngått med Herren, og holde hans bud og følge den undervisning og instruksjoner som Israels eldster – Guds profeter – gir dem, slik de har blitt nedtegnet i disse hellige skrifter. I alle ting skulle vi vandre ydmykt og varsomt for Herren så vi kan bli velsignet og veiledet av hans hellige Ånd. Jeg tror dette er advarselsens tid. Det har vært en advarselsens tid fra den dagen da profeten første gang fikk åpenbaringen fra himmelen om at evangeliet skulle gjengis.”³

På et nadverdsmøte en søndag fortalte president Smith menigheten hvorfor han hevet en advarselsrøst. Hans sønn Joseph, som var tilstede på møtet, skrev senere: “Jeg husker klart noen av de bemerkninger [min far] kom med ved denne anledningen. ‘Hvem er din venn, eller hvem elsker deg mest?’ spurte han forsamlingen.

‘Den som forteller deg at alt er vel i Sion, at det finnes velstand rundt hjørnet, eller den som advarer deg mot de ulykker og vanskeligheter som er lovet, med mindre prinsippene i evangeliet etterlevs? Dere skal vite at jeg elsker Kirkens medlemmer, og jeg ønsker ikke at én av dem skal rette en anklagende finger mot meg når vi går gjennom sløret fra jordelivet, og si: “Hvis du bare hadde advart meg, ville jeg ikke vært i denne situasjonen.” Derfor hever jeg advarselrøsten i håp om at mine brødre og søstre kan bli forberedt til et herlighetsrike.’”⁴

De som arbeidet tett med president Smith, så at bak hans strenge advarsler var en mann med varm omtanke for mennesker som kjempet med synd. Eldste Francis M. Gibbons, som var sekretær for Det første presidentskap, var ofte tilstede når president Smith behandlet disiplinærsaker i Kirken. Eldste Gibbons fortalte: “Hans beslutninger ble alltid tatt i godhet og kjærlighet, og med den største grad av barmhjertighet som omstendighetene kunne rettferdiggjøre. Det var ikke uvanlig for ham å si, når han fikk vite omstendighetene rund en alvorlig sak: ‘Hvorfor kan ikke folk oppføre seg?’ Dette ble ikke sagt som en anklage eller fordømmelse, men med sorg og beklagelse.”⁵ President Spencer W. Kimball, som tjenestegjorde sammen med president Smith som medlem av De tolv apostlers quorum, sa: “Mang en gang har vi sagt at ettersom De tolv vil være Israels dommere, ville hvem som helst av oss bli glade for å falle i hans hender, for hans dom ville være vennlig, barmhjertig, rettferdig og hellig.”⁶ Når president Smith ordinerte biskoper, sa han ofte: “Husk at alle har svakheter, og at hver historie har minst to sider. Hvis dere skulle dømme feil, må dere forsikre dere om at dere feiler på kjærlighetens og barmhjertighetens side.”⁷

Joseph Fielding Smiths læresetninger

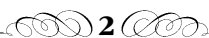
Evangeliets første prinsipp er tro på Herren Jesus Kristus.

Vår tro er forankret i Herren Jesus Kristus, og gjennom ham i Faderen. Vi tror på Kristus, godtar ham som Guds Sønn og har påtatt oss hans navn i dåpens vann.⁸

La alltid deres fremste tanke, nå og til alle tider, være at Jesus er Kristus, Sønn av den levende Gud som kom til verden for å gi sitt liv for at vi skulle få leve. Det er sannheten, og den er grunnleggende. Det er på denne sannhet vår tro bygger. Den kan ikke ødelegges. Vi må følge denne læren til tross for verdens læresetninger og menneskenes forestillinger, for dette er av største betydning, dette er avgjørende for vår frelse. Herren forløste oss med sitt blod, han ga oss frelse, forutsatt – og det er denne betingelsen vi ikke må glemme – at vi vil holde hans bud og alltid minnes ham. Hvis vi vil gjøre det, da vil vi bli frelst, mens menneskenes forestillinger og tåpeligheter vil forsvinne fra jorden.⁹

Ved tro kommer vi til Gud. Hvis vi ikke trodde på Herren Jesus Kristus, hvis vi ikke hadde tro på ham eller hans forsoning, ville vi ikke være tilbøyelige til å bry oss om hans bud. Det er fordi vi har denne troen at vi er bragt i harmoni med hans sannhet og har et ønske i vårt hjerte om å tjene ham...

...Evangeliets første prinsipp er tro på Herren Jesus Kristus, og selvfølgelig kan vi ikke ha tro på Herren Jesus Kristus uten å ha tro på hans Far. Og hvis vi har tro på Gud Faderen og Sønnen og blir veiledet, slik vi burde bli, av Den hellige ånd, vil vi ha tro på Herrens tjenere som han har talt gjennom.¹⁰

Tro betyr handling.

“Tro er årsaken som fører til all handling.” [Lectures on Faith, forelesning 1.] Hvis du stopper opp og tenker over dette et øyeblikk, tror jeg du vil være enig i at det er helt sant både i timelige ting, så vel som i åndelige ting. Det gjelder oss i våre egne handlinger, så vel som Guds handlinger...

“Tro uten gjerninger er død” [Jakobs brev 2:26] – med andre ord finnes den ikke. Jeg tror Jakobs mening helt klart er: “Vis meg din tro uten gjerninger, og ingenting vil komme av den, men jeg vil vise deg min tro med mine gjerninger, og noe vil skje.” [Se Jakobs brev 2:18.] Tro betyr handling... Tro er derfor sterkere enn overbevisning...

Tro er en gave fra Gud. Alle gode ting er en gave fra Gud. Det er en læresetning i Skriftene som finnes i kapittel 11 i Hebreerbrevet – et kapittel som er en veldig fin avhandling om tro – [og] i åpenbaringene som Herren har gitt oss i Lære og pakter, og i andre skrifter. Tro kan ikke oppnås ved passivitet eller likegyldighet eller passiv overbevisning. Bare ønsket om å utvikle tro vil ikke bringe noe mer tro, enn et ønske om å være dyktig i musikk eller maling vil bringe kompetanse i disse tingene uten intelligent handling. Det er der våre problemer oppstår. Vi får et vitnesbyrd om evangeliet, vi tror på Joseph Smith, vi tror på Jesus Kristus, vi tror på prinsippene i evangeliet, men hvor hardt vi jobber med dem?

...Hvis vi ønsker å ha en levende, varig tro, må vi være aktive i utførelsen av enhver plikt som medlemmer av denne kirken...

Tenk om vi hadde tro som den Nephi viste! Les i det 17. kapittel i 1 Nephi hvor hans brødre satte seg opp mot ham og gjorde narr av ham fordi han skulle bygge et skip, og sa:

“Vår bror er en dåre, for han tror han kan bygge et skip, ja, han tror også at han kan krysse disse store vann.” [1 Nephi 17:17.]

Nephi svarte dem:

“Hvis Gud hadde befalt meg å gjøre alle ting, kunne jeg gjøre det. Om han befalte meg å si til dette vann: Bli til jord, da skulle det bli til jord, og hvis jeg sa det, da ville det skje.” [1 Nephi 17:50.]

Slik var hans tro.¹¹

Vi vandrer ikke nå i beskuelse, slik vi gjorde før vi kom inn i denne verden, men Herren forventer at vi skal vandre i tro [se 2 Korinterbrev 5:7], og hvis vi vandrer i tro, skal vi få de rettferdiges belønning, hvis vi overholder de bud som er gitt for vår frelse.¹²

Med mindre et menneske vil følge læren og vandre i tro, akseptere sannheten og overholde budene slik de er gitt oss, vil det være umulig for ham å få evig liv, uansett hvor mye han måtte bekjenne med sin munn at Jesus er Kristus, eller tror at hans Fader sendte ham til verden for menneskenes forløsning. Så Jakob har rett når han sier at djevlene “tror det – og skjelver”, men de omvender seg ikke [se Jakobs brev 2:19].¹³

3

Omvendelse er evangeliets andre prinsipp og er avgjørende for vår frelse og opphøyelse.

Omvendelse er det andre grunnleggende prinsipp i evangeliet og en følge av tro.¹⁴

Det vi trenger i Kirken, så vel som utenfor, er omvendelse. Vi trenger mer tro og en sterkere beslutning om å tjene Herren.¹⁵

Er det sant at noen blant oss har en forestilling om at det ikke spiller noen rolle at vi synder så lenge det ikke er en alvorlig synd, en dødelig synd, at vi likevel vil bli frelst i Guds rike? Nephi så vår tid. Han sa at folk ville si dette [se 2 Nephi 28:7-9]. Men jeg sier dere at vi kan ikke vende oss bort fra veien til sannhet og rettferdighet og beholde Herrens ånds veiledning.¹⁶

Det er ingen plass i Sion for den forsettlige synder. Det er plass for den angrende synder, for mannen som vender seg bort fra synd og søker etter evig liv og evangeliets lys. Vi skulle ikke se på synd og på noen som helst måte samtykke i den, noe mer enn Herren kan gjøre det, men vandre rettskaffent og fullkomment for Herrens åsyn.¹⁷

Menneskene kan kun bli frelst og opphøyet i Guds rike gjennom rettferdighet, og derfor må vi omvende oss fra våre synder og vandre i lyset likesom Kristus er i lyset [se 1 Johannes 1:7], slik at hans blod kan rense oss fra all synd, og slik at vi kan ha samfunn med Herren og motta av hans herlighet og opphøyelse.¹⁸

Vi trenger omvendelse, og vi trenger å bli bedt om å omvende oss.¹⁹

4

I omvendelsens prinsipp er vår himmelske Fader og Jesu Kristi barmhjertighet tilkjennegitt.

Omvendelse er et av de mest betryggende og strålende prinsipper i evangeliet. I dette prinsippet er vår himmelske Fader og hans enbårne Sønn, Jesu Kristi barmhjertighet tilkjennegitt kanskje sterkere enn i noe annet prinsipp. Hvor fryktelig det ville være hvis det ikke fantes tilgivelse for synd og ingen midler for syndsforlatelse for dem som er ydmykt angrende! Vi kan bare delvis forestille oss den

“Omvendelse er et av de mest betryggende og strålende prinsipper i evangeliet.”

forferdelse som ville komme over oss om vi måtte utholde straffen for våre overtredelser for evig og alltid uten håp om lindring. Hvordan kan denne lindring oppnås? Av hvem kan den oppnås?

Herren har sagt:

“For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.

For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham.” [Johannes 3:16-17; se også vers 18-21.]

Dersom Faderen ikke hadde sendt Jesus Kristus til verden, da kunne det ikke ha vært noen syndsforlatelse og det kunne ikke ha vært noen lindring for synd gjennom omvendelse.²⁰

Hvis vi virkelig forsto og kunne føle, om så bare i liten grad, Jesu Kristi kjærlighet, velvilje og villighet til å lide for våre synder, ville vi være villige til å omvende oss fra alle våre overtredelser og tjene ham.²¹

 5

Omvendelse innebærer oppriktig sorg for synd og at man vender seg fullstendig bort fra synden.

Skriftene sier:

“Du skal gi Herren din Gud et offer i rettferdighet, ja, et sønderknust hjerte og en angrende ånd.” [L&p 59:8.]

Det betyr omvendelse.

...Omvendelse, i henhold til definisjonen i ordboken, er oppriktig sorg for synd med selvførdømmelse og fullstendig å vende seg bort fra synden... Det kan ikke være noen sann omvendelse uten sorg og et ønske om å bli befridd fra synd.

Anger er tilkjennegivelse av en knust eller ydmyket ånd på grunn av synd og en oppriktig følelse av syndens usselhet og bevissthet om Guds barmhjertighet og nåde som gis til den angrende synder... Derfor sier Herren, som jeg allerede har sitert, at vi skulle gi et offer “i rettferdighet, ja, et sønderknust hjerte og en angrende ånd”...

Omvendelse er en gave fra Gud... Det er ikke så lett for noen mennesker å omvende seg, men omvendelsens og troens gave vil bli gitt til alle mennesker som vil søke den.²²

Jeg har lært av egen erfaring at når man ønsker å forandre seg, virkelig ønsker å forandre seg, kan man klare det. Vår samvittighet og Skriftene forteller oss hva vi skulle leve etter – og de forteller oss hvilke vaner vi bør endre for vår evige velferd og fremgang.²³

 6

Tiden til å omvende seg er nå.

Gud kommer ikke til å frelse enhver mann og kvinne i det celestiale rike. Hvis du ønsker å komme dit, og du har svakheter, hvis du begår synder, hvis du bryter Herrens bud og du vet det, er den beste tiden akkurat nå til å omvende deg og forandre deg, og tro ikke at det er en så liten ting at Herren vil tilgi deg, bare noen få slag, bare litt straff, og vi vil bli tilgitt, for du kan oppleve å bli kastet ut hvis du insisterer og fortsetter på en slik kurs.²⁴

Sommel med hensyn til evangeliets prinsipper frarøver oss det evige liv, som er liv i Faderens og Sønnens nærhet. Det er mange

blant oss, også medlemmer av Kirken, som føler at det ikke haster med å overholde evangeliets prinsipper og holde budene...

Ikke la oss glemme [Amuleks] ord: "For se, dette liv er den tid menneskene har til å forberede seg til å møte Gud. Ja, se, denne livsdag er dagen menneskene har til å utføre sitt arbeide.

Og nå, som jeg sa til dere før, siden dere har hatt så mange vitnesbyrd, ber jeg dere innstendig om ikke å utsette deres omvendelsesdag inntil enden, for etter denne livsdag, som er gitt oss til forberedelse for evigheten, se, hvis vi ikke benytter vår tid mens vi er i dette liv, da kommer nattens mørke, da intet arbeide kan utføres.

Dere kan ikke si når dere har nådd dette fryktelige tidspunkt: Jeg vil omvende meg, jeg vil vende tilbake til min Gud. Nei, dere kan ikke si dette, for den samme ånd som er i besittelse av deres legeme når dere forlater dette liv, den samme ånd vil ha makt til å besitte deres legeme i den evige verden." [Alma 34:32-34.]²⁵

Vi skylder det til verden å heve en advarselsrøst.

Herren vil at menneskene skal være lykkelige – det er hans hensikt – men menneskene nekter å være lykkelige og gjør seg ulykkelige fordi de tror at deres veier er bedre enn Guds veier, og på grunn av egoismen, grådigheten og ondskapen i deres hjerter, og det er problemet med oss i dag.²⁶

Av det vi ser når vi reiser fra ett sted til et annet og av det vi leser i den offentlige pressen, er vi av nødvendighet tvunget til den konklusjon at omvendelse fra synd er ekstremt viktig i hele verden i dag.²⁷

Tro ikke at vi har nådd en tilstand hvor ting ikke kan bli verre. Uten omvendelse vil de bli verre. Derfor roper jeg omvendelse til dette folk, til de siste-dagers-hellige... og til jordens nasjoner overalt.²⁸

Vi skylder verden å heve en advarselsrøst, og spesielt når det gjelder Kirkens medlemmer [se L&p 88:81].²⁹

Det er vår plikt å passe på hverandre, å beskytte hverandre, å advare hverandre mot farer, å lære hverandre prinsippene i rikets evangelium og å stå sammen med en felles front mot verdens synd.³⁰

Jeg vet ikke om noe som er viktigere eller mer nødvendig på dette tidspunkt enn å rope omvendelse, også blant de siste-dagers-hellige, og jeg kaller på dem, så vel som på dem som ikke er medlem av Kirken, til å gi akt på disse ordene fra vår Forløser. Han uttalte definitivt at intet urent kan komme inn i hans nærhet. Bare de som viser seg trofaste og har vasket sine klær i blodet gjennom sin tro og omvendelse – ingen andre skal finne Guds rike.³¹

“Se, alle nasjoner, slekter, tungemål og folk skal bo trygt hos Israels Hellige, hvis de vil omvende seg.” [1 Nephi 22:28.] Og jeg ber om at de vil omvende seg. Jeg vil at de skal bo trygt. Jeg vil ha dem til å tro på Israels Hellige, som kom til verden og sonet for våre synder, for alle menneskers synder, som ga oss forløsning fra døden, som har lovet oss frelse og tilgivelse for våre synder på betingelse av vår omvendelse.

Som jeg skulle ønske alle mennesker ville tro på ham, ville tilbe ham og hans Far, og ville tjene Herren vår Gud i Sønnens navn. Da ville vi få fred, da ville rettferdigheten seire, da kunne Herren opprette sitt rike på jorden.³²

Jeg trygler verden om å omvende seg og tro på sannheten, om å la Kristi lys skinne i sitt liv, om å beholde alle de gode og sanne prinsipper de har og legge til disse ytterligere lys og kunnskap som har kommet ved åpenbaring i vår tid. Jeg bønnfaller dem om å slutte seg til Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige og høste evangeliets velsignelser.

Jeg ber innstendig Kirkens medlemmer om å gjøre rettferdige gjerninger, om å holde budene, om å søke Ånden, om å elske Herren, om å sette først i livet det som hører Guds rike til, og derved utarbeide sin frelse med frykt og beven for Herren [se Filippene 2:12].³³

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Repeter president Smiths bemerkninger i “Fra Joseph Fielding Smiths liv” om hvorfor han ønsket å “heve advarselsrøsten”. Hvordan er kallet til omvendelse et uttrykk for kjærlighet?
- Hva betyr det for deg å konsentrere din tro om vår himmelske Fader og Jesus Kristus? (Se del 1.)
- Hvorfor fører sann tro alltid til handling? (Du finner noen eksempler i kapittel 2.) På hvilke måter kan vi vise vår tro ved våre handlinger?
- Hvordan er omvendelse en “følge av tro”? (Se del 3.)
- Reflekter stille over en gang da du omvendte deg og følte vår himmelske Faders og Jesu Kristi kjærlighet og barmhjertighet (se del 4). Hva kan du fortelle om din takknemlighet for Frelserens forsoning?
- Hvorfor er omvendelse umulig “uten sorg og et ønske om å bli befridd fra synd”? (Se del 5.) Hvordan kan de to siste avsnittene i del 5 gi håp til en som føler sorg på grunn av synd?
- På hvilke måter er sommel “det evige livs tyv”? (Se del 6.) Hvilke farer er forbundet med å utsette vår omvendelse?
- Når du gjennomgår del 7, bør du overveie hva det betyr å “heve en advarsels røst”. Hvordan kan vi være vennlige og kjærlige i vår innsats for å advare andre?

Aktuelle skriftsteder

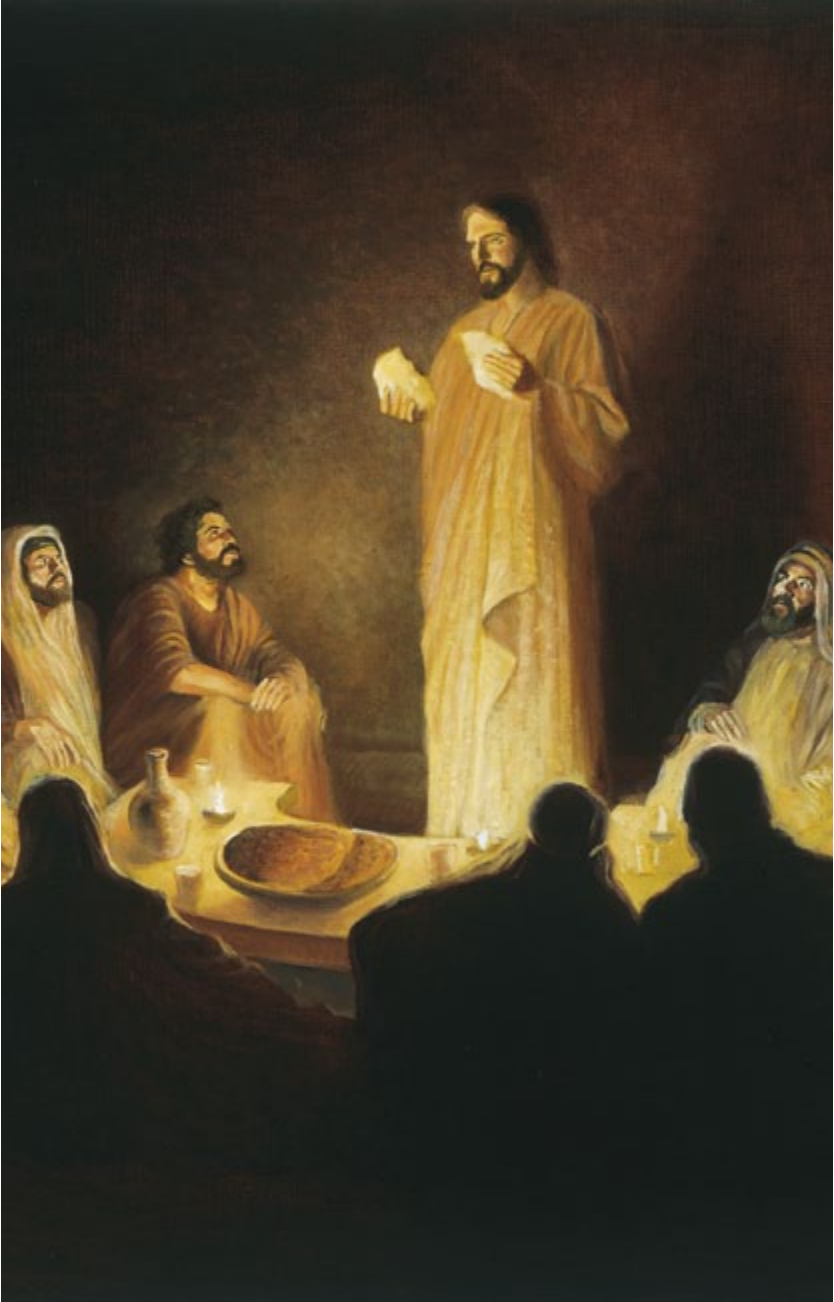
Hebreerne 11:1-6; Mosiah 4:1-3; Alma 34:17; Ether 12:4; Moroni 7:33-34; L&p 18:10-16; 4. trosartikkel

Hjelp til undervisningen

“[Eleven må] settes i virksomhet. Når en lærer får hele oppmerksomheten, blir stjernen i showet, står for all snakkingen og ellers overtar all aktiviteten, er det nesten sikkert at han forstyrrer læringen til klassen” (Asahel D. Woodruff, *Teaching the Gospel* [1962], 37; i Virginia H. Pearce, “Et vanlig klasserom – et mektig sted for stabil og fortsatt vekst,” *Lys over Norge*, jan. 1997, 11).

Noter

1. *Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jr., 5 bind (1957-66), 1:84.
2. "Faith and Works: The Clearing of a Seeming Conflict," *Improvement Era*, okt. 1924, 1151; se også *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 2:252.
3. I Conference Report, 1919, 88, uthevelse i originalen.
4. Joseph Fielding Smith jr., in *Take Heed to Yourselves!* (1966), v-vi.
5. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), viii.
6. Spencer W. Kimball, sitert av Bruce R. McConkie i "Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel," *Ensign*, aug. 1972, 28.
7. I Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 10.
8. I Conference Report, april 1970, 113.
9. I Conference Report, okt. 1921, 186; se også *Frelsende læresetninger*, 2:246.
10. "Redemption of Little Children," *Deseret News*, 29. april 1939, Church section, 3; se også *Frelsende læresetninger*, 2:246-47.
11. "Faith," *Deseret News*, 16. mars 1935, Church section, 3, 7.
12. I Conference Report, april 1923, 139.
13. "Faith and Works: The Clearing of a Seeming Conflict," 1151; se også *Frelsende læresetninger*, 2:252.
14. *The Restoration of All Things* (1945), 196.
15. "The Pearl of Great Price," *Utah Genealogical and Historical Magazine*, juli 1930, 104; se også *Frelsende læresetninger*, 2:48.
16. I Conference Report, okt. 1950, 13.
17. I Conference Report, april 1915, 120.
18. I Conference Report, okt. 1969, 109.
19. "A Warning Cry for Repentance," *Deseret News*, 4. mai 1935, Church section, 6; se også *Frelsende læresetninger*, 3:44.
20. *The Restoration of All Things*, 196-97.
21. *The Restoration of All Things*, 199.
22. "Repentance and Baptism," *Deseret News*, 30. mars 1935, Church section, 6.
23. "My Dear Young Fellow Workers," *New Era*, jan. 1971, 5.
24. "Relief Society Conference Minutes," *Relief Society Magazine*, aug. 1919, 473, se også *Frelsende læresetninger*, 2:23.
25. I Conference Report, april 1969, 121, 123.
26. "A Warning Cry for Repentance," 6; se også *Frelsende læresetninger*, 3:38.
27. I Conference Report, okt. 1966, 58.
28. I Conference Report, okt. 1932, 92; se også *Frelsende læresetninger*, 3:34.
29. I Conference Report, 1937, 59; se også *Frelsende læresetninger*, 3:48.
30. I Conference Report, april 1915, 120.
31. I Conference Report, okt. 1960, 51.
32. I Conference Report, okt. 1919, 92.
33. I Conference Report, okt. 1970, 7-8.

“Gjør dette til minne om meg” (Lukas 22:19).

Nadverdens betydning

“Det å ta del i disse symbolene utgjør en av Kirkens helligste ordinanser.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

5. oktober 1929, etter 19 års tjeneste som apostel, sto eldste Joseph Fielding Smith i Salt Lake tabernakel for å holde sin 39. generalkonferansetale. Han sa: “Det er en eller to tanker som jeg ønsker å presentere med hensyn til nadverden, eller nærmere bestemt møtene som er avsatt i Kirken ved åpenbaring, etter Herrens befaling, til å ta del i disse symbolene på Jesu Kristi legeme og blod.” Som en innledning til dette emnet, uttrykte han sine følelser angående nadverden:

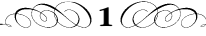
“Etter min oppfatning er nadverdsmøtet det helligste av alle Kirkens møter. Når jeg tenker på Frelseren og hans apostler som var forsamlet den minneverdige kvelden da han innstiftet nadverden, når jeg tenker på denne høytidelige anledning, fylles jeg av undring og blir beveget. For meg var den sammenkomsten en av de mest høytidelige og største siden tidenes begynnelse.

Der lærte Frelseren dem om sitt kommende offer, som de i sin forvirring ikke kunne forstå. Han fortalte dem tydelig om sin død og at hans blod skulle bli utøst, og dette ble sagt kort tid før han led for verdens synder. Det var en svært høytidelig anledning. Der ble nadverden innstiftet, og disiplene ble befalt å møtes ofte og minnes Jesu Kristi død og lidelser, for hans offer var for verdens forløsning.

Han var i ferd med å påta seg ansvaret for å betale gjelden som ble påført verden ved fallet, så menneskene kunne bli forløst fra døden og fra helvete. Han hadde lært folket at han skulle løftes opp så han kunne trekke alle mennesker til seg, og at alle som ville

omvende seg og tro på ham og holde hans bud, ikke skulle lide, for han ville påta seg deres synder.”¹

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Herren har befalt oss å møtes ofte for å ta del i nadverden.

Å ta del i disse symbolene [brødet og vannet] er en av Kirkens helligste ordinanser, en ordinans som har erstattet det å slakte og spise påskelammet som [symboliserte] Forløserens offer på korset... Helt fra utvandringen fra Egypt og til vår Forløserens korsfestelse, ble Israelittene befalt å feire påske på en bestemt tid hvert år. Den høytidelige kvelden før korsfestelsen forandret Herren denne ordinansen og ga i stedet sin nadverd. Vi har blitt befalt å møtes ofte, ikke bare en gang i året, og gå til bønnens hus og der minnes vår Forløser og inngå pakt med ham ved ofte å ta del i denne hellige ordinansen.²

Den som holder seg borte fra nadverdsmøtet uke etter uke og måned etter måned når ingenting hindrer ham i å komme, er ikke lojal mot sannheten. Han elsker den ikke. Hvis han gjorde det, ville han være tilstede for å ta del i disse symbolene – bare et lite stykke brød, et lite beger med vann. Han ville ønske å gjøre dette for å vise sin kjærlighet til sannheten og sin lojale tjeneste til Guds Sønn.³

Vi har blitt kalt til å minnes denne store begivenhet [Jesu Kristi forsoning] og alltid ha den i tankene. I denne hensikt kalles vi sammen en gang i uken for å ta del i disse symbolene og vitne om at vi minnes vår Herre, at vi er villige til å påta oss hans navn og at vi vil holde hans bud. Denne pakten er vi kalt til å fornye hver uke, og vi kan ikke beholde Herrens ånd hvis vi ikke konsekvent overholder dette budet. Hvis vi elsker Herren, vil vi være tilstede på disse møtene i en ånd av tilbedelse og bønn, og minnes Herren og pakten vi skal fornye hver uke gjennom denne nadverd slik han har krevet det av oss.⁴

 2

Vi tar del i nadverden til minne om Jesu Kristi forsoning.

Det er Kirkens medlemmers plikt å vandre ydmykt og trofast i kunnskap om og forståelse av Jesu Kristi forsoning... Jeg har på følelsen – jeg skulle gjerne tatt feil, men det tror jeg ikke jeg gjør, at en veldig, veldig stor andel av Kirkens medlemmer ikke skjønner hva det betyr å spise et lite stykke brød og drikke et lite beger med vann til minne om vår Frelser Jesu Kristi blodsutgytelse og hans offer på korset.

La meg rette oppmerksomheten mot velsignelsen [av brødet]. Jeg skal lese den ydmykt så vi kan forstå hva som står der:

“O Gud, du evige Fader, vi ber deg i din Sønns Jesu Kristi navn, å velsigne og hellige dette brød for alle deres sjeler som nyter av det, så de kan ete til minne om din Sønns legeme og vitne for deg, O Gud, du evige Fader, at de er villige til å påta seg din Sønns navn og alltid minnes ham og holde hans bud som han har gitt dem, så hans Ånd alltid kan være hos dem. Amen.” [L&p 20:77.]...

Å spise til minne om ham. Betyr det bare at jeg vil huske at for nesten 2000 år siden tok ugudelige menn ham, hengte ham på korset, drev nagler inn i hans hender og føtter og lot ham henge der for å dø? For meg har det en langt dypere mening enn som så. Å minnes ham – hvorfor var han på korset? Hvilken nytte gir det [meg] at han hang på korset? Hvilken lidelse gjennomgikk han på korset så jeg kunne bli forløst eller befridd fra mine synder?

Det er naturlig å tenke: Han fikk nagler drevet inn i sine hender og føtter, og han hang der til han døde... Hva annet led han? Dette er noe jeg tror at de fleste av oss overser. Jeg er overbevist om at hans største lidelse ikke var å få naglene drevet inn i hendene og i føttene og å henge på korset, så uutholdelig og så forferdelig som det enn var. Han bar en annen byrde som var langt mer betydelig og gjennomtrengende. Hvordan? Vi forstår det ikke helt, men jeg får et glimt av det.⁵

Det er ikke en av oss, vil jeg anta, som ikke har gjort noe galt, og deretter beklaget det og ønsket at vi ikke hadde gjort det. Da rammer vår samvittighet oss, og vi har vært svært ulykkelige. Har dere hatt denne erfaringen? Det har jeg... Men her har vi Guds Sønn som bærer byrden av mine overtredelser og deres overtredelser... Hans største pine var ikke naglene i hendene eller i føttene, så ille som de enn var, men pine i sinnet på en måte som jeg ikke helt forstår. Men han bar byrden – vår byrde. Jeg har lagt noe til den, og det samme har dere. Det samme har alle andre. Han tok på seg å betale prisen så jeg kan slippe – så dere kan slippe – straffen på betingelse av at vi vil motta hans evangelium og være sanne og trofaste mot det.

Det er dette jeg prøver å tenke på. Det er det jeg husker – den utholdelige smerten da han gråt i sin bønn til sin Far om å la kalken gå ham forbi. Han trygler ikke bare om lindring for naglene som skulle drives inn i hendene eller føttene, han hadde en verre pine enn alt dette, på en eller annen måte som jeg ikke forstår.⁶

Det er umulig for svake dødelige, og vi er alle svake, å fullt ut forstå omfanget av Guds Sønnns lidelser. Vi kan ikke forstå prisen han måtte betale. Til profeten Joseph Smith sa han:

“For se, jeg, Gud, har lidd dette for alle for at de ikke skulle lide, hvis de ville omvende seg. Men hvis de ikke vil omvende seg, må de lide likesom jeg. Hvilken lidelse fikk meg, ja, Gud, den største av alle, til å skjelve av smerte og til å blø fra hver pore og lide, både på legeme og ånd, og ønske at jeg ikke måtte drikke den bitre kalk, og vike tilbake – men ære være Faderen, jeg drakk og fullendte mine forberedelser for menneskenes barn.” [L&p 19:16-19.]

Det er imidlertid innenfor vår rekkevidde å vite og forstå at denne utholdelig pinen forbundet med hans offer, har bragt oss den største velsignelse som kunne gis. Videre er vi i stand til å innse at denne ekstreme lidelse – som et dødelige menneske hverken kan oppnå eller tåle – ble gjennomgått på grunn av den store kjærlighet som Faderen og Sønnen hadde for menneskeheten...

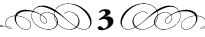
...Hvis vi fullt ut verdsatte de mange velsignelser som er våre på grunn av forløsningen som ble utført for oss, ville det ikke ha vært noe Herren kunne ha bedt oss om som vi ikke med glede ville ha gjort.⁷

“Jeg skulle ønske vi kunne få Kirkens medlemmer til å forstå klarere de pakter de inngår når de tar del i nadverden.”

Jeg er sikker på at om vi kunne forestille oss – slik jeg mange ganger har prøvd å gjøre – den høytidelige anledningen da Frelseren var sammen med sine apostler, hvis vi kunne se dem der sammen, Herren i sorg på grunn av verdens synder og for en av hans apostler som skulle forråde ham, men likevel underviste disse elleve menn som elsket ham, og inngikk pakt med dem, er jeg sikker på at vi ville føle i vårt hjerte at vi aldri ville forsake ham. Hvis vi kunne se dem der de var samlet og kunne forstå vekten av byrden som lå på vår Herre, og etter at de hadde spist kveldsmåltidet og sunget en salme, da de gikk ut for at Herren skulle bli forrådt, spottet og hånet, at disiplene ville forsake ham i hans dypeste prøvelse – hvis vi kunne forstå alt dette, om bare i den minste grad, og det er nok alt vi er i stand til, mine brødre og søstre, ville vi for alltid ønske å vandre i sannhetens lys. Hvis vi kunne se menneskenes Frelser lide

i Getsemane og på korset og fullt ut forstå alt som det betydde for oss, ville vi ønske å holde hans bud, og vi ville elske Herren vår Gud av hele vårt hjerte, av hele vår makt, sinn og styrke, og i Jesu Kristi navn ville vi tjene ham.⁸

Det er vår plikt ettertenksomt å overveie den pakt vi inngår når vi tar del i nadverden.

Jeg skulle ønske vi kunne få Kirkens medlemmer til å forstå klarere de pakter de inngår når de tar del i nadverden på våre nadverdsmøter.⁹

Jeg har sett to medlemmer av Kirken sitte sammen [på nadverdsmøtet], innlede en samtale, stoppe lenge nok til at vannet eller brødet ble velsignet, og deretter gjenoppta sin samtale... Det er sjokkerende for meg, og det er det sikkert også for Herren.¹⁰

Det er vår plikt nøye og tankefullt å overveie [nadverds]bønnene når vi hører dem på våre møter. Det er fire svært viktige ting vi inngår pakt om å gjøre hver gang vi tar del i disse symbolene, og når vi tar del, er det et tegn på at vi samtykker fullt ut i forpliktelsene, og dermed blir de bindende for oss. De er som følger:

1. Vi eter til minne om Jesu Kristi legeme og lover at vi alltid vil minnes hans sårede legeme da han døde på korset.

2. Vi drikker til minne om blodet som ble utgytt for verdens synder, som sonet for Adams overtredelse, og som frigjør oss fra våre egne synder på betingelse av vår sanne omvendelse.

3. Vi inngår pakt om at vi vil være villige til å påta oss Sønnens *navn* og alltid minnes ham. I denne pakten lover vi at vi vil bli kalt ved hans navn og aldri gjøre noe som ville bringe skam eller vanære over dette navnet.

4. Vi inngår pakt om at vi vil holde hans bud som han har gitt oss, ikke ett bud, men at vi vil være villige til å "leve ved hvert ord som går ut av Guds munn". [L&p 84:44.]

Hvis vi vil gjøre disse tingene, er vi lovet Den hellige ånds konstante veiledning, og hvis vi ikke vil gjøre disse tingene, vil vi ikke ha denne veiledningen.¹¹

*“Det er vår plikt nøye og tankefullt å overveie
[nadverds]bønnene når vi hører dem.”*

Jeg ønsker å stille dere noen spørsmål, og jeg taler naturligvis til alle medlemmer av Kirken. Tror dere en mann som kommer til nadverden i bønnens, ydmykhetens og tilbedelsens ånd, og som tar del i disse symbolene på Jesu Kristi legeme og blod, bevisst vil bryte Herrens bud? Hvis en mann innser fullt ut hva det betyr når han tar del i nadverden, at han inngår pakt om å påta seg Jesu Kristi navn og alltid minnes ham og holde hans bud, og dette løftet blir fornyet uke etter uke – tror dere en slik mann vil unnlate å betale sin tiende? Tror dere en slik mann vil bryte sabbaten eller ignorere Visdomsordet? Tror dere han vil unnlate å be eller at han ikke vil ivareta sine quorumsplikter og andre plikter i Kirken? Det virker for meg som om en krenkelse av disse hellige prinsipper og plikter er umulig når en mann vet hva det vil si å avlegge slike løfter uke etter uke for Herren og for de hellige.¹²

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- I “Fra Joseph Fielding Smiths liv” uttrykker president Smith sine tanker om den gangen da Frelseren innstiftet nadverden. Hvorfor er denne hendelsen viktig for deg?
- Når du studerer del 1, kan du overveie viktigheten av å delta på nadverdsmøtet hver uke. Hvordan kan du forberede deg til nadverdsmøtet? Hva kan foreldre gjøre for å hjelpe sine barn å forberede seg?
- Hva gjør inntrykk på deg ved president Smiths tanker når han tok del i nadverden? (Se del 2.) Hva kan vi gjøre for å minnes Frelseren og hans forsoning når vi tar del i nadverden?
- Gi oppmerksomhet til de pakter som er nevnt i del 3. Grunn stille på hva du føler med hensyn til disse paktene. Hvordan påvirker disse paktene ditt liv?

Aktuelle skriftsteder

Matteus 26:26-29; 1 Korinterbrev 11:23-29; 3 Nephi 18:1-13; Mormon 9:29; Moroni 4-5; L&p 20:75-79; 59:9-12

Hjelp til undervisningen

“Gi deltagerne i oppdrag å lese utvalgte spørsmål på slutten av kapitlet (enten hver for seg eller i små grupper). Be dem se etter læresetninger i kapitlet som er relevante for spørsmålene. Be dem deretter dele sine tanker og oppfatninger med resten av gruppen” (fra side vii i denne boken).

Noter

1. I Conference Report, okt. 1929, 60-61; se også *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 2:275.
2. "Importance of the Sacrament Meeting," *Relief Society Magazine*, okt. 1943, 590; se også *Frelsende læresetninger*, 2:198-99.
3. *Seek Ye Earnestly*, red. Joseph Fielding Smith jr. (1972), 99.
4. I Conference Report, okt. 1929, 61; se også *Frelsende læresetninger*, 2:275.
5. "Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament," tale som ble holdt ved Salt Lake City Utah University religionsinstitutt, 14. jan. 1961, 7-8.
6. "Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament," 8.
7. "Importance of the Sacrament Meeting," 591-92.
8. I Conference Report, okt. 1929, 63; se også *Frelsende læresetninger*, 2:279.
9. "Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament," 7.
10. *Seek Ye Earnestly*, 122.
11. "Importance of the Sacrament Meeting," 591.
12. I Conference Report, okt. 1929, 63; se også *Frelsende læresetninger*, 2:279.

Joseph og Hyrum Smith: "I livet var de uatskillelige, ei heller døden skilte dem!" (L&P 135:3).

Joseph og Hyrum Smith, vitner for Jesus Kristus

“Vi hever vår røst i takknemlighet for profeten Joseph Smith, for patriarken Hyrum Smith og for de profeter og apostler og rettferdige menn og kvinner som har bygget på det fundament de la.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Helt fra han var veldig ung, visste Joseph Fielding Smith at hans familie hadde en spesiell tilknytning til profeten Joseph Smith. Han ble inspirert av sin bestefar Hyrum Smiths eksempel, en eldre bror og lojal venn av profeten Joseph. Hyrum virket trofast ved sin brors side som en leder i Kirken. Han hjalp også til med utgivelsen av Mormons bok, og ble kalt til å være et av de åtte vitner om boken. Den 27. juni 1844 led Joseph og Hyrum martyrdøden i Carthage, Illinois, og beseget sitt vitnesbyrd om Frelseren og hans evangelium. “I livet var de uatskillelige, ei heller døden skilte dem!” (L&p 135:3).

Joseph Fielding Smith kjente aldri sine besteforeldre Smith. Lenge før han ble født, led hans bestefar Hyrum martyrdøden. Hyrums hustru Mary Fielding Smith døde også ung. Joseph Fielding Smith sa: “Jeg kjente aldri min bestemor Smith. Jeg har alltid beklaget det, for hun var en av de edleste kvinner som har levd, men jeg kjente hennes gode søster, min tante Mercy Thompson, og som gutt pleide jeg å gå og besøke henne i hennes hjem og sitte ved hennes kne, hvor hun fortalte meg historier om profeten Joseph Smith, og jeg er så takknemlig for denne opplevelsen.”¹

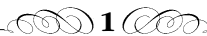
Joseph Fielding Smith lærte også av sin far, Joseph F. Smiths eksempel. Han hadde kjent profeten Joseph Smith personlig. Om sin far sa Joseph Fielding Smith: “Det fantes ikke snev av tvil eller usikkerhet

i hans vitnesbyrd. Spesielt var dette tilfelle når han snakket om vår Frelsers guddommelighet eller profeten Joseph Smiths misjon.”²

Disse eksemplene og læresetningene ledet Joseph Fielding Smith til et vitnesbyrd om det gjengitte evangelium i hans barndom. “Jeg husker ikke den tiden da jeg ikke trodde på vår Herre og Frelser Jesu Kristi misjon og heller ikke på profeten Joseph Smiths misjon,”³ sa han senere. Når han underviste i evangeliet, uttrykte han noen ganger sitt vitnesbyrd på en personlig måte: “Er jeg glad i profeten Joseph Smith? Ja, det er jeg, som min far var før meg. Jeg elsker ham fordi han var Guds tjener og på grunn av evangeliets gjengivelse og på grunn av de fordeler og velsignelser som har kommet til meg og mine, og til dere og deres, gjennom de velsignelser som ble skjenket denne mannen og dem som var sammen med ham.”⁴

Selv om president Smith var takknemlig for sin families lære og arv, var hans vitnesbyrd hans eget. Han sa: “Jeg har alltid vært svært takknemlig for det vitnesbyrd som kommer til meg gjennom Herrens ånd om at Joseph Smith, Guds profet, ble kalt til å stå i spissen for evangelieutdelingen i tidenes fylde.”⁵ Ved en annen anledning vitnet han: “Jeg vet ved Guds gave at Joseph Smith i året 1820 fikk se Faderen og Sønnen, at Faderen presenterte sin Sønn, at Sønnen talte til ham, spurte ham hva han ønsket å vite og ga ham råd og fortalte ham hva han skulle gjøre, med løfte om at mer lys og kunnskap til slutt ville komme og at fylden av evangeliet, som ikke fantes på jorden, ville bli gjengitt.” Han forsikret at alle mennesker kan få det samme vitnesbyrd: “Enhver sjel som lever på jorden og som har et ønske om å vite, har dette privilegium, for hver eneste sjel som vil ydmyke seg og i dypet av ydmykhet og tro, med en angrende ånd, komme til Herren, vil motta denne kunnskap like sikkert som han lever.”⁶

Joseph Fielding Smiths læresetninger

To tema skiller seg ut – at Jesus Kristus er Guds Sønn og at Joseph Smith var en profet.

Vi forbinder navnene Jesus Kristus og Joseph Smith. Kristus er Herren. Han utførte sonofferet. Han er oppstandelsen og livet, og

gjennom ham blir alle mennesker oppreist i udødelighet, mens de som tror og adlyder hans lover, også vil få evig liv.

Joseph Smith var en profet, kalt i disse siste dager til å motta ved åpenbaring evangeliets frelsende sannheter og å stå som rettmessig forvalter, med kraft fra det høye til å forrette evangeliets ordinanser.

Siden disse sannhetene som ble åpenbart gjennom ham, er de som skal gå ut til alle nasjoner før Jesu gjenkomst, er det ikke til å undre seg over at Moroni sa til Joseph Smith at hans “navn skulle nevnes for godt og ondt blant alle nasjoner, slekter og tungemål, eller at det skulle omtales både for godt og ondt blant alle folkeslag”. [Joseph Smith – Historie 1:33.]

Det er heller ikke noe rart at Herren senere sa til profeten: “Jordens ender skal spørre etter ditt navn, og dårer skal spotte deg, og helvete skal rase mot deg,

mens de rene av hjertet og de vise og de edle og de dydige stadig skal søke råd og myndighet og velsignelser fra din hånd.” (L&P 122:1-2.)

Jordens ender begynner nå å spørre etter Joseph Smiths navn, og mange mennesker i mange land fryder seg over det evangelium som ble gjengitt gjennom ham.

Siden begynnelsen av denne evangelieutdeling har vitnesbyrdet om Jesus, slik det ble åpenbart til Joseph Smith, blitt forkynt i USA, Canada, Storbritannia, det meste av Europa og på øyene i Stillehavet.

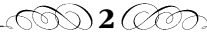
I de senere år har det vært en nesten ufattelig utvidelse av arbeidet i Mexico, i de sentral-amerikanske land og i Syd-Amerika.

Og Asia blir nå [i 1971] åpnet for evangeliets budskap på en måte som overgår alt som tidligere har funnet sted. Kirken er i ferd med å bli etablert i Japan og Korea, i Taiwan og Hong Kong, og vi har begynt i Thailand, Singapore og Indonesia.

Og dagen vil komme, ifølge Herrens forsyn, da andre nasjoner som nå er stengt for sannhetens budskap, vil åpne sine dører for oss og Israels eldster vil dra dit for å fortelle de ærlige av hjertet i disse landene om Kristus og hans rikes evangelium som har kommet til jorden i denne tid gjennom profeten Joseph Smith.⁷

Joseph Smith har åpenbart kunnskapen om Kristus og om frelse for verden i denne tid og generasjon.⁸

To tema skiller seg ut for meg. At Jesus Kristus er Guds Sønn som ble korsfestet for verdens synder, og at Joseph Smith var en profet som ble kalt og utpekt til å innlede evangelieutdelingen i tidenes fylde. Dette er mitt budskap til verden.⁹

Herren kalte Joseph Smith til å stå i spissen for denne strålende evangelieutdeling.

Joseph Smith... kom, og under ledelse av hellige budbringere la han grunnlaget for Guds rike og dette underlige og forunderlige verk, slik at verden kan bli forberedt til Herrens komme.¹⁰

Jeg vet at han [Joseph Smith] ble kalt, oppnevnt av vår Fader i himmelen, at han fikk åpenbaring og veiledning fra Guds Sønn som ville være til nytte og velsignelse for alle mennesker om de ville motta den.¹¹

Jeg er ikke det minste i tvil om at Herren oppreiste profeten Joseph Smith og ga ham åpenbaring og bud, åpnet himmelen for ham og kalte ham til å stå i spissen for denne strålende evangelieutdeling. Jeg er overbevist om at han i sin ungdom, da han gikk ut for å be, så og sto i Gud Faderens og hans Sønn Jesu Kristi nærhet. Jeg er ikke det minste i tvil – jeg vet at dette er sant. Jeg vet at han senere ble besøkt av Moroni, mottok Det aronske prestedømme ved håndspåleggelse av døperen Johannes, og Det melkisedekske prestedømme ved håndspåleggelse av Peter, Jakob og Johannes, og at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige ble organisert på den sjettede dag i april 1830, etter guddommelig befaling.¹²

Da han skulle velge en representant til å stå i spissen for dette store og vidunderlige verk som var “i ferd med å komme frem blant menneskenes barn” [se L&P 4:1], valgte ikke Herren en som var vel bevandret i verdens lærdom og tradisjoner. Hans veier er ikke menneskenes veier, og hans tanker er ikke menneskenes tanker [se Jesaja 55:8]. En som hadde lært verdens lærdom, ville ha hatt for mye av menneskenes tradisjoner og filosofier å legge av seg. I sin store visdom valgte Herren et usofistikert barn – en fjorten år gammel

“Joseph Smith var en profet som var kalt og utpekt til å innlede evangelieutdelingen i tidenes fylde.”

gutt. Til denne ungdommen åpenbarte Herren evangeliets fylde, som verden ikke ville motta på grunn av vantro. Gjennom mange år med himmelsk veiledning – for han ble instruert av budbringere fra Herrens nærhet – ble denne unge mannen, Joseph Smith, forberedt til å lede arbeidet med å gjengi evangeliet og bygge opp Guds rike.¹³

3

Herren sa at denne generasjonen vil motta hans ord gjennom profeten Joseph Smith.

I enhver tidsalder hvor evangeliet finnes på jorden, må det åpenbares for Herrens profeter, og de må kalles til å stå som rettmessige forvaltere for å utføre og å lede utførelsen av de frelsende ordinanser for sine medmennesker.

Joseph Smith er profeten som Herren kalte i vår tid til å gjengi frelsens sannheter og til å motta nøklene og myndigheten til å forvalte disse frelsende sannheter.

Herren sa til ham: "...Denne generasjon skal få mitt ord gjennom deg." (L&p 5:10.) Og så, med henvisning til evangeliet som var gjengitt gjennom Joseph Smith, sa Herren: "Dette evangeliet om riket skal bli forkynt over hele jorden til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme." [Joseph Smith – Matteus 1:31.]¹⁴

Jeg sier nå

at Joseph Smith er en som alle mennesker må se hen til i denne tid for å lære sannheten om Kristus og hans evangelium,

at med tiden vil denne profetens navn være kjent i alle verdens hjørner og blant alle mennesker,

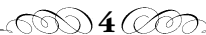
at de ærlige av hjertet vil godta ham som profet, og vil tilbe den Herre som han åpenbarte,

at Kirken som han organiserte etter guddommelig befaling, blomstrer fordi den følger åpenbaringene som kom gjennom ham,

og at alle som tror på Joseph Smiths læresetninger og arbeider på den kurs som ble staket ut av ham, skal komme til kunnskap om at Jesus Kristus er Guds Sønn som ble korsfestet for verdens synder.

På samme måte som jeg vet at Jesus er Kristus – og det er ved åpenbaring fra Den hellige ånd – vet jeg at Joseph Smith er og var og for alltid vil være en Guds profet...

I en ånd av vitnesbyrd og takknemlighet, [gir jeg dere] disse inspirerte ordene fra Lære og pakter: "Joseph Smith, Herrens profet og seer, har gjort mer, bortsett fra Jesus selv, for menneskenes frelse i denne verden enn noe annet menneske som noensinne har levet i den." (L&p 135:3.)¹⁵

Joseph Smith og hans bror Hyrum sto sammen i livet og i døden.

Jeg er takknemlig for gjengivelsen av evig sannhet i denne siste evangelieutdeling, for profeten Joseph Smiths misjon og

tjenestegjerning, og for min bestefar Hyrum Smith, patriarken, og for det faktum at nøklene til Guds rike igjen er gitt til mennesker på jorden.¹⁶

“Og videre, sannelig sier jeg deg, velsignet er min tjener Hyrum Smith, for jeg, Herren, elsker ham på grunn av hans hjertes oppriktighet og fordi han elsker det som er riktig i mine øyne, sier Herren.” [L&p 124:15.]

Hvem ville ikke være glad for å få en slik hyllest og tillit og ros fra Herren? Hyrum Smith var blant de første som ble døpt i denne evangelieutdeling. Gjennom hele sitt liv sto han ved siden av sin bror Joseph og styrket ham ved oppmuntring, tro og hengiven kjærlighet. Hyrum var en mann med fantastisk ømhet i hjertet. Han hadde dyp ydmykhet og elsket sin bror mer enn han elsket sitt eget liv. Dette er vist i hans død der han fikk en martyrs krone. Han var uredd i sitt forsvar av sannheten. Han elsket virkelig det som er riktig.

Hyrum Smith ble født på den niende dagen i februar 1800, og han var nesten seks år eldre enn profeten. Ingen heder ble Joseph Smith til del som ikke ble delt av Hyrum, som gledet seg med sin bror over alle de velsignelser Herren skjenket ham. Denne samme broderlige kjærlighet ble vist av profeten Joseph for hans bror Hyrum. De gikk gjennom de samme sorger og gleder sammen. De samme forfølgelser kom over dem begge. De delte de samme fangehull for evangeliets skyld, og da tiden kom til å besegle sitt vitnesbyrd, delte de sammen martyriets krone. “I livet var de uatskillelige, ei heller døden skilte dem.” [L&p 135:3.] ...

Dette er en fortjent hyllest fra profeten: “Bror Hyrum, hvilket trofast hjerte du har! Å, må den evige Jehova krone deg med evige velsignelser som belønning for den omsorg du har hatt for min sjel! Å, hvor mange sorger har vi ikke delt med hverandre, og atter en gang befinner vi oss i lenker ved undertrykkelsens ubarmhjertige hånd. Hyrum, ditt navn skal skrives i Herrens lovbok, slik at de som kommer etter deg må kunne se på den og bruke dine gjerninger som mønster.”

Sammen beseglet Joseph og Hyrum Smith sitt vitnesbyrd med sitt blod.

Igjen sa profeten: “Jeg kunne be i mitt hjerte om at alle mine brødre var som min kjære bror Hyrum, som er i besittelse av et lams mildhet og en Jobs rettskaffenhet, Kristi saktmodighet og ydmykhet, og jeg elsker ham med den kjærlighet som er sterkere enn døden, for jeg hadde aldri noen grunn til å irettesette ham, heller ikke han meg.”¹⁷

5

Joseph og Hyrum Smith beseglet sitt vitnesbyrd med sitt blod.

Min bestefar, patriarken Hyrum Smith, ble kalt til å ha nøklene til denne evangelieutdeling sammen med profeten Joseph, hans yngre bror. Herren har sagt at på to vitners ord skal enhver sak stå fast [se 2 Korinterbrev 13:1] ...

Joseph Smith kunne ikke ha stått alene, da ville hans arbeid ha mislyktes, akkurat som vår Frelser trengte bekreftelse av et annet

vitne, og hvem andre enn hans Fader kunne vitne for Kristus? [Se Johannes 8:12-18.] Derfor kalte Herren en annen mann til å stå sammen med Joseph Smith og inneha nøklene til frelse i denne evangelieutdeling som et vitne sammen med ham...

...Ikke bare var [Hyrum] kalt til å bli Kirkens patriark, noe som var hans fødselsrett, men samtidig sa Herren til ham:

“Og fra nå av utpeker jeg ham til å være en profet, en seer og en åpenbarer for min kirke, såvel som min tjener Joseph,

så han kan virke sammen med min tjener Joseph, og så han kan motta råd fra min tjener Joseph som skal vise ham nøklene hvorved han kan be og motta og bli kronet med den samme velsignelse og herlighet og ære og prestedømme og prestedømmets gaver som en gang ble gitt ham som var min tjener – Oliver Cowdery,

så min tjener Hyrum kan bære vitnesbyrd om de ting som jeg skal vise ham, så hans navn kan holdes i hederlig erindring fra generasjon til generasjon, evindeligg og alltid.” [L&p 124:94-96.]

I samsvar med dette kall og bud, overdro profeten Joseph Smith til Hyrum Smith alle nøklene, all myndighet og alle gaver i prestedømmet som han, profeten, hadde, og som Oliver Cowdery tidligere innehadde. Herren åpenbarte også til Hyrum Smith alt som var nødvendig for å gjøre ham helt og fullt til et vitne sammen med sin bror Joseph, som profet, seer, åpenbarer og Kirkens president, og til å stå gjennom alle tider og i all evighet i spissen for denne evangelieutdeling sammen med sin bror Joseph, et vitne for Jesus Kristus.¹⁸

Sammen med sin bror, min bestefar, patriarken Hyrum Smith, beseglet han [Joseph Smith] sitt vitnesbyrd med sitt blod i Carthage fengsel. Jeg, for min del, ønsker å være et redskap i Herrens hender til å la jordens ender få vite at frelse igjen er tilgjengelig fordi Herren har oppreist en mektig seer i vår tid for å gjenopprette hans rike på jorden.¹⁹

Vi hever vår røst i takknemlighet for profeten Joseph Smith, for patriarken Hyrum Smith og for de profeter og apostler og rettferdige menn og kvinner som har bygget på det fundament de la.²⁰

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- President Smith fortalte om familiemedlemmer som bidro til å gi næring til hans barndoms vitnesbyrd om Joseph Smiths misjon (se “Fra Joseph Fielding Smiths liv”). Hva kan vi gjøre for å hjelpe barn å tilegne seg et vitnesbyrd om profeten Joseph Smiths misjon?
- På hvilke måter er navnene Jesus Kristus og Joseph Smith forbundet? (Se del 1.) Hvordan har profeten Joseph Smiths virksomhet påvirket ditt vitnesbyrd om Frelseren og hans evangelium?
- Grunn på president Smiths uttalelser om at Herren kalte Joseph Smith i stedet for “en som var vel bevandret i verdens lærdom og tradisjoner” (del 2). Hvordan kan denne forståelsen hjelpe oss når vi føler oss utilstrekkelig til å oppfylle vårt ansvar?
- I del 3 siterer president Smith Lære og pakter 5:10 og 135:3. Hvordan kan du forklare disse versene for noen som er ukjent med Joseph Smiths misjon?
- Hva kan du lære av forholdet mellom Joseph Smith og hans bror Hyrum? (Se del 4.)
- Hva føler du når du tenker på at Joseph og Hyrum Smith beseglet sitt vitnesbyrd med sitt blod? (Se del 5.) På hvilke måter kan vi hylle deres eksempel?

Aktuelle skriftsteder

Joseph Smiths oversettelse, 1 Mosebok 50:30-31; 2 Nephi 3:5-15; L&P 11:11-26; 76:22-24; 135

Hjelp til undervisningen

En måte å oppmuntre til iherdig læring på, er å lytte oppmerksomt når noen stiller et spørsmål eller kommer med en kommentar. “Å lytte er et uttrykk for kjærlighet og krever ofte at man ofrer. Hvis vi virkelig lytter til andre, gir vi ofte avkall på det vi selv ønsker å si, så de kan uttrykke seg” (*Undervisning, intet større kall [1999]*, 66).

Noter

1. I Conference Report, april 1962, 44.
2. I Bryant S. Hinckley, "Joseph Fielding Smith," *Improvement Era*, juni 1932, 459.
3. I Conference Report, april 1962, 44.
4. I Conference Report, april 1960, 73.
5. I Conference Report, april 1962, 45.
6. I Conference Report, okt. 1949, 88-89.
7. I Conference Report, okt. 1970, 6.
8. "The First Prophet of the Last Dispensation," *Ensign*, aug. 1971, 7.
9. I Conference Report, april 1920, 108-9.
10. I Conference Report, april 1920, 107.
11. I Conference Report, okt. 1949, 88.
12. "To Know for Ourselves," *Improvement Era*, mars 1970, 3.
13. *Essentials in Church History* (1950), 20-21.
14. I Conference Report, okt. 1970, 6.
15. "The First Prophet of the Last Dispensation," 7.
16. "A Prophet's Blessing," *Ensign*, juli 1972, 130.
17. "Hyrum Smith: A Tribute by Joseph Fielding Smith," *Improvement Era*, feb. 1933, 201; kursiv fjernet fra originalen; se også *Læresetninger fra Kirkens præsidenter – Joseph Smith* (2007), 455.
18. I Conference Report, april 1930, 91-93; se også *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 1:192-94.
19. "The First Prophet of the Last Dispensation," 7.
20. "Ogden Temple Dedicatory Prayer," *Ensign*, mars 1972, 9.

President Joseph Fielding Smith, en trofast tjener i Herrens rike

Kirken og Guds rike

“La alle mennesker med sikkerhet vite at dette er Herrens kirke og at han leder dens anliggender. For et privilegium det er å ha medlemskap i slik en guddommelig institusjon!”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Joseph Fielding Smiths tjeneste som Kirkens president, fra 23. januar 1970 til 2. juli 1972, var kulminasjonen av et livs engasjement for Herrens rike. Han spøkte med at hans første oppgave i Kirken kom da han var baby. Da han var ni måneder gammel, ledsaget han og hans far, president Joseph F. Smith, president Brigham Young til St. George i Utah for å delta på innvielsen av St. George tempel.¹

Som ung mann utførte Joseph Fielding Smith en heltidsmisjon og ble senere kalt som president for et prestedømsquorum og medlem av generalutvalget for Unge menns gjensidige utdannelsesforening (forløperen til dagens Unge menns organisasjon). Han arbeidet også som sekretær ved Kirkens historikers kontor, og han hjalp i det stille sin far som uoffisiell sekretær da hans far var Kirkens president. Som følge av disse tjenestemulighetene lærte Joseph Fielding Smith å verdsette Kirkens inspirerte organisasjon og dens rolle i å lede enkeltpersoner og familier til evig liv.

Joseph Fielding Smith ble ordinert til en Herren Jesu Kristi apostel 7. april 1910. Han var medlem av De tolv apostlers quorum i nesten 60 år, herunder nesten 20 år som president for dette quorumet. Som apostel var han med på å lede Kirken over hele verden. Han deltok i mange aspekter av Kirkens misjon, som Kirkens historiker, president for Salt Lake tempel, president i Utah Genealogical Society og rådgiver i Det første presidentskap.

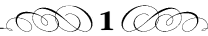
Joseph Fielding Smith var en enkel og upretensiøs mann, og søkte aldri disse stillingene. Men når Herren kalte ham til å tjene, adlød han villig og entusiastisk. Han viste i det stille dette engasjementet en dag da han, i en alder av 89, gikk til et møte. Da han gikk fra sitt hjem, gled han og falt ned en trapp. Selv om han skadet benet, gikk han ca 400 meter – “haltende som en gammel mann”, sa han – slik at han kunne ivareta sitt ansvar. Etter møtet gikk han hjem, hvor han til slutt lot en lege få undersøke ham. Legen oppdaget at president Smiths ben var brukket på flere steder. President Smith kommenterte senere denne opplevelsen. “Møtet ble litt langt,” sa han. “Men det gjør de fleste møter.”²

I et budskap til siste-dagers-hellig ungdom fortalte president Smith hvorfor han var så engasjert i Kirkens arbeid:

Jeg vet at Gud lever. Jeg vet at Jesus Kristus er vår Faders enbårne Sønn i kjødet. Jeg har fullkommen tro på profeten Joseph Smiths misjon og deres som har etterfulgt ham.

Jeg vet at vi har Jesu Kristi evige evangeliums sannhet, like godt som jeg vet at jeg lever. Hvis jeg ikke visste det, ville jeg ikke ønske å være her eller ha noe å gjøre med dette arbeidet. Men jeg vet det i hver fiber av min kropp. Gud har åpenbart det for meg.”³

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Etter århundrer med åndelig mørke og frafall, har Herren gjengitt sitt evangelium og organisert sin kirke på jorden.

Herren [har] gjengitt evangeliet og igjen organisert sin kirke på jorden. Grunnen til en slik organisasjon og gjenopprettelse er at verden i flere hundre år hadde vært i åndelig mørke, uten myndighet og uten forståelse. De visste ikke hvordan de skulle tilbe den levende Gud...

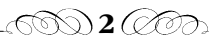
Den evige pakt hadde blitt brutt, den riktige forståelse av evangeliets prinsipper hadde forsvunnet på grunn av frafall, og retten til å forrette evangeliets ordinanser hadde opphørt blant menneskene. Det ble nødvendig at alt dette ble gjenopprettet og at troen skulle øke blant folket ved at himmelen ble åpnet og evangeliet ble gjengitt.

Derfor sendte Herren sendte sine budbringere fra sin nærhet, med evangeliets fylde, med kraft og med prestedømmets myndighet som skulle overdras til mennesker, og ga dem befalinger... fordi Herren visste hvilke ulykker som skulle komme over verden, og det var hans vilje at en ordentlig advarsel og muligheten til å motta evangeliet ble gitt menneskene så de kunne omvende seg og vende om fra sine ugudelige veier og tjene Herren [se L&p 1:17-23].⁴

Vi bekjentgjør at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er Guds rike på jorden, det eneste stedet hvor menneskene kan komme for å lære frelsens sanne læresetninger og finne prestedømmets myndighet.⁵

Mine kjære brødre og søstre: Jeg er mer takknemlig enn ord kan uttrykke for de velsignelser Herren har gitt meg, og for de trofaste medlemmene av hans kirke i verdens ulike nasjoner og alle hans barn overalt.

Jeg takker ham hver dag for at han i disse siste dager har gjengitt sitt evige evangelium til frelse for alle som vil tro og adlyde dets lover.⁶

Herren selv leder Kirkens arbeid, og det er vårt privilegium å være medlemmer i den.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er bokstavelig talt Guds rike på jorden.⁷

Jeg ønsker å si at ingen mann av seg selv kan lede denne kirken. Det er vår Herre Jesu Kristi kirke. Han står i spissen. Kirken bærer hans navn, har hans prestedømme, forvalter hans evangelium, forkynner hans lære og gjør hans arbeid.

Han velger menn og kaller dem til å være redskaper i hans hender for å oppnå sine hensikter, og han leder og veileder dem i deres arbeid. Mennesker er imidlertid bare redskaper i Herrens hender, og heder og ære for alt som hans tjenere oppnår, skulle tillegges ham for alltid.

Hvis dette var menneskers verk, ville det mislykkes, men det er Herrens verk, og han mislykkes ikke. Og vi har en forsikring om at hvis vi holder budene og er tapre i Jesu vitnesbyrd og er trofaste

mot enhver tillit, vil Herren lede og rettlede oss og sin kirke på rettferdighets stier, for å oppnå alle hans hensikter.⁸

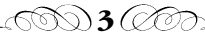
Til alle medlemmer av Kirken over hele verden vil jeg si at denne kirken har en gudgitt misjon å utføre under ledelse av Jesus Kristus, vår Frelser, og at ingenting vil stoppe hans planer med hensyn til den. Det vil oppfylle vår himmelske Faders plan. Jeg håper de hellige over hele verden daglig takker Herren for at de er medlemmer av hans kirke og for profeten Joseph Smiths rolle i å gjengi evangeliet for vår glede og lykke.⁹

Til de ærlige av hjertet i alle nasjoner sier vi: Herren elsker dere. Han vil at dere skal motta evangeliets fulle velsignelser. Han oppfordrer dere nå til å tro på Mormons bok, til å godta Joseph Smith som en profet og til å komme inn i hans jordiske rike og derved bli arvinger til evig liv i hans himmelske rike.¹⁰

Det har aldri vært en tid siden Kirken ble opprettet da et menneske ledet Kirken. Det var ikke slik på Joseph Smiths eller Brigham Youngs tid, og det har ikke vært slik siden. Det er Herrens verk, og glem ikke at det er Den allmektige som kommer til å gjøre dette arbeidet, og ikke et menneske.¹¹

Jeg vet at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er Guds rike på jorden, og at slik den nå er organisert og ledet, har den Herrens godkjennelse og beveger seg på den kurs som er staket ut for den.

La alle mennesker med sikkerhet vite at dette er Herrens kirke og at han leder dens anliggender. For et privilegium det er å ha medlemskap i slik en guddommelig institusjon!¹²

Kirken er organisert for å hjelpe medlemmene å finne glede og lykke i dette liv og evig liv i livet heretter.

Herren har satt alle ting i orden og gitt oss et fullkomment system. Menneskene kan ikke forbedre det. Hvis vi ville gjennomføre det som Herren har åpenbart, slik han har åpenbart det, da ville alle ting være fullkomne, for organisasjonen er en fullkommen organisasjon, teorien bak den – planen bak den – er uten feil.¹³

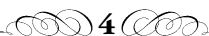
Herren har organisert i sin kirke en prestedømsorganisasjon ledet av apostler og profeter. Han har også gitt andre organisasjoner... for å hjelpe og bistå prestedømmet.

I enhver evangelieutdeling er det spesielle behov som skal ivaretas, problemer som må løses og hjelp som må gis for å bistå og hjelpe medlemmene av Kirken å utarbeide sin frelse “med frykt og beven” for Herren. (Se Filipperne 2:12.) Derfor har vi hjelpeorganisasjonene [Hjelpeforeningen, Unge menn, Unge kvinner, Primær og Søndagsskolen] til å hjelpe og bistå prestedømmet. De er organisert for å ivareta folkets behov i alle slags sosiale forhold som måtte finnes. De er en del av Guds styresett og er organisert for å hjelpe Kirkens medlemmer å fullkommengjøre sitt liv og gjøre de tingene som sikrer dem glede og lykke i dette liv og evig liv i det kommende liv...

Kirken og dens organisasjoner utgjør i realiteten en tjenesteorganisasjon for å hjelpe familien og den enkelte. Hjemmelærere, prestedømsledere og biskoper er utpekt til å lede dem som arbeider for å oppnå evig liv i vår Faders rike, og hjelpeorganisasjonene er til for å hjelpe og bistå i dette store frelsesverk.

Vi kan ikke understreke sterkt nok det store behovet for å benytte alle disse programmene til gagn og velsignelse for alle vår Faders barn...

Hvis vi alle gjør alt vi skulle for å gjennomføre Kirkens programmer, vil Herren velsigne og hjelpe oss i den grad at vi skal lykkes med vårt arbeid, og som følge av dette vil fred og glede være vår lodd her og evig herlighet heretter.¹⁴

Vår tjeneste i Kirken uttrykker kjærlighet til andre og takknemlighet for Herrens uendelige tjeneste.

Herren er med Kirken. Han veileder oss. Hans ånd hviler over dette folk. Det han krever av oss, er at vi tjener ham i ydmykhet og med enhet i hjerte og sjel.¹⁵

“Deres tjeneste går ikke ubemerket hen av den Gud dere tjener og i hvis arbeid dere er engasjert.”

Vår Frelser kom til verden for å lære oss kjærlighet til hverandre, og ettersom denne store lærdom ble tilkjennegitt gjennom hans store lidelse og død så vi kunne leve, skulle vi ikke uttrykke vår kjærlighet til våre medmennesker ved å utføre tjeneste for dem? Skulle vi ikke vise vår takknemlighet for den uendelige tjeneste han gjort for oss, ved å yte tjeneste for hans sak?

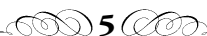
Den som bare gjør de tingene i Kirken som angår ham selv, vil aldri nå opphøyelse. For eksempel vil den mann som er villig til å be, til å betale sin tiende og sine offergaver og til å ivareta vanlige plikter som angår hans eget liv og ikke noe mer, aldri nå målet om fullkommenhet.¹⁶

Nekt aldri å tjene. Når en presiderende embedsmann ber om deres hjelp, skulle dere med glede takke ja og yte deres aller beste i

dette arbeidet. Herren forventer dette av oss, og vi har inngått pakt om å gjøre det. En slik fremferd gir glede og fred, og samtidig mottar de som tjener, den største velsignelsen. Læreren mottar mer enn dem han underviser. Velsignelsen vi mottar av å ta imot et kall til å arbeide i Kirken, er langt større enn den velsignelsen vi kan gi til andre. Den som nekter å utføre arbeid eller unngår ansvar når det blir gitt ham i Kirken, er i stor fare for å miste Åndens veiledning. Til slutt blir han lunken og likegyldig til alle plikter, og i likhet med planten som ikke pleies og vannes, skrumper han inn og dør en åndelig død.¹⁷

Deres tjeneste går ikke ubemerket hen av den Gud dere tjener og i hvis arbeid dere er engasjert.¹⁸

Det er min bønn at vi alle, når vi arbeider sammen som sanne brødre og søstre i Herrens rike, må arbeide slik at vi kan utføre det store arbeidet som ligger foran oss.¹⁹

I denne evangelieutdeling vil Guds rike og Herrens verk bli spredt ut over hele verden.

En evangelieutdeling er definert som tildeling til guddommelig utvalgte autoriteter, etter oppdrag fra Gud, av kraft og myndighet til å utbre Guds ord og til å forrette i alle dets ordinanser...

Det har vært tider da evangeliet har blitt tatt fra menneskene på grunn av deres overtredelse. Slik var det på Noahs tid. Israel vendte seg bort fra Herren og befant seg i mørke i mange generasjoner før Jesu Kristi komme, og da han kom blant menneskene, gjenga han fyllden av evangeliet. Han sendte sine disipler ut for å forkynne sitt budskap i hele verden, men ikke mange århundrer hadde gått før folket igjen hadde falt i villfarelse og mistet myndigheten til å handle i Herrens navn. Dette gjorde det nødvendig at himmelen ble åpnet og en ny evangelieutdeling ble innledet for å forberede vår Herres annet komme i himmelens skyer for å regjere på jorden i herlighet i tusen år, en hendelse som nærmer seg og står for døren.²⁰

Selve evangeliet har vært det samme i alle evangelieutdelinger. Frelsesplanen er den samme for alle vår Faders barn i enhver tidsalder. Fra tid til annen har det gått tapt på grunn av frafall, men hver

gang Herren har hatt et folk på jorden, har de blitt gitt de samme lover og sannheter om frelse som han har åpenbart til oss.

Men det er en annen stor ting som vi har mottatt i tillegg i denne tidsalder, som aldri tidligere har blitt gitt. I denne evangelieutdeling har Herren bestemt at Kirken aldri igjen skal bli ført på avveie – denne gangen er evangeliet kommet for å bli. Denne gangen er den åpenbarte sannhet forutbestemt til å forberede et folk for Menneskesønnens annet komme, og Kirken vil være etablert overalt på jorden når Herren kommer for å innlede den tusenårige perioden med fred og rettferdighet.²¹

Vi er medlemmer av en verdensomspennende kirke, en kirke som har livets og frelsens plan, en kirke opprettet av Herren selv i disse siste dager for å bringe hans frelsesbudskap ut til alle hans barn over hele verden...

Vi har oppnådd en stilling og styrke som gjør oss i stand til å utføre det oppdraget Herren har gitt oss gjennom profeten Joseph Smith, og som går ut på å bringe gjenopprettelsens glade budskap ut til alle nasjoner og folk.

Og vi skal ikke bare forkynne evangeliet til alle nasjoner før Menneskesønnens komme, men vi skal omvende mennesker og opprette forsamlinger av hellige i disse landene.²²

Guds rike og Herrens verk vil spre seg mer og mer, det vil gjøre raskere fremskritt i verden i fremtiden enn det har gjort før. Herren har sagt det, og Ånden bærer vitnesbyrd, og jeg bærer vitnesbyrd om dette, for jeg vet at det er sant. Guds rike er her for å vokse, for å bre seg ut i verden, for å slå rot i jorden og for å bli der Herren har plantet det ved sin kraft og ved sitt eget ord, for aldri mer å bli ødelagt, men å fortsette inntil Den allmektiges hensikter er oppfylt – ethvert prinsipp som har blitt omtalt av profetene siden verdens begynnelse. Det er Guds verk, som han selv, ved sin egen visdom og ikke menneskets visdom, har gjenopprettet på jorden i de siste dager.²³

Evangeliet er for alle mennesker, og Kirken skal bli opprettet overalt, i alle nasjoner, helt til jordens ender, før Menneskesønnens annet komme.²⁴

Jeg vet og vitner om at Herrens hensikter på jorden vil seire. Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er her for å bli. Herrens verk vil seire. Ingen makt på jorden kan hindre sannhetens utbredelse og evangeliets forkynnelse i alle land.²⁵

Jeg gir dere min velsignelse og min forsikring om at Gud er med sitt folk, og at arbeidet vi er engasjert i, vil seire og rulle frem til Herrens evige hensikter er oppfylt.²⁶

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Hvordan kan vi følge president Smiths eksempel i vår tjeneste i Kirken? (Se “Fra Joseph Fielding Smiths liv”.)
- Grunn på president Smiths læresetninger om evangeliets gjengivelse (se del 1). Hva føler du når du tenker på at du lever i en tid da Herrens kirke har blitt gjenopprettet på jorden?
- President Smith vitnet om at Jesus Kristus er Kirkens overhode (se del 2). Hvordan kan du dele ditt vitnesbyrd om denne sannheten med noen som ikke er medlem av Kirken?
- Hvordan har Kirkens organisasjoner og programmer hjulpet deg å motta de velsignelser som er nevnt i del 3? Hvordan har de hjulpet familien din?
- President Smith sa: “Vår Frelser kom til verden for å lære oss kjærlighet til hverandre” (del 4). På hvilke måter kan vi følge Frelserens eksempel på kjærlighet når vi utfører tjeneste som hjemmelærere eller besøkende lærerinner?
- Når du gjennomgår del 5, kan du legge merke til hvordan denne evangelioutdelingen er forskjellig fra andre. Hvordan kan denne forståelsen påvirke vår tjeneste i Kirken? Hva føler du når du tenker på å skulle forberede verden til Frelserens annet komme?

Aktuelle skriftsteder

Mosiah 18:17-29; L&p 1:30; 65:1-6; 115:4; 128:19-22

Hjelp til undervisningen

“Når du bruker forskjellige læreaktiviteter, vil elevene bedre forstå evangeliets prinsipper og huske dem. En nøye valgt teknikk

kan gjøre et prinsipp tydeligere, mer interessant og verd å huske” (*Undervisning, intet større kall* [1999], 89).

Noter

1. Se Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 16.
2. I *The Life of Joseph Fielding Smith*, 4.
3. “My Dear Young Fellow Workers,” *New Era*, jan. 1971, 5.
4. I Conference Report, okt. 1944, 140-41.
5. “Out of the Darkness,” *Ensign*, juni 1971, 4.
6. I Conference Report, april 1970, 4.
7. “Use the Programs of the Church,” *Improvement Era*, okt. 1970, 3.
8. I Conference Report, april 1970, 113.
9. “For Thus Shall My Church Be Called,” *Improvement Era*, april 1970, 3.
10. “Counsel to the Saints and to the World,” *Ensign*, juli 1972, 27.
11. I Conference Report, okt. 1968, 123.
12. I Conference Report, okt. 1970, 8.
13. “The One Fundamental Teaching,” *Improvement Era*, mai 1970, 3.
14. “Use the Programs of the Church,” 2-3.
15. “The One Fundamental Teaching,” 3.
16. I Conference Report, april 1968, 12.
17. I Conference Report, april 1966, 102.
18. I Conference Report, april 1970, 59.
19. I Conference Report, april 1970, 114.
20. “A Peculiar People: Gospel Dispensations,” *Deseret News*, 5. des. 1931, Church section, 6.
21. “A Call to Serve,” *New Era*, nov. 1971, 5.
22. I Conference Report, britisk områdekonferanse 1971, 5.
23. I Conference Report, okt. 1968, 123.
24. I Conference Report, britisk områdekonferanse 1971, 176.
25. “Counsel to the Saints and to the World,” 28.
26. I Conference Report, april 1970, 148-49.

Vitner om Mormons bok

“Det synes for meg som ingen medlemmer av denne kirke noensinne vil være fornøyd før han eller hun har lest Mormons bok gang på gang, og overveiet den grundig så han eller hun kan bære vitnesbyrd om at den virkelig er en opptegnelse inspirert av Den allmektige.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

President Joseph Fielding Smith var Kirkens historiker og skriver fra mars 1921 til februar 1970. I denne stillingen var han medvirkende til å skaffe originaldokumenter av historisk betydning for Kirken. Et av disse dokumentene var et håndskrevet vitnesbyrd signert av David Whitmer, et av de tre spesielle vitner om Mormons bok. President Smith fikk også gleden av å ta hånd om et håndskrevet vitnesbyrd av Oliver Cowdery, et annen av de tre vitnene til Mormons bok. Etter å ha kopiert disse to dokumentene for hånd, leste president Smith dem i minst to offentlige taler – en gang i mars 1939 og igjen på generalkonferansen i oktober 1956.

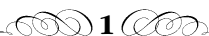
Selv om president Smith anså disse skriftlige vitnesbyrdene som betydelige nok til å fremlegges, snakket han oftere om et annet vitnesbyrd om Mormons bok – sitt eget, som han fikk lenge før han arbeidet ved Kirkens historikers kontor. Han sa: “Jeg begynte å lese Mormons bok før jeg var gammel nok til å være diakon, og jeg har lest den hele tiden siden, og jeg vet at den er sann.”¹ “Jeg har lest den mange, mange ganger,” sa han til de siste-dagers-hellige. “Jeg har ikke lest den nok. Den inneholder fortsatt sannheter som jeg fortsatt kan søke etter og finne, for jeg har ikke mestret den, men jeg vet at den er sann.”²

En engel viste gullplatene til Oliver Cowdery og David Whitmer, to av de tre vitner, med Joseph Smith tilstede. Engelen viste senere platene til Martin Harris, det tredje vitnet.

Ved å fremlegge disse vitnesbyrdene om Mormons bok ønsket president Smith å oppmuntre andre til å motta sitt eget vitnesbyrd. Han erklærte: “Jeg bærer vitnesbyrd for dere om at Herren har gjort det veldig klart for meg ved åpenbaring som jeg har mottatt, og mange av dere som er her, kan bære vitnesbyrd på samme måte, at disse ting er sanne, og enhver oppriktig person som vil forsøke å lese med en ydmyk ånd og et ønske om å få vite om boken er sann eller ikke, vil motta dette vitnesbyrd i henhold til løftet som ble gitt av Moroni, som forseglet oppteignelsen for å komme frem i evangelieutdelingen i tidenes fylde.”³

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Mormons bok er en hellig oppteignelse som inneholder det evige evangelium og vitner om Jesus Kristus.

Mormons bok er den hellige historien om oldtidens innbyggere på det amerikanske kontinent, og inneholder forutsigelser av deres profeter, Herrens befalinger til dem og disse gamle folkeslagenes historie og skjebne. Det er den amerikanske bok med hellig skrift, og den er like hellig og inspirert som Bibelen, som inneholder de hellige oppteignelsene om den hebraiske rase på den østlige halvkule.⁴

Nephittenes profeter ønsket i bønn og oppriktighet at deres skrifter skulle bevares for å komme frem og tale som fra de døde, for å vitne for Lehis etterkommere og også for jøde og hedning, om at Gud hadde åpenbart for dem fylde av evangeliet. Deres inderlige ønske var at menneskene i disse siste dager måtte bli bragt til omvendelse og tro på Gud gjennom vitnesbyrd gitt mange århundrer før til disse nephittiske profetene. Faktisk lærer vi av Mormons bok at dette er hovedmotivet med Mormons bok, som nevnt i mange av dens skriftsteder...

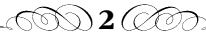
...Herren gjorde det veldig klart for nephittenes profeter at deres historie og profetier ville bli bevart for å komme frem i de siste dager som et vitne om Jesus Kristus og for å etablere hans evangelium blant menneskene. Nephi profeterte til hedningene og jødene i vår tid og ga dem sitt vitnesbyrd på en meget ettertrykkelig og

treffende måte. (2 Nephi 33.) Moroni gjorde det samme. (Moroni 10:24-34.)⁵

Nephi, en av de tidligste profeter i den israellittiske kolonien, forutsa nesten seks hundre år før den kristne æra at når opptegnelserne som inneholdt historien om hans folk, skulle bli åpenbart fra støvet, ville det være i en tid da folk ville “[fornekte] Guds, Israels Helliges makt”, og de ville si: “Lytt til oss og hør vår lære. For se, det er ingen Gud i dag, for Herren og Forløseren har utført sitt verk, og han har gitt sin makt til menneskene.” [2 Nephi 28:5.] Igjen ville mange blant dem si når de fikk presentert en ny bok med hellig skrift som inneholder historien til folket i denne vestlige verden: “En bibel! En bibel! Vi har en bibel, og det kan ikke være noen annen bibel.” [2 Nephi 29:3.]

...Denne nye boken med hellig skrift skulle være et vitne, ikke bare om Kristus og inneholde det evige evangelium, men den skulle også være et vitne om de jødiske skrifter – Bibelen, og disse to opptegnelsene skulle – i henhold til profetier av Nephi, hans far og også Joseph, sønn av Israel – vokse sammen og bære vitnesbyrd om det evige evangelium [se 2 Nephi 3:11-13; 29:10-14]. Som et slikt vitne står disse opptegnelsene i dag, og vitner om sannheten til fordømmelse for alle som forkaster deres læresetninger.⁶

Jeg vet at Joseph Smith oversatte Mormons bok ved Guds gave og kraft, og at den har kommet frem “for å overbevise jøde og hedning om at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åpenbarer seg for alle nasjoner”. [Mormons boks tittelside.]⁷

I samsvar med loven om vitner, kalte Herren spesielle vitner til å vitne om Mormons bok.

Det er en lov som er tydelig fremsatt i Skriftene, som styrer vitnesbyrd og utnevning av vitner. Denne loven har Herren alltid fulgt når han har gitt ny åpenbaring til menneskene.⁸

Gjennom alle tidsaldre har denne loven [loven om vitner] vært fast og uforanderlig. Hvis vi hadde fullkomne opptegnelser fra alle tider, ville vi se at når Herren har opprettet en evangelieutdeling, har det vært mer enn ett vitne til å vitne for ham. Paulus skrev til

korinterne: “På to eller tre vitners ord skal enhver sak stå fast.” [2 Korinterbrev 13:1.]⁹

Med hensyn til fremkomsten av Mormons bok, sa Herren at han ville velge vitner. Det skulle være tre spesielle vitner som skulle bære vitnesbyrd for verden, og han sa:

“Og ingen andre skal se den, unntatt noen få ifølge Guds vilje, for å bære vitnesbyrd om hans ord til menneskenes barn. For Gud Herren har sagt at de trofastes ord skal tale som om de var fra de døde.

Derfor vil Gud Herren la bokens ord komme frem, og han vil stadfeste sitt ord ved så mange vitners munn som han synes gavnlige, og ve den som forkaster Guds ord!” (2 Ne 27:13-14.)¹⁰

De tre mennene som ble kalt til å tjene som spesielle vitner om fremkomsten av Mormons bok ved Guds kraft, er Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris... De var sammen med Joseph Smith under opprettelsen av dette strålende verk i denne evangelieutdeling...

Deres vitnesbyrd er at de har mottatt et besøk av en engel fra Herrens nærhet, som la frem for dem opptegnelsen i gull hvorfra Mormons bok ble oversatt, og ga dem instruksjoner. De så graveringene på platene mens bladene ble vendt ett etter ett foran dem, og de hørte Guds røst som erklærte fra himmelen at oversettelsen var utført ved Guds gave og kraft, og befalte dem å bære vitnesbyrd om det til hele verden. Gjennom motgang, forfølgelse og alle livets omskiftelser, holdt disse tre vitner alltid fast ved sitt vitnesbyrd om at de så platene i en engels nærvær og hørte Guds røst tale til dem fra himmelen.

Det var åtte andre vitner som også så platene, holdt dem og undersøkte graveringene på dem nøye mens de ble vist dem av Joseph Smith. Deres vitnesbyrd er også gitt til verden, og finnes i alle utgaver av Mormons bok. Alle disse åtte mennene holdt fast ved dette vitnesbyrde til døden.

Disse tolv vitner [heriblant Joseph Smith], hvorav fire så engler og mottok himmelske syner, og åtte så opptegnelsen da den ble vist dem av Joseph Smith, er alle, kan det se ut til, ansett av Herren som nødvendige for å stadfeste sannheten av Mormons bok, slik han lovet gjennom Nephi at han ville gjøre. “Og ve den som

Joseph Smith viste gullplatene til de åtte vitner.

forkaster Guds ord!” Disse mennenes vitnesbyrd mer enn tilfredsstillers loven.¹¹

Joseph Smith... var alene under det første syn, alene da Moroni kom med budskapet til ham, alene da han mottok platene, men deretter var han ikke alene. Herren kalte andre vitner. Bestemor Smith [Joseph Smiths mor, Lucy Mack Smith] sier i sin historie at profeten kom hjem gråtende av glede etter at vitner hadde sett platene under ledelse av en Guds engel, for, sa han: “Byrden har blitt lettet, og jeg er ikke lenger alene.”¹²

 3

De tre vitnene holdt fast ved sitt vitnesbyrd om Mormons bok.

Alle tre [spesielle] vitner trakk seg unna og forlot Kirken. Oliver Cowdery og Martin Harris kom ydmykt tilbake og søkte medlemskap i Kirken, og begge døde i fullt fellesskap. David Whitmer kom aldri tilbake til Kirken, men alle tre av disse mennene forble trofaste mot det vitnesbyrd de ga verden, som finnes i ethvert eksemplar av Mormons bok.¹³

Dette er et vitnesbyrd av David Whitmer, gitt i Richmond, Missouri den 19. mars 1881 – kopiert fra originaldokumentet som ble publisert i Richmond *Conservator* på denne dato.

“Til alle nasjoner, slekter, tungemål og folk som mottar dette:

Det skal ha blitt påstått av en John Murphy fra Polo [Caldwell County] i Missouri at jeg i en samtale med ham i fjor sommer, hadde fornektet mitt vitnesbyrd som et av de tre vitner om Mormons bok.

For at han kan forstå meg nå hvis han ikke gjorde det da, og for at verden kan kjenne sannheten, ønsker jeg nå, når jeg står i selve solnedgangen av livet, og i frykt for Gud, en gang for alle å gjøre denne offentlig uttalelse:

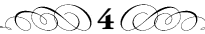
At jeg aldri på noe tidspunkt har benektet dette vitnesbyrd eller deler av det, som siden har blitt publisert i denne boken, som et av de tre vitner.

De som kjenner meg best, vet at jeg alltid har holdt fast ved dette vitnesbyrdet – og så intet menneske må bli villedet eller tvile på mitt nåværende syn på dette, bekrefter jeg nå igjen sannheten av alle mine uttalelser som da ble gjort og publisert.”¹⁴

La meg så si noe om Martin Harris... Selv om han alltid var trofast mot sitt vitnesbyrd om Mormons bok, var han i mange år misfornøyd med Kirken. En tid etter at de hellige kom til Utah, reiste imidlertid noen av våre gode brødre for å finne ham, og de vant hans gunst og bragte ham tilbake. Han kom hit [til Utah], ble døpt på nytt, bodde her i mange år og bar sitt vitnesbyrd blant bosetningene. Han døde her og ble begravet [i Clarkston, Utah].

Nå er vi kommet til Oliver Cowdery. Hva med Oliver Cowdery, den viktigste av de tre, som var sammen med Joseph Smith så mange ganger når engler viste seg og nøkler ble gjengitt? Hva med ham? Han forlot Kirken og ble svært bitter, men benektet aldri sitt vitnesbyrd. Enkelte har sagt han gjorde det, men det er ikke riktig. Han var alltid trofast mot dette vitnesbyrdet...

...Etter at de hellige ble drevet ut fra Nauvoo og var ute på slettene og alt så som mørkest ut (sa Sidney Rigdon at de hadde gått til sin undergang og at det ikke fantes håp for dem, og avisene skrev at de ikke kunne overleve!), under disse forhold ba Oliver Cowdery... om å få komme tilbake til Kirken... Han ble mottatt, og forberedte seg til å reise på misjon til Storbritannia da han ble syk og døde. Han døde hjemme hos David Whitmer mens han bar vitnesbyrd om sannheten.¹⁵

Ethvert medlem av Kirken kan være et vitne om Mormons bok.

Dette er ikke alle de vitner som kan tale om Joseph Smiths guddommelige misjon, eller om at Mormons bok er sann. Løftet er gitt i Mormons bok om at alle som ønsker å vite om den er sann og inneholder Herrens ord, kan vite at den er sann hvis de vil be med et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og har tro på Kristus, for han vil åpenbare det for dem ved Den hellige ånds kraft [se Moroni 10:3-5]. Det er hundretusener som har satt dette løftet på prøve og i all oppriktighet kan si at de har fått denne kunnskapen.¹⁶

Jeg er like overbevist om at denne Mormons bok som jeg har lest fra, er Guds ord og ble åpenbart slik Joseph Smith erklærte at den ble åpenbart, som jeg er om at jeg står her og ser inn i deres ansikter. Hver sjel på jorden som har intelligens nok til å forstå, kan kjenne denne sannheten. Hvordan kan de kjenne den? Alt de har å gjøre er å følge formelen som ble gitt av Herren selv da han erklærte til jødene at de som ville gjøre hans Fars vilje, skulle vite om læren var av Gud eller om han talte av seg selv [se Johannes 7:17]. Mitt vitnesbyrd til hele verden er at denne boken er sann...

Jeg vet at disse [tre] vitners vitnesbyrd som er nedtegnet i hvert eksemplar av Mormons bok, er sanne, at de sto i en Guds engels

“Det er en inspirasjon og følelse av fred, glede og tilfredshet som kommer av oppriktig og ydmyk lesning av denne boken.”

nærvær som erklærte for dem at opptegnelsen som den ble oversatt fra, var riktig, at deres vitnesbyrd om at Gud talte til dem fra himmelen og kalte på dem til å bære vitnesbyrd om denne kjensgjerning, er sanne, og det finnes ikke en sjel som ikke kan motta dette vitnesbyrd hvis han ønsker å motta det, ved å lese denne boken ydmykt og trofast, med et ønske om å få vite sannheten slik Moroni har erklært ved åpenbaring. Han skal kjenne sannheten om gjengivelsen av denne hellige skrift som ble gitt til oldtidens innbyggere av dette kontinent.¹⁷

Det synes for meg som om ingen medlemmer av denne kirke noensinne vil være fornøyd før han eller hun har lest Mormons bok gang på gang, og overveiet den grundig så han eller hun kan bære vitnesbyrd om at den virkelig er en opptegnelse inspirert av Den allmektige, og at dens historie er sann...

...Intet medlem av denne kirken kan stå godkjent i Guds nærhet, som ikke alvorlig og omhyggelig har lest Mormons bok.¹⁸

Når du leser Mormons bok, vet du at du leser sannheten. Hvorfor? Fordi Gud befalte menn å skrive ned hendelser når de fant sted, og han ga dem visdom og inspirasjon til å gjøre dette. Med andre

ord ble opptegnelsene skrevet av menn som trodde på Gud. Disse opptegnelsene falt aldri i hendene på frafalne, men historikerne skrev og talte slik de ble påvirket av Den hellige ånd, og vi vet at det de skrev er sant fordi Herren har satt sitt godkjenningsstempel på det [se L&p 17:6].¹⁹

5

Hvis vi fortsetter å lese Mormons bok oppriktig og ydmykt, blir vi mer og mer glad i den.

Alle som oppriktig har lest Mormons bok, har blitt påvirket av det inspirerte innholdet på dens sider... Det følger inspirasjon og en følelse av fred, glede og tilfredshet av oppriktig og ydmyk lesning av denne boken.²⁰

Når jeg leser [Mormons bok], får jeg et stadig klarere inntrykk av dens hellighet, av budskapet den inneholder til forsvar for den Herre Jesu Kristi misjon og det evangelium som er blitt gjengitt i evangelieutdelingen i tidenes fylde for å frelse sjeler. Jeg blir mer og mer glad i denne opptegnelsen for hver dag, når jeg ser oppfyllelsen av profetiene som ble uttalt av disse profetene som nå taler fra de døde, og fra støvet til jordens nasjoner roper de omvendelse og kaller dem til å tro på Kristus.²¹

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- President Smith sa at han ikke hadde lest Mormons bok nok (se "Fra Joseph Fielding Smiths liv"). Hva kan vi lære av denne bemerkningen?
- I dette kapitlet inneholder del 1 noen av president Smiths læresetninger om formålene med Mormons bok. Hvordan har disse formålene blitt oppfylt i ditt liv?
- Selv om Oliver Cowdery, Martin Harris og David Whitmer forlot Kirken, benektet ingen av dem noensinne sitt vitnesbyrd om Mormons bok (se del 2 og 3). Hvorfor er dette faktum viktig når vi overveier deres vitnesbyrd?

- President Smith sa at alle mennesker kan være vitner om Mormons bok (se del 4). Hvordan har du fått et vitnesbyrd om boken? Hva kan du gjøre for å dele dette vitnesbyrde med andre?
- Om Mormons bok sa president Smith: “Jeg blir mer og mer glad i denne oppteignelsen for hver dag” (del 5). Hvordan har du sett at dette er tilfelle for deg? Hva kan man gjøre for å styrke sitt vitnesbyrd om Mormons bok?

Aktuelle skriftsteder

1 Nephi 6:3-5; 2 Nephi 29:7-8; Jacob 4:1-4; Enos 1:13; L&P 20:8-12

Hjelp til undervisningen

“Bær alltid vitnesbyrd når Ånden tilskynder deg til å gjøre det, ikke bare ved avslutningen av hver leksjon. Gi klassemedlemmene anledninger til å bære sitt vitnesbyrd” (*Undervisning, intet større kall* [1999], 45).

Noter

1. I Conference Report, okt. 1961, 18.
2. I Conference Report, okt. 1949, 89; se også *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 3:185.
3. I Conference Report, okt. 1956, 20; se også Moroni 10:3-5.
4. “Origin of the First Vision,” *Improvement Era*, april 1920, 503; se også *Frelsende læresetninger*, 3:168.
5. *Church History and Modern Revelation* (1953), 1:31-32.
6. “Predictions in the Bible Concerning the Book of Mormon,” *Improvement Era*, sep. 1923, 958-59; se også *Frelsende læresetninger*, 3:183-184.
7. I Conference Report, okt. 1970, 8.
8. “Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon,” *Improvement Era*, sep. 1927, 950; se også *Frelsende læresetninger*, rev. utg., 1:181.
9. *Frelsende læresetninger*, rev. utg. 1:181; kursiv fjernet fra originalen.
10. I Conference Report, okt. 1956, 19-20.
11. “Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon,” 952-53; se også *Frelsende læresetninger*, 3:184-85.
12. *Frelsende læresetninger*, rev. utg., 1:187-88.
13. “Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon,” 952-53; se også *Frelsende læresetninger*, 3:184-85.
14. I Conference Report, okt. 1956, 20.
15. *Frelsende læresetninger*, rev. utg., 1:200-01.
16. “Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon,” 953; se også *Frelsende læresetninger*, 3:185.
17. I Conference Report, okt. 1949, 89; se også *Frelsende læresetninger*, 3:263-64.
18. I Conference Report, okt. 1961, 18.
19. “History and History Recorders,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, april 1925, 55; se også *Frelsende læresetninger*, 2:169.
20. “Origin of the First Vision,” 503.
21. I Conference Report, april 1925, 73.

*Eldste Joseph Fielding Smith i De tolv apostlers
quorum og president Joseph F. Smith, 1914*

Vår søken etter sannhet

“Det er et krav til oss som medlemmer av denne kirken, at vi gjør oss kjent med det som Herren har åpenbart, så vi ikke blir ledet på villspor... Hvordan skal vi vandre i sannhet hvis vi ikke kjenner den?”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Da Joseph Fielding Smith var åtte år gammel, ga faren ham en Mormons bok og ba ham om å lese den. “Jeg mottok denne nephitiske oppteignelsen med takksigelse,” mintes han senere, “og gjorde meg flid med oppgaven som hadde blitt gitt meg.” Hans kjærlighet til boken motiverte ham til å gjøre sine oppgaver raskt unna og noen ganger også forlate baseballkamper tidlig slik at han kunne finne stille steder å lese. På mindre enn to år etter å ha mottatt gaven av sin far, leste han boken to ganger. Om dette tidlige studiet sa han senere: “Det er visse skriftsteder som har blitt stemplet i mitt sinn, og jeg har aldri glemt dem.”¹ Han leste også andre bøker. “Jeg pleide å lese bøkene som ble utarbeidet for barna i Primær og for barna i Søndagsskolen på den tiden,” sa han, “og jeg hadde vanligvis en bok i hendene når jeg var hjemme... Senere leste jeg History of the Church slik den ble gjengitt i *Millennial Star*. Jeg leste også Bibelen, Mormons bok, Den kostelige perle og Lære og pakter, og annen litteratur som jeg kom over.”²

President Smith opprettholdt denne tørsten etter kunnskap om evangeliet gjennom hele livet. Når han lærte sannheter i evangeliet, delte han dem med andre, og når det var nødvendig, forsvarte han dem. Tre år etter at han ble ordinert til apostel, fikk han en prestedømsvelsignelse som inneholdt følgende råd: “Du har blitt velsignet med evne til å forstå, til å analysere og forsvare sannhetens prinsipper overfor mange av dine medmennesker, og den tid vil komme da det bevismateriale du har samlet, vil stå som en forsvarsmur

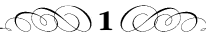
mot dem som søker og vil søke å ødelegge det som viser guddommeligheten i profeten Joseph Smiths misjon, og i dette forsvar vil du aldri bli gjort til skamme. Åndens lys vil strømme til ditt hjerte like mildt som himmelens dugg faller på jorden, og det vil utfolde mange sannheter angående dette verk for ditt sinn.”³ Han levde trofast mot disse profetiske ordene. Som religionsforsker, lærer og forfatter, arbeidet han hardt med å forklare og forsvare de frelsende læresetninger. President Heber J. Grant kalte ham en gang den “best informerte mannen om Skriftene” blant alle generalautoritetene.⁴

Mot slutten av sitt liv reflekterte president Smith ofte over de vel-signelser han hadde fått gjennom sitt studium av evangeliet:

“Hele mitt liv har jeg studert og grunnet på evangeliets prinsipper og forsøkt å etterleve Herrens lover. Som følge av dette har jeg fått stor kjærlighet til ham og hans verk og til alle dem som søker å fremme hans hensikter på jorden.”⁵

“Jeg har alle mine dager studert Skriftene og søkt Herrens ånds veiledning for å lære å forstå dens sanne betydning. Herren har vært god mot meg, og jeg fryder meg over den kunnskap han har gitt meg og det privilegium jeg har fått og fremdeles har til å forkynne hans frelsende prinsipper.”⁶

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Vi skulle søke sannhet på mange felt, men den viktigste kunnskapen er kunnskap om evangeliet.

Vi tror på utdanning. Som folk har vi alltid søkt lærdom på alle felt, og som kirke har vi brukt store summer og gjort betydelige ofre for å gjøre muligheter for utdanning tilgjengelig for Kirkens medlemmer. Og spesielt i vår tid med vitenskapelig forskning og utvikling. Vi syns våre unge burde skaffe seg så mye utdanning og teknisk opplæring som visdom tilsier er nødvendig.

Men vi mener også at denne jakten på verdslig lærdom skulle balanseres med en tilsvarende jakt på åndelig forståelse. Det er tusen ganger viktigere å ha kunnskap om Gud og hans lover, slik at vi kan gjøre de tingene som bringer frelse, enn det er å ha all den verdslige kunnskap som kan oppnås.⁷

Alle skulle lære noe nytt hver dag. Dere er alle nysgjerrige av natur og søker sannheten på mange felt. Jeg håper inderlig at dere gjør dere mest flid med å søke åndelige ting, fordi det er der vi er i stand til å oppnå frelse og gjøre den fremgang som fører til evig liv i vår Faders rike.

Den viktigste kunnskapen i verden er kunnskap om evangeliet. Det er kunnskap om Gud og hans lover, om de tingene som mennesker må gjøre for å utarbeide sin frelse med frykt og beven for Herren [se Filipperne 2:12; Mormon 9:27].⁸

Ikke all sannhet er av samme verdi eller betydning. Noen sannheter er større enn andre. Den største sannheten, eller de største sannheter, finner vi i grunnprinsippene i Jesu Kristi evangelium. Først og fremst at Jesus Kristus er Guds Sønn, verdens Forløser, som kom til denne verden for å dø for at menneskene kunne leve. Denne sannheten skulle vi kjenne. Det er langt viktigere å vite at Jesus Kristus er vår Forløser, at han har gitt oss det evige livs prinsipper, enn det er å vite alt som kan oppnås innen verdslig utdanning.⁹

Når det gjelder verdens filosofi og visdom, betyr de ingenting med mindre de er i samsvar med Guds åpenbarte ord. Enhver lære, enten den kommer i religionens, vitenskapens eller filosofiens navn, eller hva det måtte være, hvis den er i strid med Herrens åpenbarte ord, vil den mislykkes. Den kan virke troverdig. Den kan bli fremsatt for dere med språk som appellerer og som dere kanskje ikke vil være i stand til å argumentere mot. Den kan synes å være underbygget av bevis som dere ikke kan bestride, men alt dere behøver å gjøre er å vente tålmodig. Tiden vil utjevne alle ting. Dere vil oppleve at enhver læresetning, ethvert prinsipp, uansett hvor mange som tror på det, hvis det ikke er i samsvar med Herrens guddommelige ord til sine tjenere, vil gå til grunne. Det er heller ikke nødvendig for oss å prøve å tøye Herrens ord i et fåfengt forsøk på å bringe det i samsvar med disse teoriene og læresetningene. Herrens ord skal ikke forgå, men disse falske læresetningene og teoriene vil alle mislykkes. Sannhet, og bare sannhet, vil bestå når alt annet har gått til grunne.¹⁰

“Og dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere” (Johannes 8:32).

2

Herren har befalt oss å granske Skriftene.

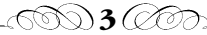
Herren har befalt Kirkens medlemmer i dag å søke ham ved bønn, ved tro og ved studium. Vi har blitt befalt å studere budene han har gitt oss i Lære og pakter, i Mormons bok og i alle Skriftene, med løfte om at “hvilket som helst intelligent prinsipp vi tilegner oss i dette liv, vil være med oss i oppstandelsen. Og hvis en person oppnår mer kunnskap og intelligens i dette liv gjennom sin flid og lydighet enn en annen, vil han ha desto større fortrinn i den kommende verden.” [L&p 130:18-19.] ...Frelseren sa til jødene: “Dere gransker Skriftene, fordi dere mener at dere har evig liv i dem – og disse er det som vitner om meg.” [Johannes 5:39.] Hvor mange medlemmer av Kirken *tror* ikke likeså, men unnlater å forberede seg ved studium og ved tro?¹¹

Etter min mening kan ikke et medlem av denne kirken være i stand til å hvile i fred og ro og ha god samvittighet uten å ha

kunnskap ved studium og ved tro om Kirkens standardverker. Disse opptegnelsene er ubetalelige. Verden håner dem, men gjennom deres læresetninger får vi lov til å komme nærmere Gud, vi får bedre forståelse av vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus, og blir nærmere kjent med dem og får vite mer om den fantastiske frelsesplanen som de har gitt til oss og til verden.¹²

Oldtidens profeter som så vår tid, har talt, ikke spesielt til fordel for folket på sin egen tid, men til fordel for dem som lever i de dager som disse profetiene omtaler.¹³

Jeg sier dere, mine brødre og søstre, at dere kan ikke holde Herrens bud og vandre i rettferdighet med mindre dere vet hva de er. Herren har befalt oss å granske Skriftene, for det de inneholder, er sant, og vil bli oppfylt [se L&p 1:37]... Gransk Skriftene, gjør dere kjent med det som Herren har åpenbart for deres frelse, deres husstands frelse og verdens frelse.¹⁴

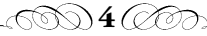
Vi har et stort ansvar for å lytte til sannhetens budskap som Herren nå åpenbarer til sine tjenere.

Hvis vi vil lytte til Herrens ord og selv granske og få kunnskap fra Mormons bok, fra Bibelen, fra Lære og pakter, fra Den kostelige perle og fra den undervisning som gis oss fra tid til annen av Kirkens autoriteter, og prøve å gjøre Herrens vilje og huske våre bønner og våre pakter for ham, vil vi ikke komme på avveie.¹⁵

I den niende trosartikkel erklærer vi at “vi tror på alt som Gud har åpenbart, alt som han nå åpenbarer, og vi tror at han fortsatt vil åpenbare mange store og viktige ting angående Guds rike”. Etter som dette er sant, blir det nødvendig for oss å forstå alt som han har åpenbart, og det som han nå åpenbarer, ellers er vi ikke i kontakt med hans verk og kan ikke kjenne hans vilje angående oss, for vi kan ikke forstå den.¹⁶

De siste-dagers-hellige skulle sette sin lit til sine ledere og følge undervisningen fra Kirkens autoriteter, for de taler til dem med profetiens og inspirasjonens røst. Herren har erklært i det aller første kapitlet i Lære og pakter at om han taler med sin egen røst eller ved sine tjeneres røst, er det det samme [se L&p 1:38]. Derfor er vi like forpliktet til å lytte til den som står som vår leder for å undervise folket,

eller å lytte til Israels eldster når de frembringer sannhetens budskap blant folket, som vi er [om] Herren skulle sende en engel fra sin nærhet eller selv skulle komme for å erklære disse tingene til oss.¹⁷

Vi kan kjenne evangeliets sannhet ved studium, tro og lydighet og ved Den hellige ånds veiledning.

Det ville være bra om vi ville følge det råd Herren har gitt oss, som er: “Og den som skatter mitt ord, skal ikke bli bedratt.” [Joseph Smith – Matteus 1:37.] Å skatte hans ord er langt mer enn bare å lese det. For å skatte det, må man ikke bare lese og studere, men søke i ydmykhet og lydighet å følge de bud som er gitt, og motta den inspirasjon som Den hellige ånd vil formidle.¹⁸

Vi hører noen ganger klagen: “Jeg har ikke tid.” Men vi har alle tid til å lese og studere, og det er vår høytidelige plikt. Kan vi ikke ordne oss slik at vi kan finne minst femten minutter hver dag til å prioritere systematisk lesning og ettertanke? Dette burde være en ubetydelig mengde tid, men det er tross alt en time og 45 minutter i uken, syv og en halv time i måneden og 91 timer og et kvarter i året...

...Svært få av oss leser for mye. De fleste av oss leser for lite. Herren har sagt: “Og ettersom ikke alle har tro, søk derfor flittig og lær hverandre visdoms ord, ja, søk visdoms ord fra de beste bøker, søk lærdom ved studium og også ved tro.” [L&p 88:118; 109:7.]¹⁹

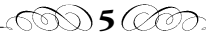
Vi er forventet å studere og lære alt vi kan ved granskning og analyse. Men det er grenser for hvor mye vi kan lære ved logikk og studium. Det som hører Gud til, kan bare kjennes ved Guds ånd. Vi må oppnå kunnskap ved tro.²⁰

Mennesker kan naturligvis søke, de kan studere, de kan lære svært mange ting, de kan legge seg opp et stort forråd av informasjon, men de vil aldri kunne oppnå en fylde av sannhet... med mindre de er bli veiledet sannhetens Ånd, Den hellige ånd, og holder Guds bud.²¹

Sann tro ledsaget av en ydmyk ånd vil lede menneskene til kunnskap om sannheten. Det er ingen god grunn til at ikke mennesker overalt kan kjenne sannheten som gjør menneskene fri. Det er ingen god grunn til at ikke alle mennesker kan oppdage sannhetens lys

og vite om Herren har talt igjen i disse siste dager. Paulus erklærte at menneskene “skulle søke Gud, om de kanskje kunne føle ham og finne ham – enda han ikke er langt borte fra en eneste av oss”. [Apostlenes gjerninger 17:27.] Selv midt i det åndelige mørke og mangelen på tro som dekker jorden, er ikke Herrens arm for kort. Han vil høre innstendige bønner fra den ærlige sannhetssøker, og ingen trenger å være uten kunnskap om guddommelig sannhet og hvor man finner Jesu Kristi Kirke. Alt en person trenger, er ydmyk tro og en angrende ånd med vilje til å vandre i lyset, og Herren vil åpenbare det for ham.²²

Vi kan alle kjenne sannheten, vi er ikke hjelpeløse. Herren har gjort det mulig for enhver mann å vite ved overholdelse av [hans] lover og ved Den hellige ånds veiledning, som er sendt i den hensikt å undervise oss når vi retter oss etter loven, slik at vi kan kjenne den sannhet som gjør oss frie [se Johannes 8:32].²³

Når vi setter vårt liv i harmoni med sannheten, øker Herren vårt lys og vår forståelse.

Det er et krav til oss som medlemmer av denne kirken, at vi gjør oss kjent med det som Herren har åpenbart, så vi ikke blir ledet på villspor... Hvordan skal vi vandre i sannheten hvis vi ikke kjenner den?²⁴

Vårt eneste mål med hensyn til frelsens sannheter skulle være å finne ut hva Herren har åpenbart, og deretter å tro og handle deretter.²⁵

Hvis vi vil følge lysets Ånd, sannhetens Ånd, den ånd som er omtalt i Herrens åpenbaringer, hvis vi vil, med en ydmyk ånd, søke Den hellige ånds veiledning, vil Herren øke vårt lys og vår forståelse, slik at vi kan ha dømmekraft, så vi kan forstå sannheten, så vi gjenkjenner løgn når vi ser den, og så vi ikke skal bli bedratt.

Hvem er det som blir bedratt i denne kirken? Ikke den mann som trofast har utført sine plikter, ikke den mann som har gjort seg kjent med Herrens ord, ikke den mann som har fulgt budene som er gitt i disse åpenbaringene, men den mann som ikke er kjent med sannheten, den mann som er i åndelig mørke, den mann som ikke forstår evangeliets prinsipper. En slik mann vil bli bedratt, og når

*“La oss granske Skriftene, la oss få vite hva Herren har åpenbart,
la oss sette vårt liv i harmoni med hans sannhet.”*

disse falske ånder kommer blant oss, vil han kanskje ikke forstå eller kunne skille mellom lys og mørke.

Men hvis vi vil vandre i lyset av Herrens åpenbaringer, hvis vi vil lytte til rådene som gis av dem som sitter i Kirkens rådsforsamlinger, med myndighet til å gi instruksjoner, vil vi ikke komme på villspor.²⁶

La oss granske Skriftene, la oss få vite hva Herren har åpenbart, la oss sette vårt liv i harmoni med hans sannhet. Da vil vi ikke bli bedratt, men vi vil ha styrke til å motstå ondskap og fristelse. Vårt sinn vil bli stimulert, og vi vil være i stand til å forstå sannheten og skille den fra villfarelse.²⁷

Hvis det er en læresetning eller et prinsipp forbundet med Kirkens læresetninger som vi ikke forstår, så la oss gå ned på kne. La oss komme frem for Herren i bønnens og ydmykhetens ånd og be om at vårt sinn må bli opplyst så vi kan forstå.²⁸

“Det som er av Gud, er lys, og den som mottar lys og blir i Gud,” – det er nøkkelen her – “mottar mer lys, og dette lys blir klarere og klarere inntil som ved høylys dag.” [L&p 50:24.]

Så vi forstår av dette at den mann som søker Gud og [blir] ledet av sannhetens Ånd, eller Talsmannen, og blir i Gud, vil vokse i kunnskap, i lys, i sannhet, og til slutt vil han få så mye lys og sannhet at det blir som ved høylys dag.

Vi vil imidlertid ikke få alt dette i dette livet. Det er umulig for et menneske å nå dette målet på de få årene som vår tilværelse på jorden varer. Men det vi lærer her, det som er evig, det som er inspirert av sannhetens Ånd, vil være med oss etter graven, og da skal vi fortsette, hvis vi ennå blir i Gud, å motta lys og sannhet til det til slutt vil bli som ved høylys dag.²⁹

Løftet er gitt til alle som vil motta sannhetens lys, og ved sin granskning og lydighet forsøker å gjøre seg kjent med evangeliet, at de skal motta linje på linje, bud på bud, litt nå og litt da, inntil sannhetens fylde skal være deres, til og med rikets skjulte mysterier skal bli gjort kjent for dem, “for hver den som ber, han får. Og den som leter, han finner. Og den som banker på, for ham skal det lukkes opp”. [Matteus 7:8; 3 Nephi 14:8; se også Jesaja 28:10; L&p 76:1-10; 98:11-12.] Alle disse er arvinger til frelse, og de skal bli kronet med herlighet, udødelighet og evig liv, som sønner og døtre av Gud, med opphøyelse i hans celestiale rike.³⁰

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Når du leser om president Smiths innsats for å lære evangeliet (se “Fra Joseph Fielding Smiths liv”), kan du reflektere over din egen innsats. Hvilke velsignelser har du fått når du har studert Skriftene og andre læresetninger i evangeliet?
- Hva kan vi lære av del 1 om balansen mellom åndelig og verdslig lærdom? Hvordan kan vi hjelpe familiemedlemmer og andre å prioritere åndelig kunnskap samtidig som de skaffer seg utdanning?

- Hvordan har Skriftene hjulpet deg å “bli nærmere kjent” med vår himmelske Fader og Jesus Kristus? (Se del 2.) Tenk på hva du kan gjøre for å forbedre ditt studium av Skriftene.
- Etter å ha lest del 3, kan du tenke på de velsignelser du har mottatt når du har fulgt rådene fra Kirkens ledere. Hvordan kan vi dele de levende profeters læresetninger med vår familie og andre?
- Hva betyr det for deg å skatte Herrens ord? (Du finner noen forslag i del 4.) På hvilke måter kan “minst femten minutter hver dag til å prioritere systematisk lesning og ettertanke” påvirke vårt liv?
- Grunn på hvordan rådet i del 5 angår ditt liv. Hvordan kan vi “skille mellom lys og mørke” når falsk informasjon blir stadig mer pågående og tilgjengelig? Hva kan vi gjøre for å hjelpe barn og unge?

Aktuelle skriftsteder

Salmene 119:105; Johannes 7:17; 2 Timoteus 3:15-17; 2 Nephi 4:15; 32:3; Helaman 3:29-30; L&p 19:23; 84:85; 88:77-80

Hjelp til undervisningen

“Selv når du underviser mange mennesker samtidig, kan du nå enkeltpersoner. Du kan for eksempel nå frem til den enkelte når du hilser varmt på hver især når klassen begynner... Du kan også nå den enkelte når du gjør deltakelsen innbydende og trygg” (*Undervisning, intet større kall* [1999], 35).

Noter

1. Se Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 57.
2. *The Life of Joseph Fielding Smith*, v.
3. I *The Life of Joseph Fielding Smith*, 195.
4. Heber J. Grant, i Richard O. Cowan, “Advice from a Prophet: Take Time Out,” *Brigham Young University Studies*, våren 1976, 416.
5. “I Know That My Redeemer Liveth,” *Ensign*, des. 1971, 27.
6. I Conference Report, okt. 1970, 5.
7. Tale ved Logan Utah Institutt, 10. jan 1971, 1-2, Kirkehistorisk bibliotek; ikke utgitt manuskript.
8. “The Most Important Knowledge,” *Ensign*, mai 1971, 2.
9. I Conference Report, april 1955, 51.
10. I Conference Report, okt. 1952, 60.
11. *Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jr., 5 bind (1957-66), 1:xiv; uthevelse i originalen.
12. I Conference Report, okt. 1961, 18.
13. I Conference Report, okt. 1927, 142.
14. I Conference Report, okt. 1920, 58-59.
15. I Conference Report, okt. 1918, 56-57.
16. “Search the Scriptures,” *Young Woman’s Journal*, nov. 1917, 592.
17. I Conference Report, okt. 1916, 73.
18. “The Resurrection,” *Improvement Era*, des. 1942, 780; se også *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 1:263.
19. “How and What to Read,” *Improvement Era*, aug. 1913, 1004-5; se også *Frelsende læresetninger*, 3:173.

20. "Pres. Smith Stresses Value of Education," *Church News*, 12. juni 1971, 3.
21. "And the Truth Shall Make You Free," *Deseret News*, 30. mars 1940, Church section, 4; se også *Frelsende læresetninger*, 1:258.
22. *The Restoration of All Things* (1945), 195.
23. "Evidences of Eternal Life," *Deseret News*, 3. juni 1933, Church section, 5; se også *Frelsende læresetninger*, 1:255-56.
24. I Conference Report, okt. 1934, 65; se også *Frelsende læresetninger*, 1:246.
25. "Out of the Darkness," *Ensign*, juni 1971, 2.
26. I Conference Report, april 1931, 71; se også *Frelsende læresetninger*, 1:247-48.
27. "The New and Everlasting Covenant," *Deseret News*, 6. mai 1939, Church section, 8; se også *Frelsende læresetninger*, 1:260.
28. I Conference Report, okt. 1959, 20.
29. "And the Truth Shall Make You Free," 4; tegnsetting og bruk av store bokstaver standardisert.
30. "Search the Scriptures," 591-92; se også *Frelsende læresetninger*, 1:262.

Da Peter, Jakob og Johannes overdro Det melkisedekske prestedømme til Joseph Smith og Oliver Cowdery, overdro de også prestedømsnøkler.

Hedre de prestedømsnøkler som ble gjengitt gjennom Joseph Smith

“La meg nå si – svært tydelig og svært ettertrykkelig – at vi har det hellige prestedømme og at nøklene til Guds rike er her. De finnes bare i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

President Joseph Fielding Smith erklærte: “Jeg har fullkommen kunnskap om profeten Joseph Smiths guddommelige misjon. Det er ingen tvil i mitt sinn om at Herren oppreiste ham og ga ham åpenbaring og bud, åpnet himmelen for ham og kalte ham til å stå i spissen for denne strålende evangelieutdeling.”¹ President Smith kombinerte denne “fullkomne kunnskap” med respekt og ærefrykt for prestedømsnøklerne som ble gjengitt gjennom profeten Joseph. Han hedret og støttet alltid dem som hadde nøklene, og han rådet alle Kirkens medlemmer til å ha den samme respekt. Han sa: “Enhver som er behørig valgt til å presidere i noen stilling i Kirken, skulle respekteres i sitt kall.”²

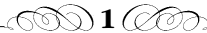
På ett punkt i Joseph Fielding Smiths tjeneste som apostel, var Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum engasjert i en pågående diskusjon om et vanskelig spørsmål. Eldste Smith hadde uttrykt en sterk mening om saken. En dag kom president Heber J. Grant, som da var Kirkens president, til eldste Smith kontor. President Grant forklarte at etter å ha overveid saken ved hjelp av bønn, hadde han følt seg tilskyndet til å anbefale en handling som avvek fra eldste Smiths syn. Umiddelbart uttrykte eldste Smith sin støtte til president Grants avgjørelse. Han erklærte senere: “Når Kirkens

president sier Herren har åpenbart noe for ham eller inspirert ham til å gjøre noe, vil jeg for min del støtte ham fullt ut i dette.”³

Joseph Fielding Smith ga slik støtte til alle sine prestedømsledere, ikke bare Kirkens president. For eksempel ble Nathan Eldon Tanner kalt som medlem av De tolv quorum i oktober 1962. Et år senere ble han kalt som rådgiver i Det første presidentskap, og ble dermed satt i en presiderende stilling over president Smith, som var president for De tolv quorum. President Tanner uttrykte senere sin takknemlighet for president Smiths støtte: “Da jeg ble kalt til Det første presidentskap, viste han stor respekt for meg i den stillingen og ga meg full støtte og tillit, selv om han var seniormedlemmet av De tolv og hadde vært i dette quorumet i over femti år.”⁴

President Smith respekterte også prestedømslederne i menigheten sin. Mens han var medlem av De tolv apostlers quorum, sa han: “Jeg har ingen rett... til å døpe et av mine egne barn uten først å gå til biskopen i menigheten der jeg bor og få hans samtykke, fordi han har nøklene for den menigheten som jeg tilhører. Jeg har aldri døpt noen av mine barn... uten at jeg har gått til biskopen og fått tillatelse til å utføre denne ordinansen og til å bekrefte dem som medlemmer av Kirken.”⁵

Joseph Fielding Smiths læresetninger

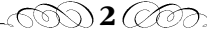
Prestedømsnøkler er kraft og myndighet til å lede Herrens verk på jorden.

Det er forskjell på å motta et embede i prestedømmet og å motta prestedømmets nøkler. Dette skulle vi ha en klar forståelse av...

...Selv om alle menn har prestedømmet som er ordinert til ethvert embede, finnes det likevel en spesiell, eller ledende, myndighet som er gitt dem som er kalt til å presidere. Denne myndighet kalles nøkler.⁶

[Prestedømmets] nøkler er retten til å presidere. Det er kraft og myndighet til å styre og lede alle Herrens saker på jorden. De som innehar dem, har myndighet til å styre og kontrollere hvordan alle andre kan tjene i prestedømmet.⁷

Når menn er bemyndiget av en som har disse nøklene, er deres handlinger gyldige. Det de gjør, blir beseglet og stadfestet i Kirken både på jorden og i himlene.⁸

Herren har sendt hellige budbringere fra sin nærhet for å gjengi prestedømmets nøkler.

Vi tror at etter en lang natt med mørke, vantro og avvik fra de sannheter som henhører til ren og fullkommen kristendom, har Herren i sin uendelige visdom igjen gjengitt til jorden fylden av det evige evangelium.

Vi vet at Joseph Smith er en profet, at Faderen og Sønnen viste seg for ham våren 1820 for å innlede denne siste evangelieutdeling, at han oversatte Mormons bok ved Guds gave og kraft, at han tok nøkler og myndighet fra engler sendt i nettopp denne hensikt, og at Herren åpenbarte for ham de frelsende læresetninger.⁹

Herren anerkjenner ingen ordinans eller seremoni, selv om den utføres i hans navn, med mindre den er i samsvar med hans vilje og blir utført av en som er anerkjent som hans bemyndigede tjener. Det var av den grunn at han sendte hellige budbringere fra sin nærhet til Joseph Smith og andre, for å gjengi det som hadde blitt tatt fra jorden, fylden av evangeliet og fylden av prestedømmets nøkler.¹⁰

Prestedømmets nøkler måtte gjengis. Det var ikke tilstrekkelig at døperen Johannes kom med nøklene til Det aronske prestedømme, og Peter, Jakob og Johannes med nøklene til Det melkisedekske prestedømme, som Kirken ble organisert ved, men det måtte finne sted en åpning av himlene og en gjengivelse av nøkler som hadde vært innehatt av alle profetene som har ledet evangelieutdelinger fra Adams tid og frem til Peter, Jakob og Johannes. Disse profetene kom i sin tur, og hver av dem overdro den myndighet de hadde.¹¹

Alle nøklene til alle evangelieutdelinger måtte på plass for å oppfylle profetenes ord og Herrens hensikter med å tilveiebringe en fullstendig gjenopprettelse av alle ting. Derfor måtte den menneskelige families far, det første menneske på jorden, komme, og han kom med sin kraft. Moses og andre kom. Alle som hadde nøkler, kom og

overdro sin myndighet... Vi har ikke datoene da noen av disse tingene ble åpenbart, men da profeten Joseph Smith skrev til de hellige i Nauvoo om de dødes frelse, erklærte han, slik det er nedtegnet i kapittel 128 i Lære og pakter [vers 17-21], at alle disse profetene kom med sine nøkler i den evangelieutdeling vi nå lever i.¹²

Etter at Kirken ble organisert, befalte Herren sine hellige at de skulle bygge et hus til hans navn. De hellige innså knapt nok viktigheten av det, og de gikk ikke umiddelbart i gang med å bygge dette huset, så Herren irettesatte dem [se L&p 95:1-4]. Etter irettesetelsen gikk de i gang av all sin styrke, og i sin fattigdom bygget de Kirtland tempel. Hva ble det bygget for? Som et hellig fristed hvor Jesus Kristus kunne komme, hvor han kunne sende sine tjenere, profetene, med sine myndighetsnøkler... Vi vet at tre av oldtidens store profeter som innehadde viktige nøkler, kom på den tredje dagen i april 1836.

Først kom Moses [se L&p 110:11]. Han ga Joseph Smith og Oliver Cowdery nøklene til Israels innsamling... Han samlet Israel, og selv om han ikke fikk anledning til å bringe dem i besittelse av landet, hadde han likevel nøklene til innsamlingen. Han kom til Peter, Jakob og Johannes på forklarelsens berg og overdro til dem de samme nøklene til Israels innsamling på deres tid. Han ble sendt til profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery for å overdra nøklene til Israels innsamling i evangelieutdelingen i tidenes fylde...

Elias kom etter at Moses hadde overdratt sin nøkler, og bragte evangeliet fra evangelieutdelingen som Abraham levde i [se L&p 110:12]. Alt som gjelder den evangelieutdelingen, de velsignelser som ble overdratt til Abraham, de løfter som ble gitt til hans etterkommere, alt sammen måtte bli gjengitt, og Elias, som hadde nøklene til den evangelieutdelingen, kom.

Så kom Elijah, den siste av profetene som hadde nøklene til beseglingsmyndigheten i det gamle Israel, og overdro denne myndigheten, myndigheten til å besegle [se L&p 110:13-16]. Noen medlemmer av Kirken har vært forvirret og trodd at Elijah kom med nøklene til dåp for de døde eller til frelse for de døde. Elijahs nøkler var større enn som så. De var beseglingsnøkler, og disse beseglingsnøkler angår de levende og omfavner de døde som er villige til å omvende seg.¹³

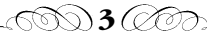
I Kirtland tempel viste Elijah seg for Joseph Smith og Oliver Cowdery og overdro beseglingsnøklene.

Profeten Elijah... overdro til dem [Joseph Smith og Oliver Cowdery] beseglingsmyndigheten, fullmakt til å bruke prestedømmet til å binde på jorden og besegle i himmelen.¹⁴

Beseglingsmyndigheten setter godkjenningsstempel på hver ordians som er gjort i denne kirken og ikke minst de som er utført i Herrens templer.¹⁵

Brødre og søstre, dette er en strålende evangelieutdeling. Alle andre evangelieutdelinger strømmer inn i den. All myndighet, all kraft er sentrert i denne evangelieutdeling som vi lever i. Vi har det privilegium å få del i disse velsignelsene ved å være trofaste.¹⁶

La meg nå si – svært tydelig og svært ettertrykkelig – at vi har det hellige prestedømme og at nøklene til Guds rike er her. De finnes bare i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.¹⁷

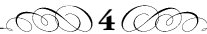

Kirkens president har nøklene for hele Kirken.

Kort tid før sin martyrdød, overdro profeten [Joseph Smith] til De tolv apostler – som utgjør Kirkens annet quorum – alle nøkler og alle ordinanser og alt prestedømme som er nødvendig for dem å ha for å videreføre dette store og strålende arbeid for universell frelse.¹⁸

Dette prestedømmet og disse nøkler... har blitt gitt til hver mann som har blitt beskikket som medlem av De tolv's råd. Men siden de hører inn under presidentskapet, kan de bare utøves i sin helhet av Guds seniorapostel på jorden, som er Kirkens president.¹⁹

Kirkens president har nøklene for hele Kirken... I ham er prestedømmets kraft samlet. Han har alle nøklene av enhver art, knyttet til evangelieutdelingen i tidenes fylde. Alle nøklene til tidligere evangelieutdelinger som er åpenbart, innehas av ham.²⁰

Vi skulle hedre dem som Kirkens president har delegert myndighetsnøkler til.

[Kirkens president] har rett til å delegere myndighet og å trekke tilbake myndighet slik han selv vurderer det og mottar inspirasjon til å gjøre.²¹

Husk at det bare finnes én på jorden som innehar prestedømmets beseglingsmyndighet, og han kan delegere denne myndigheten til andre slik at de kan handle og de kan besegle på jorden, og det er gyldig, det er bindende, så lenge som han godkjenner det. Hvis han trekker denne myndigheten tilbake, kan ingen utøve den.²²

Ingen kan forrette i og overdra templets velsignelser uten at myndighet til å gjøre det blir delegert til ham av Kirkens president. Ingen kan forrette i noen stilling i denne kirken uten myndighet til å gjøre det, mottatt via den myndighet og de nøkler som innehas av Kirkens president... Hvis han i kraft av sine nøkler skulle si at visse privilegier skal trekkes tilbake fra folket, da ville ingen ha myndighet til å forrette i overdragelse av disse spesielle privilegiene. Skulle noen forsøke å gjøre det, ville handlingen være ugyldig, og en som forsøkte å forrette på denne måten, ville måtte svare for Gud, om ikke for Kirken, og ville bli funnet i overtredelse...

...Når apostlene eller andre brødre besøker Sions staver og er utpekt til å sette i orden noe som krever oppmerksomhet der, gjør de det i kraft av det oppdrag eller den myndighet som er delegert til dem av Kirkens president. Det samme prinsippet gjelder i mindre grad i staver og menigheter.²³

Enhver som er riktig valgt til å presidere i noen stilling i Kirken, skulle respekteres i sitt kall. Når en mann blir ordinert til en biskops embede, mottar han nøklene til å presidere over menigheten der han bor, og skulle respekteres i sitt kall av hvert medlem av menigheten, uansett hvilken stilling noen av dem måtte ha. Det samme gjelder stavsprezidenten, quorumsprezidenten eller hva det måtte være. For å illustrere hva dette betyr, lærer vi at ingen far har rett, selv om han har Det melkisedekske prestedømme, til å døpe et av sine egne barn uten først å få godkjennelse av biskopen. Når godkjennelse er innhentet, har faren fullmakt til å utføre denne ordinansen for sitt barn. Skulle noen far påta seg å utføre en dåp eller å ordinere sin sønn uten først å få godkjennelse av den presiderende autoritet i menigheten eller staven, alt etter hva som er aktuelt, som har myndighetsnøklene, ville han være i overtredelse. Dette gjelder en apostel like mye som en eldste i en menighet. Ikke engang Kirkens president ville tenke på å handle i noen sak av denne typen uten først å anerkjenne biskopen i sin menighet eller sin stavsprezident og den myndighet som hadde blitt delegert til biskopen eller stavsprezidenten.²⁴

 5

Den forente røst av dem som innehar rikets nøkler, vil alltid lede oss dit Herren ønsker at vi skal være.

Jeg tror det er én ting vi burde ha svært klart for oss. Hverken Kirkens president eller Det første presidentskap, og heller ikke den forente røst av Det første presidentskap og De tolv, vil noensinne føre de hellige på avveie eller sende ut råd til verden som er i strid med Herrens sinn og vilje.

En person kan falle fra eller ha synspunkter eller gi råd som ikke er i samsvar med det Herren ønsker. Men Det første presidentskaps røst og den forente røst av de andre som sammen med dem har rikets nøkler, kommer alltid til å lede de hellige og verden på de veier hvor Herren ønsker at de skal være...

Jeg vitner om at hvis vi vil se hen til Det første presidentskap og følge deres råd og veiledning, kan ingen makt på jorden stanse eller forandre vår kurs som kirke, og som enkeltpersoner skal vi få fred i dette liv og bli arvinger til evig herlighet i den kommende verden [se L&p 59:23].²⁵

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- På hvilke måter kan vi følge president Smiths eksempel når vi oppholder dem som har prestedømsnøkler? (Se “Fra Joseph Fielding Smiths liv”.)
- Hvordan hjelper del 1 deg å forstå forskjellen mellom å ha et embede i prestedømmet og å ha prestedømsnøkler? Hvorfor tror du dette er et viktig skille?
- På hvilke måter har du blitt velsignet fordi prestedømsnøkler har blitt gjengitt til jorden? (Se del 2.)
- Hvordan tror du Kirken styrkes av organisasjonen som er beskrevet i del 3 og 4? Hvordan blir individuelle medlemmer av Kirken styrket?
- Hva føler du når du overveier president Smiths ord om enhet blant Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum? Når har du mottatt veiledning av deres “forente røst”? (Se del 5.)

Aktuelle skriftsteder

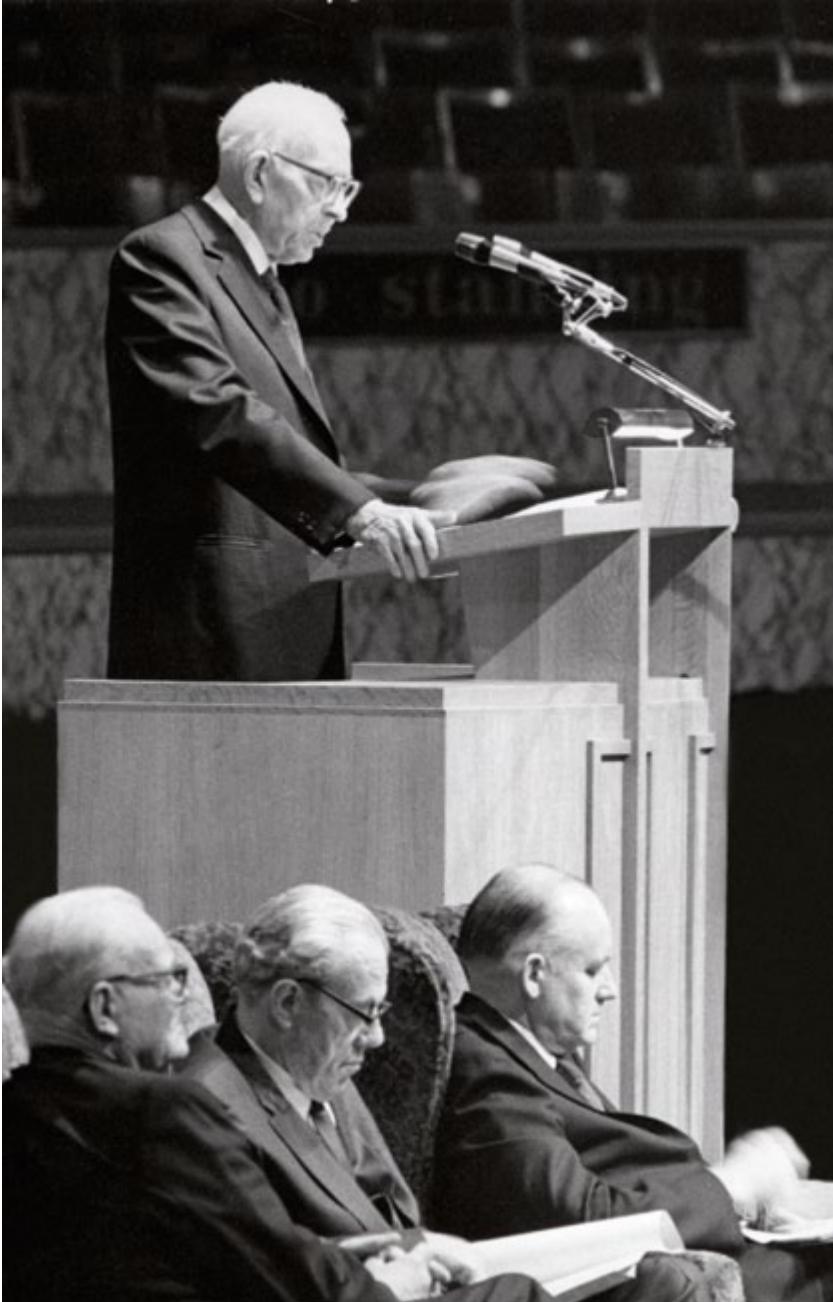
Matteus 16:13-19; Apostlenes gjerninger 3:21; L&p 21:4-6; 27:5-13; 65:2; 128:8-21; 132:7

Hjelp til undervisningen

“Det kan... forekomme at du ikke vet svaret på et spørsmål. Hvis det skjer, sier du bare at du ikke vet det. Du kan gjerne si at du vil forsøke å finne svaret, eller du kan oppfordre elevene til å finne svaret og gi dem tid under en annen leksjon til å rapportere det de finner” (*Undervisning, intet større kall* [1999], 64).

Noter

1. I Conference Report, april 1951, 58.
2. *Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jr., 5 bind (1957-66), 2:40.
3. I Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 342.
4. N. Eldon Tanner, “A Man without Guile,” *Ensign*, aug. 1972, 33.
5. “Principles of the Gospel: The New and Everlasting Covenant,” *Deseret News*, 6. mai 1939, Church section, 5; se også *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 3:113-14.
6. I Conference Report, april 1967, 98.
7. “Eternal Keys and the Right to Preside,” *Ensign*, juli 1972, 87.
8. I Conference Report, april 1967, 99.
9. “Out of the Darkness,” *Ensign*, juni 1971, 4.
10. “The Coming of Elijah,” *Ensign*, jan. 1972, 5.
11. “The Keys of the Priesthood Restored,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, juli 1936, 98-99.
12. “The Keys of the Priesthood Restored,” 101.
13. “The Keys of the Priesthood Restored,” 99-100.
14. I Conference Report, april 1970, 58.
15. I Conference Report, april 1948, 135; se også *Frelsende læresetninger*, 3:108.
16. “The Keys of the Priesthood Restored,” 101.
17. “Eternal Keys and the Right to Preside,” 87-88.
18. *Frelsende læresetninger*, 3:127.
19. “Eternal Keys and the Right to Preside,” 87.
20. “Priesthood – Restoration of Keys,” *Deseret News*, 16. sep. 1933; Church section, 4; se også *Frelsende læresetninger*, 3:113.
21. “The Keys of the Priesthood Restored,” 101; se også *Frelsende læresetninger*, 3:113.
22. *Elijah the Prophet and His Mission and Salvation Universal* (1957), 50; se også *Frelsende læresetninger*, 3:114.
23. I Conference Report, april 1967, 98-99.
24. *Answers to Gospel Questions*, 2:40-41.
25. “Eternal Keys and the Right to Preside,” 88.

President Joseph Fielding Smith taler på den britiske områdekonferansen, august 1971. Sittende, fra venstre mot høyre: Eldste Marion G. Romney, Richard L. Evans og Howard W. Hunter.

Prestedømmets ed og pakt

“Herrens velsignelser gis til de hellige og til verden ved betjening av dem som bærer hans hellige prestedømme, som representerer ham, som faktisk er hans bemyndigede tjenere og er villige til å tjene ham og holde hans bud .”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Den 9. april 1951, etter å ha virket som apostel i 41 år, ble Joseph Fielding Smith oppholdt som president for De tolvts quorum. Ikke lenge etter oppholdelsen, talte president Smith til forsamlingen. Han fortalte kort om sine følelser med hensyn til sitt kall:

“Jeg skjønner at den stillingen jeg har blitt kalt til, er av stor betydning. Det gjør meg ydmyk...

Jeg takker Herren for Jesu Kristi evangelium, for mitt medlemskap i Kirken, for anledningen jeg har fått til å yte tjeneste. Jeg har bare ett ønske, svak som jeg er, og det er å foredle mitt kall etter beste evne.”¹

President Smith formante ofte prestedømsbærerne til å foredle sitt kall. Selv om han offentlig fortalte om sitt eget ønske om å foredle sine kall i prestedømmet,² snakket han sjelden om sin innsats for å gjøre det. Han reflekterte imidlertid en gang over den prestedøms-tjeneste han hadde utført sammen med sin venn George F. Richards, som hadde vært president for De tolvts quorum før ham:

“I 40 år satt jeg i råd, deltok på konferanser og virket på ulike måter sammen med president George F. Richards...

Vi har reist sammen fra den ene enden av Sions staver til den andre. I gamle dager reiste vi generalautoriteter to og to sammen på besøk til Sions staver. Der hvor jernbanen ikke kunne bringe oss, og slike steder var det mange av, reiste vi vanligvis i det som

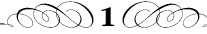
var kjent som “whitetops”, som var lette vogner med fjærdemping. Lange turer innebar vanligvis oppgaver i to staver, ofte i tre eller fire.

På slike turer holdt vi daglige møter mellom stavskonferansene i de ulike bosetninger, eller menigheter, i stavene. Slike turer foregikk på humpete veier, noen ganger bare spor, gjennom tett støv om sommeren og den bitende kulden om vinteren, ofte gjennom dyp gjørme eller tung snø.”³

Eldste Francis M. Gibbons, som var sekretær for Det første presidentskap, ga oss et innblikk i hvordan president Smith foredlet sine kall i prestedømmet: “Samtidig som [han] var fullt bevisst på sin myndighet, var han alltid ydmyk og mild i sin måte å utøve den på. Hans karakter var blottet for arroganse, skuespill, eller innbilskhet. Han gjorde seg aldri til og brasket seg aldri med de privilegier som hans embede innebar.”⁴

Som Kirkens president, talte Joseph Fielding Smith på fem prestedømmesmøter på generalkonferansen, hvor han oppmuntret brødrene til å foredle sine kall i prestedømmet. Læresetningene i dette kapitlet er hentet fra fire av disse talene, og spesielt en tale president Smith holdt den 3. oktober 1970. Ettersom talene ble holdt på prestedømmesmøter, er ordene i dette kapitlet rettet mot menn. Disse ordene innbefatter imidlertid også en forståelse av at prestedømmets kraft er til stor velsignelse for alle medlemmer av Kirken. I en av talene sa president Smith: “Jeg tror vi alle vet at prestedømmets velsignelser ikke er begrenset kun til menn. Disse velsignelsene øses også ut over våre hustruer og døtre og over alle trofaste kvinner i Kirken. Disse gode søstrene kan forberede seg til velsignelsene i Herrens hus ved å holde budene og tjene i Kirken. Herren tilbyr sine døtre enhver åndelig gave og velsignelse som kan oppnås av hans sønner, for i Herren er hverken mannen noe uten kvinnen, eller kvinnen noe uten mannen [se 1 Korinterbrev 11:11].”⁵

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Menn skulle ha en klar forståelse av pakten de inngår når de mottar embeder i prestedømmet.

Jeg ønsker å rette deres oppmerksomhet mot Det melkisedekske prestedømmes ed og pakt. Jeg tror at hvis vi har en klar forståelse av pakten vi inngår når vi mottar embeder i prestedømmet, og av løftet Herren gir hvis vi foredler våre kall, da vil vi ha større drivkraft til å gjøre alle de tingene vi må gjøre for å oppnå evig liv.

La meg videre si at alt som har med dette høyere prestedømme å gjøre, har til hensikt å forberede oss til å oppnå evig liv i Guds rike.

I åpenbaringen om prestedømmet som ble gitt til Joseph Smith i september 1832, sier Herren at Det melkisedekske prestedømme er evig, at det forvalter evangeliet, at det finnes i den sanne kirke i alle generasjoner og har nøklene til kunnskapen om Gud. Han sier at det gjør Herrens folk i stand til å bli helliggjort, til å se Guds ansikt og til å gå inn til Herrens hvile, "en hvile som er fylden av hans herlighet." (Se L&p 84:17-24.)

Deretter, idet han taler om både Det aronske og Det melkisedekske prestedømme, sier Herren: "For alle som er trofaste og mottar disse to prestedømmer som jeg har omtalt, og foredler sine kall, er helliggjort av Ånden til fornyelse av sine legemer.

De blir Mose og Arons sønner og Abrahams ætt, og kirken og riket og Guds utvalgte.

Og videre, alle som mottar dette prestedømme, mottar meg, sier Herren,

For den som mottar mine tjenere, mottar meg,

og den som mottar meg, mottar min Fader,

og den som mottar min Fader, mottar min Faders rike, derfor, alt som min Fader har, skal bli gitt ham.

Og dette er ifølge den ed og pakt som tilhører prestedømmet.

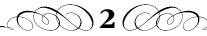
Derfor, alle som mottar prestedømmet, mottar fra min Fader denne ed og pakt som han ikke kan bryte, ei heller kan den rokkes."

Straffen for å bryte pakten og helt vende seg bort fra den, gis deretter, sammen med denne befalingen: “Ta dere i vare og gi flittig akt på det evige livs ord.

For dere skal leve ved hvert ord som går ut av Guds munn.” (L&p 84:33-44.)⁶

De av dere som har Det aronske prestedømme, har ennå ikke mottatt denne ed og pakt som tilhører det høyere prestedømme, men dere har fått stor kraft og myndighet fra Herren. Det aronske prestedømme er et forberedende prestedømme som lærer oss å være verdige til disse andre store velsignelsene som kommer senere.

Hvis dere tjener trofast som diakon, som lærer og som prest, får dere erfaring og tilegner dere ferdigheter og evner som gjør det mulig å motta Det melkisedekske prestedømme og foredle deres kall i det.⁷

Prestedømsbærere lover å foredle sine kall i prestedømmet og leve ved hvert ord som går ut av Guds munn.

Som vi alle vet, er en pakt en kontrakt og en avtale mellom minst to parter. Når det gjelder evangeliets pakter, er partene Herren i himmelen og menneskene på jorden. Menneskene sier seg villige til å holde budene, og Herren lover å belønne dem deretter. Selve evangeliet er den nye og evige pakt og innbefatter alle avtaler, løfter og belønninger som Herren tilbyr sitt folk.

Når vi mottar Det melkisedekske prestedømme, gjør vi det altså ved en pakt. Vi lover høytidelig å motta prestedømmet, å foredle våre kall i det og å leve ved hvert ord som går ut av Guds munn. Herren på sin side lover oss at hvis vi holder pakten, skal vi motta alt som Faderen har, som er evig liv. Kan noen av oss forestille oss en større eller mer strålende avtale enn dette?

Noen ganger snakker vi løst om å foredle vårt prestedømme, men det åpenbaringene snakker om, er å foredle våre kall i prestedømmet, som eldster, syttier, høyprester, patriarker og apostler.

Det prestedømme som menneskene innehar, er Guds kraft og myndighet delegert til mennesket på jorden for å handle i alle ting

som angår menneskehetens frelse. Prestedømsembeder eller kall er utnevnelser til å utføre spesielt tildelt tjeneste i prestedømmet. Og måten å foredle disse kallene på er å gjøre det arbeid som er ment å utføres av dem som har det aktuelle embedet.

Det spiller ingen rolle hvilket embede vi har, så lenge vi er sanne og trofaste mot våre forpliktelser. Ett embede er ikke større enn et annet, men av administrative grunner kan én prestedømsbærer bli kalt til å presidere over og lede en annens arbeid.

Min far, president Joseph F. Smith, sa: “Det finnes intet embede i dette prestedømme som er eller kan være større enn prestedømmet selv. Det er fra prestedømmet at embedet får sin myndighet og kraft. Intet embede gir myndighet til prestedømmet. Intet embede gir større prestedømskraft. Men alle embeder i Kirken henter sin kraft, sin dyd, sin myndighet *fra* prestedømmet.”

Vi er kalt til å foredle våre kall i prestedømmet og gjøre det arbeidet som hører inn under det embede vi mottar. Derfor sier Herren i åpenbaringen om prestedømmet: “La derfor enhver bli i sitt eget embede og arbeide i sitt eget kall, ... så legemet kan være fullkomment.” (L&P 84:109-10.)

Dette er et av de store målene som vi arbeider mot i Kirkens prestedømsprogram, at eldster gjør en eldstes arbeid, syttier gjør en syttis arbeid, høyprester gjør en høyprests arbeid og så videre, slik at alle prestedømsbærere kan foredle sine egne kall og høste de rike velsignelser som loves hvis dette gjøres.⁸

Vi er ambassadører for Herren Jesus Kristus. Vårt oppdrag er å representere ham. Vi er bedt om å forkynne hans evangelium, om å utføre de frelsende ordinanser, om å velsigne menneskeheten, om å helbrede de syke og kanskje utføre mirakler, om å gjøre det han ville gjøre hvis han personlig var tilstede – og alt dette fordi vi bærer det hellige prestedømme.

Som Herrens representanter er vi bundet av hans lov til å gjøre det han vil at vi skal gjøre, uavhengig av personlige følelser eller verdslige fristelser. Av oss selv har vi intet budskap om frelse, ingen lære som må aksepteres, ingen myndighet til å døpe eller ordinere eller vie for all evighet. Alle disse tingene kommer fra Herren, og alt vi gjør med hensyn til dem, er et resultat av delegert myndighet.⁹

“Prestedømmet er Guds kraft og myndighet delegert til menneskene på jorden for å handle i alle ting som angår menneskehetens frelse.”

3

**Løftet om opphøyelse gis enhver bærer av
Det melkisedekske prestedømme som er
tro mot prestedømmets ed og pakt.**

La meg nå si noen ord om den eden som følger med mottak av Det melkisedekske prestedømme.

Å sverge med en ed er den mest høytidelige og forpliktende form for tale som er kjent for mennesker, og det var denne type språk Faderen valgte å bruke i den store profetien om Kristus og prestedømmet. Om ham står det: “Herren har sverget, og han skal ikke

angre det: Du er prest til evig tid etter Melkisedeks vis.” (Salmene 110:4.)

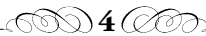
For å forklare denne profetien om Messias, sier Paulus at Jesus hadde “et prestedømme som ikke kan forandres”, og at gjennom dette kom “et uforgjengelig livs kraft”. (Se Hebreerne 7:24, 16.) Joseph Smith sa at “alle som blir ordinert til dette prestedømme, er gjort lik med Guds Sønn, og han er prest for alltid”, de vil si, hvis de er trofaste og sanne [se Joseph Smiths oversettelse, Hebreerne 7:3].

Kristus er med andre ord det store forbildet når det gjelder prestedømmet, akkurat som når det gjelder dåp og alle andre ting. Og likesom Faderen sverger med en ed at hans Sønn skal arve alle ting gjennom prestedømmet, så sverger han med en ed at alle vi som foredler våre kall i det samme prestedømme, skal få alt som Faderen har.

Dette er løftet om opphøyelse som gis enhver mann som har Det melkisedekske prestedømme, men det er et betinget løfte, et løfte betinget av at vi foredler våre kall i prestedømmet og lever ved hvert ord som går ut fra Guds munn.

Det er helt klart at det ikke finnes mer strålende løfter som har blitt gitt eller kan gis, enn de som kom til oss da vi godtok det privilegium og ansvar å bære det hellige prestedømme og stå som Kristi tjenere.

Det aronske prestedømme er et forberedende prestedømme som kvalifiserer oss til å inngå pakten og motta eden som følger med dette høyere prestedømme.¹⁰

Herrens velsignelser tilbys alle mennesker ved betjening av dem som bærer hans hellige prestedømme.

Det er ingenting i denne verden som er like viktig for hver enkelt av oss, som å sette først i vårt liv det som hører Guds rike til, som å holde budene, som å foredle våre kall i prestedømmet, som å gå til Herrens hus og bli tilbudt fylden av velsignelsene i vår Faders rike.¹¹

Herrens velsignelser gis de hellige og verden ved betjening av dem som bærer hans hellige prestedømme, som representerer ham,

som faktisk er hans tjenere og representanter og er villige til å tjene ham og holde hans bud.¹²

Det er min bønn at alle vi som har blitt kalt til å representere Herren og inneha hans myndighet, må huske hvem vi er og handle deretter.

..Jeg har alle mine dager søkt å foredle mitt kall i prestedømmet, og håper å holde ut til enden i dette liv og å nyte samvær med de trofaste hellige i livet som kommer.¹³

Jeg ønsker å velsigne dem, både unge og gamle, som foredler sine kall i prestedømmet, og å be Herren utøse over dem de gode ting som hører til hans Ånd i dette livet og forsikre dem om evighetens rikdommer i livet som kommer...

Hvor stort det er å vite at Herren har tilbudt hver enkelt av oss fyllden av prestedømmet, og lovet oss at hvis vi vil motta dette prestedømme og foredle våre kall, skal vi få en evig arv sammen med ham i hans rike!¹⁴

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- President Smith sa at gjennom prestedømmet “tilbyr Herren sine døtre enhver åndelig gave og velsignelse som kan oppnås av hans sønner” (“Fra Joseph Fielding Smiths liv”). Hvilke tanker gjør du deg når du grunner på denne uttalelsen?
- President Smith sa at prestedømsbærere har en større drivkraft til å strebe etter evig liv når de forstår sine pakter og Herrens løfter (se del 1). Hvordan er dette sant for alle medlemmer av Kirken?
- Hvordan har du blitt velsignet når Kirkens medlemmer har foredlet sine kall?
- President Smith sa: “Kristus er... det store forbildet når det gjelder prestedømmet” (del 3). Hva kan vi gjøre for å følge Jesu Kristi eksempel i vår tjeneste for andre?
- Gjennomgå president Smiths ord om templets velsignelser i del 4. Hvordan kan foreldre hjelpe sine barn å forberede seg til prestedømmets velsignelser som finnes i templet?

Aktuelle skriftsteder

Hebreerne 5:4; Alma 13:1-2, 6; L&p 20:38-60; 84:19-22; 107:99-100; 5. trosartikkel

Hjelp til undervisningen

“En dyktig lærer tenker ikke: ‘Hva skal jeg gjøre i klassen i dag?’ Men han spør: ‘Hva skal elevene mine gjøre i klassen i dag?’, ikke ‘hva skal jeg undervise i i dag?’ men ‘Hvordan kan jeg hjelpe mine elever å oppdage det de trenger å vite?’” (Virginia H. Pearce, “Et vanlig klasserom – et mektig sted for stabil og fortsatt vekst,” *Lys over Norge*, jan. 1997, 12; se også *Undervisning, intet større kall* [1999], 61).

Noter

1. I Conference Report, april 1951, 152.
2. Se Conference Report, april 1951, 152; Conference Report, okt. 1970, 92.
3. “President George F. Richards: A Tribute,” *Relief Society Magazine*, okt. 1950, 661.
4. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 352.
5. I Conference Report, april 1970, 59.
6. I Conference Report, okt. 1970, 90-91.
7. I Conference Report, april 1970, 59.
8. I Conference Report, okt. 1970, 91-92; se også Joseph F. Smith, i Conference Report, okt. 1903, 87.
9. “Our Responsibilities as Priesthood Holders,” *Ensign*, juni 1971, 49.
10. I Conference Report, okt. 1970, 92.
11. I Conference Report, april 1970, 59.
12. “Blessings of the Priesthood,” *Ensign*, des. 1971, 98.
13. I Conference Report, okt. 1970, 92.
14. I Conference Report, april 1970, 58.

Dette maleriet viser en mann som blir døpt i elven Dnepr nær Kiev, Ukraina.

Dåp

“Dåpen er bokstavelig talt... en transplantasjon, eller oppstandelse fra ett liv til et annet – det syndige liv til det åndelige liv.”

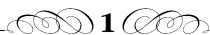
Fra Joseph Fielding Smiths liv

På generalkonferansen i april 1951 talte president Joseph Fielding Smith om sin opplevelse 67 år tidligere da han ble døpt i en alder av åtte. På dåpsdagen, sa han, følte han at han “var ren for Herren”. Men han oppdaget at han måtte gjøre en innsats gjennom hele livet for å holde seg i den tilstanden. Han fortalte: “Jeg hadde en søster som var veldig snill, som alle mine søstre var, som innprentet i mitt sinn behovet for å holde meg uplettet av verden. Det hun lærte meg den dagen jeg ble døpt, har vært med meg alle mitt livs dager.”¹

Tro mot sin søsters undervisning, oppmuntret president Smith Kirkens medlemmer til å holde sin dåpspakt – til å leve “i [det] åndelige liv” de mottok da de ble døpt.² Han erklærte:

“Det finnes ikke noe viktigere råd å gi til noe medlem av Kirken enn å holde budene etter dåpen. Herren gir oss frelse på betingelse av omvendelse og trofasthet mot hans lover.”³

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Dåp ved nedsenkning kan sammenlignes med fødsel, død og oppstandelse.

Dåpen er evangeliets tredje prinsipp og første ordinans, og er avgjørende for frelse og opphøyelse i Guds rike. Dåpen er for det første det middel som den angrende får syndenes forlatelse ved. For det annet er det inngangsporten til Guds rike. Herren forteller oss det når han snakker med Nikodemus i Johannes 3:1-11...

...Dåp utføres ved nedsenkning i vann... Dåpen kan ikke utføres på noen annen måte enn ved nedsenkning av hele kroppen i vann, av følgende grunner:

(1) Den er et sinnbilde på Jesu Kristi død, begravelse og oppstandelse, og på alle andres som mottok oppstandelsen.

(2) Dåpen er også en fødsel og et sinnbilde på et barns fødsel inn i denne verden.

(3) Dåpen er bokstavelig, så vel som et symbol på oppstandelsen, en transplantasjon eller oppstandelse fra ett liv til et annet – det syndige liv til det åndelig liv.

Jeg vil også utdype den andre grunnen: Dåpen er også en fødsel og et sinnbilde på et barns fødsel inn i denne verden... I Moses 6:58-60 leser vi:

“Derfor gir jeg deg et bud, at du skal undervise disse barn åpent om disse ting og si:

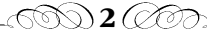
På grunn av overtredelse kommer fallet, og dette fall medfører døden, og ettersom dere ble født til verden av vann og blod og ånden som jeg har dannet og ble av støv en levende sjel, må dere bli født på ny til himmelens rike av vann og av Ånden og bli rensset ved blod, ja, blodet av min Enbårne, så dere kan bli helliggjort fra all synd og få del i det evige livs ord i denne verden og evig liv i den kommende verden, ja, udødelig herlighet.

For ved vannet holder dere budet, ved Ånden er dere rettfærdiggjort, og ved blodet er dere helliggjort.” ...

...Ethvert barn som kommer inn i denne verden, er båret i vann, født i vann, og er av blod og av ånd. Så når vi blir født inn i Guds rike, må vi bli født på samme måte: ved dåpen født av vannet, rensset og helliggjort ved Kristi blodsutgytelse og rettfærdiggjort ved Guds ånd, for dåpen er ikke fullstendig uten Den hellige ånds dåp. Man ser parallellen mellom fødsel inn i verden og fødsel inn i Guds rike...

Så til den tredje grunnen: Dåpen er bokstavelig, så vel som et symbol på oppstandelsen, en transplantasjon eller oppstandelse fra ett liv til et annet – det syndige liv til det åndelig liv...

...Alle menn og kvinner... trenger omvendelse... De er i åndelig død. Hvordan skal de komme seg tilbake? Ved å bli begravet i vannet. De er døde og blir gravlagt i vannet og kommer frem i åndens oppstandelse tilbake til åndelig liv. Det er det dåpen er.⁴

Små barn som ikke har nådd ansvarsalderen, trenger ikke dåp fordi de er forløst gjennom Jesu Kristi forsoning.

Jeg vet at små barn som ikke har nådd ansvarsalderen, og dermed ikke er skyldige i synd, er... forløst gjennom Kristi blod, og det er høytidelig hån å hevde at de trenger dåp, noe som forneker Guds rettferdighet og barmhjertighet [se Moroni 8:20-23].⁵

I det 29. kapittel av Lære og pakter sier Herren dette (vers 46-47):

“Men se, jeg sier dere, at små barn er forløst fra verdens grunnvoll ble lagt ved min Enbårne –

derfor kan de ikke synde, for Satan har ikke fått makt til å friste små barn før de begynner å bli ansvarlige for meg.”

Det høres bra ut. “Små barn er forløst fra verdens grunnvoll ble lagt.” Hva mener han med det? Det betyr at før jordens grunnvoll ble lagt, var denne forløsningsplan, frelsesplanen som vi er ment å følge i dette jordelivet, fullstendig utarbeidet, og Gud, som kjente enden fra begynnelsen, sørget for små barns forløsning gjennom Jesu Kristi forsoning...

...Når du ser inn i ansiktet til et spedbarn og han ser opp og smiler til deg, kan du tro at det lille barnet er besudlet med noen form for synd som vil frata det Guds nærhet om det skulle dø? ...

Jeg husker da jeg var på misjonsmarken i England, at det var en amerikansk familie der... Da [mannen] hørte eldstene forkynne i gatene, inviterte han dem hjem fordi de var hans landsmenn. Han var ikke interessert i evangeliet, han var interessert i dem fordi de også kom fra USA. Jeg arbeidet tilfeldigvis der. Jeg var ikke den første han hørte forkynne, men senere ble jeg invitert hjem til ham...

Vi trodde vi skulle komme hjem til ham og snakke om baseball og fotball og andre ting, og sammenligne ting i USA med ting i Storbritannia – ting som han var interessert i. Det var det vi gjorde,

og til å begynne med sa vi ikke et ord om religion. Vi kom tilbake flere ganger, og han syntes ganske godt om oss fordi vi ikke forsøkte å presse på ham religionen vår. Men etter en stund begynte de å stille spørsmål – det visste vi at de ville – og en kveld mens vi satt i deres hjem, snudde mannens hustru seg til meg og sa: “Eldste Smith, jeg vil spørre deg om noe.” Før hun fikk stilt spørsmålet sitt, begynte hun å gråte. Jeg visste ikke hva som var i veien. Hun hulket, og da hun hadde tatt seg sammen nok til å stille spørsmålet, fortalte hun meg denne historien:

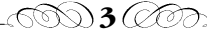
Da de reiste til England, hadde de blitt rammet av den ulykken det var å miste et lite barn... De gikk til presten [i kirken de pleide å gå i] og ønsket å gi barnet en kristen begravelse... Presten sa til henne: “Vi kan ikke gi barnet deres en kristen begravelse fordi det ikke ble døpt. Barnet deres er fortapt.” Det var en temmelig ufølsom måte å si det på, men det var slik hun fortalte historien, og denne kvinnens hjerte hadde verket kontinuerlig i to eller tre år. Så spurte hun meg: “Er barnet mitt fortapt? Vil jeg aldri få se det igjen?” Jeg slo opp i Mormons bok og leste for henne Mormons ord til sin sønn Moroni [se Moroni 8]. Jeg sa: “Barnet ditt er ikke fortapt. Ingen barn er fortapt. Alle barn blir frelst i Guds rike når de dør.”

... “Og jeg så også at alle barn som dør før de når ansvarsalderen, blir frelst i himmelens celestiale rike.” [L&p 137:10.] Det var det Herren sa til profeten Joseph Smith i en åpenbaring eller et syn han fikk i Kirtland tempel. Høres det bra ut? Er ikke det rettferdig? Er ikke det riktig? ...[Et barn] er ikke ansvarlig for arvesynden, det er ikke ansvarlig for noen synd, og Guds barmhjertighet gjør krav på det og det er forløst.

Men hvordan er det med deg og meg? Her er vi i stand til å forstå, og Herren sier: “Har jeg ikke befalt den som har kunnskap, å omvende seg?” [L&p 29:49.] Vi er befalt å omvende oss, vi er befalt å bli døpt, vi er befalt å få våre synder vasket bort i dåpens vann fordi vi er i stand til å forstå, og vi har alle syndet. Men jeg har ikke blitt døpt, og du har ikke blitt døpt for noe som Adam gjorde. Jeg har blitt døpt for at jeg kunne bli rensset fra det som jeg har gjort selv, og det samme gjelder deg, og for at jeg kan komme inn i Guds rike.

...Herren har sørget for dem som er uten lov, og små barn er ikke underlagt omvendelsens lov. Hvordan kan man lære et lite barn å omvende seg? Det har ikke noe å omvende seg fra.

Herren har satt – og det etter egen vurdering – ansvarsalderen til åtte år. Etter at vi har fylt åtte år skal vi ha tilstrekkelig forståelse til at vi skulle bli døpt. Herren tar seg av dem som er under denne alderen.⁶

Enhver som blir døpt inn i Kirken, har inngått en pakt med Herren.

Enhver påtar seg en pakt når han går ned i dåpens vann.

“Og videre, som bud til kirken angående dåpsmåten. Alle de som ydmyker seg for Gud og ønsker å bli døpt – og kommer frem med et sønderknust hjerte og en angrende ånd, og vitner for kirken at de i sannhet har omvendt seg fra alle sine synder og er villige til å påta seg Jesu Kristi navn, er fast bestemt på å tjene ham inntil enden og virkelig viser ved sine gjerninger at de har mottatt av Kristi Ånd til forlatelse for sine synder – skal ved dåp opptas i hans kirke.” (L&p 20:37.)⁷

Jeg skal lese fra det 59. kapittel i Lære og pakter:

“Derfor gir jeg dem [Kirkens medlemmer] et bud som sier: Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av all din makt, sinn og styrke, og i Jesu Kristi navn skal du tjene ham.

Du skal elske din neste som deg selv. Du skal ikke stjele, heller ikke drive hor eller slå i hjel eller gjøre noe lignende.

Du skal takke Herren din Gud i alle ting.” [L&p 59:5-7.]

Enhver som blir døpt inn i denne kirken har inngått en pakt med Herren om å holde hans bud, og i denne befalingen, som er gjentatt i evangelieutdelingen som vi nå lever i, blir vi fortalt at vi skal tjene Herren av hele vårt hjerte og av hele vårt sinn og med all den styrke vi har, og gjøre det i Jesu Kristi navn. Alt vi gjør, skulle gjøres i Jesu Kristi navn.

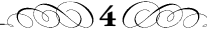

“Enhver som blir døpt inn i denne kirken, har inngått en pakt med Herren om å holde hans bud.”

I dåpens vann inngikk vi pakt om at vi ville holde disse budene, at vi ville tjene Herren, at vi ville holde dette første og største av alle budene, og elske Herren vår Gud, at vi ville holde det neste store bud, at vi ville elske vår neste som oss selv, og av all makt og all styrke og av hele vårt hjerte ville vi bevise for ham at vi ville “leve

ved hvert ord som går ut av Guds munn” [L&p 84:44], at vi ville være lydige og ydmyke, flittige i hans tjeneste, villige til å adlyde og lytte til råd fra dem som presiderer over oss, og gjøre alle ting med øyet ene og alene vendt mot Guds ære.

Vi skulle ikke glemme disse tingene, for dette budet er bindende for oss som medlemmer av Kirken.⁸

For å oppnå evangeliets fulle velsignelser, må vi fortsette å være ydmyke, angrende og lydige etter at vi blir døpt.

Et av de store formål med den sanne kirke er å lære menneskene hva de må gjøre etter dåpen for å oppnå evangeliets fulle velsignelser.⁹

Hver sjel som er riktig døpt, har ydmyket seg, hans hjerte er knust, hans ånd er angrende, han har inngått en pakt for Gud om at han vil holde hans bud, og han har forsaket alle sine synder. Når han så har kommet inn i Kirken, er det da hans privilegium å synde? Kan han slippe av? Kan han nyte noen av de tingene som Herren har sagt at han skulle unngå? Nei, det er like nødvendig at han har denne angrende ånd, dette sønderknuste hjerte, etter at han er døpt som det var før.¹⁰

Jeg har hørt noen av våre unge menn, og noen ikke fullt så unge, snakke om dåp. De sier de ikke forstår hvorfor det er slik at ettersom dåpen er til syndenes forlatelse, at man ikke trenger å bli døpt hver gang man begår en synd. Ser dere logikken? Så lenge man synder, men holder seg i det åndelig liv, er man i live, og man kan omvende seg og bli tilgitt. Man trenger ikke å bli døpt for å bli bragt tilbake dit han allerede er.¹¹

Hvem blant de siste-dagers-hellige søker en plass i det telestiale rike? Hvem blant de siste-dagers-hellige søker en plass i det terrestriale rike? Vi skulle ikke ønske å ha noe med disse rikene å gjøre. Det er ikke hensikten til dem som blir døpt inn i Kirken, eller det burde ikke være det, å leve slik at de ikke vil finne en plass i det celestiale rike, for dåpen i seg selv er veien inn i det riket. Dåpen har to hensikter. Først og fremst er den til syndenes forlatelse, og deretter er den til å komme inn i Guds rike, ikke det telestiale rike, ikke i det terrestriale rike, men det er inngangen til det celestiale

rike, hvor Gud bor. Det er dette dåpen er til. Det er dette Den hellige ånds gave ved håndspåleggelse er til – å forberede oss så vi kan, ved lydighet, fortsette videre og videre, hvis vi holder Herrens bud, inntil vi vil motta fylden i det celestiale rike.¹²

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Når du leser president Smiths minner i “Fra Joseph Fielding Smiths liv”, skulle du reflektere over din egen dåp. Hvordan har din forståelse av dåpen vokst siden den gang? Hvordan kan vi hjelpe familiemedlemmer eller venner som forbereder seg til å bli døpt?
- Hvilken innsikt om dåp får du av president Smiths læresetninger i del 1? Hvordan kan hans læresetninger om symbolikken i dåpen øke vår forståelse av dåpens pakt?
- Hva lærer beretningen i del 2 oss om vår himmelske Faders kjærlighet til sine barn? Tenk på noen du kjenner som kan ha nytte av læresetningene i denne beretningen.
- Tenk over din innsats for å holde dåpspakten (se del 3). Hvordan påvirker denne pakten din omgang med familiemedlemmer og andre?
- Overvei president Smiths uttalelse i begynnelsen av del 4. Hva tror du man trenger å lære etter at man har blitt døpt? Hvordan kan vi hjelpe hverandre å holde dåpspakten?

Aktuelle skriftsteder

Matteus 3:13-17; 2 Nephi 31:5-13; Mosiah 18:8-13; 3 Nephi 11:31-39; L&p 68:25-27; 4. trosartikkel

Hjelp til undervisningen

“Du kan gi elevene større tillit til sin egen evne til å delta i en diskusjon hvis du reagerer positivt på alle oppriktige kommentarer. Du kan for eksempel si: ‘Takk for svaret. Det var tankevekkende’ ... eller ‘Det er et godt eksempel’ eller ‘Jeg har satt pris på alt dere har sagt i dag’” (*Undervisning, intet større kall* [1999], 64).

Noter

1. I Conference Report, april 1951, 57-58.
2. "Repentance and Baptism," *Deseret News*, 30. mars 1935, Church section, 8; se også *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 2:265.
3. I Conference Report, okt. 1970, 7.
4. "Repentance and Baptism," 6, 8; se også *Frelsende læresetninger*, 2:262-65.
5. "Testimony of Elder Joseph F. Smith jr.," *Liahona: The Elder's Journal*, 30. mars 1915, 629.
6. "Redemption of Little Children," *Deseret News*, 29. april 1939, Church section, 7.
7. "Seek Ye Earnestly the Best Gifts," *Ensign*, juni 1972, 2.
8. I Conference Report, april 1940, 95; se også *Frelsende læresetninger*, 2:266.
9. "The Plan of Salvation," *Ensign*, nov. 1971, 5.
10. I Conference Report, okt. 1950, 12; se også *Frelsende læresetninger*, 2:267.
11. "Repentance and Baptism," 8; se også *Frelsende læresetninger*, 2:265.
12. I Conference Report, april 1922, 60-61.

*“Og da Paulus la hendene på dem, kom Den Hellige
Ånd over dem” (Apostlenes gjerninger 19:6).*

Den hellige ånds gave

“Vi kan, etter dåp og bekreftelse, bli følgesvenner med Den hellige ånd som vil lære oss Herrens veier, stimulere vårt sinn og hjelpe oss å forstå sannheten.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

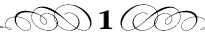
President Joseph Fielding Smith sa at alle trofaste medlemmer av Kirken “har rett til å motta åpenbaringer som er hensiktsmessige og nødvendige for hans [eller hennes] egen veiledning”.¹ Han søkte alltid denne personlige veiledningen, spesielt i sin innsats for å undervise og ivareta sine sønner og døtre. Eldste Francis M. Gibbons, som var sekretær for Det første presidentskap, fortalte om følgende opplevelse, slik den ble fortalt ham av president Smiths sønn Reynolds (med kallenavnet Reyn).

“Reyn innrømmet at han hadde hatt en sigarett i munnen bare én gang i sitt liv, og det bare et lite øyeblikk. Det skjedde da han var elev ved Roosevelt Junior High School i Salt Lake City. [Skolens] inngang var i en rolig sidegate som hadde svært lite biltrafikk. Denne dagen hadde Reyn nettopp gått ut av skolens hovedinngang sammen med en venn som røykte, og som oppfordret ham, slik han ofte hadde gjort, til å ‘bare prøve én’. Ved denne anledningen lyktes vennen. Reyn tok en av sigarettene og tente den. Et par drag senere, og hvem andre enn Reyns far stoppet ved fortauskanten i bilen sin. Eldste Smith rullet ned vinduet og sa til sin sjokkerte sønn: ‘Reynolds, jeg vil snakke med deg i kveld etter middag,’ og kjørte av gårde. Reyn sa: ‘Når min far kalte meg Reynolds, visste jeg at han mente alvor.’ Eldste Smith lot Reyn få føle på sin egen skyldfølelse resten av ettermiddagen og under kveldsmåltidet, da han hadde overraskende lite å si. Da han etterpå satt ubehagelig på sin fars arbeidsrom... sto Reynolds overfor dommen. Det han fikk, var bare en vennlig, kjærlig moralpreken om ondene ved ‘denne

ekle vanen' og en påminnelse om hvem han var og hvordan hans oppførsel stilte hele familien i et uheldig lys. Det endte med en anmodning om at Reyn måtte love at han aldri igjen ville ta en sigarett i munnen. Reyn avla dette løftet. 'Det skjedde aldri igjen,' sa han. Gjennom alle de mellomliggende årene, herunder en periode i det amerikanske Sjøforsvaret under andre verdenskrig, hvor røyking var normen, hadde han holdt løftet til sin far."

Idet han reflekterte over denne opplevelsen, sa eldste Gibbons: "Oddsene mot at Joseph Fielding Smith skulle dukke opp på denne avsidesliggende gaten akkurat da hans unge sønn tente sin eneste sigarett, er astronomiske. Selv om han ikke sa det, antydte Reys fremtreden og tonefall at hendelsen overbeviste ham om den ualminnelige dybden og kraften i farens åndelige følsomhet, særlig når det gjaldt hans egen families velferd."²

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Den hellige ånds oppgave er å bære vitnesbyrd om Faderen og Sønnen og om all sannhet.

Den hellige ånd er det tredje medlem av Guddommen. Han er en Ånd i et menneskes skikkelse. Faderen og Sønnen har fysiske leger av kjøtt og ben. Den hellige ånd er en ånd i persons skikkelse, og har bare et åndelegeme [se L&p 130:22]. Hans misjon er å bære vitnesbyrd om Faderen og Sønnen og om all sannhet [se 2 Nephi 31:18; Moroni 10:5].³

Han deltar i det som hører Faderen og Sønnen til, og åpenbarer det for dem som tjener Herren i trofasthet. Det var gjennom Talsmannen, eller Den hellige ånd, at apostlene kunne huske Jesu Kristi læresetninger [se Johannes 14:26]. Det er gjennom Den hellige ånds undervisning at profeti kommer [se 2 Peter 1:21].⁴

Når Guds ånd taler til menneskets ånd, har den kraft til å formidle sannheten med større virkning og forståelse enn sannheten kan formidles gjennom personlig kontakt, selv om det dreier seg om himmelske sendebud. Ved Den hellige ånd blir sannheten vevet inn i selve legemets fiber og sener så den ikke kan glemmes.⁵

2

Den hellige ånd tilkjenne gir sannheten for ærlige mennesker overalt.

Vi tror at Den hellige ånd er en åpenbarer og at han vil bære vitnesbyrd for ærlige mennesker overalt om at Jesus Kristus er Guds Sønn, at Joseph Smith er en profet og at denne kirken er “den eneste sanne og levende kirke på hele jordens overflate”. (L&p 1:30.)

Ingen behøver å forbli i mørket. Det evige evangeliums lys er her, og enhver oppriktig undersøger på jorden kan få et personlig vitnesbyrd fra Den hellige ånd om Herrens verks sannhet og guddommelige natur.

Peter sa: “...at Gud ikke gjør forskjell på folk, men blant hvert folk tar han imot dem som frykter ham og gjør rettferdighet” (Apostlenes gjerninger 10:34-35), hvilket betyr at Herren vil utøse sin Ånd over de trofaste slik at de selv kan få kjennskap til denne religionens sannheter.⁶

Den hellige ånd vil åpenbare seg for enhver som ber om sannheten, akkurat som han gjorde for Kornelius [se Apostlenes gjerninger 10]. Vi har denne uttalelsen av Moroni i Mormons bok, idet han var i ferd med å avslutte sin opptegnelse, kapittel 10, vers 4:

“Og når dere mottar dette, vil jeg be dere innstendig om å spørre Gud den evige Fader, i Kristi navn om ikke disse ting er sanne. Og hvis dere spør av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og har tro på Kristus, vil han åpenbare sannheten av det for dere ved Den Hellige Ånds kraft.”

Enhver kan få en tilkjenne givelse av Den hellige ånd, selv om han ikke tilhører Kirken, hvis han oppriktig søker etter lyset og sannheten. Den hellige ånd vil komme og gi mannen det vitnesbyrd han søker, og deretter trekke seg tilbake.⁷

3

Etter dåpen mottar vi Den hellige ånds gave ved håndspåleggelse.

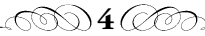
Løftet ble gitt til den opprinnelige Jesu Kristi kirke om at alle som ville omvende seg, bli døpt til syndenes forlatelse og være trofaste, skulle motta Den hellige ånd ved håndspåleggelse. Det

samme løftet har blitt gitt til alle som vil ta imot evangeliet i denne evangelieutdeling, for Herren sier:

“Og den som har tro, skal dere bekrefte ved håndspåleggelse i min kirke, og jeg vil skjenke dem Den Hellige Ånds gave.” [L&p 33:15.]⁸

Man kan ikke få Den hellige ånds gave ved å be om den, ved å betale tiende, ved å holde Vidsomsordet – ikke engang ved å bli døpt i vann til syndenes forlatelse. Man må utfylle denne dåpen med Åndens dåp. Profeten sa ved en anledning at man like gjerne kan døpe en sandsekk som ikke å bekrefte en mann og gi ham Den Hellige Ånds gave ved håndspåleggelse. Man kan ikke motta den på noen annen måte.⁹

Jeg tror på læren om håndspåleggelse for Den hellige ånds gave, som bringer oss i fellesskap med vår Fader i himmelen og hjelper oss å lære om hans handlemåte, så vi kan vandre på hans stier.¹⁰

På grunn av Den hellige ånds gave kan medlemmer av Kirken ha Den hellige ånd som en konstant ledsager.

Den hellige ånd er budbringeren, eller talsmannen, som Frelseren lovet å sende til sine disipler etter at han ble korsfestet. Denne Talsmannen skal, ved sin innflytelse, være en konstant ledsager for enhver døpt person og betjene Kirkens medlemmer ved åpenbaring og veiledning og kunnskap om sannheten så de kan vandre i hans lys. Det er Den hellige ånd som opplyser det dømte medlemmets sinn. Det er gjennom ham at personlig åpenbaring kommer og sannhetens lys forankres i vårt hjerte.¹¹

Etter at vi har blitt døpt, blir vi bekreftet. Hvorfor denne bekræftelsen? For å gjøre oss til Den hellige ånds følgesvenner, for å gi oss det privilegium å bli veiledet av det tredje medlem av Guddommen – så vårt sinn kan bli opplyst, så vi kan bli stimulert av Den hellige ånd i vår søken etter kunnskap og forståelse om alt som vedrører vår opphøyelse.¹²

Vi kan etter dåp og bekræftelse bli følgesvenner av Den hellige ånd som vil lære oss Herrens veier, stimulere vårt sinn og hjelpe oss å forstå sannheten.¹³

Vi er lovet at når vi blir døpt, hvis vi er sanne og trofaste, vil vi motta Den hellige ånds veiledning. Hva er hensikten med den? Å undervise oss, å lede oss, å vitne for oss om de frelsende prinsipper i Jesu Kristi evangelium. Hvert barn som er gammelt nok til å bli døpt, og som blir døpt, har rett til Den hellige ånds veiledning. Jeg har hørt folk si at et lite barn som er åtte år gammelt, ikke kan forstå. Jeg vet bedre enn som så. Jeg fikk et vitnesbyrd om denne sannheten da jeg var åtte år gammel, som kom gjennom Den hellige ånd. Jeg har hatt det siden.¹⁴

For et strålende privilegium det er å bli veiledet kontinuerlig av Den hellige ånd og å få Guds rikes mysterier tilkjennegitt.¹⁵

Den hellige ånds veiledning er bare tilgjengelig for dem som forbereder seg på å motta den.

Det er min vurdering at det er mange medlemmer av denne kirken som har blitt døpt til forlatelse for sine synder, og som har fått hender lagt på sitt hode for Den hellige ånds gave, men som aldri har mottatt denne gaven – det vil si tilkjennegivelser fra den. Hvorfor? Fordi de aldri har gjort seg selv i stand til å motta disse tilkjennegivelsene. De har aldri ydmyket seg. De har aldri gjort noe som vil forberede dem for å bli ledsaget av Den hellige ånd. Derfor går de gjennom livet uten denne kunnskapen, de mangler forståelse. Når de som er utspekulerte og listige til å bedra, kommer til dem og kritiserer Kirkens autoriteter og Kirkens læresetninger, har ikke disse svake medlemmene forståelse nok, informasjon nok og veiledning nok fra Herrens ånd til å motstå falske læresetninger. De lytter og tenker at kanskje de har gjort en feil, og snart finner de veien ut av Kirken fordi de ikke har forståelse.¹⁶

Det er en befaling fra Herren at Kirkens medlemmer skulle være flittige i sine aktiviteter og sitt studium av de grunnleggende sannheter i evangeliet slik de har blitt åpenbart. Herrens ånd vil ikke fortsette å streve med den likegyldige, med den villfarne og den opprørske som ikke klarer å leve i lyset av guddommelig sannhet. Enhver døpt person har det privilegium å ha et varig vitnesbyrd

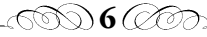

“Det er en befaling fra Herren at Kirkens medlemmer skulle være flittige i sine aktiviteter og sitt studium av de grunnleggende sannheter i evangeliet.”

om evangeliets gjengivelse, men dette vitnesbyrdet vil svekkes og til slutt forsvinne med mindre vi stadig mottar åndelig påfyll ved studium og lydighet og ved flittig å søke å kjenne og forstå sannheten.¹⁷

Vi har retten til Den hellige ånds veiledning, men vi kan ikke ha denne veiledning dersom vi forsettlig nekter å overveie åpenbaringene som har blitt gitt for å hjelpe oss å forstå og for å veilede oss i det evige evangeliums lys og sannhet. Vi kan ikke håpe på å ha denne veiledning hvis vi nekter å overveie disse store åpenbaringer som betyr så mye for oss både timelig og åndelig. Hvis vi befinner oss i denne tilstand av vantro eller uvillighet til å søke lys og kunnskap som Herren har satt innenfor vår rekkevidde, da er vi tilbøyelige til eller i fare for å bli forført av onde ånder, djevlers lære eller av menneskebud [se L&p 46:7]. Og når disse falske innflytelsene presenteres for oss, vil vi ikke ha den nødvendige forståelse til å kunne skjelne og vite at de ikke er av Herren. Dermed blir vi offer for den ugudelige, den ondskapsfulle, den utpekulerte, for menneskers list.¹⁸

Herrens ånd vil ikke dvele i urene tabernakler, og når en person vender seg bort fra sannheten ved ugudelighet, vil ikke Ånden følge ham, men trekker seg bort, og i dens sted kommer villfarelsens ånd, ulydighets ånd, ugudelighets ånd, den evige fortapelses ånd.¹⁹

Hvis vi er trofaste, vil Den hellige ånd gi oss åpenbaringer til å lede og veilede oss gjennom hele livet.

Herren har gitt løftet til alle som vil omvende seg og er trofaste og viser ydmykhet og flid, at de vil ha rett til veiledning av Guds ånd. Denne Ånden vil lede og veilede dem gjennom hele livet.²⁰

Ethvert medlem av Kirken har fått hender lagt på sitt hode for Den hellige ånds gave. Han har rett til å motta åpenbaringer som er hensiktsmessige og nødvendig for hans egen veiledning, ikke for Kirken, men for seg selv. Han har rett gjennom sin lydighet, gjennom sin ydmykhet, til å motta lys og sannhet slik det åpenbares gjennom sannhetens Ånd, og den som vil lytte til Ånden og søke Åndens gave i ydmykhet og tro, skal ikke bli bedratt.²¹

Vi må vandre i livets hellighet og i lys og sannhet med riktig forståelse som kommer ved Den hellige ånds kraft og gave som er lovet alle som vil tro til omvendelse og motta det evige livs ord. Hvis vi har fellesskap med denne Ånd, da vandrer vi i lyset og har fellesskap med Gud.²²

Ethvert medlem av Kirken har det privilegium å vite sannheten, å tale sannheten, å ha Den hellige ånds inspirasjon. Det er vårt privilegium, hver for oss... å ta i mot lyset og vandre i lyset, og hvis vi fortsetter i Gud, eller holder alle hans bud, vil vi få mer lys til vi til slutt vil oppnå en fullkommen kunnskap. [Se L&p 50:24.]²³

Vi kommer til sist tilbake til Gud vår Faders nærhet, ved hjelp av Den hellige ånds veiledning.²⁴

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Hva lærer beretningen i "Fra Joseph Fielding Smiths liv" deg om Den hellige ånd? Når har Ånden tilskyndet deg til å hjelpe noen?

- President Smith sa at “Guds ånd taler til menneskets ånd” (del 1). På hvilke måter er kommunikasjon til vår ånd forskjellig fra kommunikasjon til våre ører eller våre øyne? Hvordan er den sterkere?
- Hva er noen forskjeller mellom å motta en tilkjennegivelse fra Ånden, slik Kornelius gjorde, og å motta Den hellige ånds gave? (Se del 2.)
- President Smith sa at dåpen er ufullstendig uten Den hellige ånds gave (se del 3). På hvilke måter ville livet være ufullstendig uten Den hellige ånds gave?
- Grunn på president Smiths læresetninger i del 4 om hva det betyr å ha Den hellige ånds konstante veiledning. På hvilke måter har du blitt velsignet gjennom denne veiledningen?
- Hva kan vi gjøre for å forberede oss til å motta Den hellige ånds veiledning? (Du finner noen eksempler i kapittel 5.)
- Når du gjennomgår del 6, skulle du gi oppmerksomhet til den veiledning vi kan motta gjennom Den hellige ånd. Hvordan kan foreldre lære sine barn å gjenkjenne og motta denne veiledningen?

Aktuelle skriftsteder

Johannes 16:13; Apostlenes gjerninger 19:1-6; 1 Korinterbrev 12:3; 1 Nephi 10:17-19; 2 Nephi 31:15-20; 3 Nephi 19:9; L&p 46:13; 4. trosartikkel

Hjelp til undervisningen

“Bli ikke bekymret hvis klassen er stille noen sekunder etter at du har stilt et spørsmål. Besvar ikke ditt eget spørsmål, men la elevene få tid til å tenke ut et svar. En svært lang taushet kan imidlertid tyde på at de ikke forstår spørsmålet, og at du må formulere det på nytt” (*Undervisning, intet større kall* [1999], 69).

Noter

1. I Conference Report, april 1940, 96.
2. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), xiv-xv.
3. Personlig korrespondanse, sitert i *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 1:43; kursiv fjernet fra originalen.
4. Personlig korrespondanse, sitert i *Frelsende læresetninger*, 1:43.
5. "The Sin against the Holy Ghost," *Instructor*, okt. 1935, 431; se også *Frelsende læresetninger*, 1:50-51.
6. "Out of the Darkness," *Ensign*, juni 1971, 4.
7. "Address by Elder Joseph Fielding Smith before Seminary Teachers," *Deseret News*, 27. april 1935, Church section, 7; se også *Frelsende læresetninger*, 1:46.
8. "Avoid Needless Speculations," *Improvement Era*, des. 1933, 866; se også *Frelsende læresetninger*, 1:43-44.
9. "Address by Elder Joseph Fielding Smith before Seminary Teachers," 7; se også *Frelsende læresetninger*, 1:45; *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 95.
10. I Conference Report, april 1915, 118.
11. *Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jr., 5 bind (1957-66), 2:149-50.
12. "Seek Ye Earnestly the Best Gifts," *Ensign*, juni 1972, 2.
13. Personlig korrespondanse, sitert i *Frelsende læresetninger*, 1:46.
14. I Conference Report, okt. 1959, 19.
15. *Answers to Gospel Questions*, 4:90.
16. "Seek Ye Earnestly the Best Gifts," 3.
17. I Conference Report, okt. 1963, 22.
18. I Conference Report, okt. 1952, 60; se også *Frelsende læresetninger*, 1:47.
19. I Conference Report, april 1962, 45.
20. I Conference Report, april 1931, 68.
21. I Conference Report, april 1940, 96.
22. I Conference Report, april 1916, 74; se også *Frelsende læresetninger*, 3:231.
23. "What a Prophet Means to Latter-day Saints," *Relief Society Magazine*, jan. 1941, 7.
24. I Conference Report, april 1955, 51.

“Ekteskapet, slik det forstås av siste-dagers-hellige, er en pakt som er innstiftet for å vare evig.”

Evig ekteskap

“Fylden av prestedømmets og evangeliets velsignelser kommer av celestialet ekteskap. Dette er evangeliets høyeste ordinans og den høyeste ordinans i templet.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Atten år gamle Joseph Fielding Smith hadde blitt fortalt at en ung kvinne ved navn Louie Emily Shurtliff skulle komme for å bo hos familien Smith mens hun studerte. Men han ble likevel overrasket – og tilfreds – da han kom hjem fra jobb en dag og så Louie spille en salme på familiens piano. Fra og med den dagen, på sensommeren 1894, utviklet Joseph og Louie et vennskap som gradvis stakk dypere helt til de forelsket seg. De ble beseget i Salt Lake tempel 26. april 1898.¹

Louie og Joseph hadde et kjærlig forhold. Da han ble kalt på en toårig misjon i England kort tid etter at de hadde giftet seg, jobbet hun for sin far for å støtte ham økonomisk. Hun støttet ham også følelsmessig og åndelig ved å sende ham oppmuntrende brev. Etter at han kom hjem, etablerte de et lykkelig hjem og ønsket to døtre velkommen i sin familie. Men etter 10 års ekteskap ble Louie alvorlig syk under sitt tredje svangerskap og døde i en alder av 31.

Joseph fant trøst i vissheten om at Louie hadde dratt “til en bedre verden”, og han skrev en bønn i dagboken sin om at han måtte “være verdig til å møte henne i evig herlighet, for å bli gjenforent med henne”.² Men til tross for den trøst og det håp han fant i evangeliet, savnet han Louie forferdelig. Han var også bekymret over at hans døtre manglet en mor i hjemmet. Kort tid etter Louies død, møtte Joseph Ethel Georgina Reynolds. Selv om hans kjærlighet til Louie ikke hadde avtatt, ble han glad i Ethel, og det gjorde også hans døtre. Med godkjenning fra sine foreldre, Louies foreldre og Ethels foreldre, fridde Joseph til Ethel. De ble beseget 2. november

1908. De hadde et gledesfylt og innholdsrikt liv sammen, og de fikk ytterligere ni barn. Deres hjem var preget av orden, hardt arbeid, respekt, renslighet, ømhjertet disiplin, kjærlighet og sunn moro.³

Etter 29 års ekteskap døde Ethel av en svekkende sykdom som hadde tappet henne for styrke i 4 år. Nok en gang var Joseph alene, men trøstet ved vissheten om evig ekteskap.⁴ Og nok en gang møtte han en som han kunne dele livet med. Han og Jessie Evans ble beseget 12. april 1938. "I løpet av deres 33 år sammen, fulgte hun med ham nesten overalt, nært og fjernt. Han på sin side hjalp til med å kjøpe inn dagligvarer, tørke oppvasken og hermetisere frukt om høsten. Han hadde ingen betenkeligheter med å være en apostel med forkle."⁵ Jessie sa ofte om sin mann: "Han er den snilleste mannen jeg noensinne har kjent. Jeg har aldri hørt ham uttale et uvennlig ord." Han svarte med et smil: "Jeg kan ingen uvennlige ord."⁶

Biograf John J. Stewart skrev om president Smiths mildhet og medfølelse overfor Jessie: "Fra talerstolen formante han ektemenn til å vise sin hustru kjærlighet og hengivenhet. Men den preken som griper meg, er at han strevde seg ni kvartaler oppover Salt Lake Citys bratte nordgående gater til Kirkens sykehus en varm julidag i 1971 og tilbragte sin 95-årsdag ved sengen til sin syke hustru Jessie. Da hun ble verre, satt han hos henne dag og natt i flere uker og trøstet og oppmuntret henne til siste slutt."⁷

Jessie døde 3. august 1971. To måneder senere holdt president Smith åpningstalen på generalkonferansen. Hans vitnesbyrd viste at hans sorg ble mildnet av tillit til Herren og håpet om evig liv:

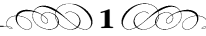
"Jeg har lyst til å si som oldtidens Job, hvis kunnskap kom fra samme kilde som min har kommet fra: 'Men jeg, jeg vet at min gjønløser lever, og som den siste skal han stå fram på støvet,' og at 'ut fra mitt kjød [skal jeg] skue Gud, han som jeg skal skue, meg til gode, han som mine øyne skal se...' (Job 19:25-27.)

Og når jeg forener mitt vitnesbyrd med Jobs, vil jeg også slutte meg til ham i takksigelse, i ropet som kom av hans sjels angst og sorg: 'Herren ga, og Herren tok, Herrens navn være lovet!' (Job 1:21.)

Jeg ber om at vi alle må bli veiledet av Den hellige ånd, så vi kan vandre rettskaffent for Herren og kan arve evig liv i de boliger og riker som er beredt for de lydige.⁸

Etter president Smiths tale, sa president Harold B. Lee, som ledet møtet: “Jeg er sikker på at alle medlemmer av Kirken overalt som innser hvilke omstendigheter han har gitt dette mektige budskapet under, er sterkt oppbygget av den kraft og styrke han har tilkjennegitt for oss her i dag. Takk, president Smith, av hele vårt hjerte.”⁹

Joseph Fielding Smiths læresetninger

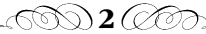

Celestialt ekteskap er Jesu Kristi evangeliums høyeste ordinans.

Det er ingen ordinans knyttet til Jesu Kristi evangelium som er av større betydning, mer høytidelig og hellig av natur og mer nødvendig for [vår] evig glede... enn ekteskap.¹⁰

Fylden av prestedømmets og evangeliets velsignelser kommer av celestialet ekteskap. Dette er evangeliets høyeste ordinans og den høyeste ordinans i templet.¹¹

Jeg ønsker å appellere til mine gode brødre og søstre, gode medlemmer av Kirken, om å gå i templet for å bli viet for tid og all evighet.¹²

I motsetning til verdens praksis, varer ekteskapet evig i evangeliets plan.

Ekteskapet regnes av svært mange som bare en borgerlig kontrakt eller avtale mellom en mann og en kvinne om at de vil leve sammen i ekteskapsforholdet. Det er faktisk et evig prinsipp som selve menneskehetens eksistens er avhengig av. Herren ga menneskene denne loven ved verdens begynnelse som en del av evangeliets lov, og det første ekteskap skulle bestå til evig tid. Ifølge Herrens lov skulle alle ekteskap være evig. Hvis hele menneskeheten fullt og helt ville være lydige mot evangeliet og vise den kjærlighet som stammer fra Herrens ånd, ville alle ekteskap være evige...

...Ekteskapet, slik det forstås av siste-dagers-hellige, er en pakt som er innstiftet for å vare evig. Det er grunnlaget for evig opphøyelse, for uten det kunne det ikke være evig fremgang i Guds rike.¹³

Det er veldig tydelig for alle oss som leser aviser, som hører på nyhetene på radioen og som ser det som kommer på TV, at altfor mange ikke respekterer ekteskap og familieenheten i samsvar med Herrens hensikt.¹⁴

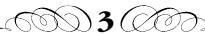
Ekteskap er en hellig pakt, men i mange tilfeller gjøres det til gjenstand for grove vitser, en vittighet, et innfall, av de vulgære og urene, men også av mange som betrakter seg som raffinerte, men som ikke forstår dette store prinsippets hellighet.¹⁵

Herren har gitt oss sitt evige evangelium for å være et lys og en norm for oss, og dette evangeliet innbefatter hans hellige ektestand, som er evig av natur. Vi skulle ikke og må ikke følge verdens ekteskapspraksis. Vi har større lys enn verden har, og Herren forventer mer av oss enn han gjør av dem.

Vi vet hva ekteskapets sanne orden er. Vi kjenner familieenhetens plass i frelsesplanen. Vi vet at vi skulle gifte oss i templet og at vi må holde oss rene og ubesmittet for at forjettelsens Hellige ånd skal godkjenne vårt ekteskap.

Vi er åndebarner vår evige Fader, som forordnet en frelsesplan hvorved vi kunne komme til jorden og utvikle oss og bli som ham. Det vil si, han ga oss evangeliets plan som ville gjøre oss i stand til å ha våre egne evige familieenheter og nyte evig liv.¹⁶

Ekteskap var aldri ment av Herren å skulle opphøre ved det dødelige legemes død, men skulle gi ære, makt og herredømme til paktens parter og den fortsatte og evige familieenhet i Guds rike. Slike velsignelser er forbeholdt dem som er villige til å overholde denne pakten slik Herren åpenbarte den. Det er ikke bare et partnerskap mellom en mann og en kvinne, for som Herren har sagt, i ekteskapet blir de ett kjød og inngår et partnerskap med Gud.¹⁷

Trofasthet mot ekteskapspakten bringer lykke og fører til velsignelser av evig herlighet.

Jeg er takknemlig til Herren for kunnskapen om den evige ekteskapspakt, som gir mannen rett til å gjøre krav på sin hustru, og hustruen rett til å gjøre krav på sin mann i den kommende verden,

“Familieforholdet og familiens enhet, skal fortsette, der hvor det er riktig organisert, i rettferdighet i livet som kommer.”

forutsatt at de har gått til Herrens hus og blitt forenet for tid og all evighet av en som har denne beseglingsmyndighet, for denne store velsignelsen kan ikke oppnås på noen annen måte. Jeg er også takknemlig for kunnskapen om at familieforholdet og familiens enhet, skal fortsette, der hvor det er riktig organisert, i rettferdighet i livet som kommer.¹⁸

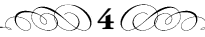
Jeg vil inntrengende be dem som har vært i templet og har blitt gift på denne måten, om å være sanne og trofaste mot sine pakter og sine forpliktelser, for i Herrens hus har de inngått høytidelige pakter.¹⁹

Ingenting kan forberede menneskeheten for herlighet i Guds rike i den grad som trofasthet mot ekteskapspakten kan...

Hvis den er riktig mottatt, blir denne pakten et middel til å oppnå den største lykke. Den største ære i dette livet og i livet som kommer, ære, herredømme og makt i fullkommen kjærlighet, er de velsignelser som kommer av det. Disse velsignelsene av evig herlighet er forbeholdt dem som er villige til å overholde denne og alle evangeliets andre pakter.²⁰

Hva betyr ekteskap for medlemmer av Kirken? Det betyr at de mottar i denne ordinansen den største velsignelse, evig liv. Det er slik Herren sier det, “evig liv”, som betyr at ikke bare vil mannen og hustruen få evig liv, men også deres barn som ble født i pakten, vil være berettiget ved sin trofasthet til evig liv. Og videre at mannen og hustruen etter oppstandelsen fra de døde, ikke vil komme til en slutt. Med dette mener Herren at de vil få en fortsettelse av ætten til evig tid og at familieorganisasjonen ikke vil ta slutt. [Se L&p 132:19-24.]²¹

For å oppfylle vår evige Faders hensikter, må det være en forening, ektemenn og hustruer som mottar de velsignelser som er lovet dem som er trofaste og sanne, som vil opphøye dem til guddommelighet. En mann kan ikke motta fylden av Guds rikes velsignelser alene, heller ikke kvinnen, men de to sammen kan motta alle de velsignelser og privilegier som inngår i fylden av Faderens rike.²²

Enhver sjel hvis hjerte er rettferdig, vil få mulighet til å motta velsignelsene av evig ekteskap, enten i dette liv eller det neste.

I den store frelsesplanen har ingenting blitt oversett. Jesu Kristi evangelium er det vakreste som finnes. Det omfatter enhver sjel hvis hjerte er rettferdig og som flittig søker ham og ønsker å adlyde hans lover og pakter. Derfor, hvis noen av en eller annen grunn nektes det privilegium å overholde noen av paktene, vil Herren dømme ham eller henne i henhold til hjertets ønsker. Det er tusenvis av medlemmer av Kirken [uten tilgang til templer] som har giftet seg og oppdratt barn i Kirken, som ikke fikk det privilegium av å bli “beseglet” for tid og all evighet. Mange av disse har gått bort, og deres velsignelser blir gitt dem stedfortredende. Evangeliet er et stedfortredende arbeid. Jesus utførte stedfortredende et arbeid for oss alle fordi vi ikke kunne gjøre det for oss selv. Likeledes har han gitt til levende medlemmer av Kirken muligheten til å fungere som stedfortredere for de døde som døde uten mulighet til å handle på egne vegne.

Videre er det tusenvis av unge menn så vel som unge kvinner, som har gått til ånde verdenen uten mulighet til å motta disse velsignelsene. Mange av dem har lagt ned sitt liv i kamp, mange har

dødd i sin tidlige ungdom og mange har dødd i sin barndom. Herren vil ikke glemme en eneste en av dem. Alle de velsignelser som inngår i opphøyelse, vil bli gitt dem, for dette følger av rettferdighet og barmhjertighet. Så også med dem som bor i Sions staver og i skyggen av våre templer, hvis de mangler velsignelser i dette liv, vil disse velsignelsene bli gitt til dem i tusenårsriket.²³

Ingen som er trofast, kan bli fratatt opphøyelse... En uverdigg mann kan ikke hindre en trofast hustru i å motta opphøyelse og omvendt.²⁴

**Barn og unge forbereder seg til evig ekteskap
når de lærer om ekteskapspakten, utvikler varig
tro og holder seg rene og ubesmittede.**

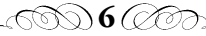
Måtte alle siste-dagers-hellige fedre og mødre se til at de lærer sine barn hvor hellig ekteskapspakten er. La dem innprente i sine barn at på ingen annen måte enn ved å overholde Guds pakter, og blant dem er den evige ekteskapspakt en av de største og mest nødvendige, kan de oppnå det *evige livs velsignelser*.²⁵

Dette livet er kort, og evigheten er lang. Når vi tenker på at ekteskapspakten vil vare evig, skjønner vi at den fortjener nøye overveielse... Det riktige råd til våre unge er å overveie omhyggelig i den hensikt å velge en god ledsager med en varig tro på evangeliet. En slik person vil med større sannsynlighet være trofast mot ethvert løfte og enhver pakt. Når den unge mannen og den unge kvinnen er grundig forankret i vår Herres guddommelige misjon og tror på det evangelium som ble åpenbart gjennom Joseph Smith, profeten, er sjansene gode for en lykkelig forening som vil vare evig.²⁶

Jeg bønnfaller dere, Sions ungdom overalt, om å holde dere rene og ubesmittede, slik at dere vil ha rett til å komme til Herrens hus, og sammen med deres valgte ledsager, nyte alle disse store velsignelser som Herren tilbyr dere.²⁷

En ting... som jeg ønsker å rette oppmerksomheten mot – unge mennesker, når de gifter seg, er ikke tilfreds med å begynne med lite og beskjedent, men de ønsker å ha det omtrent som foreldrene har det når de, barna, gifter seg... De ønsker å starte med alle bekvemmeligheter under solen for å ha det komfortabelt. Jeg mener

dette er galt. Jeg syns de skulle begynne beskjedent, sette sin lit til Herren, bygge litt nå og litt da etter hvert som de kan, samle stykkevis, inntil de kan nå den velstand som de ønsker seg.²⁸

**Når en mann og hustru trofast overholder
alle ordinanser og prinsipper i evangeliet,
blir deres glede i ekteskapet større.**

Ekteskapet ble forordnet av Gud. Det er et godt prinsipp når det mottas og praktiseres i hellighet. Hvis menn og kvinner i dag ville inngå denne pakten i ydmykhet, kjærlighet og tro, slik de er befalt å gjøre, og vandre rettskaffent på veien til evig liv, ville det ikke være noen skilsmisse, ingen oppløste hjem, men ubeskrivelig lykke og glede.²⁹

Jeg ønsker å innprente i alle mine gode brødre og søstre som har blitt viet i templet, at de aldri skulle glemme de store velsignelser som ble skjenket dem: At Herren har gitt dem, ved deres trofasthet, rett til å bli hans sønner og hans døtre, Jesu Kristi medarvinger, og kunne motta alt som Faderen har [med henvisning til Romerne 8:13-19 og Lære og pakter 76:54-60].

Og likevel er det medlemmer av Kirken som ikke klarer å forstå dette, og etter å ha blitt viet for tid og all evighet... og ha mottatt løftet om fyllden av Faderens rike, lar de ting få komme inn i deres liv som fører til gnisninger og adskillelse. Og de glemmer at de har inngått en pakt med hverandre for tid og all evighet, og ikke bare det, men de har inngått en pakt med sin Fader i himmelen.³⁰

Hvis en mann og hans hustru oppriktig og trofast overholder alle ordinanser og prinsipper i evangeliet, kan det ikke oppstå noen grunn til skilsmisse. Den glede og lykke som følger av ekteskapet, ville bli sterkere, og mann og hustru ville bli mer og mer knyttet til hverandre etter hvert som tiden går. Ikke bare ville mannen elske sin hustru og hustruen elske sin mann, men barn født til dem, ville leve i en atmosfære av kjærlighet og harmoni. Den enkeltes kjærlighet til de andre ville ikke bli svekket, og dessuten ville alles kjærlighet til vår evige Fader og hans Sønn Jesus Kristus være sterkere rotfestet i deres sjeler.³¹

Når en mann og en hustru trofast etterlever evangeliet sammen, blir deres glede og lykke i ekteskapet større.

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Dette kapitlet begynner med eksempler på den glede og sorg som kan være en del av ekteskap og familieliv. Hvordan kan læren om evige familier styrke oss gjennom lykkelige og triste tider i vårt liv?
- Hva er det ved celestialet ekteskap som gjør det til “templets høyeste ordinans”? (Se del 1.)
- President Smith sammenlignet Herrens syn på ekteskapet med verdens syn på ekteskapet (se del 2). Hva skiller seg ut for deg ved denne kontrasten? Hvordan kan vi beskytte og styrke ekteskap og familie i verden i dag?
- I del 3 nevner president Smith minst fem velsignelser som kommer til dem som er “trofaste og sannferdige” mot ekteskapspakten. Hva betyr det for deg å være trofast og sannferdig mot ekteskapspakten?

- Hva kan foreldre gjøre for å “lære sine barn hvor hellig ekteskapspakten er”? (Du finner noen forslag i del 5.)
- I del 6 forklarer president Smith hvordan et ekteskapsforhold kan “bli sterkere”. Hvilke eksempler har du sett på dette prinsippet? Hvis du er gift, kan du tenke på hva du kan gjøre for å få større glede og kjærlighet i ekteskapet.

Aktuelle skriftsteder

1 Korinterbrev 11:11; L&p 42:22; 131:1-4; Moses 3:18-24

Hjelp til undervisningen

“Å skrive spørsmål på tavlen før klasseperioden vil få elevene til å begynne å tenke på et emne selv før undervisningen begynner” (*Undervisning, intet større kall* [1999], 93).

Noter

1. Se Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 65-75; Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 51-55.
2. I *The Life of Joseph Fielding Smith*, 162.
3. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, 214-41.
4. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, 249.
5. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 12-13.
6. I *The Life of Joseph Fielding Smith*, 268.
7. John J. Stewart, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 11. Selv om denne boken ble skrevet av John J. Stewart og Joseph Fielding Smith jr., er denne kommentaren en personlig uttalelse av John J. Stewart.
8. “I Know That My Redeemer Liveth,” *Ensign*, des. 1971, 27.
9. I Conference Report, okt. 1971, 7.
10. “The Law of Chastity,” *Improvement Era*, sep. 1931, 643; se også *Frelsende læresetninger*; red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 2:56.
11. I “Lay Cornerstone at Provo Temple,” *Deseret News*, 22. mai 1971, B2.
12. I Conference Report, okt. 1951, 120.
13. “The Perfect Marriage Covenant,” *Improvement Era*, okt. 1931, 704.
14. “President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California,” *New Era*, juli 1971, 7-8.
15. *The Restoration of All Things* (1945), 259.
16. “President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California,” 8.
17. *The Restoration of All Things*, 259.
18. I Conference Report, april 1915, 119.
19. I Conference Report, okt. 1951, 120.
20. “The Law of Chastity,” 643; se også *Frelsende læresetninger*, 2:56-57.
21. I Conference Report, okt. 1951, 120-21.
22. “Obedience to the Truth,” *Relief Society Magazine*, jan. 1960, 6.
23. *Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jr., 5 bind (1957-66), 2:37-38.
24. Personlig korrespondanse, sitert i *Frelsende læresetninger*, 2:62.
25. I Conference Report, okt. 1965, 30.
26. “Marriage Ordained of God,” *Young Woman's Journal*, juni 1920, 307-8; se også *Frelsende læresetninger*, 2:71-72.
27. “President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California,” 10.
28. I Conference Report, april 1958, 30.
29. *The Restoration of All Things*, 259.
30. I Conference Report, april 1949, 135.
31. I Conference Report, april 1965, 11.

Oppdra barn i lys og sannhet

“Den første plikt knyttet til opplæring av barn i Kirken tilhører hjemmet.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

President Joseph Fielding Smith beskrev sin far, president Joseph F. Smith, som “en jeg har hatt større tillit til enn noen annen jeg har kjent i denne verden”.¹ Han husket at faren ofte samlet familien og “underviste sine barn i evangeliets prinsipper. Alle og enhver frydet seg i hans nærvær og var takknemlig for de råd og den undervisning han ga dem... De har aldri glemt hva de ble lært, og inntrykkene har vært med dem og vil sannsynligvis være det for alltid.”² Han sa også: “Min far var den mest ømhjertede mannen jeg har kjent... Blant mine kjæreste minner er de timer jeg har sittet ved hans side og drøftet prinsipper i evangeliet og blitt belært slik bare han kunne gjøre det. På denne måten ble grunnlaget for min egen kunnskap lagt i sannhet, slik at også jeg kan si jeg vet at min Forløser lever, og at Joseph Smith er, var og alltid kommer til å være en profet for den levende Gud.”³

Joseph Fielding Smith snakket også kjærlig om sin mor, Julina L. Smith, og hennes undervisning. Han sa: “Jeg ble lært ved min mors kne å elske profeten Joseph Smith og å elske min Forløser... Jeg er takknemlig for den opplæringen jeg fikk, og jeg prøvde å følge rådene som ble gitt meg av min far. Men jeg må ikke gi ham all æren. Jeg tror en god del av den, en veldig stor del av den, bør gå til min mor, hvis kne jeg satt ved som lite barn og lyttet til hennes historier om pionerene... Hun pleide å undervise meg og gi meg, da jeg var gammel nok til å lese, ting som jeg kunne forstå. Hun lærte meg å be [og] til å være sann og trofast mot mine pakter og forpliktelser, til å utføre mine plikter som diakon og som lærer...

President Joseph Fielding Smith og hans oldebarn Shanna McConkie

og senere som prest... Jeg hadde en mor som sørget for at jeg leste, og jeg elsket å lese.”⁴

Da Joseph Fielding Smith ble far, fulgte han sine foreldres eksempel. Hans datter Amelia sa:

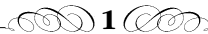
“Far var den perfekte elev og lærer, en som ikke bare underviste oss fra sitt store forråd av kunnskap, men oppfordret oss til å lære på egen hånd...”

Med sine barn fulgte han rådet i L&p 93:40: ‘Men jeg har befalt dere å oppdra deres barn i lys og sannhet.’

Han underviste oss ved frokostbordet når han fortalte oss historier fra Skriftene, og han hadde evnen til å få hver eneste av dem til å høres ny og spennende ut, selv om vi hadde hørt den mange ganger før. Spenningen jeg følte da jeg lurte på om Faraos soldater ville finne gullbegeret i Benjamins kornsekk, er følbart den dag i dag. Vi lærte om da Joseph Smith fant gullplatene og om Faderens og Sønnens besøk. Hvis far hadde tid til å gå til skolen sammen med oss, fortsatte historiene. Vi gikk forbi [Salt Lake] tempel på vei til skolen, og han fortalte oss om engelen Moroni. Vi lærte at templet var et veldig spesielt sted, at man måtte være et godt menneske for å komme dit, og at når man gifter seg der, er det for evig. Han underviste oss ved det han ba om i våre familiebønner når vi knelte ved våre stoler før frokost og igjen ved middagstid...

I dag er ikke bare hans undervisning med på å løfte og oppholde hans etterkommere, men også utallige trofaste medlemmer av Kirken. For et privilegium og en velsignelse det har vært å være hans datter.”⁵

Joseph Fielding Smiths læresetninger

For å kunne motstå motstanderens innflytelse, må foreldre oppdra sine barn i lys og sannhet.

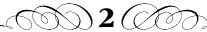
Betydningen av familiesamhold – kjærlighet og omtanke for hverandre i familien – kan ikke understrekes nok. Åndelig solidaritet i familieforhold er den sikre grunnvoll som Kirken og samfunnet i seg selv vil blomstre på. Dette faktum er godt kjent og forstått av motstanderen, og som aldri før, bruker han enhver list, innflytelse

og makt som han rår over, til å undergrave og ødelegge denne evige institusjonen. Bare Jesu Kristi evangelium, når det anvendes i familieforhold, vil forpurre denne djevelske ødeleggelseskraft.⁶

Det er mange store og reelle farer å regne med, og de som angår oss mer enn alle andre til sammen, har med våre barn å gjøre. Den eneste virkelige beskyttelse, eller det eneste tilstrekkelige forsvar, kan gis av hjemmet og dets innflytelse.⁷

Våre barn må læres opp til å skjelne mellom godt og ondt, ellers vil de på mange måter ikke være i stand til å forstå hvorfor de ikke har lov til å hengi seg til samme praksis som deres medmennesker. Med mindre de er undervist i Kirkens læresetninger, vil de kanskje ikke forstå hvorfor det gjør noe å gå på konsert, på teater, på kino, på fotballkamp eller noe av det slaget på søndag, når deres lekekamerater, uten begrensninger og med oppmuntring, nyter disse tingene som Herren har forbudt på sin hellige dag. Foreldrene har ansvar for riktig undervisning av sine barn, [og] Herren vil fordømme foreldrene dersom deres barn vokser opp utenfor innflytelsen av prinsippene i vår Herre Jesu Kristi evangelium.⁸

Herren har befalt oss, alle og enhver, å oppdra våre barn i lys og sannhet. Der hvor denne ånd finnes, vil disharmoni, ulydighet og forsømmelse av hellige plikter ikke kunne vinne frem.⁹

Foreldre er først og fremst ansvarlige for å undervise sine barn.

Faderen har aldri gitt fra seg sitt krav på barn som fødes inn i denne verden. De er fortsatt hans barn. Han har satt dem i jordiske foreldres omsorg med formaningen om at de skal oppdras i lys og sannhet. Hovedansvaret, og dette er grunnleggende, påhviler foreldrene for å undervise sine barn i lys og sannhet.¹⁰

Den første plikt knyttet til opplæring av barn i Kirken, tilhører hjemmet. Det er foreldrenes ansvar å oppdra sine barn i lys og sannhet, og Herren har erklært at i den grad de unnlater å gjøre det, vil de måtte stå for domstolen og svare for det.¹¹

Herren sa i en åpenbaring til Kirken i 1831:

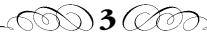
“Og videre, i den grad foreldre i Sion eller i noen av hennes organiserte staver har barn, og de ikke lærer dem å forstå læren om omvendelse, tro på Kristus den levende Guds Sønn og om dåp og Den Hellige Ånds gave ved håndspåleggelse når de er åtte år gamle, skal synden være på foreldrenes hoder.

For dette skal være en lov for Sions innbyggere og for alle hennes organiserte staver.” [L&p 68:25-26.]

...Herren krever dette av oss.¹²

Foreldre vil være ansvarlig for sine barns handlinger hvis de ikke har undervist sine barn ved eksempel og ved forskrift.

Hvis foreldrene har gjort alt i sin makt for å undervise sine barn riktig ved eksempel og forskrift, og barna så kommer på avveier, vil ikke foreldrene bli holdt ansvarlig, og synden vil være barnas.¹³

Kirken hjelper foreldre i deres innsats for å undervise sine barn.

Hovedansvaret for å gjøre [de] ting som fører til frelse, påhviler hver enkelt. Vi har alle blitt plassert på jorden for å gjennomgå jordelivets prøvelser. Vi er her for å se om vi vil holde budene og overvinne verden, og vi må gjøre alt vi kan på egen hånd.

Det neste ansvaret for vår frelse påhviler våre familier. Foreldre er satt til å være lys og veiledere for sine barn, og er befalt å oppdra dem i lys og sannhet, lære dem evangeliet og sette gode eksempler. Barn er forventet å adlyde sine foreldre, og å ære og respektere dem.

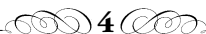
Kirken og dens organisasjoner utgjør i realiteten en tjenesteorganisasjon for å hjelpe familien og den enkelte.¹⁴

Jeg appellerer til dere, mine kjære brødre og søstre, ektemenn og hustruer, fedre og mødre, om å benytte dere av alle muligheter Kirken gir til å få barna undervist i de ulike organisasjonene som er gitt dem ved åpenbaringer fra Herren: Primær, Søndagsskolen, de gjensidige utdannelsesforeninger [Unge menn og Unge kvinner] og quorumene i det lavere prestedømme under ledelse av våre biskopsråd...

“Kirken og dens organisasjoner utgjør i realiteten en tjenesteorganisasjon for å hjelpe familien og den enkelte.”

...Vi har over hele Kirken, der hvor det er mulig for oss å få denne muligheten, seminar og institutter... Brødre og søstre, send barna til disse seminarene. De som studerer ved universiteter, vil være gamle nok, hvis de har riktig opplæring fra sin ungdom, til å delta på Kirkens institutter.¹⁵

Foreldre skulle gjøre alt de kan for å hjelpe sine barn å forstå og etterleve Jesu Kristi evangelium.

Individuelle, personlige vitnesbyrd er og vil alltid være Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges styrke. Et vitnesbyrd er lettest å pleie i en familie... Å oppnå og opprettholde et vitnesbyrd skulle være et familieprosjekt. Overse ikke noe som vil bidra til å styrke vitnesbyrdet til et medlem av din familie.¹⁶

Vi må skjerme [barna] fra verdens synder og onder i den grad vi kan, slik at de ikke vil bli ledet bort fra sannhetens og rettferdighetens stier.¹⁷

Hjelp barna på alle måter du kan, å vokse opp med kunnskap om Jesu Kristi evangelium. Lær dem å be. Lære dem å holde Visdomsordet, å vandre trofast og ydmykt for Herren, slik at når de vokser opp til menn og kvinner, kan takke dere for det dere har gjort for dem og se tilbake på sitt liv med takknemlig hjerte og med kjærlighet til sine foreldre for måten disse foreldrene ga dem omsorg og underviste dem i Jesu Kristi evangelium.¹⁸

Vær et godt eksempel

Vi ber foreldrene være et eksempel på rettferdighet i sitt eget liv, samle sine barn rundt seg og undervise dem i evangeliet, under hjemmeaften og ved andre anledninger.¹⁹

Foreldre må prøve å være, eller i det minste gjøre sitt beste for å være, det de ønsker at barna skal være. Det er umulig for dere å være et eksempel på noe dere ikke er.²⁰

Dere må undervise både ved eksempel og ved forskrift. Dere må knele med barna i bønn. Dere må undervise dem, i all ydmykhet, om vår Frelser Jesu Kristi misjon. Dere må vise dem veien, og faren som viser sønnen veien, vil ikke si til ham: "Gå på Søndagsskolen, eller gå på GUF, eller gå på prestedømsmøtet," men han vil si: "Kom og bli med meg." Han vil undervise ved eksempel.²¹

Begynn å undervise barna når de er små

Ingen kan begynne for tidlig å tjene Herren... Unge mennesker følger sine foreldres undervisning. Barnet som blir undervist i rettferdighet fra fødselen av, vil mest sannsynlig alltid følge rettferdighet. Gode vaner er lette å danne og lette å følge.²²

Det skulle være bønn og tro og kjærlighet og lydighet mot Gud i hjemmet. Foreldre har plikt til å lære sine barn de frelsende prinsipper i Jesu Kristi evangelium slik at de vet hvorfor de trenger å bli døpt, og de kan få et ønske i sitt hjerte om å fortsette å holde Guds bud etter dåpen, slik at de kan komme tilbake til hans nærhet.

Ønsker dere, min gode brødre og søstre, å ha deres familier, deres barn? Ønsker dere å være beseglet til deres fedre og deres mødre før dere? Ønsker dere ha denne familieenheten fullkommen når dere, hvis dere får lov, skal tre inn i Guds celestiale rike? I så fall må dere begynne å undervise ved vuggen.²³

Lær barna å be

Hva er et hjem uten bønnens ånd? Det er ikke et siste-dagers-hellig hjem. Vi skulle be. Vi burde ikke la det gå en eneste morgen uten å takke Herren på våre knær i familiekretsen, takke ham for hans velsignelser og be om hans veiledning. Vi skulle ikke la kvelden gå, ikke legge oss før vi har samlet medlemmene av denne familien igjen og takket Herren for hans beskyttelse og bedt om hans veiledning hver eneste dag.²⁴

Jeg håper at dere lærer barna i deres hjem å be. Jeg håper at dere har familiebønn, morgen og kveld, at deres barn blir lært ved eksempel og ved forskrift å holde budene som er så dyrebare og så hellige og betyr så mye for vår frelse i Guds rike.²⁵

Gjør barna kjent med Skriftene

Det finnes ikke et eneste hjem i noen del av verden hvor Bibelen ikke skulle finnes. Det finnes ikke et hjem hvor Mormons bok ikke skulle finnes. Jeg snakker om siste-dagers-hellige hjem. Det finnes ikke et hjem der Lære og pakter og Den kostelige perle ikke skulle finnes. Ikke ha dem i hyllene eller i skapet, men åpnet der de lett kan nås, slik at familiens medlemmer kan få tilgang til dem og sette seg ned og lese og studere evangeliets prinsipper på egen hånd.²⁶

Ha familiens hjemmeaften

Barn som vokser opp i hjem der de har deltatt i familiens hjemmeaften, hvor kjærlighet og samhold finnes i overflod, bygger et solid grunnlag for en god samfunnsånd og for aktiv deltagelse i Kirken. Det finnes ingen større arv som foreldre kan overlate til sine barn, enn minnet om og velsignelsen av et lykkelig, enhetlig og kjærlig hjem.

Godt planlagte hjemmeaftener kan være en kilde til langvarig glede og innflytelse. Disse kveldene er en tid for gruppeaktivitet, for å organisere, gi uttrykk for kjærlighet, bære vitnesbyrd, lære om

evangeliets prinsipper, for familiemoro og avkobling, og fremfor alt familieenhet og -samhold.

Fedre og mødre som trofast holder familiens hjemmeaften og som bygger samhold i familien på alle mulige måter, oppfyller med ære den største av alle oppgaver – barneoppdragelse.²⁷

Fedre kan ikke utføre større lederskap i Guds rike enn å lede sine familier i å holde familiens hjemmeaften. Når slike opplevelser er en del av livet i hjemmet, bygger det seg opp et samhold og en respekt i familien som påvirker hver og en til økt rettferdighet og lykke.²⁸

Foreldre som ignorerer den hjelp de kan få av dette fantastiske programmet [familiens hjemmeaften], setter sine barns fremtid på spill.²⁹

Undervis om dyd, kyskhet og moral

Dere skulle lære barna dyd og kyskhet, og de skulle bli undervist fra sin tidlige barndom av. Og de skulle gjøres oppmerksomme på fallgruvene og farene som er så utbredt i hele verden.³⁰

Vi er svært opptatt av alle unges åndelige og moralske ve og vel. Moral, kyskhet, dyd, frihet fra synd – alt dette er og må være grunnleggende for vår livsførsel hvis vi fullt ut skal kunne realisere livets hensikt.

Vi ber fedre og mødre inntrengende om at de i ord og handling underviser om personlig renhet og at de veileder sine barn i alle slike ting...

Vi har tillit til den unge og oppvoksende generasjon i Kirken og ber dem innstendig om ikke å følge verdens moter og vaner, om ikke å ta del i en opprørske ånd, om ikke å forlate sannhetens og dydens vei. Vi tror på deres fundamentale godhet og forventer at de skal bli rettferdighetens pilarer og videreføre Kirkens arbeid med økende tro og effektivitet.³¹

Forbered barna til å være vitner om sannheten og å reise på misjon

Våre unge er blant de mest velsignede og begunstigede av vår Faders barn. De er himmelens adelsstand, en utvalgt generasjon som har en guddommelig fremtid. Deres ånder har blitt holdt

tilbake for å komme frem i denne tid da evangeliet finnes på jorden, og Herren trenger tapre tjenere til å utføre sitt store verk i de siste dager.³²

Vi må forberede [barn] til å være levende vitner om sannheten og guddommeligheten av dette store siste-dagers verk, og spesielt når det gjelder våre sønner, se til at de er verdige og kvalifiserte til å reise på misjon for å forkynne evangeliet for vår Faders andre barn.³³

Hjelp barna å forberede seg til å stifte sin egen evige familie

Lærer dere opp [barna] slik at de, når de er gift, vil ønske å dra til Herrens hus? Underviser dere dem slik at de vil ønske å motta den store begavelse som Herren har i vente for dem? Har dere innprentet i dem at de kan bli beseglet som ektemenn og hustruer, og motta enhver gave og alle velsignelser som angår det celestiale rike?³⁴

Vi må... veilede og lede [barna] slik at de vil velge riktige ledsagere og gifte seg i Herrens hus, og dermed bli arvinger til alle de store velsignelser som vi har snakket om.³⁵

La oss prøve ydmykt å holde våre familier intakt, å holde dem under Herrens ånds innflytelse, opplært i evangeliets prinsipper så de kan vokse opp i rettferdighet og sannhet... [Barn] er gitt oss slik at vi kan lære dem det evige livs veier så de kan komme tilbake i Guds, sin Fars nærhet.³⁶

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Legg merke til eksemplene på foreldre som viser kjærlighet til sine barn, i "Fra Joseph Fielding Smiths liv". Tenk over hvordan du kan følge disse eksemplene, uavhengig av ditt ansvar i familien. Hvordan kan foreldre organisere seg slik at de kan tilbringe mer tid med sine barn?
- President Smith nevnte åndelige farer som fantes på hans tid (se del 1). Hvilke andre farer finnes i dag? Hvordan kan foreldre og besteforeldre hjelpe barn å motstå disse innflytelsene?
- Overvei den tillit vår himmelske Fader viser foreldre når han lar dem ta vare på sine barn (se del 2). Hvilken veiledning og hjelp tilbyr han?

- På hvilke måter er Kirken “en tjenesteorganisasjon for å hjelpe familien og den enkelte”? (Se del 3.) Hvordan har Kirkens organisasjoner hjulpet deg og din familie? Hva kan vi gjøre for å hjelpe barn og ungdom å delta fullt ut?
- Del 4 nevner flere måter å hjelpe barn og ungdom å etterleve evangeliet på. Når du gjennomgår rådene, kan du overveie følgende spørsmål: Kan du nevne noe av det du og din familie gjør godt? På hvilke måter kan dere bli bedre? Hva kan du gjøre for å hjelpe de unge i Kirken å styrke sitt vitnesbyrd?

Aktuelle skriftsteder

5 Mosebok 6:1-7; Salmene 132:12; Mosiah 1:4; 4:14-15; L&p 68:25-28; 93:36-40; se også “Familien – En erklæring til verden”

Hjelp til undervisningen

“Pass på at du ikke avslutter en god diskusjon for snart for å fremlegge alt det materialet du har forberedt. Selv om det er viktig å dekke leksjonsmaterialet, er det viktigere å hjelpe elevene å føle Åndens innflytelse, finne løsninger på deres spørsmål, øke deres kunnskap om evangeliet og forsterke deres beslutning om å holde budene.” Det er imidlertid også “viktig å avslutte diskusjoner på riktig tidspunkt. Mye av ånden i en oppløftende diskusjon går tapt når den varer for lenge... Hold rede på tiden. Vit når leksjonen skal avsluttes. Gi deg selv tid nok til å oppsummere det som har blitt sagt, og til å bære ditt vitnesbyrd” (*Undervisning, intet større kall* [1999], 64, 65).

Noter

1. I Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 40.
2. I *The Life of Joseph Fielding Smith*, 40.
3. I Bryant S. Hinckley, “Joseph Fielding Smith,” *Improvement Era*, juni 1932, 459.
4. I *The Life of Joseph Fielding Smith*, 56.
5. Amelia Smith McConkie, “Joseph Fielding Smith,” *Church News*, 30. okt. 1993, 8, 10.
6. Message from the First Presidency, i *Family Home Evenings 1970-71* (leksjonsbok for familiens hjemmeaften, 1970), v.
7. “Our Children – The Loveliest Flowers From God’s Own Garden,” *Relief Society Magazine*, jan. 1969, 5.
8. I Conference Report, okt. 1916, 71-72.
9. I Conference Report, april 1965, 11.
10. “The Sunday School’s Responsibility,” *Instructor*, mai 1949, 206; se også *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 1:273.
11. *Take Heed to Yourselves!* (1966), 221.
12. I Conference Report, april 1958, 29-30.
13. Personlig korrespondanse, sitert i *Frelsende læresetninger*, 1:273; kursiv fjernet.

14. "Use the Programs of the Church," *Improvement Era*, okt. 1970, 3.
15. I Conference Report, april 1958, 29-30.
16. "The Old and the New Magazines," *Improvement Era*, nov. 1970, 11.
17. "Mothers in Israel," *Relief Society Magazine*, des. 1970, 886.
18. I Conference Report, april 1958, 30.
19. I Conference Report, april 1970, 6.
20. "Our Children – "The Loveliest Flowers From God's Own Garden,"" 6.
21. I Conference Report, okt. 1948, 153.
22. *Take Heed to Yourselves!* 414.
23. I Conference Report, okt. 1948, 153.
24. "How to Teach the Gospel at Home," *Relief Society Magazine*, des. 1931, 685.
25. I Conference Report, april 1958, 29.
26. "Keeping the Commandments of Our Eternal Father," *Relief Society Magazine*, des. 1966, 884.
27. Message from the First Presidency, i *Family Home Evenings 1970-71*, v.
28. Message from the First Presidency, i *Family Home Evenings* (leksjonsbok for familiens hjemmeaften, 1971), 4.
29. I "Message from the First Presidency," *Ensign*, jan. 1971, 1.
30. "Teach Virtue and Modesty," *Relief Society Magazine*, jan. 1963, 5.
31. I Conference Report, april 1970, 5-6.
32. I Conference Report, april 1970, 6.
33. "Mothers in Israel," 886.
34. I Conference Report, okt. 1948, 154.
35. "Mothers in Israel," 886.
36. I Conference Report, april 1958, 30.

Beseglingskraften og templets velsignelser

“Elijah kom for å gjengi til jorden... fyllden av prestedømmets kraft. Dette prestedømmet har nøklene til å binde og besegle på jorden og i himmelen alle ordinanser og prinsipper knyttet til menneskets frelse.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

I 1902 reiste Joseph Fielding Smith til delstaten Massachusetts, hvor han var i stand til å finne informasjon om sine forfedre i familien Smith. Mens han var der, møtte han en slektsforsker som het Sidney Perley. Perley fortalte ham: “Det er min ambisjon, hvis jeg kan klare det, å finne opptegnelse om hver enkelt som kom til Essex County før år 1700.”

President Smith fortalte senere: “Jeg sa: ‘Det er litt av et arbeid du har satt deg fore, ikke sant?’ Han svarte: ‘Jo, og jeg er redd jeg aldri vil bli ferdig.’ Da sa jeg til ham: ‘Hvorfor gjør du dette?’ Han tenkte seg om et øyeblikk og så heller rådvill ut, før han svarte: ‘Jeg vet ikke hvorfor, men jeg begynte, og jeg kan ikke stoppe.’ Jeg sa: ‘Jeg kunne fortalt deg hvorfor du gjør dette og hvorfor du ikke kan stoppe, men hvis jeg gjorde det, ville du ikke tro meg, og du ville le av meg.’

‘Å,’ sa han, ‘jeg vet nå ikke helt. Hvis du kan fortelle meg det, er jeg sikker på jeg vil være interessert.’ Da fortalte jeg ham om profetien om Elijah og oppfyllelsen av dette løftet til profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery 3. april 1836 i Kirtland tempel, og hvordan denne granskningens ånd hadde grepet tak i mange mennesker, og de hadde vendt sine hjerter til å søke etter de døde som oppfyllelse av dette store løftet som skulle komme før det annet komme, slik at jorden ikke skulle bli slått med en forbannelse. Nå var barna i ferd

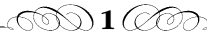
Alle medlemmer av familien kan delta i slekthistorisk arbeid.

med å vende sine hjerter til sine fedre, og vi gjorde ordinansarbeid for de døde for at de kunne finne forløsning og få det privilegium å komme inn i Guds rike, selv om de var døde.

Da jeg hadde snakket ferdig, lo han og sa: ‘Det er en veldig fin historie, men jeg tror ikke på den.’ Likevel innrømmet han at det var noe som drev ham til å fortsette med denne forskningen, og han kunne ikke stoppe. Jeg har møtt svært mange andre som også har begynt og ikke kunnet stoppe, menn og kvinner som ikke er medlemmer av Kirken. Dermed har vi i dag tusenvis av menn og kvinner som søker etter de dødes opptegnelser. De vet ikke hvorfor, men det er for at vi kan få tak i disse samlede opptegnelsene og gå inn i våre templer og utføre arbeidet for våre døde.”¹

President Smith sa at slektshistorie handler om mer enn å finne navn, datoer og steder og samle historier. Det handler om å sørge for tempelordinanser som forener familier for evigheten, besegler trofaste mennesker i alle generasjoner som medlemmer av Guds familie. “Foreldre må bli beseglet til hverandre, og barn til foreldre, for å kunne motta det celestiale rikes velsignelser,” sa han. Derfor er vår frelse og utvikling avhengig av våre verdige dødes frelse, som vi må bli forenet i familieband med. Dette kan bare oppnås i våre templer.”² Før han holdt innvielsesbønnen for Ogden Utah tempel, sa han: “La meg minne om at når vi innvier et hus til Herren, vier vi egentlig oss selv til Herrens tjeneste, med en pakt om at vi skal bruke huset på den måten han ønsker at det skal brukes.”³

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Elijah gjenga myndigheten til å besegle, eller binde, på jorden og i himmelen.

Malaki, den siste av profetene i Det gamle testamente, avsluttet sine forutsigelser med disse ordene:

“Se, jeg sender dere Elias, profeten, før Herrens dag kommer, den store og forferdelige.

Og han skal vende fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til deres fedre, så jeg ikke skal komme og slå jorden med en forbannelse.” (Malaki 4:5-6.)

Det synes å være ytterst passende at den siste av de gamle profetene skulle avslutte sine ord med et løfte til fremtidige generasjoner, og i dette løftet forutsi at en tid ville komme da tidligere evangelieutdelinger ville bli forbundet med den senere tids evangelieutdelinger...

Vi har en mye klarere tolkning av Malakis ord gitt av den nephitiske profet Moroni, som viste seg for Joseph Smith den 21. september 1823. Slik siterte engelen dem:

“Se, jeg vil åpenbare prestedømmet for dere ved profeten Elijahs hånd før Herrens store og forferdelige dag kommer.

Og han skal plante i barnas hjerte de løfter som ble gitt fedrene, og barnas hjerte skal vendes til fedrene.

Var det ikke så, ville hele jorden bli lagt øde ved hans komme.” (L&p 2:1-3.)

Moroni informerte Joseph Smith om at denne forutsigelsen var i ferd med å bli oppfylt. Oppfyllelsen kom tolv år senere, 3. april 1836. På denne dagen viste Elijah seg for Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland tempel, og der overdro han til dem... myndigheten til å binde, eller besegle, på jorden og i himmelen. Nøkklene til dette prestedømmet var i Elijahs besittelse, som Herren ga makt over elementene samt over mennesker, med myndighet til å besegle for tid og evighet på de rettferdige, alle ordinanser knyttet til frelsens fylde.⁴

Noen medlemmer av Kirken har vært forvirret og trodd at Elijah kom med nøklene til dåp for de døde eller til frelse for de døde. Elijahs nøkler var større enn som så. Det var beseglingsnøkklene, og disse beseglingsnøkklene angår de levende og omfavner de døde som er villige til å omvende seg.⁵

Elijah kom for å gjengi til jorden, ved å overdra til dødelige profeter som var behørig bemyndiget av Herren, fylde av prestedømmets kraft. Dette prestedømme har nøklene til å binde og besegle på jorden og i himmelen alle ordinanser og prinsipper knyttet til menneskets frelse, så de dermed kan være gyldige i Guds celestiale rike...

Det er i kraft av denne myndighet at ordinanser blir utført i templene for både levende og døde. Det er kraften som forener

ektemenn og hustruer for evigheten når de inngår ekteskap i henhold til den evige plan. Det er den myndighet som gir foreldre krav på sine barn som deres foreldre i all evighet, og ikke bare for tid, noe som gjør familien evig i Guds rike.⁶

2

Beseglingsmyndighetens gjengivelse redder jorden fra å bli lagt fullstendig øde ved Jesu Kristi komme.

Hvis Elijah ikke hadde kommet, har vi grunn til å tro at alt arbeide i tidligere tider ville ha vært til liten nytte, for Herren sa at hele jorden, under slike omstendigheter, ville bli lagt øde ved hans komme. Derfor var hans misjon av enorm betydning for hele verden. Det er ikke spørsmål om dåp for de døde alene, men også om besegling av foreldre og barn til foreldre, slik at det kunne være en “komplett og perfekt forening av evangelieutdelinger, nøkler, myndighet og herlighet” fra begynnelsen og til enden [se L&p 128:18]. Hvis denne beseglingskraft ikke fantes på jorden, ville forvirring råde og uorden ville komme istedenfor orden på den dag da Herren skal komme, og naturligvis kan det ikke være slik, for alle ting er underlagt og styrt av fullkommen lov i Guds rike.⁷

Hvorfor ville jorden bli lagt øde? Rett og slett fordi at dersom det ikke var et sammenføyende ledd mellom fedrene og barna – som er arbeidet for de døde – da ville vi alle bli avvist, og hele Guds verk ville mislykkes og være fullstendig bortkastet. En slik tilstand vil naturligvis ikke finne sted.⁸

Gjengivelsen av denne [beseglings]myndighet er surdeigen som redder jorden fra å bli lagt øde ved Jesu Kristi komme. Når vi får denne sannheten fast og tydelig forankret i vårt sinn, er det lett å se at det bare ville oppstå forvirring og katastrofe dersom Kristus skulle komme og beseglingsmyndigheten ikke var her.⁹

3

For å forberede oss for frelse i dens fylde, må vi motta tempelordinanser gjennom beseglingsmyndigheten.

Herren [har] gitt oss privilegier og velsignelser og muligheten til å inngå pakter, motta ordinanser som angår vår frelse utover det som er forkynt i verden, utover prinsippene tro på Herren Jesus Kristus,

Prestedømmets beseglingsmyndighet “forener ektemenn og hustruer for evigheten når de inngår ekteskap i henhold til den evige plan”.

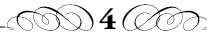
omvendelse fra synd og dåp til syndenes forlatelse og håndspåleggelse for Den hellige ånds gave, og disse prinsippene og paktene mottas intet annet sted enn i Guds tempel.¹⁰

Tempelarbeid er så sammenvevd med frelsesplanen at det ene ikke kan eksistere uten det andre. Med andre ord kan det ikke være noen frelse der det ikke finnes tempelordinanser som bare finnes i templet.¹¹

Det finnes tusenvis av siste-dagers-hellige som... er villige til å gå på møter, villige til å betale sin tiende og utføre de vanlige oppgavene i Kirken, men de synes ikke å føle eller forstå viktigheten av å motta velsignelsene i Herrens tempel som vil bringe dem opphøvelse. Dette er merkelig. Folk synes å være tilfreds med bare å leve sitt liv uten å dra nytte av mulighetene som presenteres for dem, og uten å få disse nødvendige pakter som vil bringe dem tilbake til Guds nærhet som sønner og døtre.¹²

Hvis dere ønsker frelse i dens fylde, med andre ord opphøyelse i Guds rike... er dere nødt til å gå inn i Herrens tempel og motta disse hellige ordinanser som tilhører dette hus, som ikke kan mottas noe annet sted. Ingen mann vil motta evighetens fylde, eller opphøyelse, alene. Ingen kvinne vil motta denne velsignelsen alene, men mann og hustru, når de mottar beseglingskraften i Herrens hus, skal gå videre til opphøyelse, og skal fortsette og bli Herren lik. Dette er menneskenes bestemmelse. Det er dette Herren ønsker for sine barn.¹³

Merk: I kapittel 15 i denne boken kan du lese noen av president Smiths ord om håp og løfter til de trofaste som ikke er i stand til å motta alle ordinanser i templet i dette liv.

**På grunn av beseglingsmyndigheten kan
vi utføre frelsende ordinanser for dem
som døde uten å ha mottatt dem.**

Hvem er fedrene som omtales av Malaki, og hvem er barna? Fedrene er våre døde forfedre som døde uten anledning til å motta evangeliet, men som fikk løfte om at tiden ville komme da dette privilegiet ville bli gitt dem. Barna er de som nå lever, som forbereder slektshistoriske data og som utfører de stedfortredende ordinansene i templene.¹⁴

Elijah kom med beseglingsnøkklene, og myndigheten er gitt oss til å rekke ut en hjelpende hånd til de døde. Denne beseglingsmyndighet omfatter dem som er døde, som er villige til å omvende seg og motta evangeliet, som døde uten denne kunnskapen, akkurat som den omfatter dem som omvender seg mens de lever.¹⁵

Herren har bestemt at alle hans åndebarn, hver eneste sjel som har levd eller skal leve på jorden, skal få en rimelig og rettferdig mulighet til å tro på og adlyde lovene i hans evige evangelium. De som tar imot evangeliet og lever i harmoni med dets lover, inkludert dåp og celestialt ekteskap, skal få evig liv.

Det er innlysende at bare en liten del av menneskeheten så langt har hørt den åpenbarte sannhet ved røsten til en av Herrens sanne tjenere. I Herrens visdom og rettferdighet må alle gjøre det. Som Peter sa:

“Det er av denne grunn evangeliet forkynnes også for de døde, for at de vel skulle dømmes som mennesker i kjødet, men leve som Gud i ånden.” (1 Peter 4:6.)

De som ikke har mulighet til å høre budskapet om frelse i dette liv, men som ville ha godtatt det av hele sitt hjerte hvis en slik mulighet hadde kommet til dem – disse er de som vil akseptere det i åndeverdenen, disse er de som vi skal utføre ordinansene i templene for, og disse er de som på denne måten skal blir arvinger til frelse og evig liv sammen med oss.¹⁶

Å vende fedrenes hjerter til barna og barnas til fedrene, er kraften til frelse for de døde, ved hjelp av stedfortredende arbeid som barna kan utføre for sine fedre, er på alle måter rimelig og forenlig. Jeg har hørt det sagt mange ganger av dem som motsetter seg dette arbeidet, at det er umulig for en person å stå som stedfortreder for en annen. De som uttrykker seg på denne måten, overser det faktum at hele frelsesverket er et stedfortredende arbeid, med Jesus Kristus som forsoner for å forløse oss fra døden, som vi ikke var ansvarlige for, og også forløse oss fra ansvaret for våre egne synder på betingelse av at vi omvender oss og mottar evangeliet. Han har gjort dette i en storslått og uendelig skala, og etter samme prinsipp har han delegert myndighet til medlemmene av sin kirke til å handle for de døde som er hjelpeløse til å utføre de frelsende ordinanser for seg selv.¹⁷

Jeg tror noen ganger vi ser heller snevert på dette arbeidet for å frelse de døde. Det er en misoppfatning å tenke på dem vi gjør arbeid for i Herrens tempel, som døde. Vi skulle tenke på dem som levende, og de levende representerer dem ganske enkelt med hensyn til å motta de velsignelser som de skulle ha mottatt og ville ha mottatt i dette liv, dersom de hadde levd i en evangelieutdeling. Derfor regnes enhver død person som det blir utført arbeid for i templet, for å være levende på det tidspunkt ordinansen gis.¹⁸

Denne læren om frelse for de døde er et av de mest strålende prinsipper som noensinne er åpenbart til mennesket. Det er slik evangeliet skal tilbys alle mennesker. Den stadfester den kjensgjerning at Gud ikke gjør forskjell på folk [se Apostlenes gjerninger 10:34], at enhver sjel er dyrebare i hans øyne og at alle mennesker virkelig vil bli dømt etter sine gjerninger.

Jeg takker Herren for at han har gjengitt sitt evige evangelium til oss i vår tid. Jeg takker ham for beseglingsmyndigheten som ble gitt tilbake til jorden av profeten Elijah. Jeg takker ham for den evige familieenhet, for den anledning vi har til å bli beseglet i hans hellige templer, og for deretter å gjøre disse beseglende velsignelser tilgjengelige for våre forfedre som døde uten kunnskap om evangeliet.¹⁹

Slektshistorie og tempelarbeid for de døde er et kjærlighetsarbeid.

Det er mange gode, ydmyke sjeler som har frasagt seg livets bekvemmeligheter, og til tider nødvendigheter, for å kunne forberede opptegnelse og utføre arbeidet for sine døde for at frelsens gave kan bringes til dem. Dette kjærlighetsarbeidet vil ikke være forgjeves, for alle som har arbeidet i denne gode sak, skal finne sin skatt og rikdom i det celestiale rike. Stor skal deres belønning være, ja, større enn dødelige mennesker er i stand til å forstå.²⁰

Det finnes ikke noe arbeid knyttet til evangeliet, som er av en mer uselvvisk karakter enn arbeidet for våre døde i Herrens hus. De som arbeider for de døde, forventer ikke å få noen jordisk godtgjørelse eller belønning. Det er fremfor alt et kjærlighetsarbeid som vokser frem i menneskets hjerte gjennom trofast og konstant arbeid med disse frelsende ordinanser. Det er ingen finansiell avkastning, men det vil bli stor glede i himmelen sammen med disse sjelene som vi har hjulpet til sin frelse. Det er et arbeid som utvider menneskenes sjel, utvider deres syn på deres medmenneskers velferd og planter i deres hjerte kjærlighet til alle vår himmelske Faders barn. Det finnes ikke noe arbeid som kan sammenlignes med arbeidet for de døde i templet, når det gjelder å lære en mann å elske sin neste som seg selv. Jesus elsket verden så høyt at han var villig til å gi seg selv som et offer for synd for at verden kunne bli frelst. Vi har også det privilegium, om enn i liten grad, å vise vår store kjærlighet til ham og våre medmennesker ved å hjelpe dem til evangeliets velsignelser som de nå ikke kan få uten vår hjelp.²¹

 6

Gjennom slektshistorie og tempelarbeid kompletterer vi familieorganisasjonen fra generasjon til generasjon.

Læren om frelse for de døde og tempelarbeid gir oss strålende utsikter til videreføring av familieforholdet. Gjennom den lærer vi at familiebåndene ikke skal brytes, at ektemenn og hustruer for evig vil ha krav på hverandre og på sine barn til den siste generasjon. Men for å motta disse privilegiene, må beseglingsordinansene i Guds tempel mottas. Alle kontrakter, forpliktelser og avtaler som er gjort av mennesker, vil ta slutt, men de forpliktelser og avtaler som er inngått i Herrens hus, hvis de trofast overholdes, vil vare evig [se L&p 132:7]. Denne læren gir oss et klarere begrep om Herrens hensikter for sine barn. Den viser hans rike og ubegrensede nåde og kjærlighet til alle dem som adlyder ham, selv de opprørske, for i sin godhet vil han gi store velsignelser også til dem.²²

Vi lærer i Jesu Kristi evangelium at familieorganisasjonen skal være, når det gjelder celestial opphøyelse, en som er komplett, en organisasjon som er forbundet fra far og mor og barn av én generasjon til far og mor og barn i neste generasjon, for slik å vokse og spre seg gjennom alle tider.²³

Det må være en sammenføyning av generasjonene fra Adam og til enden. Familier vil bli føyet sammen, foreldre til barn, barn til foreldre, ett slektsledd til et annet, inntil vi skal være sammenføyet til én stor og storslått familie med vår far Adam i spissen, hvor Herren satte ham. Vi kan altså ikke bli frelst og opphøyet i Guds rike, med mindre vi har et ønske om å gjøre dette arbeidet og utføre det så langt som det står i vår makt, på vegne av våre døde. Dette er en strålende lære, et av de store sannhetsprinsipper som ble åpenbart gjennom profeten Joseph Smith. Vi bør benytte oss av våre muligheter og vise oss verdige og akseptable i Herrens øyne, slik at vi kan motta denne opphøyelse, og der glede oss i Guds rike sammen med våre slektninger og venner i denne storslåtte gjenforening og samling av de hellige i Den førstefødtes kirke, som har holdt seg fri for og ubesmittet av verdens synder.

Herren velsigne oss og gi at vi må ha et ønske i vårt hjerte om å foredle vårt kall og tjene ham i trofasthet i alle disse ting. Det er min bønn.²⁴

Når vi vender vårt hjerte til forfedre som er døde, kan vi også vende vårt hjerte til levende familiemedlemmer.

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Les president Smiths råd i “Fra Joseph Fielding Smiths liv” om “hva vi egentlig gjør” under en tempelinnvielse. Hva kan vi gjøre for å følge dette rådet?
- Hvordan angår læresetningene i del 1 vår innsats for å hjelpe våre forfedre som er døde? Hvordan kan disse læresetningene anvendes på våre forhold til levende familiemedlemmer?
- Mens du leser del 2, kan du se etter president Smiths forklaring på hvorfor beseglingsmyndigheten “redder jorden fra å bli lagt fullstendig øde ved Jesu Kristi komme”. Hva lærer dette oss om familiers plass i frelsesplanen?

- På hvilke måter er tempelarbeid “sammenvevd med frelsesplanen”? (Se del 3.) Hvordan kan dette prinsippet påvirke våre følelser med hensyn til tempelarbeid?
- President Smith sa at når vi gjør tempelarbeid for de døde, skulle vi tenke på disse menneskene som levende (se del 4). Hva betyr dette for deg? Hvordan kan denne forståelsen påvirke din tjeneste i templet?
- Når du gjennomgår del 5, kan du se etter velsignelser som president Smith sa ville komme til dem som gjør slektshistorie. Hvordan har du opplevd at dette stemmer?
- Studer del 6, og forestill deg opplevelsen av å glede deg sammen med dine forfedre i en “storslått gjenforening”. Tenk på hva du kan gjøre for å forberede deg og din familie for dette privilegiet.

Aktuelle skriftsteder

1 Korinterbrev 15:29; L&p 95:8; 97:15-16; 128:16-19

Hjelp til undervisningen

“Når én stiller et spørsmål, kan du vurdere å innby andre til å svare istedenfor å svare på det selv. Du kan for eksempel si: ‘Det er et interessant spørsmål. Hva mener dere andre?’ eller ‘Kan noen hjelpe meg med det spørsmålet?’” (*Undervisning, intet større kall* [1999], 64).

Noter

1. I Conference Report, april 1948, 134.
2. “Salvation for the Dead,” *Improvement Era*, feb. 1917, 361; se også *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 2:126.
3. “Ogden Temple Dedicatory Prayer,” *Ensign*, mars 1972, 6.
4. “The Coming of Elijah,” *Ensign*, jan. 1972, 2, 5.
5. “The Keys of the Priesthood Restored,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, juli 1936, 100.
6. “A Peculiar People: The Authority Elijah Restored,” *Deseret News*, jan. 16, 1932, Church section, 8; se også *Frelsende læresetninger*, 2:103.
7. “Salvation for the Living and the Dead,” *Relief Society Magazine*, des. 1918, 677-78; se også *Frelsende læresetninger*, 2:106.
8. *Frelsende læresetninger*, 2:107.
9. “The Coming of Elijah,” 5.
10. I “Relief Society Conference Minutes,” *Relief Society Magazine*, aug. 1919, 466; se også *Frelsende læresetninger*, 2:42.
11. “One Hundred Years of Progress,” *Liahona: The Elders’ Journal*, 15. april 1930, 520.
12. “The Duties of the Priesthood in Temple Work,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, jan. 1939, 4.
13. “Elijah the Prophet and His Mission – IV,” *Instructor*, mars 1952, 67.
14. “Salvation for the Dead,” *Millennial Star*, 8. des. 1927, 775; se også *Frelsende læresetninger*, 2:110.
15. “The Keys of the Priesthood Restored,” 101.

16. *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (12. jan. 1971), 2-3; kursiv fjernet.
17. *The Restoration of All Things* (1945), 174-75.
18. "The Keys of the Priesthood Restored," 100-101.
19. *Sealing Power and Salvation*, 3.
20. "A Greeting," *Utah Genealogical and Historical Magazine*, jan. 1935, 5; se også *Frelsende læresetninger*, 2:151.
21. "Salvation for the Dead," *Improvement Era*, feb. 1917, 362; se også *Frelsende læresetninger*, 2:124.
22. "Salvation for the Dead," *Improvement Era*, feb. 1917, 362-63; se også *Frelsende læresetninger*, 2:145.
23. I Conference Report, 1942, 26; se også *Frelsende læresetninger*, 2:147.
24. I Conference Report, okt. 1911, 122.

“Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud” (Johannes 14:15).

Lev ved hvert ord som utgår fra Guds munn

“Den høyeste form for tilbedelse er å holde budene, å følge i fotsporene til Guds Sønn, for alltid å gjøre det som er til behag for ham.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

“Jeg søker min frelse,” erklærte president Joseph Fielding Smith, “og jeg vet at jeg bare kan finne den ved lydighet til Herrens lover, ved å holde budene, ved å gjøre gode gjerninger og følge i fotsporene til vår fremste leder, Jesus, alles forbilde og overhode”.¹

I tillegg til å søke sin egen frelse, arbeidet president Smith flittig for å hjelpe andre å gjøre det samme. Eldste Francis M. Gibbons, som var sekretær for Det første presidentskap, sa at president Smith “så det som sin plikt å heve en advarselsrøst når folket begynte å drive bort fra veien som er staket ut av Skriftene. Han hadde ikke til hensikt å frasi seg denne plikten, uansett hva noen måtte si. At hans uttalelser i den retning gjorde ham upopulær i enkelte kretser, syntes ikke å ha hatt noen avskrekkende virkning på ham. Hans hensikt var ikke å bli populær eller berømt i folkets øyne. I stedet så han sin rolle som en vaktmann i tårnet hvis plikt det var å advare dem som befant seg nedenfor, som ikke kunne se faren som nærmet seg.”²

President Smith fortalte en gang om en opplevelse som illustrerte den forandring i hjertet som kan komme til en person som gir akt på denne advarselen:

“Jeg deltok på en stavskonferanse for mange år siden og talte om Visdomsordet... Da jeg gikk bakerst i bygningen [da konferansen var slutt], hadde nesten alle gått, men en mann rakte frem hånden og sa:

“Bror Smith, det er den første talen om Visdomsordet som jeg noensinne har likt.’

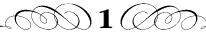
Jeg sa: ‘Har du ikke hørt en annen tale om Visdomsordet?’

Han sa: ‘Jo, men dette er den første jeg noensinne har likt.’

Jeg sa: ‘Hvordan kan det ha seg?’

Han sa: ‘Vel, du skjønner, jeg holder Visdomsordet nå.’”³

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Gud styrer universet ved lov, og vi er underlagt denne loven.

Enhver skulle være klar over at siden Den allmektige styrer hele universet ved uforanderlig lov, må mennesket, som er det største av alle hans skaperverk, selv være underlagt en slik lov. Herren har uttalt denne sannheten fyndig og overbevisende i en åpenbaring til Kirken:

“Alle riker er gitt en lov,

og det er mange riker, for det finnes ikke rom hvor det ikke er noe rike, og det finnes ikke noe rike hvor det ikke er noe rom, enten et større eller et mindre rike.

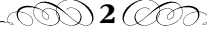
Og hvert rike er gitt en lov, og til enhver lov er det også satt bestemte grenser og betingelser.

Alle skapninger som ikke retter seg etter disse betingelser, blir ikke rettferdiggjort.” (L&p 88:36-39.)

Denne sannheten er selvinnlysende. Dermed er det bare rimelig å forvente at Guds rike skal styres ved lov, og at alle som ønsker å komme inn dit, er underlagt loven. “Se, mitt hus er et ordens hus, sier Gud Herren, og ikke et forvirringens hus.” (L&p 132:8.)

Herren har gitt menneskene et knippe lover som vi kaller Jesu Kristi evangelium. På grunn av mangel på inspirasjon og åndelig veiledning, kan menneskene ha forskjellig syn på disse lovene og deres anvendelse, men det kan neppe være noen strid om det faktum at slike lover finnes og at alle som ønsker å komme inn i det riket, er underlagt dem.⁴

Vi har enhver sannhet, enhver læresetning, enhver lov og ethvert krav, enhver handling og ordinans som trengs for å frelse og opphøye oss i den høyeste himmel i den celestiale verden.⁵

Å holde budene er et uttrykk for vår kjærlighet til Herren.

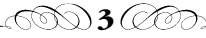
Vårt ansvar i Kirken er å tilbe Herren i ånd og sannhet, og dette søker vi å gjøre av hele vårt hjerte og av hele vår sjel og av all vår forstand. Jesus sa: “Herren, din Gud skal du tilbe, og ham alene skal du tjene.” (Matteus 4:10.)

Vi tror at tilbedelse er langt mer enn bønn og forkynnelse og evangeliets handlinger. Den høyeste form for tilbedelse er å holde budene, å følge i fotsporene til Guds Sønn, for alltid å gjøre det som er til behag for ham. Det er én ting å late som om man er opptatt av Herren, men noe helt annet å respektere og hedre hans vilje ved å følge det eksempel han har satt for oss... Jeg fryder meg over privilegiet det er å følge i hans fotspor. Jeg er takknemlig for det evige livs ord som jeg har mottatt i denne verden, noe jeg er veldig glad for å kunne si, og for håpet om evig liv som er mitt i den kommende verden hvis jeg er trofast og sannferdig til enden.⁶

Dette er loven for Kirkens medlemmer, med Frelserens ord: “Den som har mine bud og holder dem, han er den som elsker meg...” (Johannes 14:21.) Igjen sa Frelseren: “Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud.” (Johannes 14:15)...

Frelseren begikk aldri noen synd og hadde aldri dårlig samvittighet. Han behøvde ikke å omvende seg slik dere og jeg gjør, men på en måte som jeg ikke kan forstå, bar han byrden av mine og deres overtredelser... Han kom og ga seg selv som et offer for å betale gjelden for hver enkelt av oss som er villig til å omvende seg fra sine synder og vende tilbake til ham og holde hans bud. Tenk på det, om dere kan. Frelseren bar denne byrden på en eller annen måte som er utenfor vår fatteevne. Jeg vet det fordi jeg godtar hans ord. Han forteller oss om den pine han gjennomgikk, en pine som var så stor at han tryglet sin Far om at hvis det var mulig, måtte han slippe å drikke den bitre kalk og vike tilbake: “Men la ikke min vilje skje, bare din.” (Lukas 22:42.) Svaret han fikk fra sin Far var: “Du må drikke den.”

Kan jeg annet enn å elske ham? Jeg kan ikke. Elsker dere ham? Så hold hans bud.⁷

Hvis vi vender oss bort fra Herrens bud, kan vi ikke forvente å motta hans velsignelser.

Når vi vender oss bort fra budene som Herren har gitt oss til vår veiledning, da har vi ikke krav på hans velsignelser.⁸

Hva hjelper det oss å be til Herren hvis vi ikke har til hensikt å holde hans bud? Slike bønner er meningsløs etterligning og en fornærmelse mot nådens trone. Hvordan våger vi å forvente et positivt svar hvis det er tilfellet? “Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær! Den ugudelige må forlate sin vei og den urettferdige sine tanker og omvende seg til Herren, så skal han forbarme seg over ham, og til vår Gud, for han vil gjerne forlate alt.” Dette sa Jesaja (Jesaja 55:6-7). Men er ikke Herren alltid nær når vi ber til ham? Så avgjort ikke! Han har sagt: “De var sene til å lytte til Herren sin Guds røst, derfor er Herren deres Gud sen til å lytte til deres bønner og til å svare dem på den dag de er i vanskeligheter. På den dag da alt var vel, aktet de mitt råd for intet, men når de kommer i vanskeligheter, søker de nødvendigvis meg” [L&p 101:7-8]. Hvis vi holder oss nær ham, vil han holde seg nær oss, og vi vil ikke bli forlatt, men hvis vi ikke kommer til ham, har vi intet løfte om at han vil svare oss i vårt opprør.⁹

Vi kan ikke be til Herren og si: “Lytt til vår sak, gi oss seier, gjør det vi vil at du skal gjøre, men ikke be oss om å gjøre det du vil at vi skal gjøre.”¹⁰

Det er nødvendig for oss å vandre i sannhetens fulle lys, ikke bare i en del av sannheten. Jeg har ikke anledning til å forkaste noen av evangeliets prinsipper og tro på andre, og så føle at jeg er berettiget til frelsens fulle velsignelser og opphøyelse i Guds rike. Hvis vi ønsker opphøyelse, hvis vi ønsker det sted som Herren har beredt for dem som er rettferdige og sanne, da må vi være villige til å vandre i Jesu Kristi evangeliums fulle lys og holde alle budene. Vi kan ikke si at noen av dem er små og ubetydelige, og derfor vil ikke Herren bry seg om vi bryter dem. Vi er befalt å leve ved hvert ord som går ut av Guds munn [se 5 Mosebok 8:3; L&p 98:11]. “Hvorfor

Foreldre kan hjelpe sine barn å “vandre i sannhetens fulle lys”.

kaller dere meg Herre, Herre,” sier han, “og gjør ikke det jeg sier?” [Se Lukas 6:46.]¹¹

4

Når vi holder Herrens bud, er vi på veien til fullkommenhet.

Herren forventer at vi skal tro på ham, akseptere hans evige evangelium og leve i samsvar med hans betingelser. Det er ikke opp til oss å velge og adlyde de prinsipper i evangeliet som appellerer til oss, og glemme resten. Det er ikke vårt privilegium å bestemme at noen prinsipper ikke lenger gjelder våre sosiale og kulturelle forhold.

Herrens lover er evige, og vi har fyllden av hans evige evangelium og er forpliktet til å tro alle hans lover og sannheter og vandre i overensstemmelse med dem. Det er ingenting som er viktigere for noen enn å holde Herrens bud. Han forventer at vi skal holde fast

ved ethvert sant prinsipp, å sette først i vårt liv det som hører hans rike til, å streve fremover med standhaftighet i Kristus og tjene ham av all vår makt, sinn og styrke. La oss høre hva Skriftene selv sier om denne saken: “Frykt Gud og hold hans bud! Dette er noe som gjelder alle mennesker.” (Forkynneren 12:13.)¹²

Jeg tenker ofte, og det antar jeg at dere også gjør, på den store og praktfulle prekenen – den største som noen gang holdt, så vidt vi vet – som vi kaller Bergprekenen... Hvis vi bare vil lytte til disse læresetningene, kan vi komme tilbake i Gud Faderens og hans Sønn Jesu Kristi nærhet.

Jeg tenker ofte på det som egentlig er en oppsummering:

“Vær da fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen.”
[Matteus 5:48.]

..Jeg tror Herren mente nøyaktig det han sa, at vi skulle være fullkomne, likesom vår himmelske Fader er fullkommen. Dette vil ikke skje plutselig, men linje på linje, bud på bud og eksempel på eksempel; og selv da vil det ikke skje så lenge vi lever i dette dødelige liv, for vi vil måtte gå over på den andre siden av graven før vi når frem til denne fullkommenhet og blir Gud lik.

Men det er her vi legger grunnvollen. Det er her i denne prøvestand vi blir undervist i de enkle sannheter i Jesu Kristi evangelium så vi kan forberede oss til denne fullkommenhet. Det er min plikt å være bedre i dag enn jeg var i går, og deres plikt å være bedre i dag enn dere var i går, og bedre i morgen enn dere var i dag. Hvorfor? Fordi vi er på den veien, hvis vi holder Herrens bud, er vi på veien til fullkommenhet, og det kan bare komme gjennom lydighet og et ønske i vårt hjerte om å overvinne verden...

...Hvis vi har en brist, hvis vi har en svakhet, er det denne vi skulle konsentrere oss om, med et ønske om å overvinne den, inntil vi mestrer og legger den under oss. Hvis en mann føler at det er vanskelig for ham å betale sin tiende, da er det dette han skulle gjøre, inntil han lærer å betale sin tiende. Hvis det er Visdomsordet, er det dette han skulle gjøre, inntil han lærer å elske dette budet.¹³

 5

**Når vi holder budene, trøster og velsigner
og styrker Herren oss så vi kan bli menn og
kvinner som er verdig opphøyelse.**

For å behage [Herren], må vi ikke bare tilbe ham med takk og pris, men vise villig lydighet mot hans bud. Ved å gjøre det, er han bundet til å skjenke sine velsignelser, for det er dette prinsipp (lovlydighet) alle ting er betinget av [se L&p 130:20-21].¹⁴

Gud har gitt oss [bud] så vi kan komme nærmere ham, bygge opp vår tro og bli styrket. Han har aldri gitt oss noe bud som ikke var til velsignelse for oss. De er ikke gitt bare for å behage Herren, men for å gjøre oss til bedre menn og kvinner, verdige til frelse og opphøyelse i hans rike.¹⁵

Når vi går inn i templet, løfter vi hånden og inngår pakt om at vi vil tjene Herren og holde hans bud og holde oss selv ubesmittet av verden. Hvis vi forstår hva vi gjør, vil begavelsen være en beskyttelse for oss hele livet – en beskyttelse som en som ikke går i templet, ikke har.

Jeg har hørt min far si at i prøvelsens stund, i fristelsens stund, tenkte han på løftene, paktene som han inngikk i Herrens hus, og de ble en beskyttelse for ham... Disse seremoniene er delvis til for denne beskyttelsen. De frelser oss nå, og de opphøyer oss heretter, hvis vi vil overholde dem. Jeg vet at denne beskyttelsen er gitt, for jeg har også opplevd den, i likhet med tusenvis av andre som har husket sine forpliktelser.¹⁶

Herren vil gi oss gaver. Han vil stimulere vårt sinn. Han vil gi oss kunnskap som vil oppklare alle vanskeligheter og sette oss i harmoni med de bud han har gitt oss. Han vil gi oss en kunnskap som vil være så dypt forankret i vår sjel at den aldri kan bli revet ut, hvis vi bare vil søke etter lyset og sannheten og forståelsen som er lovet oss, og som vi kan motta om vi bare vil være sanne og trofaste mot enhver pakt og forpliktelse som henhører til Jesu Kristi evangelium.¹⁷

Det store løftet som er gitt til medlemmer av denne kirken som er villige til å innrette seg etter loven og holde budene fra Herren,

I templet inngår vi pakt om å “tjene Herren og holde hans bud og holde oss ubesmittet av verden”.

er at de ikke bare skal motta en plass i Guds rike, men at de også skal være i Faderens og Sønnens nærhet, og det er ikke alt, for Herren har lovet at alt det han har, skal bli gitt dem [se L&p 84:33-39].¹⁸

Ved lydighet mot disse budene som fremsettes i Jesu Kristi evangelium, og ved å fortsette med det, skal vi motta udødelighet, herlighet og evig liv og bo i Gud Faderens og hans Sønn Jesu Kristi nærhet, hvor vi virkelig skal kjenne dem.¹⁹

Hvis vi vil vandre på dydens og hellighetens veier, vil Herren utøse sine velsignelser over oss i en grad vi aldri har trodd var mulig. Vi skal i sannhet være, som Peter sa det, “en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom.” (1 Peter 2:9.) Og vi vil være et folk til eiendom fordi vi ikke vil være som andre folk som ikke lever opp til disse normene...

Som Herrens tjenere, er vår hensikt å gå på den veien han har kartlagt for oss. Vi ikke bare ønsker å gjøre og si det som behager ham, men vi prøver å leve slik at vårt liv blir som hans.

Han satte selv det fullkomne eksempel for oss i alle ting og sa til oss: “Følg du meg.” Han spurte sine nephittiske disipler: “Hva slags menn burde dere være?” og deretter svarte han: “Sannelig sier jeg dere, likesom jeg er.” (3 Ne 27:27.)

Vi er engasjert i det største arbeid i verden. Dette prestedømme som vi har, er kraft og myndighet fra Herren selv, og han har lovet oss at hvis vi foredler våre kall og vandrer i lyset, likesom han er i lyset, skal vi ha heder og ære med ham for evig i hans Faders rike.

Med et slikt strålende håp foran oss, kan vi gjøre mindre enn å gi slipp på verdens ugudelige levemåte? Skal vi ikke sette først i vårt liv det som hører Guds rike til? Skal vi ikke forsøke å leve ved hvert ord som går ut av hans munn?²⁰

Jeg vitner om at Herren har talt i vår tid, at hans budskap gir håp og glede og frelse, og jeg lover dere at hvis dere vil vandre i lyset fra himmelen, være tro mot deres tillit og holde budene, vil dere ha fred og glede i dette liv og evig liv i den kommende verden.²¹

Hold alle budene. Vandre i lyset. Hold ut til enden. Vær tro mot enhver pakt og forpliktelse, og Herren vil velsigne dere utover deres vildeste drømmer.²²

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Gjennomgå beretningen på slutten av “Fra Joseph Fielding Smiths liv”. Hvorfor forandrer våre følelser med hensyn til evangeliet seg når vi gjør vårt beste for å holde budene?
- Hva lærer du av skriftstedene som er sitert i del 1?
- Hvordan er vår lydighet mot budene et uttrykk for kjærlighet til Jesus Kristus? Hvordan er det et uttrykk for takknemlighet for hans sonoffer? Hvordan er det et uttrykk for tilbedelse? (Se del 2.)
- Overvei læresetningene i del 3. Hvorfor er det galt å forvente at Herren skal velsigne oss hvis vi ikke prøver å være lydige?
- Hvordan er det nyttig for deg å vite at du ikke skulle forvente å bli fullkommen på en gang og ikke engang i dette liv? (Se del 4.) Tenk på hva du kan gjøre hver dag, med Herrens hjelp, for å holde deg “på den vei som fører til fullkommenhet”.

- I del 5 nevner president Smith minst 10 måter Herren vil velsigne oss på hvis vi holder budene. Hvilke erfaringer kan du fortelle om hvor du har fått noen av disse velsignelsene?

Aktuelle skriftsteder

Matteus 4:4; 2 Nephi 31:19-20; Omni 1:26; L&p 11:20; 82:8-10; 93:1; 130:20-21; 138:1-4

Hjelp til undervisningen

“Be deltagerne fortelle hva de har lært under sitt personlige studium av kapitlet. Det kan være lurt å kontakte noen få deltagere i løpet av uken og be dem forberede seg på å fortelle hva de har lært” (fra side vii i denne boken).

Noter

1. I Conference Report, okt. 1969, 110.
2. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 313.
3. I Conference Report, okt. 1935, 12.
4. “Justice for the Dead,” *Ensign*, mars 1972, 2.
5. I “President Smith’s Last Two Addresses,” *Ensign*, aug. 1972, 46.
6. “I Know That My Redeemer Liveth,” *Ensign*, des. 1971, 27.
7. I Conference Report, april 1967, 121-22.
8. I Conference Report, okt. 1935, 15.
9. I Conference Report, april 1943, 14.
10. I Conference Report, okt. 1944, 144-45.
11. I Conference Report, april 1927, 111-12.
12. “President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme,” *New Era*, sep. 1971, 40.
13. I Conference Report, okt. 1941, 95.
14. “The Virtue of Obedience,” *Relief Society Magazine*, jan. 1968, 5.
15. I Conference Report, april 1911, 86.
16. “The Pearl of Great Price,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, juli 1930, 103.
17. “Seek Ye Earnestly the Best Gifts,” *Ensign*, juni 1972, 3.
18. “Keep the Commandments,” *Improvement Era*, aug. 1970, 3.
19. I Conference Report, okt. 1925, 116.
20. “Our Responsibilities as Priesthood Holders,” *Ensign*, juni 1971, 50.
21. I Conference Report, britisk områdekonferanse 1971, 7.
22. “Counsel to the Saints and to the World,” *Ensign*, juli 1972, 27.

I verden, men ikke av verden

“Skjønt vi er i verden, er vi ikke av verden. Vi forventes å overvinne verden og leve slik det sømmer seg hellige.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Den 29. desember 1944 døde president Joseph Fielding Smiths sønn Lewis da han tjenestegjorde i den amerikanske Hæren. Til tross for sorgen president Smith opplevde, ble han trøstet av minnet om Lewis’ gode liv. “Hvis Lewis noensinne gjorde eller sa noe uvennlig, har jeg aldri hørt om det,” skrev president Smith i dagboken sin. “Hans tanker var like rene som hans handlinger... Selv om dette følte som et kraftig slag, føler vi freden og gleden over å vite at han var ren og fri for de laster som er så utbredt i verden og finnes i Hæren. Han var tro mot sin pakt og er verdig en strålende oppstandelse, og da skal vi gjenforenes.”¹

Ca 11 år senere så president Joseph Fielding Smith og hans hustru Jessie lignende egenskaper i andre militære mannskaper. De var på rundreise gjennom Kirkens misjoner i Øst-Asia og besøkte også siste-dagers-hellige fra USA som tjenestegjorde i det militære. President og søster Smith ble imponert over disse unge mennene, som til tross for verdens fristelser, levde et godt og rent liv. På generalkonferansen i oktober 1955, sa president Smith:

“Dere fedre og mødre som har sønner som tjenestegjør i Forsvaret, skulle være stolte av dem. De er flotte unge menn. Noen av våre tjenestemenn er konvertitter som har blitt bragt inn i Kirken ved undervisning, ved forskrift og ved eksempel – hovedsakelig ved eksempler fra medlemmer av Kirken som tjenestegjør sammen med dem.

Selv i krigstid kan vi leve i verden, uten å være av verden.

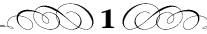
“Jeg møtte en rekke unge menn som sa: ‘Vi kom inn i Kirken på grunn av disse unge mennenes liv og fordi de lærte oss evangeliets prinsipper.’

De utretter et godt arbeid. Det kan finnes en og annen som er skjodesløs, men de unge mennene som jeg fikk anledning til å møte og snakke med, bar sitt vitnesbyrd om sannheten og vandret i ydmykhet.

“Og da jeg møtte offiserer og prester... sa de alle som en: ‘Vi liker deres unge menn. De er rene. De er pålitelige.’”²

President Smith formante Kirkens medlemmer til å være som disse unge soldatene – “forskjellige fra resten av verden”.³ I slike taler snakket han ofte om å holde sabbaten hellig, adlyde Visdomsordet, respektere vår himmelske Faders og Jesu Kristi navn, kle seg sømmelig og holde kyskhetsloven. Han forsikret de siste-dagers-hellige om at velsignelsene de ville motta hvis de ville forsake verdens onder og holde budene, ville “overgå alt vi nå kan forstå”.⁴

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Herren forventer at vi forsaker det onde i verden og lever som det sømmer seg de hellige.

Vi lever i en ond og ugudelig verden. Skjønt vi er i verden, er vi ikke av verden. Vi forventes å overvinne verden og leve slik det sømmer seg de hellige... Vi har større lys enn verden har, og Herren forventer mer av oss enn han gjør av dem.⁵

I det syttende kapittel i Johannes – jeg kan knapt lese dette kapitlet uten å få tårer i øynene – ...hvor vår Herre ba til sin Fader av hele sitt hjerte fordi han visste at timen var kommet da han skulle gi seg selv som et offer, da ba han for sine disipler. I denne bønnen sa han:

“Jeg ber ikke om at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde.

De er ikke av verden, likesom jeg ikke er av verden.

Hellige dem i sannheten! Ditt ord er sannhet.” (Johannes 17:15-17.)

Hvis vi etterlever religionen som Herren har åpenbart og som vi har fått, tilhører vi ikke verden. Vi skulle ikke ha noen del i all dens dårskap. Vi skulle ikke ta del i dens synder og dens villfarelser – villfarelser i filosofi og villfarelser i lære, villfarelser med hensyn til styresett eller hva disse villfarelsene enn måtte være – vi har ingen del i det.

Det eneste vi har del i, er å holde Guds bud. Det er alt, å være tro mot enhver pakt og enhver forpliktelse vi har inngått og påtatt oss.⁶

La ikke det jeg har sagt, gi dere inntrykk av at jeg mener at vi skulle holde avstand til alle utenfor Kirken og ikke omgås med dem. Det har jeg ikke sagt, men jeg ønsker at vi skal være gjennomførte siste-dagers-hellige, og hvis verdens mennesker vandrer i mørke og synd og i strid med Herrens vilje, må vi sette en grense.⁷

Når vi slutter oss til Kirken... forventes det at vi forsaker mange av verdens levemåter og lever slik det sømmer seg de hellige. Vi skulle ikke lenger kle oss eller snakke eller handle eller tenke som andre altfor ofte gjør. Mange i verden bruker te, kaffe, tobakk og alkohol, og ofte også narkotika. Mange spotter og er vulgære og uanstendige, umoralske og urene, men alle disse tingene skulle være fremmede for oss. Vi er Den aller høyestes hellige...

Jeg oppfordrer Kirken og alle dens medlemmer til å forsake det onde i verden. Vi må sky ukyskhhet og enhver form for umoral som vi ville en pest...

Som Herrens tjenere, er vår hensikt å gå på den veien han har kartlagt for oss. Vi ikke bare ønsker å gjøre og si det som behager ham, men vi prøver å leve slik at vårt liv blir som hans.⁸

Hellighold sabbatsdagen

Jeg ønsker å si noen ord om overholdelse av sabbatsdagen og å holde den hellig. Dette budet ble gitt i begynnelsen, og Gud befalte de hellige og alle folkeslag på jorden at de skulle overholde sabbatsdagen og holde den hellig – én dag i uken. På den dagen skulle vi hvile fra vårt arbeid, og vi skulle gå til Herrens hus og ofre våre sakramenter på hans hellige dag. For dette er en dag som er gitt oss for å hvile fra vårt arbeid og vie våre andakt til Den aller høyeste. [Se L&p 59:9-10.] På denne dagen skulle vi gi ham vår

takk og lovprisning i bønn, i faste, i sang og ved å oppbygge og undervise hverandre.⁹

Sabbatsdagen har blitt en dag for fornøyelser, for festligheter, alt annet enn en dag for tilbedelse, ...og jeg beklager å si at altfor mange – én ville være for mange – medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige har sluttet seg til denne prosessen, og sabbaten blir sett på av noen medlemmer av Kirken som en dag for fest og fornøyelse, istedenfor en dag til å tjene Herren vår Gud av hele vårt hjerte, av hele vår sjel og av all vår forstand...

Dette er loven for Kirken i dag, akkurat som det var loven i oldtidens Israel, og noen av våre medlemmer blir ganske opprørte fordi de føler at overholdelse av sabbaten innskrenker deres aktiviteter.¹⁰

Vi har ingen rett til å bryte sabbaten... Jeg beklager på det sterkeste at selv i samfunn av siste-dagers-hellige er det noen som ikke anser denne læren slik de skulle, at vi har noen blant oss som synes å føle at det er helt riktig å følge verdens skikk og bruk i denne forbindelse. De følger verdens tanker og forestillinger i strid med Herrens bud. Men hvis vi gjør dette, vil Herren holde oss ansvarlige, og vi kan ikke bryte hans ord og motta de trofastes velsignelser.¹¹

Adlyd Visdomsordet

Visdomsordet er en grunnleggende lov. Det viser vei og gir oss rikelig undervisning med hensyn til både mat og drikke, det som er bra for kroppen, og også det som er skadelig. Hvis vi oppriktig følger det som er skrevet ved hjelp av Herrens ånd, trenger vi ingen flere råd. Disse fantastiske instruksjonene inneholder følgende løfte:

“Og alle hellige som husker å holde og etterleve det som her er sagt og vandrer i lydighet mot budene, skal få helse i sin navle og marg i sine ben,

og skal finne visdom og kunnskapens store skatter, til og med skjulte skatter,

og skal løpe og ikke bli trette, og skal gå og ikke bli matte.” [L&P 89:18-20.]¹²

Milliarder av dollar brukes årlig på berusende brennevin og tobakk. Drukkenskap og urenheter som disse ondene tilfører den

Herren åpenbarte Visdomsordet til profeten Joseph Smith for å hjelpe de hellige å få fysisk og åndelig styrke.

menneskelige familie, undergraver ikke bare helsen, men menneskehetens moralske og åndelige skanser.¹³

Familier blir revet i stykker av økende bruk av illegale rusmidler og misbruk av lovlige medikamenter.¹⁴

Vi må ikke lytte til de forlokkende og ugudelige reklamene for ting som er skadelig for kroppen og fordømmes av vår Fader i himmelen og hans Sønn Jesus Kristus, som er i strid med det evangelium de har gitt oss...

Kroppen vår må være ren. Våre tanker må være rene. Vi må ha et ønske i vårt hjerte om å tjene Herren og holde hans bud, huske våre bønner og i ydmykhet søke de råd som kommer gjennom Herrens ånds veiledning.¹⁵

Vi skulle respektere Guddommens navn

Vi skulle ha den største og mest høytidelige respekt for Guddommens navn. Ingenting er så sørgelig eller sjokkerende for et raffinert menneskes følelser som å høre en klossete, uvitende eller uren skapning slå om seg med Guddommens navn. Noen har blitt så respektløse at det synes nesten umulig for dem å uttale to eller tre setninger uten den vektlegging – slik de oppfatter det – som en vulgær eller blasfemisk ed gir. Det finnes også noen som synes å tro... at det er mandig og løfter dem over alminnelige mennesker hvis de kan bruke blasfemisk språk... Urenhet i enhver form er nedverdiggende og ødeleggende for sjelen, og skulle unngås av alle medlemmer av Kirken som en dødelig gift.

Gode historier har ofte blitt ødelagt fordi forfatterne ikke har forstått den riktige bruk av hellige navn. Når blasfemiske ytringer legges i munnen på ellers respektable karakterer, vil dette, istedenfor å styrke historien, overdøve dens verdi og interesse... Hvor merkelig er det ikke at noen mennesker, og gode mennesker også, tror at å bruke et eller annet uttrykk som involverer Herrens navn, gjør deres historier mer interessante, vittige eller effektive! ...

Mer enn noe annet folk på jorden, skulle de siste-dagers-hellige behandle alt som er hellig, med den største ærbødighet. Verdens mennesker har ikke blitt opplært som vi har i slike saker, til tross for at det er mange ærlige, hengivne og raffinerte mennesker i verden. Vi har imidlertid Den hellige ånds veiledning og åpenbaringer fra Herren, og han har høytidelig lært oss i vår egen tid vår plikt med hensyn til alle slike ting.¹⁶

Vi må kle oss sømmelig og holde kyskhetsloven

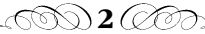
De siste-dagers-hellige skulle ikke følge verdens moter og usømmelighet. Vi er Herrens folk. Han forventer at vi skal leve rent og dydig, holde våre tanker rene og trofast overholde alle hans andre bud. Hvorfor skulle vi følge verden? Hvorfor kan vi ikke være sømmelige? Hvorfor kan ikke vi gjøre de tingene Herren ønsker at vi skal gjøre?¹⁷

Når jeg går langs gatene på vei til eller fra Kirkens kontorbygning, ser jeg både unge og eldre kvinner, mange av dem “Sions døtre”, som er usømmelig kledd [se Jesaja 3:16-24]. Jeg forstår at tidene og motene forandrer seg... [Men] prinsippet sømmelighet og anstendighet er fortsatt det samme... De normer som fremsettes av Kirkens generalautoriteter, er at både kvinner og menn skulle kle seg sømmelig. De lærer passende holdning og sømmelighet til enhver tid.

Det setter etter min mening “Sions døtre” i et sørgelig lys når de kler seg usømmelig. Men dette gjelder like mye for mennene som for kvinnene. Herren ga det gamle Israel bud om at både menn og kvinner skulle tildekke sin kropp og adlyde kyskhetsloven til enhver tid.

Jeg oppfordrer til anstendighet og kyskhets og at alle medlemmer av Kirken, både menn og kvinner, må være kyske og rene og lydige mot de pakter og bud Herren har gitt oss...

...Bruk av usømmelige klær, noe som kan virke som en liten sak, tar noe fra våre unge kvinner eller unge menn i Kirken. Det gjør det rett og slett vanskeligere å overholde de evige prinsipper som vi alle må etterleve dersom vi skal vende tilbake til vår Fader i himmelen.¹⁸

Velsignelsene som er lovet de trofaste, er langt større enn verdens midlertidige gleder.

[Et medlem av Kirken sa en gang at han] ikke helt kunne forstå når han betalte sin tiende og holdt Visdomsordet, ba ofte og prøvde å være lydig mot alle budene Herren hadde gitt ham, at han likevel måtte streve med å tjene til livets opphold, mens hans nabo brøt sabbaten, og jeg antar at han røykte og drakk, han koste på verdens måte og brydde seg ingenting om vår Herre og Frelser Jesu Kristi læresetninger, og likevel hadde han fremgang.

Vi har svært mange medlemmer av Kirken som grunner på dette om og om igjen og lurer på hvorfor. Denne mannen ser ut til å bli velsignet med alt det gode på jorden – forøvrig mange av de dårlige tingene som han mener er gode – og likevel er det så mange medlemmer av Kirken som sliter og arbeider hardt for å klare seg i livet.

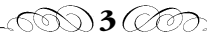
Svaret er ganske enkelt. Hvis jeg noen ganger går, og det hender at jeg gjør det, på en fotballkamp eller en baseballkamp eller et annet fornøyelsessted, kommer jeg alltid midt iblant menn og kvinner som røker sigaretter eller sigarer eller skitne piper. Det er veldig irriterende, og jeg blir ganske opprørt. Jeg kan snu meg til søster Smith og si noe til henne, og hun kan si: "Du vet hva du har lært meg. Du er i *deres* verden. Dette er deres verden." Og den slags får meg tilbake til sans og samling. Ja, vi er i deres verden, men vi behøver ikke å være det.

Så, ettersom dette er deres verden vi lever i, har de fremgang, men, mine gode brødre og søstre, deres verden nærmer seg slutten...

Dagen vil komme da vi ikke vil ha *denne* verden. Den vil bli forandret. Vi vil få en bedre verden. Vi vil få en hvor rettferdighet råder, for når Kristus kommer, vil han rense jorden.¹⁹

Hvis vi vil søke flittig, be alltid, være troende og vandre rettskaffent, har vi Herrens løfte om at alle ting skal tjene til vårt beste [se L&p 90:24]. Dette er ikke et løfte om at vi skal være fri for prøvelser og problemer i livet, for denne prøvetilstanden har til hensikt å gi oss erfaring og vanskelige og konfliktfylte situasjoner.

Livet var aldri ment å være lett, men Herren har lovet at han vil la alle prøvelser og vanskeligheter føre til noe godt for oss. Han vil gi oss styrke og evne til å overvinne verden og stå fast i troen til tross for all motstand. Det er et løfte om at vi skal ha fred i vårt hjerte til tross for verdens uroligheter og vanskeligheter. Og fremfor alt er det et løfte om at når dette livet er over, vil vi være kvalifisert til evig fred i hans nærhet hvis ansikt vi har søkt, hvis lover vi har holdt og som vi har valgt å tjene.²⁰

Når vi setter Guds rike først i vårt liv, er vi som lys for verden og setter et eksempel som andre kan følge.

De siste-dagers-hellige er som en by som ligger på en høyde som ikke kan skjules, og som stearinlyset som gir lys til alle som er i huset. Det er vår plikt å la vårt lys skinne som et eksempel på

rettferdighet, ikke bare for dem vi lever blant, men for alle mennesker på jorden. [Se Matteus 5:14-16.]²¹

Vi ønsker å se de hellige i hver nasjon motta evangeliets fulle velsignelser og stå som åndelige ledere i sine land.²²

Brødre og søstre, la oss holde Guds bud slik de har blitt åpenbart. La oss sette et eksempel for jordens innbyggere, så de, når de ser våre gode gjerninger, kan ønske å omvende seg og motta sannheten og godta frelsesplanen, så de kan motta frelse i det celestiale rike.²³

Jeg ber om at de hellige må stå urokkelig mot verdens press og fristelser, at de må sette først i livet det som hører Guds rike til, at de må være tro mot enhver tillit og holde enhver pakt.

Jeg ber for de unge og den oppvoksende generasjon, at de må holde sitt sinn rent og sin kropp ren – fri for umoral, for narkotikamisbruk og for den ånd av opprør og trass mot anstendighet som feier over landet.

Fader, utøs din Ånd over disse dine barn så de kan bli bevart fra verdens farer og holdt rene og ubesmittede, verdige kandidater til å vende tilbake til din nærhet og bo hos deg.

Og la din beskyttende omsorg være med alle dem som søker ditt åsyn og som vandrer med integritet for deg, så de kan være lys for verden, redskaper i dine hender til å tilveiebringe dine hensikter på jorden.²⁴

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Når du leser “Fra Joseph Fielding Smiths liv”, kan du tenke på utfordringer unge mennesker står overfor i dag når foreldre eller voksne ledere ikke er sammen med dem. Hva kan vi gjøre for å hjelpe ungdom å være trofaste i slike situasjoner?
- Hvilke velsignelser mottar vi når vi holder budene som er nevnt i del 1?
- Hvordan kan du bruke læresetningene i del 2 til å hjelpe noen som er distraherert av det som hører verden til? Hvordan kan

vi finne “fred i vårt hjerte til tross for verdens uroligheter og vanskeligheter”?

- Hvordan kan vårt eksempel hjelpe andre å gi slipp på verdens levemåte? (Se del 3.) Når har du sett kraften i et godt eksempel? Tenk på hva du kan gjøre for å være et godt eksempel for din familie og andre.

Aktuelle skriftsteder

Matteus 6:24; Markus 8:34-36; Johannes 14:27; Filipperne 2:14-15; Moroni 10:30, 32

Hjelp til undervisningen

“Du kan gi uttrykk for at du er glad i dem du underviser ved å lytte oppmerksomt til dem og være oppriktig interessert i deres liv. Kristus-lignende kjærlighet har kraft til å bløtgjøre hjerter og hjelpe folk til å bli mottakelige for Åndens hvisken” (*Undervisning, intet større kall* [1999], 46).

Noter

1. Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 287-88.
2. I Conference Report, okt. 1955, 43-44.
3. I Conference Report, april 1947, 60-61.
4. “Our Responsibilities as Priesthood Holders,” *Ensign*, juni 1971, 50.
5. “President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California,” *New Era*, juli 1971, 8.
6. I Conference Report, april 1952, 27-28.
7. “The Pearl of Great Price,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, juli 1930, 104.
8. “Our Responsibilities as Priesthood Holders,” 49-50.
9. I Conference Report, april 1911, 86.
10. I Conference Report, april 1957, 60-61.
11. I Conference Report, april 1927, 111.
12. *Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jr., 5 bind (1957-66), 1:199.
13. “Be Ye Clean!” *Church News*, okt. 2, 1943, 4; se også *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 3:221.
14. I “Message from the First Presidency,” *Ensign*, jan. 1971, 1.
15. I Conference Report, okt. 1960, 51.
16. “The Spirit of Reverence and Worship,” *Improvement Era*, sep. 1941, 525, 572; se også *Frelsende læresetninger*, 1:20-22.
17. “Teach Virtue and Modesty,” *Relief Society Magazine*, jan. 1963, 6.
18. “My Dear Young Fellow Workers,” *New Era*, jan. 1971, 5.
19. I Conference Report, april 1952, 28.
20. “President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme,” *New Era*, sep. 1971, 40.
21. I Conference Report, okt. 1930, 23.
22. I Conference Report, britisk område-konferanse 1971, 6.
23. I Conference Report, april 1954, 28.
24. “A Witness and a Blessing,” *Ensign*, juni 1971, 110.

*“Men Peter sa: Sølv og gull eier jeg ikke, men det jeg har, det gir jeg deg.
I Jesu Kristi, nasareerens navn – stå opp og gå” (Apostlenes gjerninger 3:6).*

Kjærlighet og omtanke for alle vår Faders barn

“Jeg tror at hvis alle mennesker visste og forsto hvem de er, og var klar over den guddommelige kilde de kommer fra... ville de føle en godhet overfor og et slektskap med hverandre som ville forandre hele deres måte å leve på og bringe fred på jorden.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart sa: “Det var i livets gjennomtenkte små ting at den virkelige Joseph Fielding Smith kunne sees klarest.” Så ga de tre eksempler på “gjenomtenkte små ting” han hadde gjort:

“En dag på en konferanse i Kirken i Tabernaklet på Temple Square, hadde en 12-år gammel gutt, som var glad for å være der for første gang, kommet tidlig for å være sikker på å få sitte så langt frem som mulig... Like før møtet begynte, og da alle setene var opptatt, ba en plassanviser gutten om å gi fra seg plassen sin slik at en senator som var sent ute, kunne få den. Ydmykt innrettet gutten seg, og sto i midtgangen, skuffet, forlegen og med tårer i øynene.” President Joseph Fielding Smith “la merke til unggutten og ga tegn til at han skulle komme opp [på forhøyningen]. Da gutten fortalte ham hva som hadde skjedd, sa han: ‘Den plassanviseren hadde ingen rett til å gjøre det mot deg. Men sitt sammen med meg, du,’ og delte sin plass med ham, midt blant Kirkens apostler.

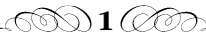
En dag da han intervjuet en gruppe unge menn som skulle dra på misjon for Kirken i to år, la [han] merke til en bondegutt som hadde blitt tildelt Øst-Canada. ‘Det er kaldt der oppe, gutten min. Har du en god og varm jakke?’ ‘Nei, sir, det har jeg ikke.’ Han tok

gutten med over gaten til [et] varehus og kjøpte ham den varmeste jakken de hadde.

Den dagen han ble oppholdt på konferansen som Kirkens president, trengte en liten jente seg frem gjennom folkemengden etter møtet og strakte seg etter hånden hans. Han ble så rørt over denne symbolske handlingen at han bøyde seg ned og tok barnet i armene sine. Han fikk vite at navnet hennes var Venus Hobbs... og snart fylte fire år. På bursdagen sin fikk Venus en overraskende telefon: Joseph Fielding Smith og hans hustru ringte for å synge bursdags-sangen for henne.”¹

Slike velgjerninger var ikke isolerte forekomster, men en del av et livslangt mønster. President Smith var “en mann med mye varme og medfølelse. Hans liv har bestått av det ene tilfellet etter det andre av å gi hjelp til de trengende, trøste de sørgende, gi råd til de forvirrede og å være et eksempel på den nestekjærlighet som er ‘Kristi rene kjærlighet’. [Moroni 7:47.]”²

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Med kunnskapen om at Gud er far til alle mennesker, ønsker vi å elske og velsigne andre.

Jeg tror at hvis alle mennesker visste og forsto hvem de er, og var klar over den guddommelige kilde de kommer fra, og de uendelige muligheter som er en del av deres arv, ville de føle en godhet overfor og et slektskap med hverandre som ville forandre hele deres måte å leve på og bringe fred på jorden.”

Vi tror på menneskets verdighet og guddommelige opprinnelse. Vår tro kommer av den kjensgjerning at Gud er vår Far, at vi er hans barn og at alle mennesker er brødre og søstre i den samme evige familie.

Som medlemmer av hans familie, bodde vi sammen med ham før jorden ble skapt, og han foreskrev og fastsatte frelsesplanen som ga oss anledning til å utvikle oss og gå fremover slik vi bestreber oss på å gjøre.

Den Gud vi tilber, er en herliggjort person som har all makt og fullkommenhet, og han har skapt mennesket i sitt bilde og etter sin egen lignelse, med de egenskaper og kjennetegn han selv er i besittelse av.

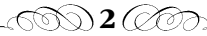
Derfor er vår tro på menneskets verdighet og bestemmelse en viktig del av både vår teologi og vår levemåte. Den er selve grunnlaget for vår Herres lære om at “det største og første bud” er: “Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.” Og det andre store budet er: “Du skal elske din neste som deg selv.” (Se Matteus 22:37-39.)

Ettersom Gud er vår Far, har vi et naturlig ønske om å elske og tjene ham og å være verdige medlemmer av hans familie. Vi føler oss forpliktet til å gjøre det han ønsker at vi skal gjøre, til å holde hans bud og leve i harmoni med normene i hans evangelium – som alle er viktige deler av den sanne religionsutøvelse.

Og ettersom alle mennesker er våre søsken, har vi et ønske om å elske og velsigne og være sammen med dem – og dette aksepterer vi også som en viktig del av sann religionsutøvelse.

Dermed dreier alt vi gjør i Kirken, seg om den guddommelige lov om at vi skal elske og tilbe Gud og tjene våre medmennesker.

Da er det ikke rart at vi som kirke og som folk har en dyp og varig omtanke for velferden til alle vår Faders barn. Vi søker deres timelige og åndelige velbefinnende sammen med vårt eget. Vi ber for dem slik vi gjør for oss selv, og vi prøver å leve slik at de, når de ser våre gode gjerninger, kan bli ledet til å prise vår Fader i himmelen. [Se Matteus 5:16.]³

Når vi elsker og støtter hverandre i Kirken, blir vi en innflytelse til det gode i verden.

“Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud.” [Johannes 14:15.]

Disse ordene ble uttalt av Mesteren til sine disipler bare noen timer før han døde, da han satt sammen med dem for å spise påskelammet og gi dem de siste instruksjoner før han skulle lide for

verdens synder. Ved samme anledning, og kort tid før disse uttalelsene, viste han til samme emne da han sa:

“Mine barn! Ennå en liten stund er jeg hos dere. Dere skal lete etter meg, og som jeg sa til jødene, sier jeg nå til dere: Dit jeg går, kan dere ikke komme. Et nytt bud gir jeg dere. Dere skal elske hverandre! Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre.” [Johannes 13:33-34]...

...Vi er ikke bare venner, vi er brødre og søstre, Guds barn, som har kommet ut, som jeg har sagt, fra verden for å inngå pakter, for å overholde hans lover og å etterleve alle ting som er gitt oss ved inspirasjon. Vi er befalt å elske hverandre. “Et nytt bud,” har Herren sagt, og likevel er det, i likhet med mange andre bud, like gammelt som evigheten. Det har aldri vært en tid da dette budet ikke eksisterte og ikke var avgjørende for frelse, og likevel er det alltid nytt. Det blir aldri gammelt, fordi det er sant.⁴

Jeg tror det er vår høytidelige plikt å elske hverandre, å tro på hverandre, å ha tillit til hverandre, at det er vår plikt å overse feil og svakheter i hverandre og ikke forstørre dem i våre egne øyne eller for resten av verden. Det skulle ikke finnes dømmesyke, ingen baktaelse, ingen spott mot hverandre i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Vi skulle være tro mot hverandre og ethvert prinsipp i vår religion og ikke være misunnelige på hverandre. Vi skulle ikke være sjalu på hverandre, ei heller sinte på hverandre, og det skulle ikke forekomme i vårt hjerte en følelse av at vi ikke vil tilgi hverandre våre overtredelser. Det skulle ikke være noen følelse i Guds barns hjerter av uforsonlighet mot noe menneske, uansett hvem det måtte være...

...Vi skulle ikke ha negative følelser for hverandre, men ha en følelse av tilgivelse og broderlig kjærlighet og søsterlig kjærlighet for hverandre. La hver og en av oss huske våre egne feil og svakheter og forsøke å korrigere dem. Vi har ikke nådd en tilstand av fullkommenhet ennå, og det er neppe å forvente at vi vil klare det i dette liv, og likevel, med Den hellige ånds hjelp, er det mulig for oss å stå sammen og være enige og overvinne vår synder og ufullkommenheter. Hvis vi vil gjøre dette og respektere alle budene fra Herren, vil vi være en innflytelse til det gode i verden, vi vil overvelde og overvinne alt ondt, all motstand mot sannheten, og tilveiebringe rettferdighet på jorden. For evangeliet vil bli spredt

Når vi rekker ut en hjelpende hånd til andre, viser vi vår kjærlighet til dem.

og verdens innbyggere vil føle den innflytelse som vil strømme fra Sions innbyggere, og de vil bli mer tilbøyelige til å omvende seg fra sine synder og motta sannheten.⁵

3

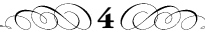
Vi uttrykker kjærlighet til våre medmennesker ved å tjene dem.

Vår Frelser kom til verden for å lære oss kjærlighet til hverandre, og slik denne store lærdom ble tilkjennegitt gjennom hans store lidelse og død så vi kunne leve, skulle vi ikke uttrykke vår kjærlighet til våre medmennesker ved å utføre tjeneste for dem? ...

Tjeneste må utføres på vegne av andre. Vi må rekke en hjelpende hånd til de uheldigstilte, til dem som ikke har hørt sannheten og er i åndelig mørke, til de trengende, de undertrykte. Mislykkes dere? La oss tenke på ordene til dikteren, Will L. Thompson... Diktet begynner slik:

“Har på jorden jeg gjort noe godt i dag?
 Har jeg hjulpet en sjel i nød?
 Har jeg gjort noen glad,
 slik som Herren meg ba?
 Om ei blir jeg selv i nød.” [Salmer, nr. 173.]⁶

Vår misjon er til hele verden – for fred, håp, lykke og timelig og evig frelse for alle vår Faders barn... Med alle mine overtalel-sesevner oppfordrer jeg dette folk til å fortsette å strekk seg ut og velsigne alle vår Faders barn overalt.⁷

Vi må verdsette og elske mennesker slik de er.

Da jeg var gutt, hadde vi en hest som vi kalte Junie. Hun var et av de mest intelligente dyr jeg noensinne har sett. Hun virket nesten menneskelig i sine egenskaper. Jeg kunne ikke holde henne innelåst i stallen, for hun fjernet stadig reimen fra døren. Jeg pleide å legge reimen som var festet til halvdøren til båsen, over stolpen, men hun løftet den ganske enkelt av med mulen og tennene. Så ruslet hun ut på gårdsplassen.

Det var en vannkran på gårdsplassen som ble brukt til å fylle vantrauet til dyrene. Junie skrudde opp denne med tennene og lot så vannet renne. Far var etter meg fordi jeg ikke klarte å holde hesten inne i stallen. Hun løp aldri bort. Hun skrudde bare på vannet og ruslet så rundt på gårdsplassen eller over plenen eller gjennom hagen. Midt på natten kunne jeg høre vannet renne. Så måtte jeg stå opp og skru igjen kranen og stenge Junie inne igjen.

Far antydet at hesten virket mer intelligent enn jeg var. En dag bestemte han seg for å låse henne inne slik at hun ikke kunne komme seg ut. Han tok reimen som vi vanligvis la over stolpen, og surret den rundt stolpen og under en tverrbjelke, og så sa han: "Unge dame, la oss nå se om du kommer deg ut!" Far og jeg gikk ut av stallen og gikk tilbake i retning av huset. Før vi nådde frem, var Junie ved siden av oss. Hun gikk så bort og slo på vannet igjen.

Jeg sa at hun kanskje var omtrent like smart som oss begge. Vi klarte bare ikke å hindre Junie i å komme ut av båsen sin. Men det betyr ikke at hun var slem, for det var hun ikke. Far ønsket ikke å selge eller bytte henne, for hun hadde så mange andre gode egenskaper som kompenserte for denne ene lille feilen.

Hesten var like pålitelig og sikker på å trekke vognen vår som hun var flink til å komme seg ut av båsen. Og dette var viktig, for mor var autorisert jordmor. Når hun ble tilkalt til en forløsning et

sted i dalen, vanligvis midt på natten, måtte jeg stå opp, ta en lykt med meg ut til låven og spenne Junie fast til vognen.

Jeg var bare ti eller elleve år gammel på den tiden, og den hesten måtte være forsiktig og likevel sterk nok til å bring meg og mor over hele dalen i all slags vær. En ting jeg aldri kunne forstå, var imidlertid at de fleste av barna måtte bli født på natten og veldig mange av dem om vinteren.

Jeg måtte ofte vente på mor i vognen, og da var det hyggelig å ha selskap av snille gamle Junie. Denne erfaringen med denne hesten var veldig bra for meg, fordi jeg tidlig i livet måtte lære å elske og verdsette henne slik som hun var. Hun var en flott hest med bare et par dårlige vaner. Folk er omtrent på samme måten. Ingen av oss er fullkomne, men hver av oss prøver å bli fullkomne, slik som vår Fader i himmelen er. Vi må verdsette og elske mennesker slik de er.

Kanskje dere trenger å huske dette når dere vurderer deres foreldre eller lærere eller ledere i menigheten og staven eller venner – eller brødre og søstre. Denne lærdommen er noe jeg aldri har glemt – å se det gode i mennesker, selv om vi prøver å hjelpe dem å overvinne en dårlig vane eller to...

Jeg lærte tidlig i livet å elske og ikke å dømme andre, idet jeg alltid prøvde å overvinne mine egne feil.⁸

Når vi elsker Herren av hele vårt hjerte og vår neste som oss selv, er vi i harmoni med alle hellige lover.

“Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.

Dette er det største og første bud.

Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv.

På disse to bud hviler hele loven og profetene.” (Matteus 23:37-40.)

Med andre ord, alt som har blitt åpenbart for å frelse mennesket fra begynnelsen til vår egen tid, er definert av, inkludert i og en del av disse to store lover. Hvis vi elsker Herren av hele hjertet, med hele sjelen og med hele sinnet, og vår neste som oss selv, er det

ingenting mer som gjenstår. Da vil vi være i harmoni med hele den hellige lov. Hvis vi var villige til å leve i harmoni med disse to store budene – og vi må til slutt gjøre det hvis vi er verdige til å leve i Guds nærhet – da ville ondskap, sjalusi, ærgjerrighet, grådighet, blodsutgytelse og all synd av ethvert slag være forvist fra jorden. Da ville vi få en tid med evig fred og lykke. For en strålende dag det ville være! Vi har blitt utstyrt med tilstrekkelig fornuft til å vite at en slik tilstand er høyst ettertraktelsesverdig og ville befeste blant menneskene Guds farskap og menneskenes fullkomne brorskap.

...Kan vi si at vi elsker Herren av hele vår sjel? Kan vi si at vi er like opptatt av vår nestes velferd som vi er av vår egen?⁹

La oss elske Herren, for dette er grunnlaget for alt annet. Det er det første bud, og det annet bud, å elske vår neste som oss selv, er like stort, og når vi har gjort det, har vi oppfylt loven, for det er ingenting som er ugjort.¹⁰

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Overvei de “gjennomtenkte små ting” president Joseph Fielding Smith gjorde for andre (se “Fra Joseph Fielding Smiths liv”). Hva kan vi gjøre for å etablere lignende mønstre av godhet i vårt liv?
- Hvordan kan læresetningene i del 1 hjelpe oss å være snille og kjærlige mot menneskene rundt oss?
- Hva gjør inntrykk på deg ved president Smiths råd i del 2? Hvorfor tror du vi vil være “en innflytelse til det gode i verden” hvis vi følger dette rådet?
- Hva har Jesus Kristus gjort for å “lære oss kjærlighet til hverandre”? (Se del 3.) På hvilke måter kan vi kan vi følge hans eksempel?
- Gjennomgå historien om hesten Junie (se del 4). Hvorfor tror du det er viktig å “verdsette og elske mennesker slik de er”? Hva kan vi gjøre for å se det gode i andre, selv om vi prøver å hjelpe dem å overvinne dårlige vaner?

- Hva betyr det for deg å holde budene i Matteus 22:37-40? (Du finner noen eksempler i kapittel 5.) Hvorfor er vi “i harmoni med hele den hellige lov” når vi holder disse budene?

Aktuelle skriftsteder

Apostlenes gjerninger 17:28-29; Romerne 8:16-17; 1 Johannes 4:18-21; Mosiah 2:17; 18:8-10; Moroni 7:45-48

Hjelp til undervisningen

Overvei å be deltagerne lese underoverskriftene i kapitlet og velge en del som er meningsfylt for dem selv eller deres familie. Oppfordre dem til å studere president Smiths læresetninger i denne delen, sammen med tilhørende spørsmål på slutten av kapitlet. Be så klassens medlemmer om å fortelle hva de har lært.

Noter

1. I Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 10-11.
2. S. Perry Lee, “Church Expresses Devotions to President Smith,” *Church News*, 14. juli 1956, 2.
3. I Conference Report, april 1970, 4-5.
4. I Conference Report, okt. 1920, 53-55.
5. I Conference Report, april 1915, 119-20.
6. I Conference Report, april 1968, 12.
7. I Conference Report, april 1970, 4.
8. “My Dear Young Fellow Workers,” *New Era*, jan. 1971, 4-5.
9. I Conference Report, april 1943, 12.
10. I Conference Report, okt. 1920, 59.

*Eldste Joseph Fielding Smith i 1910, kort tid
etter at han ble ordinert til apostel*

Forkynn evangeliet for verden

“Vi har smakt på evangeliets frukter og vet at de er gode, og vi ønsker at alle mennesker skal få de samme velsignelser og den samme ånd som har blitt så rikelig utøst over oss.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Joseph Fielding Smith og hans hustru Louie ble ikke overrasket da de fikk et brev, underskrevet av president Lorenzo Snow, hvor Joseph ble kalt til å reise på heltidsmisjon. I denne tidlige perioden etter at Kirken ble gjenopprettet, utførte ofte gifte menn tjeneste borte fra hjemmet. Så da dette brevet kom 17. mars 1899, omtrent en måned før deres første bryllupsdag, mottok Joseph og Louie muligheten med tro og mot, blandet med sorg ved tanken på å være adskilt i to år.

Eldste Smith tjenestegjorde i England, ca 7600 kilometer hjemmefra. Han og Louie sendte ofte brev til hverandre – brev fylt med uttrykk for kjærlighet og vitnesbyrd. I et av eldste Smiths første brev til Louie, skrev han: “Jeg vet at det arbeidet jeg har blitt kalt til, er Herrens verk, ellers ville jeg ikke blitt her ett minutt, nei, jeg ville ha reist hjem. Men jeg vet at vår lykke avhenger av at jeg er trofast mens jeg er her. Jeg skulle være villig til å gjøre så meget av kjærlighet til menneskeheten når vår Frelser kunne lide slik han gjorde for oss... Jeg er i vår himmelske Faders hender, og han vil våke over meg og beskytte meg såfremt jeg gjør hans vilje. Og han vil være med deg mens jeg er borte, og våke over deg og beskytte deg i alle ting.”¹

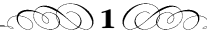
Eldste Smith og hans misjonærledsagere var engasjerte Herrens tjenere. I et brev til Louie fortalte han at hver måned delte han og de andre misjonærene ut ca 10 000 brosjyrer, eller hefter, og besøkte

rundt 4000 hjem. Han fulgte imidlertid opp denne rapporten med en tankevekkende bemerkning: “Jeg tror ikke én, eller flere enn én, brosjyre av hundre blir lest.”² I løpet av den tiden Eldste Smith var i England, var det svært få som tok imot budskapet om det gjengitte evangelium. I løpet av sine to år med tjeneste, “fikk han ikke en eneste konvertitt og fikk ikke anledning til å utføre en eneste dåp, selv om han bekreftet én konvertitt.”³ Selv om han ikke så mange resultater av sitt arbeid, fant han trøst i vissheten om at han gjorde Herrens vilje og at han bidro til å forberede folk som kanskje ville motta evangeliet senere i livet.

I ca to uker av sin misjon lå eldste Smith på sykehus sammen med fire andre misjonærer. De fem eldstene hadde blitt smittet av kopper, så de ble satt i karantene for å hindre at sykdommen spredde seg. Selv om Eldste Smith omtalte deres opphold som et “fangenskap”, gjorde han og hans ledsagere det beste av det. De presenterte til og med evangeliet for sykehuspersonalet. Da han kom ut fra isolatet, skrev Eldste Smith følgende rapport i dagboken sin: “Vi har blitt venner med sykepleiere og andre som besøkte oss under vårt fangenskap. Vi har hatt mange samtaler med dem om evangeliet, og vi har lagt igjen bøker som de kan lese. Før vi forlot sykehuset, sang vi en salme eller to, som blant annet gjorde inntrykk på dem som lyttet, for de fikk tårer i øynene. Jeg tror vi har gjort et godt inntrykk på sykehuset, spesielt på sykepleierne, som innrømmer at vi ikke er de menneskene de trodde vi var og [at] de nå vil forsvare oss til enhver tid.”⁴

Eldste Smith avsluttet sin misjon i juni 1901. Sytti år senere vendte han tilbake til England som Kirkens president for å presidere over en områdekongress. Innen den tid hadde frøene han og andre hadde sådd, spiret og blomstret. Han frydet seg over å se så mange britiske hellige komme på møtene.⁵ Han sa: “Flere Sions staver, et tempel innviet til Herren, et betydelig antall menighets- og stavsbygninger og en del svært vellykket misjonsarbeid – alt vitner om at Kirken begynner å bli etablert i Storbritannia.” Og han sa at denne fremgangen i Storbritannia var representativ for hva som ville skje i hele verden. Han erklærte at evangeliet er for alle mennesker og at “Kirken skal etableres overalt, i alle nasjoner, til og med jordens ender, før Menneskesønnens annet komme”.⁶

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Vi alene har fyllden av det gjengitte evangelium, og vi ønsker at alle mennesker skal få den samme velsignelse.

I sin uendelige visdom og for å oppfylle de gamle profetenes pakter og løfter, har Herren gjengitt fyllden av sitt evige evangelium i disse siste dager. Dette evangelium er frelsesplanen. Det ble innstiftet og etablert i evighetens råd før jorden ble skapt, og det har blitt åpenbart igjen i vår tid til frelse og velsignelse for alle vår Faders barn overalt...

Nesten seks hundre år før Kristus – det vil si hans komme – sa den store profeten Nephi til sitt folk: "...det er én Gud og én hyrde over hele jorden.

Og tiden kommer da han skal åpenbare seg for alle nasjoner..." (1 Ne 13:41-42.)

Denne lovede dag er nå gryende. Dette er den fastsatte tid for å forkynne evangeliet over hele verden og for å bygge opp Herrens rike i alle nasjoner. Det finnes gode og rettskafne mennesker i alle nasjoner som vil motta sannheten, som vil komme inn i Kirken, og som vil bli fyrstårn som kan veilede sitt eget folk...

...Evangeliet er for alle mennesker, og Herren forventer at de som mottar det, skal etterleve dets sannheter og tilby dem til de som tilhører deres egen nasjon og deres eget språk.

Og derfor, i en ånd av kjærlighet og brorskap, oppfordrer vi alle mennesker overalt til å gi akt på det evige livs ord som er åpenbart i vår tid gjennom profeten Joseph Smith og hans medarbeidere.

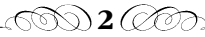
Vi oppfordrer Faderens andre barn til å komme "til Kristus og bli fullkommengjort i ham" og til å nekte seg "all ugudelighet". (Moroni 10:32.)

Vi oppfordrer dem til å tro på Kristus og hans evangelium, til å komme inn i hans kirke og til å være ett med hans hellige.

Vi har smakt på evangeliets frukter og vet at de er gode, og vi ønsker at alle mennesker skal få de samme velsignelser og den samme ånd som har blitt så rikelig utøst over oss.⁷

Jeg er oppmerksom på at det finnes gode og gudfryktige mennesker blant alle sekter, partier og trossamfunn, og de vil bli velsignet og belønnet for alt det gode de gjør. Men det faktum står fast at vi alene har fylden av de lover og ordinanser som forbereder menneskene for belønningens fylde i vårt himmelske hjem. Og derfor sier vi til de gode og edle, rettskafne og troende mennesker overalt: Behold alt det gode dere har. Hold fast ved ethvert sant prinsipp som nå er deres, men kom og ta del i ytterligere lys og kunnskap som den Gud som er den samme i går, i dag og for evig, igjen øser ut over sitt folk.⁸

Jeg ber om at Herrens hensikter på jorden, både i og utenfor Kirken, raskt må tilveiebringes, at han vil velsigne sine trofaste hellige og at alle de som søker sannhet og hvis hensikter er gode for Herren, må bli arvinger sammen med oss til fylden av det gjengitte evangeliums velsignelser.⁹

Alle medlemmer av Kirken har et ansvar for å anvende sin styrke, sin energi, sine midler og sin innflytelse til å forkynne evangeliet.

Vi har hørt at vi alle er misjonærer... Vi er alle beskikket, ikke ved håndspåleggelse, for vi har ikke mottatt et spesielt kall. Vi er ikke blinket ut til å gjøre misjonærarbeid, men som medlemmer av Kirken, etter å ha viet oss til å fremme Jesu Kristi evangelium, blir vi misjonærer. Det er en del av det ansvar ethvert medlem av Kirken har.¹⁰

Med hjertet fylt med kjærlighet til alle mennesker, ber jeg Kirkens medlemmer om å lære og etterleve evangeliet og anvende sin styrke, sin energi og sine midler til å forkynne det for verden. Vi har fått et oppdrag fra Herren. Han har gitt et guddommelig påbud. Han har befalt oss å gå ut med utrettelig flid og tilby hans andre barn de frelsende sannheter som ble åpenbart til profeten Joseph Smith.¹¹

Vår oppgave, sier jeg, er så langt det står i vår makt, å bringe til omvendelse så mange av vår himmelske Faders barn som det er mulig for oss å gjøre... Dette er en forpliktelse Herren har pålagt Kirken, og ikke minst pålagt Kirkens prestedømsquorum, men uansett er dette en forpliktelse for enhver sjel.¹²

“Enhver som mottar evangeliets lys, blir et lys og en veileder for alle dem som han er i stand til å undervise.”

Det finnes svært mange ærlige sjeler blant oss som aldri har tatt imot muligheten, eller aldri har tatt seg bryet med å søke, så de kunne finne disse strålende sannheter som har blitt gjort kjent i åpenbaringer fra Herren. De tenker ikke på disse tingene, de lever blant oss, vi omgås med dem og vi kommer i kontakt med dem daglig. De syns vi er ganske gode mennesker, men merkelige i våre religiøse synspunkter, og derfor bryr de seg ikke om vår tro, og derfor er dette store misjonærarbeid som nå foregår i Sions staver, i ferd med å samle inn en avling av ærlige, trofaste sjeler blant dem som aldri før har grepet sjansen, som de etter min mening har hatt, til å høre evangeliet.¹³

Vi som har mottatt det evige evangeliums sannhet, skulle ikke være tilfreds med noe mindre enn det beste, og det beste er fylden av Faderens rike, og for det håper og ber jeg om at vi må leve og sette rettferdige eksempler for alle mennesker så ingen må snuble,

så ingen må vende seg bort fra rettferdighetens vei på grunn av noe som vi kan ha gjort eller sagt.¹⁴

Det er en innflytelse som utstråler ikke bare fra den enkelte, men fra Kirken. Jeg tror at vår fremgang i verden i stor grad avhenger av de helliges innstilling. Hvis vi var fullstendig samstemte, i gjerning, i våre handlinger, hvis vi elsket sannhetens ord, hvis vi fulgte dem slik Herren vil at vi skal gjøre, så det ville utstråle fra dette fellesskapet, fra de siste-dagers-helliges [menigheter] i alle disse lokalsamfunnene, ut i hele verden, en innflytelse som ville være uimotståelig. Flere ærlige menn og kvinner ville bli omvendt til evangeliet, for Herrens ånd ville gå foran oss for å berede veien... Hvis de, dette folk, ville holde Herrens bud, ville det være en styrke og en kraft og en innflytelse som ville bryte ned motstand og ville forberede folk til å motta det evige evangeliums lys, og hvis vi ikke gjør det, påtar vi oss et ansvar som har fryktelige konsekvenser.

Hva vil jeg føle, eller dere, når vi kalles frem for Guds domstol hvis noen skulle peke på meg eller dere og si at "hvis det ikke hadde vært for denne mannens eller denne gruppens handlinger, ville jeg ha mottatt sannheten, men jeg ble forblindet fordi de, som hevdet å ha lyset, ikke etterlevde det".¹⁵

Herren sier at om vi arbeider alle våre dager og bare frelser en eneste sjel, vil vi glede oss storlig sammen med ham [se L&P 18:15], og hvor stor vil på den annen side ikke vår sorg og vår fordømmelse være hvis vi på grunn av våre handlinger har ledet en sjel bort fra denne sannhet.¹⁶

De siste-dagers-hellige, uansett hvor de måtte være, er og bør være et lys for verden. Evangeliet er et lys som bryter frem i mørket, og enhver som mottar evangeliets lys, blir et lys og en veileder for alle dem som han er i stand til å undervise.

Deres ansvar... er å være levende vitner om sannheten og verkets guddommelighet. Vi håper dere vil etterleve evangeliet og utarbeide deres egen frelse, og at andre som ser deres gode gjerninger, kan bli ledet til å prise vår Fader i himmelen [se Matteus 5:16].¹⁷

3

Kirken trenger flere misjonærer til å reise ut i Herrens ærend.

Vi trenger misjonærer... Marken er vid, høsten er stor, men arbeiderne er få [se Lukas 10:2]. Likeledes er marken hvit og klar for innhøsting [se L&p 4:4]...

...Våre misjonærer reiser ut. Ingen makt har vært i stand til å stanse dem. Det har blitt forsøkt. Stor innsats ble lagt for dagen i begynnelsen da det bare var en håndfull misjonærer, men fremdriften i dette arbeidet kunne ikke stoppes. Det kan ikke stoppes nå. Det må og vil gå ut så verdens innbyggere kan ha mulighet til å omvende seg fra sine synder og motta forlatelse for sine synder og komme inn i Kirken og Guds rike, før disse siste ødeleggelser kommer over de ugudelige, for de har blitt lovet...

Og disse misjonærene, for det meste unge menn, ulærde i det som hører verden til, går ut med dette budskapet om frelse og forvirrer de store og mektige fordi de har sannheten. De forkynner dette evangeliet. De ærlige og oppriktige hører det og omvender seg fra sine synder og kommer inn i Kirken.¹⁸

Vi håper å se den dagen da alle verdige og kvalifiserte unge sistedagers-hellig menn vil ha det privilegium det er å reise ut i Herrens ærend for å stå som vitner om sannheten i jordens nasjoner.

Vi har nå mange og kan trenge mange flere stabile og modne ektepar i denne store misjonærsak, og vi håper at de som er verdige og kvalifiserte, vil sette sine saker i orden og ta imot kall til å forkynne evangeliet, og vil utføre sine plikter tilfredsstillende.

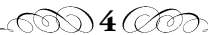
Vi har også, og kan trenge mange unge søstre i dette arbeidet, selv om det samme ansvaret ikke hviler på dem som det som hviler på brødrene, og vårt største ønske med hensyn til unge søstre, er at de inngår riktige ekteskap i Herrens templer.

Vi oppfordrer medlemmer av Kirken til å hjelpe økonomisk med å støtte misjonærsaken og å bidra rundhåndet av sine midler til evangeliets utbredelse.

“Vi berømmer dem som tjenestegjør så tappert i den store sak som misjonærarbeid er.”

Vi berømmer dem som tjenestegjør så tappert i den store misjonsaksak. Joseph Smith sa: “Etter alt som er blitt sagt, er den største og mest betydningsfulle forpliktelse å forkynne evangeliet.”¹⁹

Vi skulle forkynne de frelsende læresetninger slik de er nedtegnet i Skriftene, klart og enkelt og slik Ånden veileder.

I begynnelsen av denne evangelieutdeling sa Herren til dem som ble kalt i hans tjeneste “at hvert menneske kunne tale i Gud Herrens, ja, i verdens Frelasers navn... for at fyllden av mitt evangelium kunne bli forkynt av de svake og enfoldige til jordens ender og for konger og regenter”. (L&p 1:20, 23.)

Til dem som var kalt til “å gå ut og forkynne” hans evangelium og til alle “denne kirkes eldster, prester og lærere”, sa han: De skal “undervise i mitt evangeliums prinsipper som er i Bibelen og i

Mormons bok” og annen hellig skrift, “slik de skal bli veiledet av Ånden”. (Se L&p 42:11-13.)

Som Herrens representanter er vi ikke kalt eller bemyndiget til å undervise i verdens filosofier eller spekulative i teorier som er fremsatt i vår vitenskapelige tidsalder. Vår misjon er å forkynne de frelsende læresetninger i *renhet* og enkelhet slik de er åpenbart og nedtegnet i Skriftene.

Etter å ha befalt oss å undervise i evangeliets prinsipper slik de finnes i standardverkene, slik Ånden veileder, ga Herren deretter den store uttalelse som styrer all undervisning av hans evangelium av noen i Kirken: “Og Ånden skal bli gitt dere ved troens bønn, og hvis dere ikke mottar Ånden, skal dere ikke undervise.” (L&p 42:14.)²⁰

Evangeliet er verdens eneste håp, den eneste vei som vil bringe fred på jorden.

Vet dere hva som er den største kraft, den viktigste faktor i hele verden, for å oppnå varig fred på jorden? Etter å ha stilt spørsmålet, vil jeg besvare det, i hvert fall vil jeg uttrykke min oppfatning med hensyn til det – uten å si noe om andre mekanismer. Den største faktoren i hele verden er Det hellige prestedømmes kraft, og det er i de siste-dagers-helliges besittelse. Helt fra begynnelsen sendte Herren eldstene ut i verden, befalte dem å kalle på folket og si: Omvend dere, kom til Sion. Tro på mitt evangelium, og dere skal få fred.

Fred vil naturligvis komme ved rettskaffenhet, ved rettferdighet, ved Guds nåde, ved den kraft han vil gi oss så vårt hjerte kan bli berørt, og vi vil ha kjærlighet til hverandre. Vår plikt er å erklære disse tingene blant alle mennesker, oppfordre dem til å komme til Sion hvor banneret er reist – fredsbanneret – og til å motta vel-signelsene i Herrens hus og hans hellige Ånds innflytelse som er tilkjennegitt her. Og jeg kan love dere at vi selv, hvis vi vil tjene Herren, har fantastisk innflytelse med hensyn til opprettelse av fred i verden.

Vi ønsker at andre mekanismer i denne retningen kan fortsette. Vi er for alt som vil bringe fred til verden, men la oss ikke miste av syne det faktum at vi, siste-dagers-hellige, hvis vi vil holde sammen og være ett i vår tjeneste for Herren, og vil sende ut det evige livs ord blant nasjonene, vil ha større innflytelse, etter min vurdering, til å opprette fred i verden enn noen annen kraft. Jeg er helt enig i den tanke som har blitt uttrykt, at Herren bruker mange organisasjoner. Hans arbeid er ikke begrenset til de siste-dagers-hellige, for han har kalt mange til sin tjeneste utenfor Kirken, har gitt dem kraft og har inspirert dem til å gjøre sitt arbeid... Men, mine brødre og søstre, ikke la oss miste av syne det faktum at vi er en innflytelse til det gode på jorden og til spredning av sannheten og opprettelse av fred blant alle nasjoner, slekter, tungemål og folk... Vår misjon har vært og er: "Omvend dere, for Guds rike er for hånden." [Se L&p 33:10.]

Vi må fortsette inntil alle de rettferdige er samlet, inntil alle mennesker er advart, inntil de som vil høre, skal høre, og de som ikke vil høre, også skal høre, for Herren har erklært at det ikke skal være en sjel som ikke hører, ikke et hjerte som ikke skal gjennomtrennes [se L&p 1:2], for hans ord vil gå ut, enten det er hans eldsters ord eller på en annen måte, det spiller ingen rolle, men i hans rette tid vil han fullføre sitt verk i rettferdighet, etablere sin sannhet og komme og regjere på jorden.²¹

Vi respekterer vår Faders andre barn i alle sekter, partier og tros-samfunn, og har ikke noe ønske om annet enn å se dem få mer lys og kunnskap som har kommet til oss ved åpenbaring, og å bli arvinger sammen med oss til det gjengitte evangeliums store velsignelser.

Men vi har frelsesplanen. Vi forvalter evangeliet, og evangeliet er verdens eneste håp, den eneste vei som vil bringe fred på jorden og rette opp i den urett som finnes i alle nasjoner.²²

Vi vet at hvis menneskene vil ha tro på Kristus, omvende seg fra sine synder, inngå pakt i dåpens vann om å holde hans bud og deretter motta Den hellige ånd ved håndspåleggelse av dem som er kalt og ordinert til denne myndighet – og hvis de så vil holde budene – skal de ha fred i dette liv og evig liv i den kommende verden [se L&p 59:23].²³

Det finnes intet annet middel mot verdens onder enn den Herre Jesu Kristi evangelium. Vårt håp for fred, for timelig og åndelig fremgang og til syvende og sist for en arv i Guds rike finnes kun i og ved det gjengitte evangelium. Det finnes intet verk som noen av oss kan engasjere oss i, som er så viktig som å forkynne evangeliet og bygge opp Guds kirke og rike på jorden.²⁴

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Tenk på hvordan Joseph Fielding Smith reagerte på utfordringer som heltidsmisjonær (se “Fra Joseph Fielding Smiths liv”). Hvordan kan hans eksempel påvirke din tjeneste i Kirken?
- Grunn på velsignelsen av å smake “evangeliets frukter” (del 1). Tenk på noen du kan dele disse “fruktene” med.
- Hvordan kan president Smiths ord i del 2 hjelpe oss å dele evangeliet med andre?
- President Smith sa at Kirken trenger flere heltidsmisjonærer, heriblant “modne ektepar” (del 3). Hva kan vi gjøre for å hjelpe ungdom å forberede seg til å tjene? Hva kan du gjøre for å forberede deg til å tjene?
- På hvilke måter kan våre ord og handlinger formidle evangeliets klarhet og enkelhet? (Se del 4.) Når har du følt Den hellige ånd veilede deg i dette arbeidet?
- Hvilke læresetninger i del 5 er spesielt inspirerende for deg? Hva føler du når du tenker på å dele “verdens eneste håp, den eneste vei som vil bringe fred på jorden”, med andre?

Aktuelle skriftsteder

Matteus 24:14; Markus 16:15; 1 Nephi 13:37; 2 Nephi 2:6-8; 3 Nephi 12:13-16; L&P 1:17-24; 4; 50:13-14; 88:81; 133:57-58

Hjelp til undervisningen

Mens en deltager leser høyt fra president Smiths læresetninger, ber du de andre deltagerne om å “se etter spesielle prinsipper eller tanker. Hvis et skriftsted inneholder uvanlige eller vanskelige ord eller uttrykk, forklarer du disse før skriftstedet leses. Hvis noen i

gruppen måtte ha lesevansker, ber du om frivillige fremfor å la dem lese etter tur” (*Undervisning, intet større kall* [1999], 56).

Noter

1. Joseph Fielding Smith til Louie Shurtliff Smith, i Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 114-15.
2. Joseph Fielding Smith til Louie Shurtliff Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 102.
3. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, 91.
4. Joseph Fielding Smiths dagbok, den 30. april 1901, Kirkens historiske bibliotek; tegnsetting og store bokstaver standardisert.
5. Se Conference Report, britisk områdekonferanse 1971, 85.
6. I Conference Report, britisk områdekonferanse 1971, 176.
7. “I Know That My Redeemer Liveth,” *Ensign*, des. 1971, 26-27.
8. “A Witness and a Blessing,” *Ensign*, juni 1971, 109-10.
9. “Out of the Darkness,” *Ensign*, juni 1971, 4.
10. *Take Heed to Yourselves*, red. Joseph Fielding Smith jr. (1966), 27-28.
11. I Conference Report, okt. 1970, 5-6.
12. I Conference Report, april 1944, 50; se også *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 1:266.
13. I Conference Report, april 1921, 42.
14. I Conference Report, april 1923, 139.
15. I Conference Report, okt. 1933, 62-63.
16. I Conference Report, april 1951, 153.
17. I Conference Report, britisk områdekonferanse 1971, 176.
18. I Conference Report, april 1953, 19-20.
19. I Conference Report, okt. 1970, 7; se også *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 324-25.
20. I Conference Report, okt. 1970, 5.
21. I Conference Report, okt. 1919, 89-90.
22. “To the Saints in Great Britain,” *Ensign*, sep. 1971, 3-4.
23. I Conference Report, okt. 1970, 7.
24. “Counsel to the Saints and to the World,” *Ensign*, juli 1972, 27.

Bønn – et bud og en velsignelse

“Få ting i livet er like viktig som kommunikasjon med Guddommen i bønn.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

President Joseph Fielding Smith sa at vi skulle gjøre bønnens ånd til “en del av vårt innerste vesen”.¹ Han satte et eksempel på dette prinsippet ved måten han levde og ved måten han ba – alene, sammen med familiemedlemmer og i det offentlige.

Etter at hans første hustru Louie døde, skrev han denne gripende bønningen i dagboken sin, som gir et glimt inn i hans personlige bønner: “O min Fader i himmelen, jeg ber deg om å hjelpe meg å leve slik at jeg kan være verdig til å møte henne i evig herlighet, for å bli gjenforent med henne, for aldri mer å bli adskilt, gjennom evighetens utallige tidsaldre. Hjelp meg å være ydmyk, å stole på deg. Gi meg visdom og kunnskap om himmelske ting så jeg kan ha kraft til å motstå alt ondt og være trofast mot din *sannhet*. Herre, hjelp meg, gi meg evig liv i ditt rike. Led mine steg i rettferdighet, gi meg hele din Ånd. Hjelp meg å oppdra mine dyrebare barn så de kan holde seg rene og plettfrie hele sitt liv, og når vi har fullført vår ferd, før oss inn til ditt celestiale rike. La det skje i vår Forløserens navn. Amen.”²

President Smiths sønn Joseph jr. fortalte om en minneverdig bønn President Smith holdt da de to var på vei hjem til Salt Lake City etter en reise i det østlige Utah. De “ble overveldet av et voldsomt regnvær og kjørte feil”, slik at de havnet på et sted som heter Indian Canyon. “Regnet ble bare verre og veien svært gjørmete og glatt, i den grad at det ikke bare var farlig, men umulig å kjøre lenger. Den tunge tåken innhyllet den dype kløften ved side av den smale grusveien, og den unge Joseph jr. og dr. David E. Smith som var

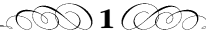
“Det er foreldres plikt å lære sine barn å be så snart de begynner å forstå.”

passasjerer, forsøkte å dytte og støtte bilen i frykt for at den skulle skli ned i den dype slukten nedenfor. Hjulene begynte å spinne i gjørmen, og til slutt ble bilen stående stille... Joseph mintes at hans far sa: 'Vi har gjort alt vi kan. Nå skal vi påkalle Herren.' Han bøyde hodet i bønn, og ba Herren om å berede veien så han kunne rette opp i sin feil og komme ut av den farlige elvedalen og fortsette på hjemreisen. Han fortalte Herren at han hadde viktige forpliktelser som trengte hans oppmerksomhet neste dag, og at det var viktig at han kom tilbake til Salt Lake City. På mirakuløst vis stilnet uværet, og det begynte å blåse så veien tørket tilstrekkelig til at de... til slutt klarte å komme tilbake på en hovedvei. De hadde så vidt nådd lave-religgende terreng før uværet blusset opp igjen og bremsset trafikken i området i flere timer. Da de kjørte ned Provo Canyon på vei til Salt Lake City, etter mange timers ekstra reise, ble de stoppet av en politimann som spurte hvor de kom fra. Da de informerte om at de hadde kommet gjennom Indian Canyon, sa politimannen: 'Det er umulig! Det er meldt at alle broene i det området har blitt skylt bort. Til deres forbauselse, meldte overskriftene i neste dags avis at 200 biler hadde blitt sittende fast i området som de hadde unnsloppet.'³

I løpet av president Smiths 62 år som apostel, inneholdt mange av hans taler offentlige bønner der han søkte himmelens velsignelser for medlemmer av Kirken og mennesker over hele verden. I sin første generalkonferansetale som Kirkens president, ba han for eksempel: "Jeg ber om at Gud vår himmelske Fader vil åpne himmelens sluser og utøse over sine barn på hele jorden de store og evige velsignelser som vil bedre deres situasjon timelig og åndelig."⁴

President Smiths bønner avdekket dybden av hans vitnesbyrd og hans kjærlighet til sin Fader i himmelen og sin Frelser. President Boyd K. Packer, som ble kalt til De tolv apostlers quorum da Joseph Fielding Smith var Kirkens president, sa: "Det var en opplevelse å høre president Joseph Fielding Smith be. Selv etter at han hadde passert nitti, ba han om at han måtte kunne 'holde sine pakter og forpliktelser og holde ut til enden'.⁵

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Vi er befalt å komme til vår himmelske Fader i bønn.

Det er et bud fra Herren at vi søker ham hele tiden i ydmyk bønn. Da Frelseren var sammen med disiplene, lærte han dem å be, og han satte et eksempel for dem ved hyppige bønner til sin Fader. Vi kan være sikre på, siden det er en befaling fra Herren, at det nytter å be, og når vi søker Herren, skulle det være i en ånd av ydmykhet og ærbødighet...

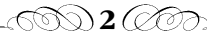
...Det er foreldres plikt å lære sine barn å be så snart de begynner å forstå. La dem gjøre det til en vane å komme til sin Far i himmelen med forståelse av årsaken til at de ber. Hvis denne vanen dannes i barndommen, kan den følge dem til de når modenhet, og den mann eller kvinne som oppriktig har søkt Herren og takket ham for velsignelser, kan forvente at Herren ikke vil forlate ham eller henne i nødens stund.⁶

Jeg lurer på om vi noen gang stopper opp og tenker på hvorfor Herren har bedt oss om å be. Ba han oss om å be fordi han vil at vi skal bøye kne og tilbe ham? Er det den viktigste grunnen? Jeg tror ikke det. Han er vår himmelske Far, og vi har blitt befalt å tilbe ham og be til ham i hans elskede Sønn Jesu Kristi navn. Men Herren kan klare seg uten våre bønner. Hans verk vil gå videre uansett, enten vi ber eller ikke... Bønn er noe som *vi* trenger, ikke som Herren trenger. Han vet akkurat hvordan han skal oppnå sine hensikter og hvordan ivareta dem uten hjelp fra oss. Våre bønner har ikke til hensikt å fortelle ham hvordan han skal drive sin virksomhet. Hvis vi er av en slik oppfatning, har vi naturligvis misforstått. Våre bønner uttales mer for vår skyld, for å bygge oss opp og gi oss styrke og mot og for å øke vår tro på ham.

Bønn er noe som gjør sjelen ydmyk. Den utvider vår forståelse, den stimulerer sinnet. Den bringer oss nærmere vår Far i himmelen. Vi trenger hans hjelp, det er ingen tvil om det. Vi trenger hjelp av hans hellige Ånd. Vi trenger å vite hvilke prinsipper som har blitt gitt oss for at vi kan komme tilbake til hans nærhet. Vårt sinn trenger å bli stimulert av den inspirasjon som kommer fra ham, og

derfor ber vi til ham, så han kan hjelpe oss til å leve slik at vi kan kjenne hans sannhet og vandre i dens lys, så vi, ved vår trofasthet og vår lydighet, kan komme tilbake til hans nærhet.⁷

Få ting i livet er like viktig som kommunikasjon med Guddommen i bønn. Herren har trukket for vårt sinn et glemselens forheng, slik at vi ikke husker ham og vårt samvær med ham som medlemmer av hans familie i det førjordiske liv. Bønn er kommunikasjonsmiddelet han har gitt oss så vi kan kommunisere med ham igjen. Dermed er et av de viktigste formålene med vår jordiske prøvetid å se om vi kan lære mens vi alltid har bønnens ånd i vårt hjerte, slik at når Herren velger å tale, er vi i stand til å høre hans røst i vår sjel.⁸

Tiden for å be er alltid.

“Og et bud gir jeg til dem (foreldre i Sion), at den som ikke oppsender sine bønner til Herren til enhver tid, ham skal dere komme i hu for mitt folks dommer.” [L&p 68:33.]

Jeg tror ikke at vi har lest dette verset i dette kapitlet altfor mye, og jeg lurar noen ganger på om vi innser hvor viktig denne befalingen egentlig er. Intet menneske kan ha Herrens ånd med mindre han ber. Intet menneske kan ha Den hellige ånds inspirasjon, med mindre han har bønnens ånd i sitt hjerte...

Jeg vil gjerne se litt nærmere på dette skriftstedet... Hva er tiden for å be?

Noen av oss innbiller oss kanskje at tiden for å be er når vi står opp om morgenen og når vi er i ferd med å gå til sengs for natten når vårt arbeid er gjort, og at det ikke finnes noen annen tid for bønn. Men jeg sier dere, og jeg har god støtte for det, at tiden for å be er alltid. La meg lese det for dere. Dere vet at jeg liker å bevise det jeg sier, jeg liker å ha vitner om det jeg uttrykker, og jeg ber ikke noen om å akseptere det jeg sier, med mindre det er fullstendig i harmoni med hva Herren har sagt enten direkte eller gjennom sine profeter. Vi leser i Mormons bok [Amuleks] ord til de fattige zoromitene som hadde veket bort fra sannheten, og etter å ha blitt kastet ut av sine synagoger fordi de var fattige, og ettersom de trodde at de bare kunne be en om gangen når de steg opp på Rameumptom,

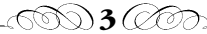
Amulek, som her er avbildet sammen med Alma, oppfordret folket til å rope "til [Herren] om barmhjertighet, for han er mektig til å frelse" (Alma 34:18).

som den ble kalt [se Alma 31:12-23], visste de ikke hva de skulle gjøre. [Amulek] underviste dem som følger:

“Ja, rop til ham om barmhjertighet, for han er mektig til å frelse. Ja, ydmyk dere og vedbli i bønn til ham. Rop til ham når dere er på deres marker, ja, for alle deres hjorder. Rop til ham i deres hus, ja, for alle i deres hus, både morgen, middag og aften. Ja, rop til ham om beskyttelse mot deres fienders makt. Ja, rop til ham om beskyttelse mot djevelen som er en fiende av all rettferdighet. Rop til ham for markens grøde at den må bli rik. Rop for hjordene på deres marker at de må forøkes. Men dette er ikke alt. Dere må utøse deres sjel i deres lønnkammer og på hemmelige steder og ute i villmarken. Ja, og når dere ikke ber til Herren, så la hjertet være fylt og stadig oppløftet i bønn til ham om deres velferd, og også for velferden til

dem som er omkring dere. Og nå, se, mine elskede brødre, jeg sier dere: Tro ikke at dette er alt, for hvis dere, etter å ha gjort alle disse ting, viser bort de trengende og de nakne og ikke besøker de syke og plagede og gir av deres midler, hvis dere har noen, til dem som står i trang til det, jeg sier til dere at hvis dere ikke gjør noen av disse ting, se, da er deres bønner forgjeves og gavner dere ikke, og dere er som hyklere som fornekter troen.” [Alma 34:18-28.]

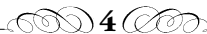
Jeg syns dette er en utmerket lære, og jeg leser det for å innprente i deres sinn hva som er tiden for å be. Tiden for bønn er om morgenen før familien skiller lag. En god tid for bønn er når dere samles ved bordet før dere spiser frokost, og la familiemedlemmene bytte på å be. Det er tiden for å be. Selgerens tid for å be er om morgenen når han går til sin forretning og før han begynner sin arbeidsdag, for sine varer. Sauegjeterens tid for å be er når han er ute med flokken sin og våker over den. Bondens tid for å be er når han går med plogen sin på åkeren, når han går for å så sitt korn og når han går for å høste inn sin avling. Og hvis en mann vil be som han blir befalt å gjøre i dette skriftstedet som jeg har lest, da vil han med overveiende sannsynlighet bli funnet rettferdig med hensyn til å holde Herrens befalinger i alle ting.⁹

Alt vi gjør, skulle være i harmoni med det vi uttrykker i våre bønner.

Vi skulle ikke be bare med våre lepper, men i enhver handling, i vår samtale, i alt vi forplikter oss til å gjøre, skulle vi prøve å gjennomføre det vi uttrykker i våre bønner og være i harmoni med de tanker som vi erklærer til Herren i våre daglige bønner.¹⁰

Er vi i besittelse av bønnens ånd? Har vi gjort den til en del av vårt innerste vesen? Er vi i kontakt med vår himmelske Fader gjennom Den hellige ånd, eller er vi det ikke?¹¹

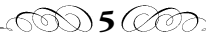

I våre bønner skulle vi utøse vår sjel i takksigelse.

Vi skulle være svært omhyggelige med å utvikle en takknemlig holdning ved hjelp av flittig bønn. Jeg tror at en av de største

syndene som jordens innbyggere i dag er skyldige i, utakknemlighetens synd, mangelen på anerkjennelse fra deres side av Herren og hans rett til å styre og kontrollere.¹²

I våre bønner skulle vi utøse vår sjel i takksigelse for vårt liv og vår tilværelse, for Guds Sønnns forløsende offer, for frelsens evangelium, for Joseph Smith og det mektige gjenopprettelsesverk som ble tilveiebragt gjennom ham. Vi skulle anerkjenne Herrens hånd i alle ting og takke ham for alle ting, både timelig og åndelig.¹³

**Vi skulle be til vår himmelske Fader
om alle våre rettferdige ønsker.**

Vi skulle be til [vår himmelske Fader] om tro og integritet og enhver guddommelig egenskap, om at hans verk må seire, om veiledning fra hans hellige Ånd og om frelse i hans rike. Vi skulle be for vår familie, for vår hustru og våre barn, om mat og husly og klær, om det som angår vårt yrke og om alle våre rettferdige ønsker.¹⁴

Jeg ber om at himmelens velsignelser må være hos oss og alle mennesker.

Måtte himmelen utøse rettferdighet og sannhet over hele verden!

Måtte alle mennesker overalt ha et lyttende øre, og måtte de gi akt på sannhetens ord og lys som kommer fra Herrens tjenere!

Måtte Herrens hensikter blant alle mennesker i alle land hurtig bli oppfylt!

Jeg ber for Kirkens medlemmer, som er Den aller høyestes helige, at de må bli styrket i sin tro, at ønsket om rettferdighet må øke i deres hjerter og at de må utarbeide sin frelse med frykt og beven for Herren [se Filipperne 2:12; Mormon 9:27].

Jeg ber for de gode og rettskafne blant alle mennesker, at de må bli ledet til å søke sannheten, til å oppholde ethvert sant prinsipp og til å fremme frihetens og rettferdighetens sak.

I disse vanskelige tider ber jeg om at alle mennesker må bli veiledet av det lys som opplyser ethvert menneske som kommer til verden [se Johannes 1:9; L&P 93:2], og at de derved må få visdom til å løse de problemer som omgir menneskeheten.

Jeg ber en nådig Fader om å øse ut velsignelser over alle mennesker, over unge og gamle, over dem som har grunn til å sørge, over de sultne og trengende, over dem som er fanget i uheldige omstendigheter og usunne miljøer, og over alle som trenger hjelp og styrke og visdom og alle de gode og store ting som bare han kan gi.

Sammen med alle dere, har jeg kjærlighet og omtanke og medfølelse for vår Faders barn over hele verden, og ber om at deres omstendigheter må bli bedre både timelig og åndelig. Jeg ber om at de må komme til Kristus og lære av ham og ta hans åk på seg, så de kan finne hvile for sine sjeler, for hans åk er gavnlige og hans byrde er lett [se Matteus 11:29-30].

Jeg ber om at de siste-dagers-hellige og alle som vil slutte seg til dem i å holde budene som vår alles Fader har gitt oss, kan leve slik at de kan oppnå fred i dette liv og evig liv i den kommende verden [se L&p 59:23] – og alt dette ber jeg om i ydmykhet og i takknemlighet, og i vår Herre Jesu Kristi navn. Amen.¹⁵

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- “Fra Joseph Fielding Smiths liv” inneholder fire eksempler på bønner som president Smith holdt. Hva kan vi lære av hvert av disse eksemplene?
- Reflekter over din personlige tilnærming til bønn. Hva kan vi gjøre for at våre bønner kan hjelpe oss å komme “nærmere vår Far i himmelen”? (Se del 1.)
- President Smith sa: “Tiden for å be er alltid” (del 2). På hvilke måter kan vi følge rådet om å be alltid?
- Hva betyr det for deg å “gjennomføre det vi uttrykker i våre bønner”? (Se del 3.) Tenk over hva du kan gjøre for å forbedre deg på dette området.
- Hvordan endrer vår holdning seg når vi “utøser vår sjel i takksigelse” til vår himmelske Fader? (Se del 4.)
- Når du studerer president Smiths bønn i del 5, kan du overveie dine egne bønner. Grunn stille på dette spørsmålet: Hvilke mennesker og saker skulle du oftere ta med i dine bønner?

Aktuelle skriftsteder

Matteus 7:7-8; Filippene 4:6; 1 Tessalonikerbrev 5:17-18; Jakobs brev 1:5-6; 2 Nephi 32:8-9; Alma 34:38-39; 3 Nephi 18:18-21; L&p 10:5

Hjelp til undervisningen

“For å oppmuntre til diskusjon kan du bruke spørsmålene på slutten av kapitlet. Du kan også formulere dine egne spørsmål som er spesielt tilpasset dem du underviser” (fra side vi i denne boken).

Noter

1. I Conference Report, april 1918, 156.
2. I Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 162-63; uthevelse i originalen.
3. Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 232-33.
4. I Conference Report, april 1970, 6.
5. Boyd K. Packer, “Pakter,” *Lys over Norge*, jan. 1991, 78; kursiv fjernet fra originalen.
6. *Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jr., 5 bind (1957-66), 3:83-85.
7. I Conference Report, april 1968, 10, uthevelse i originalen.
8. “President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme,” *New Era*, sep. 1971, 40.
9. I Conference Report, okt. 1919, 142-43.
10. I Conference Report, okt. 1913, 73.
11. I Conference Report, april 1918, 156.
12. I Conference Report, okt. 1969, 110.
13. “President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme,” 40.
14. “President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme,” 40.
15. I Conference Report, april 1970, 149.

Den enkeltes ansvar

“Vi forventer at våre medlemmer overalt lærer korrekte prinsipper og styrer seg selv.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

Bror D. Arthur Haycock var på vei til Kirkens administrasjonsbygning en dag da han så at president Joseph Fielding Smith låste opp sidedøren. Ettersom han trengte å komme inn i bygningen, hvor han arbeidet som sekretær for De tolv apostlers quorum, skyndte bror Haycock “seg opp trappen, to eller tre trinn om gangen, for å få foten inn i døren før den lukket seg. Han klarte det så vidt. Da han kom inn i bygningen, skyndte han seg igjen for å ta igjen president Smith for å ta heisen sammen med ham. Han sa til ham: ‘Jeg håper jeg kan være så heldig å presse meg inn i himmelen gjennom døren du åpner.’” Først svarte ikke president Smith, og bror Haycock var redd for at han i sitt forsøk på å være humoristisk, hadde sagt noe galt. Men “da de kom til heisen, sa president Smith med et glimt i øyet: ‘Det må du aldri sette din lit til!’”¹

Gjennom taler og handlinger underviste president Smith gjentatte ganger i prinsippet han delte med bror Haycock: Han understreket at selv om siste-dagers-hellige med flid skulle hjelpe andre å motta evangeliets velsignelser, er frelse et individuelt ansvar. Han oppfordret også de hellige til å være selvhjulpne og å arbeide flittig med timelige ting. “Det er det livet handler om,” sa han, “å utvikle vårt potensial, og spesielt å oppnå selvbeherskelse.”²

Joseph Fielding Smith lærte å arbeide som ung gutt. Hans far var ofte borte fra hjemmet, så “han tilbragte mye av sin barndom med å gjøre en voksens arbeid”. Faktisk arbeidet han så flittig at han “uforvarende arvet én jobb tidligere enn han hadde trengt, da han

“Herren... forventer at vi skal ha kunnskap om timelige ting.”

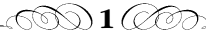
av gutteaktig stolthet i hemmelighet melket en av familiens kyr for å bevise at han var i stand til å gjøre det, og dermed ble han tildelt jobben permanent”.³

Hans villighet til å arbeide fortsatte da han var på heltidsmisjon i England. Hans hustru Louie skrev følgende til ham mens han var der: “Jeg vet at du elsker plikt langt mer enn du elsker fornøyelse, og derfor har jeg så stor kjærlighet og tillit, ettersom jeg føler at du er så nær å være en fullkommen ung mann som det er mulig.”⁴ I tillegg til å oppfylle sin plikt til å forkynne evangeliet for andre, arbeidet han hardt for å lære evangeliet selv. I et brev han sendte hjem, fortalte han om sin innsats for å lære utenat et skriftstedet: “Jeg har prøvd hele dagen å lære et skriftsted utenat, og har ikke klart det ennå. Men jeg er fast bestemt på å lære det før jeg gir meg.”⁵

President Smith overførte sin arbeidsmoral til sine barn. Han fortalte dem: “Folk dør i sengen. Det gjør også ambisjoner.” Med dette prinsippet i tankene, sørget han og hans hustru for at barna sto opp tidlig hver morgen og gjorde sin del for å holde hjemmet rent og ryddig. “Av en eller annen grunn mente pappa det var umoralsk av oss å ligge i sengen etter seks,” mintes en av hans sønner. “Jeg prøvde det naturligvis bare én gang. Far sørget for det.”⁶ President Smith hjalp også til i huset. Da han og Louie var nygifte, gjorde han så mye arbeid som han kunne med byggingen av deres første hjem. I årenes løp gjorde han de fleste reparasjoner i hjemmet selv, hjalp til på kjøkkenet og hjalp til med å plukke frukt og hermetisere den.⁷

Bror Haycock, samme mann som en gang løp for å holde følge med president Smith inn i Kirkens administrasjonsbygning, ble personlig sekretær til fem av Kirkens presidenter, inkludert president Smith. Under denne nære tilknytningen så han president Smiths kontinuerlige innsats for å forbedre seg åndelig. Han sa at han ofte kom inn på president Smiths kontor og mens profeten studerte Skriftene eller leste en annen bok.⁸

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Herren forventer at vi skal være flittige med hensyn til å søke timelige og åndelige velsignelser.

Herren sa til [Adam]: “I ditt ansikts sved skal du ete ditt brød” [1 Mosebok 3:19; se også Moses 4:25], og gjennom alle tidsaldre har Herren kalt sitt folk til å være flittige, til å tjene ham trofast, til å arbeide...

I Kirkens tidlige tid i disse dalene [i Utah] ble det lagt stor vekt på arbeidsomhet av president Brigham Young og de andre brødrene, og det var nødvendig fordi våre forfedre kom hit med ingenting. De måtte arbeide. De måtte være flittige. Det var helt nødvendig at de produserte det de trengte, og derfor ble råd i så henseende gitt dem stadig vekk for at de skulle bli mer arbeidsomme. De ble lært opp til ikke å være stolte i sitt hjerte. De kom hit hvor de kunne tilbe Herren sin Gud og holde hans bud. De fikk beskjed om å være ydmyke, så vel som å være flittige... Jeg skulle ønske vi kunne huske det. Jeg er lei for at vi har glemt det...

...Herren sa: “Du skal ikke være doven, for den som er doven, skal ikke ete arbeiderens brød eller slite hans klær.” [L&p 42:42.] Det er da fornuftig, ikke sant? Hvorfor skulle en doven mann få del i de arbeidsommes flid – forutsatt at denne mannen som er doven, er fysisk i stand til å arbeide? Jeg har ikke den minste sympati med noen form for bevegelse som har en tendens til å ødelegge manndom ved å oppmuntre menn til å være dovne, og jeg bryr meg ikke om i hvilken alder det finner sted. Det spiller ingen rolle hvor gammel han blir, hvis en mann er fysisk sterk og er i stand til å utføre tjenester, skulle han ta vare på seg selv, slik Herren forventer at han skal gjøre.

Herren sa i en annen åpenbaring:

“Og videre, sannelig sier jeg dere, at enhver mann som er nødt til å ta seg av sin egen familie, la ham ta seg av den, og han skal på ingen måte miste sin krone, og han skal arbeide i kirken. La enhver være flittig i alt. Og den dovne skal ikke ha plass i kirken med mindre han omvender seg i all sin ferd.” [L&p 75:28-29.]

Så dette er det råd Herren har gitt Kirken i dag. Og dette skulle ikke bare anvendes på pløying av åkrer, eller på innhøsting eller industri, men det betyr også at en mann skulle være flittig i åndelige ting, så vel som i det timelige arbeid hvor han tjener til livets opphold.⁹

Vi er her i en stor hensikt. Denne hensikten er ikke å leve i 100 år eller mindre, og så våre åkrer, høste våre avlinger, samle frukt, bo i hus og omgi oss med jordelivets nødvendigheter. Det er ikke hensikten med livet. Disse tingene er nødvendige for vår tilværelse her, og det er grunnen til at vi skulle være flittige. Men hvor mange er det som bruker sin tid til å tenke på at alt livet dreier seg om, er å samle det som hører denne verden til, å leve i komfort og omgi seg med alle bekvemmeligheter og privilegier og gleder det er mulig å oppnå i jordelivet, og aldri ofre en tanke på noe mer?

Alle disse tingene er bare midlertidige velsignelser. Vi spiser for å leve. Vi kler oss for å holde varmen og skjule vår nakenhet. Vi har hus å bo i for vår komfort og bekvemmelighet, men vi burde se på alle disse velsignelsene som midlertidige velsignelser som er nødvendig mens vi vandrer gjennom dette livet. Noe mer kan de ikke gjøre for oss. Vi kan ikke ta noen av dem med oss når vi drar. Gull, sølv og edelstener, som kalles rikdom, er til ingen nytte for mennesket annet enn for å gjøre ham i stand til å ta vare på seg selv og kunne ha sine nødvendigheter her.¹⁰

Herren... forventer at vi skal ha kunnskap om timelige ting så vi kan ta vare på oss selv timelig, slik at vi kan stå til tjeneste for våre medmennesker, og slik at vi kan bringe evangeliets budskap til hans andre barn over hele verden.¹¹

Formålet med at vi er her, er at vi skal gjøre Faderens vilje slik den gjøres i himmelen, at vi skal utvirke rettferdighet på jorden, undertrykke ondskap og knuse den, beseire synd og våre sjelers fiende, heve oss over ufullkommenhetene og skrøpelighetene hos den stakkars, falne menneskehet ved Herrens inspirasjon og hans tilkjennegitte kraft, slik at vi i blir Herrens hellige og tjenere på jorden.¹²

 2

**Vi er i siste instans ansvarlige overfor Herren
for vår utførelse av våre plikter.**

Vi har å gjøre med vår tro og samvittighet. Dere har ikke med meg å gjøre, ikke med Kirkens presidentskap, men med Herren. Jeg har ikke med mennesker å gjøre hva angår min tiende – jeg har med Herren gjøre, det vil si med hensyn til min egen adferd i Kirken og med hensyn til min overholdelse av de andre lovene og reglene i Kirken. Hvis jeg ikke overholder Kirkens lover, er jeg ansvarlig for Herren og vil måtte svare for ham, om en stund, for min forsømmelse av mine plikter, og jeg må kanskje også svare for Kirken for mitt fellesskap. Hvis jeg gjør min plikt, i henhold til min forståelse av kravene som Herren har stilt til meg, så bør jeg ha ren samvittighet. Jeg bør føle tilfredsstillelse i min sjel om at jeg rett og slett har gjort min plikt slik jeg forstår den, og jeg vil godta konsekvensene. For meg er det en sak mellom meg og Herren, og det samme er det for hver og en av oss.

Han som sendte sin enbårne Sønn til verden for å utføre den misjon som han utførte, sendte også hver sjel innen min stemmes rekkevidde, ja, hver eneste mann og kvinne i verden, for å utføre en misjon, og denne misjon kan ikke utføres gjennom forsømmelse, ei heller gjennom likegyldighet, og heller ikke kan den utføres i uvitenhet.

Vi skulle lære hvilken forpliktelse vi har overfor Herren og overfor hverandre, og disse tingene er viktige, og vi kan ikke utvikle oss i åndelige ting, vi kan ikke vokse i kunnskap om Herren eller i visdom uten å vie våre tanker og vår innsats til vår egen forbedring, til å øke vår egen visdom og kunnskap om det som hører Herren til.¹³

Det er så lett for mennesker å klandre andre for de feil en selv begår, og så lett for oss, på grunn av vår menneskelige natur, å ta æren når noe som er oppnådd, er noe som gleder og gavner. Men vi ønsker aldri påta oss ansvaret for våre feil som ikke er til behag, og derfor forsøker vi å legge den slags ansvar et annet sted og på andre... La oss bære vårt eget ansvar, og ikke forsøke å legge det et annet sted.¹⁴

“Intet menneske, ved noe som helst påbud fra Faderen, har noen gang blitt tvunget til å gjøre godt... Enhver kan handle på egen hånd.”

3

Gud har gitt oss handlefrihet og forventer at vi skal gjøre alt vi kan for oss selv.

Handlefrihet [er] den store gaven som Herren har gitt enhver sjel for å kunne handle på egen hånd, for å kunne gjøre sitt eget valg, for å være en selvstendig person med en evne til å tro og akseptere sannheten og motta evig liv eller å forkaste sannheten og motta samvittighetsnag. Dette er en av Guds største gaver. Hva ville vi vært uten den, hvis vi ble tvunget, slik noen mennesker ønsker å tvinge sine medmennesker til å gjøre sin vilje? Det kunne ikke ha vært noen frelse. Det kunne ikke ha vært noen belønning for rettferdighet, ingen kunne bli straffet for utroskap fordi menneskene ikke ville være ansvarlige overfor sin Skaper.¹⁵

Joseph Smith ble spurt om hvordan han styrte et så stort og mangfoldig folk som de siste-dagers-hellige. Han svarte: “Jeg lærer dem korrekte prinsipper og lar dem styre seg selv.”

Dette er prinsippet vi driver Kirken ved. Vi forventer at våre medlemmer overalt lærer korrekte prinsipper og styrer seg selv.¹⁶

Denne store gaven som handlefriheten er, nemlig anledningen som er gitt til menneskene til å gjøre sitt eget valg, har aldri blitt tilbakekalt, og det vil den aldri bli. Det er et evig prinsipp som gir enhver sjel frihet til å tenke og handle etter eget ønske. Intet menneske, ved noe som helst påbud fra Faderen, har noen gang blitt tvunget til å gjøre godt. Intet menneske har noen gang blitt tvunget til å gjøre ondt. Enhver kan handle på egen hånd. Det var Satans plan å ødelegge denne handlefriheten og tvinge menneskene til å gjøre hans vilje. Det kan ikke være noen tilfredsstillende tilværelse uten denne store gaven. Menneskene må ha det privilegium å kunne velge selv i den grad at de kan gjøre opprør mot guddommelige forordninger. Naturligvis må frelse og opphøyelse komme gjennom den frie vilje, uten tvang og ved den enkeltes fortjeneste for at rettferdige belønninger kan gis og passende straff kan tildeles lovbryteren.¹⁷

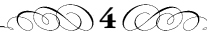
Vi tror det er ved nåde vi blir frelst etter at vi har gjort alt vi kan, og at alle mennesker, ved å bygge på Kristi forsonings grunnvoll, må utarbeide sin frelse med frykt og beven for Herren [se 2 Nephi 25:23; Mormon 9:27].¹⁸

Det er en viktig kjensgjerning, vist ved direkte handlinger og underforstått i alle Skriftene, at Gud har gjort alt for menneskene som de ikke kan gjøre selv for å sikre frelse, men han forventer at menneskene gjør alt de kan for seg selv.

Ved dette prinsipp er det i strid med himmelens orden som ble innstiftet før verdens grunnvoll ble lagt, at hellige budbringere som har gått gjennom oppstandelsen, eller budbringere som tilhører den himmelske sfære, kommer til jorden og utfører arbeid for menneskene som de kan gjøre for seg selv...

Det er en meget alvorlig villfarelse å tro at Jesus gjorde alt for menneskene hvis de bare ville bekjenne ham med sin munn, og

at det ikke finnes noe annet de behøver å gjøre. Menneskene har arbeid å gjøre hvis de ville oppnå frelse. Det var i harmoni med denne evige lov at engelen ledet Kornelius til Peter [se Apostlenes gjerninger 10], og at Ananias ble sendt til Paulus [se Apostlenes gjerninger 9:1-22]. Det var likeledes av lydighet mot denne loven at Moroni, som forsto skriftene på nephittenes plater, ikke utførte oversettelsen, men under ledelse av Herren ga Joseph Smith urim og tummim slik at han var i stand til å utføre dette viktige arbeidet ved Guds gave og kraft.¹⁹

Våre to store oppgaver er å søke vår egen frelse og å arbeide flittig for å frelse andre.

Vi er gitt disse to store oppgavene... Først å søke vår egen frelse, og for det annet vår plikt overfor våre medmennesker. Jeg antar at min første plikt, hva meg selv angår, er å søke min egen frelse. Det er også deres første plikt, og det samme gjelder ethvert medlem av denne kirken.²⁰

Vår første interesse skulle være vår egen frelse. Vi skulle søke enhver velsignelse i evangeliet for oss selv. Vi skulle bli døpt og inngå i det celestiale ekteskaps orden, slik at vi kan bli arvinger til fylden av vår Faders rike. Dernest skulle vi være opptatt av våre familier, våre barn og våre forfedre.²¹

Det er... vår plikt å frelse verden, de døde så vel som de levende. Vi frelser de levende som vil omvende seg, ved å forkynne evangeliet blant nasjonene og samle Israels barn, de ærlige av hjertet. Vi frelser de døde ved å gå inn i Herrens hus og utføre disse seremoniene – dåp, håndspåleggelse, bekreftelse og slike andre ting som Herren krever av oss – på deres vegne.²²

Det er min plikt, slik det er deres plikt, mine brødre og mine søstre på samme måte – for ansvar er også lagt på dere – å gjøre det aller beste som står i vår makt, og ikke unndra oss, men forsøke av hele vår sjel å foredle de kall Herren har gitt oss, å arbeide flittig for å frelse vårt eget hus, hver og en av oss, og for å frelse våre medmennesker og frelse dem som er i andre land.²³

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Hva gjør inntrykk på deg ved president Smiths innsats for å lære sine barn å arbeide? (Se “Fra Joseph Fielding Smiths liv”.) Hva kan vi gjøre for å hjelpe barn å være mer ansvarsbevisste?
- Hvordan øker læresetningene i del 1 din forståelse av selvhjelpenhet? Tenk over hva du kan gjøre for å bli mer selvhjulpent.
- Gjennomgå rådene i del 2. Hva betyr det for deg å være “ansvarlig overfor Herren”?
- President Smith sa: “Vi forventer at våre medlemmer overalt lærer korrekte prinsipper og styrer seg selv” (del 3). Hvordan kan denne læren gavne familier? Hvordan kan den veilede prestedømsquorum og Hjelpeforeninger?
- Hvorfor tror du “vår første interesse skulle være vår egen frelse” i våre anstrengelser for å tjene andre? (Se del 4.)

Aktuelle skriftsteder

Filipperne 2:12; 2 Nephi 2:14-16, 25-30; L&P 58:26-28

Hjelp til undervisningen

“Når du underviser fra denne boken, bør du innby andre til å uttrykke sine tanker, stille spørsmål og undervise hverandre. Når de deltar aktivt, vil de være bedre forberedt til å lære og motta personlig åpenbaring” (fra side v-vi i denne boken).

Noter

1. Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 358-59.
2. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 10.
3. Joseph Fielding Smith jr. og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 51-52.
4. Louie Shurtliff Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 113.
5. Joseph Fielding Smith, i *The Life of Joseph Fielding Smith*, 116.
6. I Joseph Fielding McConkie, “Joseph Fielding Smith,” i Leonard J. Arrington, red. *The Presidents of the Church* (1986), 336-37; se også *The Life of Joseph Fielding Smith*, 217-21.
7. Se *The Life of Joseph Fielding Smith*, 12-13, 155-57; Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 202.
8. Se Jay M. Todd, “A Day in the Life of President Joseph Fielding Smith,” *Ensign*, juli 1972, 5.
9. I Conference Report, april 1945, 48-49.
10. “Salvation for the Dead,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, april 1926, 154-55; se også *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 1:68-69.
11. Tale ved Logan Utah Institutt, 10. jan 1971, 12, Kirkehistorisk bibliotek; ikke utgitt manuskript.
12. I Conference Report, okt. 1969, 108.

13. I Conference Report, okt. 1969, 108.
14. I Conference Report, okt. 1932, 88.
15. I Conference Report, okt. 1949, 88.
16. I Conference Report, britisk områdekonferanse 1971, 6; se også *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 424.
17. *Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jr., 5 bind (1957-66), 2:20.
18. "Out of the Darkness," *Ensign*, juni 1971, 4.
19. "Priesthood – Restoration of Divine Authority," *Deseret News*, sep. 2, 1933, Church section, 4; se også *Frelsende læresetninger*, 3:79-80.
20. "The Duties of the Priesthood in Temple Work," *Utah Genealogical and Historical Magazine*, jan. 1939, 3; se også *Frelsende læresetninger*, 2:125.
21. *Sealing Power and Salvation*, BYU Speeches of the Year (12. jan. 1971), 2.
22. I Conference Report, okt. 1911, 120; se også *Frelsende læresetninger*, 2:161.
23. I Conference Report, april 1921, 41.

Gjennom hele Kirkens historie har kvinner spilt viktige roller i Herrens verk i de siste dager.

Det arbeid som Kirkens kvinner gjør: “Uselvisk hengivenhet til denne store sak”

“Det er ingen grense for det gode våre søstre kan gjøre.”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

På et Hjelpeforeningens fellesmøte 2. oktober 1963 sa president Joseph Fielding Smith: “Vi, Brødrene i Kirken, hedrer og respekterer våre gode søstre for deres uselviske hengivenhet til denne store sak.”¹

Da president Smith uttalte dette, gjorde han det på grunnlag av mange års erfaring. Hele sitt liv hadde han tjenestegjort sammen med trofaste siste-dagers-hellige kvinner. Denne tjenesten begynte på slutten av 1880-tallet, da han var ca 10 år gammel. På den tiden ble siste-dagers-hellige kvinner oppfordret til å ta utdanning innen medisin og helsefag. Hans mor, Julina L. Smith, fulgte dette rådet og fikk opplæring som jordmor. Hun vekket ham ofte midt på natten slik at han kunne kjøre deres hest og vogn til et hjem hvor et barn var i ferd med å bli født. Ved å utføre tjeneste sammen med sin mor på denne måten, så den unge Joseph Fielding Smith et eksempel på Kirkens kvinners styrke og medfølelse.² Søster Smith ble senere rådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap.

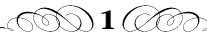
President Smith hadde stor respekt for Hjelpeforeningen, som han sa “er av avgjørende betydning for Guds rike på jorden”.³ Hans andre hustru, Ethel, var medlem av Hjelpeforenings generalutvalg i 21 år. Søster Amy Brown Lyman, som satt i dette utvalget sammen med Ethel og senere ble Hjelpeforeningens generalpresident, sa: “Søster Smith er en av de mest begavede kvinnene jeg noensinne har kjent. Jeg betraktet henne som den beste skribenten og taleren [i] utvalget.”⁴ I denne egenskap deltok Ethel på stavskonferanser for å undervise lokale søstre. Hun og president Smith reiste til noen

oppdrag i Kirken sammen, og de to delte ofte talerstolen for å undervise medlemmene.⁵

Etter at Ethel døde, giftet president Smith seg med Jessie Evans. Jessie ble med ham nesten hver gang han reiste for å undervise de hellige. Hun hadde en vakker sangstemme, og president Smith ville alltid at hun skulle synge på møtene de deltok i. Eldste Francis M. Gibbons, som var sekretær for Det første presidentskap, fortalte: "Hver gang Joseph Fielding presiderte, ønsket han at hun skulle synge, selv om det ikke var av noen annen grunn enn at han aldri ble lei av å høre henne synge. I tillegg ga hennes veltrente kontraaltstemme møtene et spesielt preg av åndelighet når hun sang hellige salmer, noe som inspirerte tilhørerne og forsterket hans egne evner i å fremføre det talte ord. Senere, etter vedvarende og leken overtalelse fra sin hustru, sluttet Joseph seg tidvis til Jessie i en duett, og blandet sin egen fine barytonstemme med hennes. Ved disse anledningene satt de som regel sammen på pianobenken mens Jessie spilte akkompagnementet og la bånd på sin vanlige sterke stemme for ikke å overdøve sin manns sang."⁶

Som Kirkens president, samarbeidet Joseph Fielding Smith regelmessig med søster Belle S. Spafford, Hjelpeforeningens generalpresident. Søster Spafford sa senere om sin opplevelse av å samarbeide med ham: "President Joseph Fielding Smith, en mann med varme og stor kjærlighet til menneskene, viste til enhver tid en dyp forståelse av Kirkens kvinners arbeid, og han lot Hjelpeforeningens presidentskap få vite dette utallige ganger og på mange måter, idet han utvidet vårt perspektiv og ga oss veiledning."⁷

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Skriftene forteller om trofaste kvinner som har hatt ansvar i Herrens kirke.

Vi kan lese i Den kostelige perle at etter konsekvensene som ble påført Adam og Eva ved fallet, talte Eva. Det hun sa, er kort, men fantastisk fullt av mening, og lyder som følger:

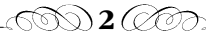
“Var det ikke for vår overtredelse, ville vi aldri ha fått avkom, og ville aldri ha kjent godt og ondt og gleden ved vår forløsning og det evige liv som Gud gir til alle lydige.” [Moses 5:11.]

Og Adam og Eva priste Guds navn, og *de* kunngjorde alle ting for sine sønner og døtre.” [Moses 5:12; uthevelse tilføyd.]

Vi lærer av dette at både Eva og Adam mottok åpenbaring og befaling om å undervise sine barn om veien til evig liv.⁸

Vi leser at i [oldtidens] Israel var kvinner aktive og hadde plikter å utføre [se 2 Mosebok 15:20; Dommerne 4-5].⁹

I Det nye testamente leser vi om et stort antall trofaste kvinner som søkte og ga råd. Mange av disse fulgte Herren og tjente ham [se Lukas 8:1-3; 10:38-42].¹⁰

I de siste dager spiller søstre i Hjelpeforeningen viktige roller i Jesu Kristi gjenopprettede kirke.

Den 17. mars 1842 møtte profeten Joseph Smith mange av søstrene i Kirken i Nauvoo og organiserte dem i en forening som fikk navnet “Den kvinnelige hjelpeforening i Nauvoo”... At denne organisasjonen ble til ved åpenbaring, kan det ikke være noen tvil om. Denne sannheten er gjort klinkende klar i årenes løp, og i dag er dens verdi og nødvendighet rikelig bekreftet.¹¹

Jesu Kristi Kirke ville ganske visst ikke ha vært fullstendig organisert dersom ikke denne fantastiske organisasjonen hadde blitt til... Denne gjenopprettelsen ville ikke ha vært fullstendig uten Hjelpeforeningen, der søstrene er i stand til å utføre en guddommelig utpekt tjeneste som er helt avgjørende for Kirkens velferd.¹²

“Den kvinnelige hjelpeforening i Nauvoo” ble organisert av profeten Joseph Smith med assistanse av eldste John Taylor. Herren hadde åpenbart at Kirkens kvinner skulle organiseres i en forening, for det var et viktig arbeid for dem å gjøre for å hjelpe til med å “fremme og grunnfeste Sions sak”. [L&P 6:6.] Dette arbeidet for søstrene skulle hovedsakelig være til nytte, oppmuntring og fremme av Kirkens kvinner, så de kunne bli forberedt i alle ting for en plass i det celestiale rike. Ansvarer ble også gitt dem for å hjelpe til med barmhjertighetsarbeidet for å lindre nød og lidelse blant de fattige,

de syke og de plagede over hele Kirken. I alle år siden denne organiseringen, har søstrene i denne foreningen vært tro mot sitt kall og har foredlet seg i sin trofasthet i dette arbeidet. Ingen tildelt oppgave har vært for vanskelig, ikke noe ansvar har blitt forsømt, og på grunn av deres tjeneste har tusener blitt velsignet.¹³

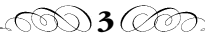
Hjelpeforeningen... har vokst til å bli en drivkraft i Kirken. Den er helt nødvendig. Vi kaller den en hjelpeorganisasjon, men Hjelpeforeningen er mer enn det. Den er nødvendig.¹⁴

Jeg ønsker å rose søstrene i denne fantastiske organisasjonen for deres integritet og trofasthet som stadig har blitt tilkjennegitt siden tiden i Nauvoo.¹⁵

Herren er fornøyd med deres arbeid. Dere har, ved deres tjeneste, bidratt til å bygge opp og styrke Guds rike. Hjelpeforeningens arbeid i Kirken er akkurat like nødvendig som det arbeid som utføres i quorumene i prestedømmet. Noen vil kanskje mene at jeg uttrykker dette litt for sterkt, men min vurdering er at det arbeidet som dere, våre gode søstre gjør, finner sin plass og er like viktig for oppbyggelsen av dette riket, for å styrke det, få det til å vokse og legge et grunnlag som vi alle kan bygge på, som det arbeid som gjøres av brødrene som bærer Guds prestedømme. Vi kan ikke klare oss uten dere.¹⁶

[Hjelpeforeningens søstre] tilhører den beste kvinneorganisasjon i verden, en organisasjon som er av avgjørende betydning for Guds rike på jorden, og som er oppbygget og blir drevet slik at den hjelper sine trofaste medlemmer å oppnå evig liv i vår Faders rike...

Hjelpeforeningen ble organisert ved inspirasjonens ånd og har blitt veiledet ved denne ånd [siden den gang], og den har gitt utallige av våre gode søstre de ønsker om rettferdighet som har vært til behag for Herren.¹⁷

Hjelpeforeningens søstre er med på å ivareta Guds barns timelige og åndelige velferd.

Herren har i sin visdom kalt våre søstre til å hjelpe prestedømmet. På grunn av deres medfølelse, varme hjerte og vennlighet ser Herren på [kvinner] og gir dem plikter og ansvarsoppgaver for å

Hjelpeforeningen er "den beste kvinneorganisasjon i verden, en organisasjon som er av avgjørende betydning for Guds rike på jorden".

hjelpe de trengende og nødlidende. Han har staket ut kursen de skulle følge, og han har gitt dem denne storartede organisasjon hvor de har myndighet til å tjene under ledelse av biskopene i menighetene og i harmoni med biskopene i menighetene, for å ivareta våre medlemmers interesser både åndelig og timelig.

Og Herren kan kalle våre søstre til å gå inn i hjemmene for å trøste de trengende, for å hjelpe og bistå nødlidende, for å knele med dem og be sammen med dem, og Herren vil lytte til søstrenes bønner når de blir oppsendt oppriktig på vegne av de syke, akkurat som han vil lytte til Kirkens eldsters bønner.¹⁸

Hjelpeforeningens formål og oppgaver er mange... Min far, president Joseph F. Smith, [sa:] "Dette er en organisasjon som ble etablert av profeten Joseph Smith. Den er derfor Kirkens eldste hjelpeorganisasjon, og den er av største betydning. Ikke bare tar den seg av de trengendes behov, de syke og nødlidende, men en del av dens

plikt – og dens fremste plikt også – er å holde øye med den åndelige velferd og frelse blant Sions mødre og døtre, å påse at ingen forsømmes, men at alle beskyttes mot ulykke, sorg, mørkets makter og de onder som truer dem i verden. Det er Hjelpeforeningens plikt å se til sin egen og alle Kirkens kvinnelige medlemmers åndelige velferd.”¹⁹

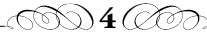
Det er en plikt for Hjelpeforeningen, ikke bare å se etter dem som er medlemmer av Hjelpeforeningen, men deres arbeid skulle strekke seg utover disse grensene. Uansett hvor noen er i vanskeligheter, trenger hjelp, er syke eller plaget, kaller vi på Hjelpeforeningen... De kan utføre et stort og strålende arbeid ved å oppmuntre de egensindige, hjelpe dem og bringe dem tilbake til aktivitet og hjelpe dem å overvinne sine svakheter eller synder og ufullkommenheter, og bringe dem til forståelse av sannheten. Det finnes ingen grense for det gode våre søstre kan gjøre.

...Jeg vet ikke hva i all verden våre stavspremier og biskoper i menighetene skulle gjort om de ikke hadde disse gode søstrene i Hjelpeforeningen å stole på, som de kan kalle til tjeneste, mange ganger, til å håndtere situasjoner som ville vært svært ømtålige for våre brødre, men som våre søstre kan utføre aldeles utmerket. Det ville være fantastisk om alle medlemmer av Kirken var fullkomne. Hvis det var tilfellet, ville vi alle hatt mindre ansvar, både menn og kvinner, men den tiden har ikke kommet. Vi har medlemmer blant våre søstre som trenger oppmuntring, litt hjelp åndelig så vel som timelig, og ingen kan gjøre det bedre enn våre søstre som tilhører denne store og fantastiske organisasjonen.

I dette arbeidet kan søstrene bidra til å oppmuntre og hjelpe de villfarne, likegyldige og uforsiktige, akkurat som brødrene i prestedømmet er kalt til å gjøre for de villfarne, uforsiktige og likegyldige blant brødrene. Vi skulle alle anstrenge oss for å tilveiebringe rettferdighet og forsøke å bringe tilbake i aktivitet dem som har drevet bort og forsømt sine plikter i Kirken.²⁰

Fra [sin] beskjedne begynnelse under de vanskeligste forhold, da Kirkens medlemmer var få, har vi sett denne foreningen vokse... Det gode som har blitt oppnådd i omsorgen for de fattige, pleie av syke og lidende og dem som er i fysisk, psykisk eller åndelig nød, vil aldri helt bli kjent... Alt dette har blitt oppnådd ved

hjelp av kjærlighetens ånd i samsvar med Jesu Kristi evangeliums sanne ånd.²¹

Herren forventer at kvinner søker lys og sannhet så de kan ha rett til celestial herlighet.

Evangeliet betyr like mye for våre søstre som det gjør for brødrene. De er like mye opptatt av det som brødrene. Og da Herren sa til profeten Joseph Smith: “Ransak disse bud, for de er sanne og troverdige, og profetiene og løftene som er i dem, skal alle bli oppfylt,” [L&p 1:37], begrenset han ikke denne befalingen til Kirkens mannlige medlemmer... Det er akkurat like viktig at våre søstre forstår frelsesplanen som det er for mennene. Det er like viktig at de holder budene. Ingen kvinne kommer til å bli frelst i Guds rike uten dåp til syndenes forlatelse og håndspåleggelse for Den hellige ånds gave...

...Da Herren sa at ingen kan bli frelst i uvitenhet [se L&p 131:6], tror jeg han mente både kvinner og menn, og jeg tror Kirkens kvinner er forpliktet til å studere Skriftene.²²

Herren krever av kvinnene, så vel som av mennene i Kirken, at de kjenner hans guddommelige vilje og har et varig vitnesbyrd i sitt hjerte om den åpenbarte sannhet med hensyn til frelse i Guds rike. Herren har ikke bare åpenbart Mormons bok til fordel for dem som har prestedømmet, men for hver sjel som søker sannheten, både mann og kvinne.²³

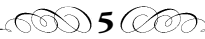
Herren forventer at søstrene skal være kvalifisert med et vitnesbyrd om sannheten for å forstå Kirkens læresetninger, akkurat som han gjør med dem som bærer prestedømmet. Hvis vi oppnår opphøyelse slik vi håper, er det nødvendig at vi forbereder oss med kunnskap, med tro, med bønn. Og da Herren sa: “Søk først Guds rike og hans rettferdighet,” [Matteus 6:33; 3 Nephi 13:33], talte han ikke bare til en gruppe menn, men en blandet forsamling.²⁴

Enhver kvinne som er døpt inn i Kirken, har fått eldstenes hender lagt på sitt hode for Den hellige ånds gave, så hun kan motta veiledning av denne Ånd i all sannhet. Det er Herrens vilje at ingen skal være uten guddommelig veiledning som vil vise dem sannheten og gjøre dem i stand til å skjelne lyset fra mørket, og dermed

bli styrket og gitt kraft til å motstå alle falske lærdommer, teorier og forestillinger, som er så utbredt i verden i dag.²⁵

Våre søstre har like mye rett til inspirasjon fra Den hellige ånd for sine behov, som menn har. De har rett til profetiens gave når det gjelder ting som er viktig for dem å vite... Når de ber, skulle de be inderlig, idet de forventer å motta svar på sine bønner. Herren vil høre dem, hvis de er inderlige og sanne, akkurat som han vil høre brødrenes.²⁶

Herren har lovet alle, både menn og kvinner, Den hellige ånds gave på betingelse av trofasthet, ydmykhet og sann omvendelse. De er pålagt å studere og kjenne evangeliets sannheter og forberede seg ved studium, tro og lydighet mot alle bud for å søke etter lys og sannhet så de kan ha rett til celestial herlighet.²⁷

**Gjennom prestedømmet tilbyr Gud sine
døtre enhver åndelig gave og velsignelse
som kan oppnås av hans sønner.**

Jeg tror vi alle vet at prestedømmets velsignelser ikke er begrenset kun til menn. Disse velsignelsene øses også ut... over alle Kirkens trofaste kvinner. Disse gode søstrene kan forberede seg til velsignelsene i Herrens hus ved å holde budene og tjene i Kirken. Herren tilbyr sine døtre enhver åndelig gave og velsignelse som kan oppnås av hans sønner, for i Herren er hverken mannen noe uten kvinnen, eller kvinnen noe uten mannen [se 1 Korinterbrev 11:11].²⁸

Vi er alle klar over at Herren sa til Abraham at han skulle bli far til mange nasjoner, og at hans ætt ville være som stjernene på himmelen og som sanden på havets bredd i antall, men vi må ikke glemme at de samme løftene ble gitt til Sara.

“Så sa Gud til Abraham: Sarai, din hustru, skal du ikke lenger kalle Sarai, men Sara skal være hennes navn. Jeg vil velsigne henne, og gi deg en sønn også med henne. Ja, jeg vil velsigne henne og hun skal bli til folkeslag, konger over mange folk skal framgå av henne.” [1 Mosebok 17:15-16.]²⁹

Da Herren talte om prestedømmet og prestedømmets kraft, og de ordinanser i Kirken som vi mottar gjennom prestedømmet, sa

“Herren krever av kvinnene... i Kirken at de kjenner hans guddommelige vilje og har et varig vitnesbyrd i sitt hjerte.”

han følgende: “Og dette større prestedømme forvalter evangeliet og har nøkkelen til rikets mysterier, ja, endog nøkkelen til kunnskapen om Gud.”

...La meg lese det om igjen: “Og dette større prestedømme forvalter evangeliet og har nøkkelen til rikets mysterier, ja, endog nøkkelen til kunnskapen om Gud. Derfor, i dets ordinanser blir guddommelighetens kraft tilkjennegitt, og uten prestedømmets ordinanser og prestedømmets myndighet, blir ikke guddommelighetens kraft tilkjennegitt for mennesker i kjødet, for uten dette kan intet menneske se Guds, ja, Faderens åsyn og leve.” [L&p 84:19-22.]

Når vi leser ting av denne art, skulle det få enhver mann som bærer prestedømmet, til å fryde seg over tanken på at vi har den store myndighet som vi kan kjenne Gud ved. Ikke bare mennene som bærer prestedømmet, kjenner denne store sannheten, men på grunn av dette prestedømme og dets ordinanser, kan hvert medlem av Kirken, både menn og kvinner, kjenne Gud.³⁰

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Hva kan vi lære av erfaringene som er beskrevet i “Fra Joseph Fielding Smiths liv”? Hvilke lignende erfaringer har du hatt?
- President Smith talte om kvinner i forskjellige tidsepoker som har utført viktige oppgaver i Guds rike (se del 1). På hvilke måter har du sett kvinner bidra til sin families og Kirkens styrke?
- Hvordan har du sett at Hjelpeforeningens tjeneste er “avgjørende for Kirkens velferd”? (Se del 2.) På hvilke måter samarbeider søstre i Hjelpeforeningen og prestedømsbærere om å bygge opp Guds rike?
- På hvilke måter ivaretar Hjelpeforeningen siste-dagers-hellige kvinners velferd? På hvilke måter øver søstrene innflytelse utover sin organisasjon? (Du finner noen eksempler i kapittel 3.)
- President Smith understreket at alle kvinner og menn må forstå evangeliets læresetninger, styrke sitt vitnesbyrd og motta åpenbaring (se del 4). Hvorfor tror du det er viktig for oss alle å søke disse gavene?
- President Smith sa at prestedømmets velsignelser “øses ut... over alle Kirkens trofaste kvinner” (del 5). Hvorfor trenger kvinner prestedømmets velsignelser for å kunne utføre sine oppgaver i hjemmet og i Kirken? Hvilke eksempler har du sett på kvinner som mottar åndelige gaver?

Aktuelle skriftsteder

Apostlenes gjerninger 5:12-14; Alma 32:22-23; L&p 46:8-9

Hjelp til undervisningen

“Det er ofte nyttig å begynne å tenke på neste leksjon like etter at du har undervist den foregående. Du vil sannsynligvis være mest oppmerksom på elevenes behov og interesser umiddelbart etter at du har vært sammen med dem” (*Undervisning, intet større kall* [1999], 97).

Noter

1. "Purpose of the Relief Society," *Relief Society Magazine*, jan. 1964, 5.
2. Du finner mer om at Joseph Fielding Smith hjalp sin mor med hennes plikter som jordmor, i kapittel 20 i denne boken.
3. "Mothers in Israel," *Relief Society Magazine*, des. 1970, 883.
4. Amy Brown Lyman, i Joseph Fielding Smith og John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 243.
5. Se Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 261.
6. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 281.
7. Belle S. Spafford, *Latter-day Prophet-Presidents I Have Known* (tale holdt ved Brigham Young University, 29. mai 1973), 4.
8. *Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jr., 5 bind (1957-66), 3:66.
9. "The Relief Society Organized by Revelation," *Relief Society Magazine*, jan. 1965, 5.
10. *Answers to Gospel Questions*, 3:67.
11. "Purpose of the Relief Society," 4.
12. "The Relief Society Organized by Revelation," 6.
13. "Relief Society Responsibilities," *Relief Society Magazine*, okt. 1954, 644.
14. "Relief Society – An Aid to the Priesthood," *Relief Society Magazine*, jan. 1959, 4.
15. "Relief Society Responsibilities," *Relief Society Magazine*, okt. 1954, 646.
16. "Relief Society – An Aid to the Priesthood," 6; tegnsetting standardisert.
17. "Mothers in Israel," 883.
18. "Relief Society – An Aid to the Priesthood," 5.
19. "Teaching the Gospel," *Relief Society Magazine*, jan. 1966, 5; se også Joseph F. Smith, i Conference Report, april 1906, 3.
20. "Relief Society Responsibilities," *Relief Society Magazine*, mars 1954, 151-52.
21. "Purpose of the Relief Society," 5.
22. "Obedience to the Truth," *Relief Society Magazine*, jan. 1960, 6–7.
23. "Relief Society Responsibilities," *Relief Society Magazine*, okt. 1954, 644.
24. "Relief Society Responsibilities," *Relief Society Magazine*, mars 1954, 152.
25. "Relief Society Responsibilities," *Relief Society Magazine*, okt. 1954, 644.
26. "Obedience to the Truth," 7.
27. *Answers to Gospel Questions*, 3:68-69.
28. I Conference Report, april 1970, 59.
29. "Mothers in Israel," 885.
30. "And the Truth Shall Make You Free," *Deseret News*, 30. mars 1940, Church section, 4; se også *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 3:118.

*Historien om Frelserens fødsel "blir aldri for
slitt uansett hvor ofte den fortelles".*

Jesu Kristi fødsel: “En stor glede”

“Hva med denne fantastiske historien? Har vi latt den gjennomsyre og påvirke vårt liv? Har vi godtatt den i sin fulle betydning uten forbehold?”

Fra Joseph Fielding Smiths liv

I julen 1971 fikk en avisreporter anledning til å tilbringe tid sammen med president Joseph Fielding Smith og medlemmer av hans familie. Reporteren ga et glimt inn i profetens liv:

“Julen er en spesiell tid for president Joseph Fielding Smith. Det er en tid for familien og en tid for å minnes. Men mest av alt er julen for president Smith en tid for barn.

‘Jeg tror det jeg liker best ved julen er barna,’ sa president Smith idet han trykket sitt oldebarn tettere inntil seg.

Med en stor bildebibel på fanget, bladde president Smith og to av hans oldebarn, Shanna McConkie, 4, og Sherri, 2, gjennom sidene som fortalte om da Jesusbarnet ble født. De så lenge på siden med bildet av krybben. Det var en nærhet mellom president Smith og jentene...

President Smith har hatt mange familiemedlemmer på besøk i julen. ‘Julen er en tid for familier å være sammen,’ sa han.”¹

For president Smith dreide juletradisjonene seg om Frelserens fødsel, tjenestegjerning og forsoning. Som svar på julehilsener han fikk fra Kirkens medlemmer, sa han: “Jeg verdsetter omtanken fra dem som sender julekort. Jeg betrakter dem som et uttrykk for kjærlighet og en påminnelse om Frelserens fødsel, han som vi priser og tilber som Kirkens overhode. Hans budskap handlet om fred og velvilje. Dette er mitt ønske for mine medmennesker overalt.”²

I desember 1970 publiserte president Smith en julehilsen til Kirkens medlemmer over hele verden. Han sa blant annet:

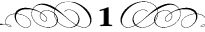
“Jeg hilser dere nå i julen, med kjærlighet og fellesskap, og med en bønn om at vår evige Fader vil se ned på dere i nåde og utøse sine rike velsignelser over dere.

I disse tider hvor synd er fremherskende, hvor det er store trengsler på jorden, hvor det er kriger og rykter om krig, trenger vi alle, som aldri før, Herrens veiledende og beskyttende omsorg.

Vi trenger å vite at til tross for alle problemer og onder som rammer oss, styrer fortsatt Herren det som foregår på jorden, og at hvis vi holder hans bud og er sanne og trofaste mot hans lover, vil han velsigne oss her og nå og belønne oss med evig liv i hans rike når den tid kommer...

..Jeg ber om at vi nå i julen og til enhver tid må konsentrere vår tro om Guds Sønn og oppnå den fred som overgår all forstand.”³

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Historien om vår Forløseres fødsel er uttrykksfull i sin ydmyke enkelhet.

Det er ingen historie som er fullt så vakker, eller som kan stimulere den ydmykes sjel helt til det innerste, som denne strålende historien om vår Forløseres fødsel. Ingen ord som mennesker kan uttale, kan pynte på eller forbedre eller tilføye veltalenhet til dens ydmyke enkelhet. Den blir aldri forslitt uansett hvor ofte den fortelles, og den fortelles altfor sjelden i menneskenes hjem. La oss prøve å forestille oss at vi er ute sammen med hyrdene som våket over flokken sin denne minneverdige kvelden. Dette var ydmyke menn som ikke hadde mistet sine fedres tro, hvis hjerter ikke hadde blitt forherdet i likhet med deres som regjerte over jødene under vår Herres tjenestegjerning, for hadde de vært det, ville ikke englene ha åpenbart seg for dem med sitt strålende budskap. La oss gjenta denne vidunderlige historien.

“Det var noen hyrder der på stedet som var ute på marken og holdt nattevakt over sin hjord.

Og se, en Herrens engel stod hos dem, og Herrens herlighet lyste om dem. Og de ble meget forferdet.

Men engelen sa til dem: Frykt ikke! For se, jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket.

I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids stad.

Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe.

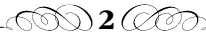
Og med ett var det sammen med engelen en himmelsk hærs-kare, som lovpri-ste Gud og sa:

Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag.

Og det skjedde, da englene var faret opp fra dem til himmelen, da sa hyrdene til hverandre: La oss nå gå rett til Betlehem og se dette som har skjedd, det som Herren har kunngjort oss.

De skyndte seg av sted, og de fant både Maria og Josef, og barnet som lå i krybben.” [Lukas 2:8-16.]

Kan noen sjel lese dette og ikke bli grepet av ydmykhetens ånd og bli imponert over historiens enkle sannhet?⁴

Selv om Jesus Kristus var Guds Sønn, kom han inn i denne verden som et barn og fortsatte fra nåde til nåde inntil han mottok en fylde.

Jeg antar at vi alle forstår at Jesus Kristus var Jehova, som ledet Israel på Abrahams og Moses’ tid, og faktisk helt fra Adams tid. Dessuten at Jehova, eller Jesus Kristus, som en ånd i persons skikkelse viste seg for Jareds bror, og at han ble født som et barn inn i denne verden og vokste til manndom i denne verden.⁵

Vår Frelser var en Gud før han ble født inn i denne verden, og han hadde med seg denne samme status da han kom hit. Han var like mye en Gud da han ble født inn i verden som han var før. Men hva dette liv angår, ser det ut til at han måtte begynne akkurat som alle andre barn gjør, og motta sin kunnskap linje på linje. Lukas sier at han “gikk fram i visdom og alder og i velvilje hos Gud og

I sin ungdom fikk Jesus kunnskap “linje på linje og bud på bud”.

mennesker”. [Lukas 2:52.] Johannes skriver at han “han ikke mottok av fylden til å begynne med”, men måtte utvikle seg “fra nåde til nåde inntil han mottok en fylde”. [L&p 93:13.] ...

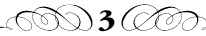
Det var tydelig at før han var 12 år gammel – for da forbauset han doktorene og vismennene i templet – hadde han lært mye om sin Fars hus [se Lukas 2:46-49]. Denne kunnskapen kan ha kommet til ham ved åpenbaring, ved englebesøk eller på en annen måte. Men hans kunnskap hva dette livet angår, måtte komme linje på linje og bud på bud. Utvilsomt kommuniserte han, fra tid til annen, med sin himmelske Fader.

...Jesus vokste opp med sine brødre, og vokste seg sterk, og han ventet på Herren for at tiden for hans gjerning skulle komme. Han tjente under sin far, og han talte ikke som andre mennesker, ei heller kunne han bli undervist av andre, for han trengte ikke at noe menneske skulle lære ham. Og etter mange år kom tiden for hans tjenestegjerning.” [Joseph Smiths oversettelse, Matteus 3:24-26.]

Det vår Herre sa om at han ikke kunne gjøre noe annet enn hva han hadde sett Faderen gjøre, betyr ganske enkelt at det hadde blitt åpenbart for ham hva hans Fader hadde gjort [se Johannes 5:19-20].

Uten tvil kom Jesus til verden underlagt samme tilstand som ble krevd av hver enkelt av oss – han glemte alt, og han måtte vokse fra nåde til nåde. Det at han glemte, eller fikk sin tidligere kunnskap tatt bort, ville være nødvendig akkurat som det er nødvendig for hver av oss, for å kunne gjennomføre den timelige tilværelse.

Frelsen hadde ikke en fylde til å begynne med, men etter at han fikk sitt legeme og oppstandelsen, ble all makt gitt ham både i himmelen og på jorden. Selv om han var en Gud, selveste Guds Sønn, med makt og myndighet til å skape denne jord og andre kloder, var det likevel visse ting som manglet, som han ikke mottok før etter sin oppstandelse. Med andre ord hadde han ikke mottatt fylden før han fikk et oppstandent legeme.⁶

Jesus Kristus kom til denne verden for å forløse oss fra fysisk og åndelig død.

Jesus kom hit for å utføre en bestemt oppgave som ble tildelt ham før jordens grunnvoll ble lagt. Han er omtalt i Skriftene som “Lammet som er slaktet, fra verdens grunnvoll ble lagt”. [Johannes’ åpenbaring 13:8.] Han meldte seg frivillig til å komme i tidens midte, for å forløse menneskene fra fallet som ville komme over dem på grunn av Adams overtredelse.

...Jesus er den eneste som er født inn i denne verden, som ikke har en jordisk far. Hans legemes Far er også hans ånds Far og Far til alle menneskers ånder. Fra sin Far mottok han evig liv, fra sin mor mottok han evnen til å dø, for hans mor var en jordisk kvinne. Av henne fikk han sitt blod, og av sin Far fikk han sin udødelighet. Når han dermed hadde makt til å legge ned sitt liv og ta det igjen, var han i stand til å betale prisen for Adams overtredelse og forløse alle skapninger fra graven.⁷

Den egentlige årsaken til Jesu Kristi komme til verden... var for det første å forløse *alle* mennesker fra den fysiske eller jordiske død, som Adam bragte inn i verden, og for det annet å forløse alle mennesker fra åndelig død, eller forvisning fra Herrens nærhet, på betingelse av at de omvender seg og mottar syndenes forlatelse og holder ut til enden av den jordiske prøvestand.⁸

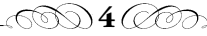
Vi gleder oss over Guds Sønnns fødsel blant menneskene.

Vi er takknemlige for det sonoffer han utarbeidet ved å utgyte sitt eget blod.

Vi er takknemlige for at han har forløst oss fra døden og åpnet døren slik at vi kan få evig liv.

Vi ber om fred på jorden, om evangeliets utbredelse og om sannhetens endelige triumf.

Vi ber inntrengende vår Faders barn overalt om å bli med oss og gjøre de tingene som vil gi oss alle fred i denne verden og evig herlighet i den kommende verden [se L&p 59:23].⁹

Vi skulle la historien om Frelserens fødsel få gjennomsyre og påvirke vårt liv.

Når [juledags morgen] kommer, vil noen bøye hodet i ydmyk takknemlighet til lysenes Far for de velsignelser de har mottatt gjennom hans elskede Sønnns lidelser, og vil lese den vidunderlige historien med takknemlig pris. Andre, som vet lite, om noe i det hele tatt, om den gjeld de står i til Guds Sønn, vil dessverre feire, ikke i lovprisning og ydmyk bønn, men i blasfemisk drukkenskap, uten den minste tanke på betydningen av fødselen til mannen fra Galilea...

Hvordan kan noen lese denne rørende historien om Jesu Kristi fødsel uten å ønske å forsake sine synder? På denne tiden av året er det godt for alle og enhver – kongen i sitt palass, hvis det er konger i palasser nå, bonden i sitt beskjedne hus, de rike og de fattige – å bøye kne og gjøre ære på ham som var uten synd, hvis liv ble tilbragt i offer og sorg til gavn for sine medmennesker, hvis blod ble utgytt som et offer for synd...

...Hva med denne vidunderlige historien? Har vi latt den gjennomsyre og påvirke vårt liv? Har vi godtatt den i sin fulle betydning uten forbehold? Tror vi at dette barnet i sannhet var Guds enbårne Sønn i kjødet? Har vi fast tro på hans misjon, og er vi villige til å følge ham i lydighet? Hvis verden hadde en slik tro og oppriktig gaakt på hans lære, ville den ikke ha blitt revet i stykker av strid og

ondskap gjennom alle tidsaldre... Det har vært for mange tomme ord blant bekjennende etterfølgere av Guds Sønn, og for lite virkelig tilbedelse basert på hans læres integritet.

Engelen sa til hyrdene denne strålende kvelden, at han kom med et budskap om stor glede som var til alle mennesker [se Lukas 2:8-10], men i det store og hele har menneskene overalt på jorden nektet å motta velsignelsene av dette budskapet. De har ikke vært villige til å forsake sine synder, til å ydmyke seg og sette sitt liv i harmoni med Mesterens læresetninger...

Nok en gang ber jeg innstendig alle mennesker overalt: Vend bort fra deres onde veier til den sanne tilbedelse av Guds Sønn, så deres sjeler kan bli frelst i hans rike.¹⁰

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Hva gjør dere i deres hjem for å minnes Frelseren i julen? Hva kan vi lære av president Smiths juletradisjoner? (Se “Fra Joseph Fielding Smiths liv”.)
- Hvorfor tror du historien om Jesu Kristi fødsel “aldri blir forslitt”? (Se del 1.)
- Gjennomgå president Smiths ord om Jesu Kristi komme til verden som barn, og om at han gjennomgikk jordelivets vanskeligheter (se del 2). Hva tenker og føler du når du grunner på Frelserens villighet til å gjøre dette?
- Grunn på sammenhengen mellom Frelserens fødsel og Frelserens forsoning (se del 3). Hvordan kan foreldre hjelpe sine barn å oppnå denne forståelsen? Hvordan kan denne forståelsen påvirke våre juletradisjoner?
- Hva kan vi gjøre for å la historien om Frelserens fødsel “gjennom- syre og påvirke vårt liv”? (Se del 4.)

Aktuelle skriftsteder

Jesaja 53; Lukas 1:26-35; 2; 1 Nephi 11:8-23

Hjelp til undervisningen

Diskusjoner i små grupper kan “gi mange mennesker anledning til å delta i en leksjon. Personer som i alminnelighet nøler med å delta, kan komme med ideer i små grupper som de ellers ikke ville ha gitt uttrykk for foran hele klassen” (*Undervisning, intet større kall* [1999], 179).

Noter

1. “A Big Christmas Hug from Pres. Smith,” *Church News*, 25. des. 1971, 3.
2. “A Big Christmas Hug from Pres. Smith,” 3.
3. “Christmas Greetings from President Joseph Fielding Smith to the Members of the Church throughout the World,” *Church News*, 19. des. 1970, 3.
4. *The Restoration of All Things* (1945), 279-80.
5. Personlig korrespondanse, sitert i *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 1:19.
6. Personlig korrespondanse, sitert i *Frelsende læresetninger*, 1:37-38.
7. *Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jr., 5 bind (1957-66), 2:134, 136.
8. “The Resurrection,” *Improvement Era*, des. 1942, 780-81; se også *Frelsende læresetninger*, 2:213.
9. “Christmas Greetings,” 3.
10. *The Restoration of All Things*, 278-79, 281-82, 286; tegnsetting standardisert.

Forberedelse til vår Herres komme

“Rydd Herrens vei og gjør hans stier rette, for timen for hans komme er nær” (L&P 133:17).

Fra Joseph Fielding Smiths liv

President Joseph Fielding Smith sa en gang til en gruppe av sistedagers-hellige at han “ba om verdens ende”. Han sa: “Hvis den kom i morgen, ville jeg bli glad.” Som svar på denne erklæringen, snakket en kvinne høyt nok til at andre kunne høre det. “Å, jeg håper ikke det,” sa hun.

Da han fortalte om denne erfaringen en stund senere, sa president Smith:

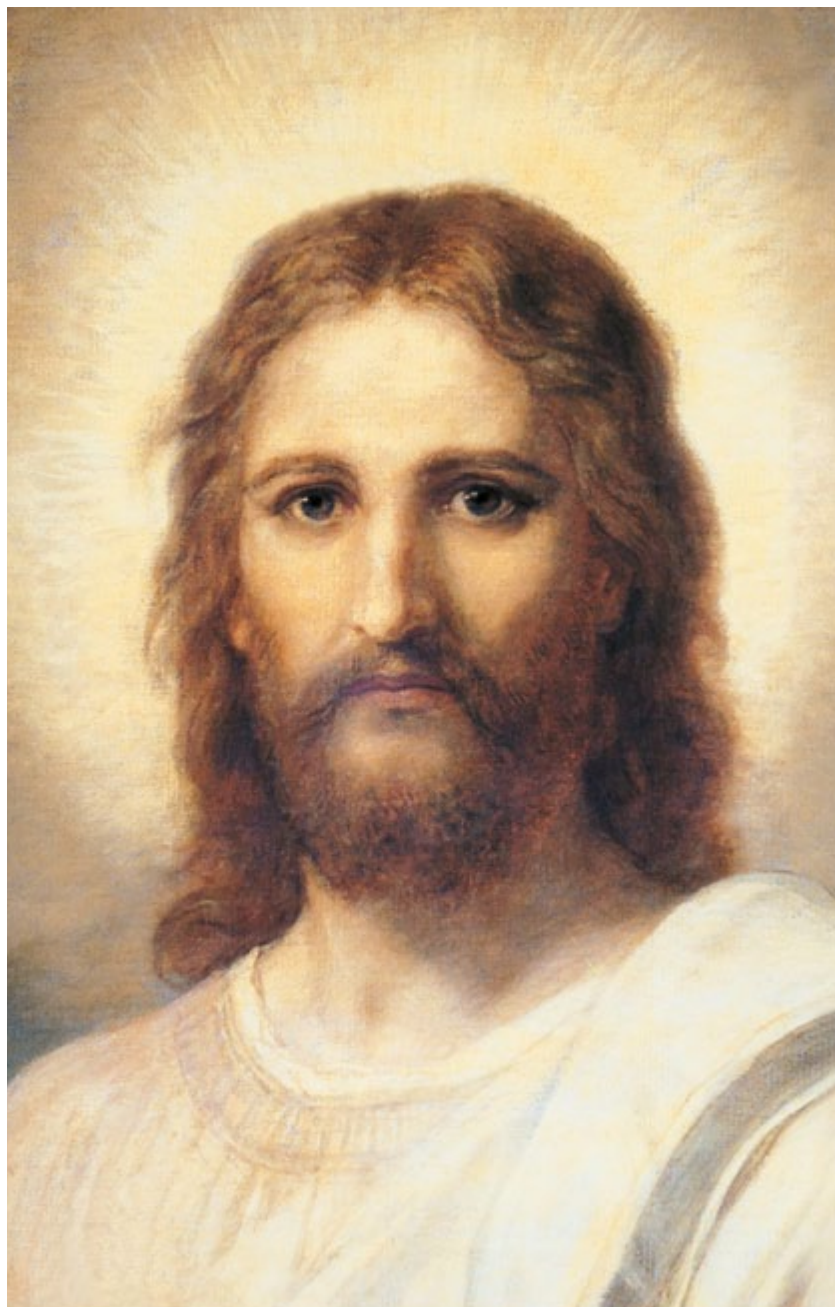
“Ønsker dere ikke at verdens ende skal komme?”

De fleste har misforstått hva som menes med verdens ende...

...Når Kristus kommer, vil det bli en slutt på verden... Det vil ikke være noen krig, uro, misunnelse, løgn eller ondskap. Menneskene vil da lære å elske Herren og holde hans bud, og hvis de ikke gjør det, vil de ikke få være her. Det er verdens ende, og det var det Frelseren ba om da disiplene kom til ham og sa: ‘Lær oss å be.’ Hva gjorde han? Han lærte dem: ‘Fader vår, du som er i himmelen, helliget vorde ditt navn, komme ditt rike, skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden.’ [Se Lukas 11:1-2.]

Det er det jeg ber om. Herren ba om verdens ende, og det samme gjør jeg.”¹

I taler og forfatterskap siterte president Smith ofte Skriftenes profetier om de siste dager, og om Joseph Smiths rolle i å berede veien for Herren og Frelserens komme til jorden i herlighet. Han uttrykte

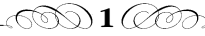
“Vi lengter etter den dagen da Fredsfyrsten skal komme.”

sine dype følelser med hensyn til disse profetiene i innvielsesbønnen for Ogden Utah tempel:

“Som du vet, vår Gud, lever vi i de siste dager når tidenes tegn blir vist oss, når du fremskynder din gjerning og når vi allerede har hørt røsten til en som roper i villmarken: Rydd vei for Herren og gjør hans stier rette [se Matteus 3:3]...

Kjære Fader, vi lengter etter den dagen da Fredsfyrsten kommer, da jorden skal hvile og rettferdighet igjen skal være å finne på hennes overflate, og det er vår bønn, uttalt av ydmyke og angrende hjerter, at vi må utholde dagen og bli funnet verdige til å leve sammen med ham som du har utpekt til å stå som kongenes Konge og herrenes Herre, som er gitt makt og ære og herlighet både nå og for alltid.”²

Joseph Fielding Smiths læresetninger

Herrens komme nærmer seg.

Vi nærmer oss raskt Herrens store dag, tiden for “fornyelse”, når han kommer i himmelens skyer for å ta hevn over de ugudelige og forberede jorden for at fred skal kunne råde for alle som er villige til å overholde hans lov [se Apostlenes gjerninger 3:19-20].³

Mange ting har skjedd... for å overbevise trofaste medlemmer av Kirken om den kjensgjerning at Herrens komme er nær. Evangeliet er gjengitt. Kirken har blitt fullstendig organisert. Prestedømmet har blitt overdratt til menneskene. De ulike evangelieutdelinger fra begynnelsen av har blitt åpenbart, og deres nøkler og myndighet er gitt til Kirken. Israel har blitt og blir innsamlet til Sions land. Jødene er tilbake i Jerusalem. Evangeliet blir forkynt i hele verden som et vitne for enhver nasjon. Templer bygges, og ordinansarbeid for de døde, så vel som for de levende, blir utført i dem. Barnas hjerter har blitt vendt til deres fedre, og barna søker etter sine avdøde forfedre. Paktene som Herren lovet å inngå med Israel i de siste dager, har blitt åpenbart, og tusenvis av Israels innsamlede har inngått dem. Dermed gjør Herrens verk fremskritt, og alle disse tingene er tegn på at Herrens komme nærmer seg...

Profetenes ord er raskt i ferd med å bli oppfylt, men det foregår ved slike naturlige prinsipper at de fleste av oss ikke klarer å se det.

Joel lovet at Herren ville utøse sin Ånd over alt kjød: sønner og døtre skulle profetere, gamle menn skulle ha drømmer og unge menn skulle se syner [se Joel 2:28-29]...

Blant tegnene i de siste dager var en økning av lærdom. Daniel ble befalt å forsegle "...boken [med sin profeti] inntil endens tid. [Og på den dag] er det "mange [som] skal fare omkring", sa han og kunnskapen skal bli stor. (Daniel 12:4.) Er det ikke mange som "farer omkring" i dag, mer enn noensinne før i verdens historie?...

...Har ikke kunnskapen blitt større? Har det noensinne vært en tid i verdens historie da så mye kunnskap ble utøst over folket? Men dessverre er Paulus' ord sanne – det er mennesker "som alltid vil lære, men aldri kan komme til sannhets erkjennelse". (2 Timoteus 3:7.)...

Har vi ikke hatt mange rykter om kriger? [Se L&p 45:26.] Har vi ikke hatt kriger, kriger som verden aldri har sett maken til? Er det ikke i dag uro blant nasjonene, og er ikke deres herskere bekymret? Har ikke riker blitt veltet og store forandringer funnet sted blant nasjonene? Hele jorden er i opprør. Jordskjelv på forskjellige steder blir rapportert hver dag [se L&p 45:33]...

Men den gamle verden fortsetter som før, og bryr seg svært lite om alt som Herren har sagt og alle de tegn og indikasjoner som er gitt. Menneskene forherder sitt hjerte og sier "...at Kristus drøyer med sitt komme inntil jordens ende". (L&p 45:26.)⁴

For ikke lenge siden ble jeg spurt om jeg kunne fortelle når Herren ville komme. Jeg svarte "ja" den gang, og jeg svarer "ja" nå. Jeg vet når han vil komme. Han kommer i morgen. Det har han selv sagt. La meg lese hva han sier:

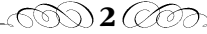
"Se, nå heter det i dag inntil Menneskesønnens komme, og sannelig, det er en offerdag og en dag for mitt folk til å betale tiende, for den som betaler tiende, skal ikke oppbrennes ved hans komme."

Disse ordene skulle være tilstrekkelige med hensyn til tiende.

"For etter i dag kommer ilden, slik er Herrens talemåte, for sannelig sier jeg, i morgen skal alle de stolte og alle de ugudelige

være som halm, og jeg vil brenne dem opp, for jeg er Hærskarenes Herre, og jeg vil ikke spare noen som blir tilbake i Babylon.” [L&p 64:23-24.]

Og derfor sier jeg at Herren kommer i morgen. La oss derfor være forberedt.⁵

Det vil være en dom når Kristus kommer.

Lignelsen Herren fortalte om hveten og ugresset, handlet om de siste dager. Ifølge historien sådde en såmann godt korn i åkeren sin, men mens han sov, kom fienden hans og sådde ugress i åkeren. Da aksene begynte å stikke opp, ønsket tjenerne å gå og luke vekk ugresset, men Herren befalte dem å la både hveten og ugresset vokse opp sammen til avlingen var moden, så de ikke skulle risikere å rykke opp den sarte hveten samtidig som de ødela ugresset. På slutten av innhøstingen skulle de gå ut og samle hveten og binde sammen ugresset og brenne det. I forklaringen til denne lignelsen sa Herren til sine disipler: “Høsten er enden på denne tidsalder. Høstfolkene er engler.” [Se Matteus 13:24-30, 36-43; L&p 86.]⁶

Ugresset og hveten vokser sammen og har vokst i samme åker i alle disse årene, men dagen er nær for hånden da hveten vil bli innsamlet og ugresset likeledes vil bli samlet for å bli brent, og det vil finne sted en adskillelse, de rettferdige fra de ugudelige, og det sømmer seg hver enkelt av oss å holde Herrens bud, å omvende oss fra våre synder og vende oss til rettferdighet, hvis det er behov for omvendelse i vårt hjerte.⁷

Bygg opp og styrk Kirkens medlemmer i tro på Gud, for vi trenger det sårt. Det er så mange innflytelser i sving for å splitte oss, midt blant Kirkens medlemmer, og en gang i nær fremtid vil det finne sted en adskillelse av hveten og ugresset, og vi er enten hvete eller ugress. Vi kommer til å være på den ene eller den andre siden.⁸

Dagen vil komme da vi ikke vil ha *denne* verden. Den vil bli forandret. Vi vil få en bedre verden. Vi vil få en hvor rettferdighet råder, for når Kristus kommer, vil han rense jorden.

Les det som er skrevet i våre skrifter. Les det han selv har sagt. Når han kommer, vil han rense jorden fra all ondskap, og om Kirken har

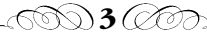
“Vi nærmer oss raskt Herrens store dag, tiden for ‘fornyelse’, når han kommer i himmelens skyer.”

han sagt at han ville sende ut sine engler, og at de ville sanke ut av hans rike, som er Kirken, alt som volder anstøt [se Matteus 13:41].⁹

Den store og forferdelige dag kan ikke være noen annen tid enn når Jesus Kristus kommer for å opprette sitt rike med kraft blant de rettferdige på jorden og rense jorden fra all urettferdighet. Det vil ikke være en dag som vil forårsake frykt i de rettferdiges hjerter, men det vil være en forferdelig dag med frykt og redsel for de ugu-delige. Dette har vi lært av vår Frelzers egne ord, da han underviste sine disipler [se Matteus 24; Joseph Smith – Matteus 1].¹⁰

Det vil være en dom når Kristus kommer. Vi er informert om at bøkene skal åpnes, de døde skal dømmes ut fra det som er skrevet i bøkene, og blant disse bøkene vil være livets bok [se Johannes' åpenbaring 20:12]. Vi vil få se dens sider. Vi vil se oss selv slik vi er, og vi vil forstå at de dommer som tildeles oss, er rettferdige og sanne, enten vi kommer inn i Guds rike... for å motta disse strålende velsignelser, eller om vi blir forvist.¹¹

Jeg ber innstendig siste-dagers-hellige om å stå fast og trofast i utførelsen av enhver plikt, i å holde Herrens bud og hedre prestedømmet, så vi kan bli stående når Herren kommer – enten vi er levende eller døde, det spiller ingen rolle – for å få del i denne herlighet.¹²

For å forberede oss til Herrens komme, må vi våke og be og sette vårt hus i orden.

Det er mange hendelser i verden i dag som tyder på at Herrens store dag nærmer seg da Forløseren igjen vil vise seg for å organisere sitt rike i rettferdighet som forberedelse til sin tusenårige regjeringstid. I mellomtiden er det Kirkens medlemmers plikt å søke etter kunnskap og forberede seg ved studium og ved tro til innledningen av denne store og strålende dag.¹³

Vi behøver ikke å tenke på når Kristus skal komme, men vi må våke og be og være klare.¹⁴

Av og til blir jeg ergerlig på noen av våre eldster som, når de taler, sier at Herren vil komme når vi alle blir rettferdige nok til å ta imot ham. Herren kommer ikke til å vente på at vi skal bli

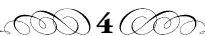
rettferdige. Når han er rede til å komme, da vil han komme – når ugudelighetens beger er fullt – og hvis vi ikke er rettferdige da, vil det være verst for oss selv, for da vil vi bli klassifisert blant de ugudelige, og vi vil være som halm og bli feiet bort fra jordens overflate, for Herren sier at ugudelighet skal ikke bli stående.¹⁵

Skal vi sove i full uvitenhet om eller likegyldighet til alt det som Herren har gitt oss som advarsel? Jeg sier: “Våk derfor! For dere vet ikke hva dag deres Herre kommer.

Men det skjønner dere, at dersom husbonden visste hva for en nattevakt tyven kom i, så ville han våke og ikke la ham bryte inn i sitt hus.

Vær derfor beredt, dere også! For Menneskesønnen kommer i den time dere ikke tenker.” (Matteus 24:42-44.)

Måtte vi gi akt på denne advarselen gitt av Herren, og sette vårt hus i orden og være forberedt til Herrens komme.¹⁶

Siste-dagers-hellige kan være redskaper i Guds hender til å forberede et folk til Herrens komme.

Ville det ikke være en usedvanlig merkelig ting om Herren skulle komme og begynne sin regjeringstid i fred, ta hevn over de ugudelige, rense jorden fra synd og ikke sende bud for å berede veien for ham? Bør vi forvente at Herren skal komme for å dømme verden uten først å gi den varsel og gjøre det mulig å unnsnippe for alle som vil omvende seg?

Noah ble sendt til verden for å advare den mot flommen. Hvis folket hadde lyttet, ville de ha unnslippet. Moses ble sendt for å lede Israel inn i det lovede land, for å oppfylle de løfter som ble gitt til Abraham. Døperen Johannes ble sendt for å berede veien for Kristi komme. I hvert tilfelle kom kallet ved at himmelen ble åpnet. Jesaja, Jeremia og andre profeter ble sendt for å advare Israel og Juda før de ble rammet av adspredelse og fangenskap. Hadde de brydd seg om dem, ville en annen side av historien ha blitt skrevet. De fikk sin sjanse til å høre, de ble advart og hadde muligheter til å unnsnippe som de forkastet.

Da engelen Moroni besøkte den unge Joseph Smith, profeterte han om Frelserens annet komme (se Joseph Smith – Historie 1:36–41).

Herren lovet å vise den samme interessen for menneskeheten før sin gjenkomst.¹⁷

Joseph Smith ble sendt for å berede veien for dette annet komme, ved å forkynne evangeliets fylde og gi alle mennesker en mulighet til å unnsnippe synd og overtredelse.¹⁸

Johannes på Patmos så i et syn om de siste dager en “engel, som fløy under det høyeste av himmelen. Han hadde et evig evangelium

å forkynne for dem som bor på jorden, for alle nasjoner og stammer, tungemål og folk”. [Johannes’ åpenbaring 14:6.]

Som oppfyllelse av dette løftet, erklærte Joseph Smith at Moroni, en oldtidsprofet på dette kontinent som nå var gjenoppstått, lærte ham evangeliet og ga ham undervisning om alle tings gjenopprettelse før Kristi komme. Og Herren sa: “For se, Gud Herren har sendt ut engelen som roper midt igjennom himmelen og sier: Rydd Herrens vei og gjør hans stier rette, for timen for hans komme er nær.” [L&p 133:17.]

Siste-dagers-hellige tror på dette, og tror at kommunikasjon er etablert med himmelen i vår tid, og nå blir “rikets evangelium” sendt ut som et vitnesbyrd for verden før Kristus skal komme [se Matteus 24:14].¹⁹

De siste-dagers-hellige kan anses som merkelige og særegne fordi de tror at de har blitt kalt til å oppfylle dette skriftstedet [Matteus 24:14], men det er med full tillit til at Herren har talt at de flittig sender misjonærer til alle deler av verden. Dessuten, når alle nasjoner har hørt dette budskapet slik det har blitt åpenbart i disse siste dager, da kan vi ser frem til vår Herre og Frelser Jesu Kristi komme, for på den dag vil alle nasjoner ha blitt advart av budbringerne som ble sendt til dem i henhold til Herrens løfte.²⁰

Evangeliet er for alle mennesker, og Kirken skal bli opprettet overalt, i alle nasjoner, helt til jordens ender, før Menneskesønnens annet komme...

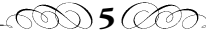
...Han har rakt ut sin hånd for annen gang for å samle Israel inn i Kirken, og denne gangen vil han oppreise forsamlinger av sine hellige i alle nasjoner.²¹

Fra innvielsesbønnen for Ogden Utah tempel:

O Fader, fremskynd den dag da rettferdigheten skal råde, da nasjoners herskere skal åpne sine grenser for evangeliets forkynelse, da døren til frelse skal åpnes på vidt gap for de ærlige og rettskafne og gode blant alle folkeslag.

Vi ber for sannhetens utbredelse, vi ber for misjonærsaken, vi søker styrke og antall og midler til å forkynne dine evige sannheter til flere av dine andre barn i alle nasjoner, blant alle slekter og tungemål...

...Det er vårt ønske å være redskaper i dine hender for å forberede et folk for din Sønnns komme.²²

Tusenårsriket vil være en tid med fred og en tid for å arbeide i Herrens verk.

De rettferdige vil juble når han kommer, for da vil fred komme til jorden, rettferdighet til folket, og den samme ånd av fred og glede og lykke som rådet på dette kontinent i to hundre år [se 4 Nephi 1:1-22], skal igjen bli opprettet blant folket og til slutt bli universell, og Kristus skal regjere som herrenes Herre og kongenes Konge i tusen år. Vi ser frem til den tiden.²³

I tusen år vil denne lykkelige fredstid råde, og med tiden vil alle de som lever på jorden, bli bragt inn i Kirkens fellesskap.²⁴

Evangeliet vil bli forkynt langt mer intenst og med større kraft i løpet av tusenårsriket, inntil alle jordens innbyggere skal ta imot det.²⁵

I stedet for å være en tid med hvile, kommer tusenårsriket til å være en tid hvor alle skal arbeide. Lediggang vil ikke finnes, bedre metoder vil bli benyttet, ikke så mye tid vil gå med til de daglige sysler og mer tid vil bli viet til det som tilhører Guds rike. De hellige vil være opptatt i templene som skal bygges i alle deler av landet. De vil faktisk være så opptatt at templene vil være fullsatt meste-parten av tiden.²⁶

Det vil være dødelighet på jordens overflate i løpet av de tusen årene på grunn av det store arbeidet som skal gjøres for å frelse de døde. I løpet av disse tusen år med fred, skal Herrens store arbeid bli utført i templene, og inn i disse templene skal folket komme for å arbeide for dem som har gått bort, og som venter på å få disse ordinansene som angår deres frelse, utført for seg av dem som fortsatt er dødelige på jorden.²⁷

Det er vår plikt å frelse de døde, og dette arbeidet vil fortsette i tusenårsriket inntil alle har mottatt sin begavelse og blitt beseglet som er berettiget til denne velsignelsen.²⁸

Alle de som er døde i Kristus, skal stå opp fra de døde ved hans komme, og skal leve på jorden mens Kristus skal være på jorden i tusenårsriket. De skal ikke være her hele tiden i løpet av de tusen

år, men de vil omgås med dem som fortsatt er her i jordelivet. Disse oppstandne hellige og Frelseren selv skal komme for å gi undervisning og veiledning, for å åpenbare for oss de tingene vi trenger å vite, for å gi oss informasjon om arbeidet i Herrens templer, slik at vi kan gjøre det arbeidet som er avgjørende for verdige menneskers frelse.²⁹

Herren har sagt gjennom sine tjenere at i tusenårsriket vil de som har gått bort og har oppnådd oppstandelsen, personlig åpenbare for dem som fortsatt er dødelige, all den informasjon som er nødvendig for å fullføre arbeidet for disse som har forlatt dette liv. Da vil de døde få det privilegium å gjøre kjent de tingene de ønsker og har krav på. På denne måten vil ingen bli forsømt, og Herrens verk vil bli fullkommengjort.³⁰

Jeg ber hver eneste dag om at Herren vil fremskynde sitt verk... Jeg ber om verdens ende fordi jeg ønsker en bedre verden. Jeg ønsker at Kristus skal komme. Jeg vil at fred skal råde. Jeg vil at den tid skal komme da enhver kan leve i fred og i troens, ydmykhetens og bønnens ånd.³¹

Forslag til studium og undervisning

Spørsmål

- Hvordan påvirker beretningen i “Fra Joseph Fielding Smiths liv” dine følelser med hensyn til verdens ende?
- Hvordan kan profetiene som er nevnt i del 1, hjelpe oss å forberede oss til Herrens komme?
- Gjennomgå president Smiths læresetninger om lignelsen om hveten og ugresset i del 2. Hva kan vi gjøre for å være blant “hveten”? Hva kan vi gjøre for å hjelpe vår familie og andre?
- Når vi forbereder oss til Herrens komme, hva tror du det innebærer å “våke og be”? Hva tror du det betyr å “sette vårt hus i orden”? (Se del 3.)
- President Smith ba: “Det er vårt ønske å være redskaper i dine hender for å forberede et folk for din Sønnns komme” (del 4). På hvilke måter kan vi hjelpe andre å forberede seg til Herrens komme?

- Gjennomgå del 5. På hvilke måter kan vi nå dra nytte av å kjenne til hva som vil skje i tusenårsriket?

Aktuelle skriftsteder

Salmene 102:16; Jesaja 40:3-5; Jakobs brev 5:7-8; L&p 1:12; 39:20-21; 45:39, 56-59

Hjelp til undervisningen

“Undervisningens avgjørende, overbevisende, omvendende kraft tilkjennegis når en inspirert lærer sier: ‘Jeg vet ved Den hellige ånds kraft, fordi Den hellige ånd har åpenbart det til min sjel, at de læresetninger jeg har undervist om, er sanne’” (Bruce R. McConkie, i *Undervisning, intet større kall* [1999], 43).

Noter

1. *The Signs of the Times* (1943), 103-5.
2. “Ogden Temple Dedicatory Prayer,” *Ensign*, mars 1972, 10-11.
3. *The Restoration of All Things* (1945), 302.
4. I Conference Report, april 1966, 12-14.
5. I Conference Report, april 1935, 98; se også *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954-56), 3:11.
6. “Watch Therefore,” *Deseret News*, 2. aug. 1941, Church section, 2; se også *Frelsende læresetninger*, 3:22.
7. I Conference Report, april 1918, 156-57; se også *Frelsende læresetninger*, 3:22-23.
8. “How to Teach the Gospel at Home,” *Relief Society Magazine*, des. 1931, 688; se også *Frelsende læresetninger*, 3:23.
9. I Conference Report, april 1952, 28, uthevelse i originalen.
10. “The Coming of Elijah,” *Ensign*, jan. 1972, 5.
11. “The Reign of Righteousness,” *Deseret News*, 7. jan. 1933, 7; se også *Frelsende læresetninger*, 3:56.
12. I Conference Report, april 1935, 99; se også *Frelsende læresetninger*, 3:39.
13. *Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jr., 5 bind (1957-66), 5:xii.
14. “A Warning Cry for Repentance,” *Deseret News*, 4. mai 1935, Church section, 6.
15. “A Warning Cry for Repentance,” 8.
16. I Conference Report, april 1966, 15.
17. “A Peculiar People: Modern Revelation – The Coming of Moroni,” *Deseret News*, 6. juni 1931, Church section, 8; se også *Frelsende læresetninger*, 3:13-14.
18. “A Peculiar People: Prophecy Being Fulfilled,” *Deseret News*, 19. sep. 1931, Church section, 6.
19. “A Peculiar People: Modern Revelation – The Coming of Moroni,” 8; se også *Frelsende læresetninger*, 3:14.
20. “A Peculiar People: Prophecy Being Fulfilled,” *Deseret News*, 7. nov. 1931, Church section, 6; se også *Frelsende læresetninger*, 3:15.
21. I Conference Report, britisk områdekonferanse 1971, 176.
22. “Ogden Temple Dedicatory Prayer,” 9, 11.
23. “The Right to Rule,” *Deseret News*, 6. feb. 1932, Church section, 8.

24. "Priesthood – Dispensation of the Fulness of Times," *Deseret News*, 19. aug. 1933, 4; se også *Frelsende læresetninger*, 3:60.
25. "Churches on Earth During the Millennium," *Improvement Era*, mars 1955, 176; se også *Frelsende læresetninger*, 3:59.
26. *The Way to Perfection* (1931), 323-24.
27. "The Reign of Righteousness," 7; se også *Frelsende læresetninger*, 3:54.
28. I "Question Answered," *Deseret News*, 13. jan. 1934, Church section, 8; se også *Frelsende læresetninger*, 2:140.
29. "The Reign of Righteousness," 7; se også *Frelsende læresetninger*, 3:55.
30. "Faith Leads to a Fulness of Truth and Righteousness," *Utah Genealogical and Historical Magazine*, okt. 1930, 154; kursiv fjernet; se også *Frelsende læresetninger*, 3:59.
31. *The Signs of the Times*, 149.

Liste over fotografier og bilder

- Forside: Bakgrunn © Artbeats.
- Side 5: *Den unge Joseph Fielding Smith studerer Mormons bok*, av Michael T. Malm. © Michael T. Malm.
- Side 34: Detalj fra *Jeg så et lys*, av Jon McNaughton. © Jon McNaughton.
- Side 40: Detalj fra *Herren lot ham se ut over hele landet*, av Walter Rane. © Intellectual Reserve, Inc.
- Side 46: *(Kristus) redder det tapte får*, av Minerva Teichert.
- Side 51: *Det siste måltid*, av Simon Dewey. © Simon Dewey.
- Side 56: Detalj fra fotografi © Corbis. Ikke tillatt å kopiere, laste ned eller distribuere.
- Side 59: Detalj fra *Adam og Eva forlater Edens hage*, av Joseph Brickey. © 1998 Joseph Brickey.
- Side 64: Detalj fra *Kristus i Getsemane*, av Heinrich Hofmann. Gjengitt med tillatelse fra C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Side 92: Detalj fra *Jesus innstifter nadverden*, av Gary E. Smith. © 1982 Gary E. Smith.
- Side 102: *Joseph og Hyrum Smith står ved en elv*, av Theodore S. Gorka. © 1996 Intellectual Reserve, Inc.
- Side 107: Detalj fra *Det første syn*, av Del Parson. © 1987 Intellectual Reserve, Inc.
- Side 110: *Joseph og Hyrums martyrdød*, av Gary E. Smith. © 1984 Intellectual Reserve, Inc.
- Side 126: *En engel viser gullplatene til Joseph Smith, Oliver Cowdery og David Whitmer*, av William L. Maughan. © 1988 William L. Maughan.
- Side 130: *Åtte vitner ser platene Mormons bok ble oversatt fra*, av Harold T. (Dale) Kilbourn. © Dale Kilbourn.
- Side 140: Detalj fra *Jesus underviser folket på stranden*, av James Tissot.
- Side 148: *Gjengivelsen av Det melkesedekske prestedømme*, av Minerva Teichert. Gjengitt med tillatelse fra Kirkens historiske museum.
- Side 153: *Elijah viser seg i Kirtland tempel*, av Daniel A. Lewis. © 2007 Daniel A. Lewis.
- Side 168: Detalj fra *Min dåp i Kiev*, av Mykola Krisachenko. Gjengitt med tillatelse fra Kirkens historiske museum.
- Side 178: Detalj fra *Paulus overdrar Den hellige ånd*, av Michael T. Malm. © 2006 Michael T. Malm.
- Side 224: Detalj fra *Herrens bønn*, av James Tissot.
- Side 240: Detalj fra *Et visdomsord åpenbart*, av Kenneth A. Corbett. © Kenneth A. Corbett.
- Side 246: *Det jeg har, det gir jeg deg*, av Walter Rane © Intellectual Reserve, Inc.
- Side 256: Foto gjengitt med tillatelse fra Kirkens historiske bibliotek.

LISTE OVER FOTOGRAFIER OG BILDER

Side 274: Detalj fra *Alma og Amulek i fengsel*, av Gary L. Kapp. © Gary L. Kapp.

Side 302: Detalj fra *Se der Guds lam*, av Walter Rane. © Intellectual Reserve, Inc.

Side 306: *Kristus i templet*, av Heinrich Hofmann. Gjengitt med tillatelse fra C. Harrison Conroy Co., Inc.

Side 312: Detalj fra *Kristi ansikt*, av Heinrich Hofmann. Gjengitt med tillatelse fra C. Harrison Conroy Co., Inc.

Side 316: *Det annet komme*, av Harry Anderson. © Intellectual Reserve, Inc.

Side 319: *Engelen Moroni viser seg for Joseph Smith*, av Tom Lovell. © 2003 Intellectual Reserve, Inc.

Emneoversikt

A

Adam og Evas fall
avgjørende i frelsesplanen, 59
overvunnet ved Jesu Kristi forso-
ning, 43, 59-62
sammenlignet med at en mann
faller ned i en dyp grop, 62

Advarsel

Joseph Fielding Smiths misjon å
uttale en, 18, 81-82, 225
Siste-dagers-helliges ansvar for å
gi en, 88-89

Andre trosretninger, respekt for,
265-66

Arbeid

for frelse, 285-87
verdien av, 279-83

B

Benson, Ezra Taft, 27

Beseglingskraft

forbereder de hellige til frelse i
dens fylde, 215-17
gjengitt av Elijah, 217-19
og frelse for de døde, 217-18
redder jorden fra undergang, 215
Se også Elijah; Slektshistorie;
Tempelarbeid

Bespottelse, 237-38

Bud

holde, fører til store velsignelser,
63-65, 66, 231-33
holde, uttrykker kjærlighet til
Herren, 227-28
vende seg bort fra, fører til for-
spillelse av velsignelser, 228-29

Bønn

be om rettferdige ønsker i, 276-77
bringer oss nærmere Gud, 272-73
Joseph Fielding Smiths eksempel
på, 269, 271, 276-77
leve i harmoni med, 275
om å forstå evangeliets læreset-
ninger, 144
tid for, er alltid, 273-75
uttrykke takknemlighet for,
275-76

D

Den enkeltes ansvar, 279-87

Den hellige ånd

hans misjon, 184-85
Joseph Fielding Smith mottar
veiledning fra, i sin familie,
179, 180
kraft, i tale til den enkeltes ånd,
185
tilkjennegir sannheten for alle
mennesker, 143-45, 181
vil ikke bo i vanhellige tabernak-
ler, 185

Den hellige ånds gave. *Se* Den hel-
lige ånds gave

Den hellige ånds gave

forberedelse til å motta, 183-85
fører til åpenbaringer som veile-
der vårt liv, 185
gjør det mulig for oss å ha Den
hellige ånd som en konstant
ledsager, 182-85
og frelsesplanen, 63
ved håndspåleggelse, 181-183

Det første presidentskap, råd fra, 156

Det første syn
førte til at Joseph Smith sto i spissen for den siste evangelie-utdeling, 106-8
gjenga den sanne kunnskap om Gud, 36-37
Se også Smith, Joseph

De tolv apostlers quorum, råd fra, 156

Død, fysisk og åndelig, 59

Dåp
ikke nødvendig for barn under åtte år, 171-73
Joseph Fielding Smiths, 169
og frelsesplanen, 63
pakt, 173-75
som en oppstandelse fra et liv i synd til et liv i åndelighet, 170
todelt, 175
trofasthet etter å ha mottatt, 175-76
ved nedsenkning, symbolikken, 170, 171-73

E

Eksempel, 205, 249-50

Ekteskap
blir stadig bedre når mann og hustru etterlever evangeliet sammen, 196
celestialt, er evangeliets høyeste ordinans, 191
celestialt, vil være tilgjengelig for alle trofaste, 194-95
forberede barn og unge for, 195-96
hellige natur, 191-92
trofasthet til, bringer lykke og evige velsignelser, 192-94

varer evig i evangeliets plan, 191-93

Se også Beseglingskraft; Familie; Foreldre

Elijah
gjenga beseglingsmyndigheten, 213-14
hans ånd, 217, 219
Se også Beseglingskraft; Slekts historie; Tempelarbeid

Evangelium
er familiesentrert, 74
er for alle mennesker, 122, 259
er verdens eneste håp, 57, 265-67
gjengitt gjennom Joseph Smith, 107-8, 259
i sin fylde, finnes bare i Den gjenopprettede kirke, 259-60
skulle forkynnes i enkelhet, 265

F

Familie
hvordan styrke, 73-74, 77-78
innstiftet av Herren for å vare evig, 74-76
og opphøyelse, 66-67
viktigste organisasjon i tid og evighet, 28, 74-75
Se også Beseglingskraft; Ekteskap; Familiens hjemmeaften; Foreldre; Slekts historie

Familiens hjemmeaften, 206, 207
Se også Familie; Foreldre

Flid. *Se* Arbeid

Foreldre
ansvar, for å lære sine barn sannheten, 203-5
forberede barn til å bli foreldre selv, 208
forberede barn til å være vitner om sannheten og reise på misjon, 207-08

- gjøre barna kjent med Skriftene, 206-7
- ha familiens hjemmeaften, 206
- hjelpe barn å motstå den onde, 201-2
- lære barn å be, 206
- lære barn å være kyske og dydige, 207
- mottar hjelp med sine ansvarsoppgaver fra Kirken, 203-4
- rettferdig eksempel, 205
- undervise barna når de er små, 205
- Se også* Ekteskap; Familie; Familiens hjemmeaften
- Frafall, 121-22
- Frelse
- hjelpe andre å søke, 287
- søke personlig, 287
- Se også* Frelsesplanen
- Frelsesplanen
- er familiesentrert, 66-67
- mottatt med glede i den førjor-diske ånde verden, 58
- og Jesu Kristi forsoning, 43, 50, 59-62, 104-5
- omfatter fallet, 58-59
- opprettet av vår himmelske Fader før skapelsen, 58
- G**
-
- Grant, Heber J., 138, 149
- Gud Faderen. *Se* Vår himmelske Fader
- H**
-
- Handlefrihet, 285-87
- Hinckley, Gordon B., 1
- Hjelpeforeningen
- er avgjørende for Kirkens arbeid, 293-94
- grunnleggelsen av, 293
- timelige og åndelige hensikter med, 294-6
- Se også* Kvinner
- Hjem. *Se* Ekteskap; Familie; Familiens hjemmeaften; Foreldre
- Holde ut til enden, 1, 66, 67, 271
- J**
-
- Jesu Kristi annet komme dom ved, 315, 317
- er nær, 313-15
- forberedelse til, 317-22
- verden vil bli rensset ved, 243, 317-18
- Jesu Kristi forsoning
- frelse ved hjelp av, 59-63, 307-8
- i Getsemane og på korset, 60-62, 95-98
- minnes, ved juletider, 303-4, 308-9
- minnes ved hjelp av nadverden, 95-98
- oppstandelse på grunn av, 65-66, 108
- sammenlignet med å redde en mann fra en dyp grop, 62
- takknemlighet for, 62
- Se også* Jesus Kristus
- Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige
- blir ledet av Jesus Kristus, 117-18
- er Guds rike på jorden, 121-22
- er organisert for å hjelpe enkeltpersoner og familier å finne glede og evig liv, 119
- gjenopprettelsen av, etter århundrer med frafall, 121-22
- hjelpeorganisasjoner i, 119
- hjelper foreldre å undervise barn, 203-4
- kjærlighet i, setter et eksempel for verden, 250-51

privilegiet som medlemskap i er, 117, 118

tjeneste i, uttrykker takknemlighet for Herrens tjeneste for oss, 119-20

vil spre seg over hele verden, 121-23

Jesus Kristus

alt dreier seg om ham, 49

barndom og ungdom, 305-7

bli han sønner og døtre, 50

bringer frelse fra fallet, 59-62

bringer frelse fra synd, 59-62

er det store forbilde på prestedømmstjeneste, 165

er Guds enbårne Sønn, 50

fortsatte fra nåde til nåde inntil han mottok en fylde, 305-7

følge hans eksempel, 53-54, 165, 232-33

få et vitnesbyrd om, 51

hans annet komme, 311, 313-15, 317-22

hans forsoning, 43, 50, 59-65, 95-98, 104-5, 307-8

hans fødsel, 50, 304-9

holde seg sann til et vitnesbyrd om, 51-53

i denne evangelieutdeling, 52-53

innfører nadverden, 94-95

Joseph Fielding Smiths kjærlighet til, 48-49

leder Kirken, 117-18

lidelse, i Getsemane og på korset, 60-62, 94-97

minnes, ved hjelp av nadverden, 95-99

minnes, ved juletider, 303-4, 308-9

og Joseph Smith, 106-7

rolle i frelsesplanen, 43-44, 49, 59-67, 107

siste-dagers-helliges tro på, 49-50

utøve tro på, 83-84

Se også Jesu Kristi annet komme; Jesu Kristi forsoning

Joseph Fielding Smith. *Se* Smith, Joseph Fielding

Joseph Smith. *Se* Smith, Joseph

jul, 303-4, 308-9

Se også Jesus Kristus

K

Kirkens president

innehar prestedømsnøkler over hele Kirken, 154

vil ikke lede Kirken på villspor, 156

Kjærlighet

blant siste-dagers-hellige, 249-51

forsterkes av vissheten om at alle mennesker er Guds barn, 248-50

innbefatter å være tilgivende og se det gode i andre, 250

Joseph Fielding Smith lærer, av sin hest Junie, 252-53

og å verdsette mennesker som de er, 252-53

til Herren og andre, fører til harmoni med all hellig lov, 253-54

uttrykt ved tjeneste, 251-52

Kunnskap. *Se* Lærdom

Kvinner

eksempler på tjeneste av, i Skriftene, 292-93

forventes å søke lys og sannhet, 297-98

prestedommetts velsignelser tilgjengelig for, 298-99

viktig arbeid i Herrens rike, 292-94

Se også Hjelpeforeningen

Kyskhetsloven, 207, 231-32

L

- Lee, Harold B., 30
- Leve i verden, men ikke av verden, 242-43
Se også Verdslighet
- Livet, hensikten med, 63-65
- Lov
 lydighet mot, er nødvendig for frelse, 63
 styrer universet og Guds rike, 226-27
- Loven om vitner, 128-30
- Lydighet. *Se* Bud
- Lærdom
 det viktigste er å lære om evangeliet, 138-40
 fra Kirkens ledere, 141-42
 fra Skriftene, 138-41, 142-43, 144 gjennom Den hellige ånds veiledning, 143-45
 gjennom studium, tro og lydighet, 144-45
 og å skjelne sannhet fra løgn, 138-39
 søke, på mange områder, 142-43 økes ved et rettskaffent liv, 143-45

M

- Misjonærarbeid
 bringer håp og fred til verden, 265-67
 Joseph Fielding Smith som heltdismisjonær, 7-11, 257-58
 Kirkens behov for flere misjonærer, 259-67
 og å dele fyllden av evangeliets velsignelser med andre, 259-60
 siste-dagers-helliges ansvar for å delta i, 260-63
 skulle gjøres enkelt og ved Ånden, 265

- Monson, Thomas S., 1
- Mormons bok
 få et vitnesbyrd om, 131-34
 inneholder evangeliet, 127-28
 Joseph Fielding Smith leser, som ung gutt, 4-5, 137
 Joseph Fielding Smiths personlige vitnesbyrd om, 127, 132, 134
 personlig studium av, 133-34
 Tre vitner og åtte vitner om, 128-32
 vitner om Jesus Kristus, 127-28
- Motgang, gir fordeler, 243

N

- Nadverden
 befaling om å ta del i, 94-95
 er en hellig ordinans, 94
 holdning når vi tar del i, 98-99
 Jesu Kristi innføring av, 93-94
 pakter vi inngår ved å ta del i, 98-99
 til minne om Jesu Kristi forsoning, 95-99
- Nadverdsmøte, 93

O

- Omvendelse
 ansvar for å hjelpe andre å omvende seg, 88-89
 er evangeliets andre prinsipp, 85
 innebærer oppriktig sorg for synd og at man vender seg bort fra synden, 87
 Joseph Fielding Smiths misjon å kalle mennesker til, 81-82
 og frelsesplanen, 63, 85
 sammen med tro fører den til tilgivelse, 81
 tiden for, er nå, 87-88
 tilkjennegir vår himmelske Fader og Jesu Kristi barmhjertighet, 85-87
- Oppstandelsen, 65-66

P

-
- Packer, Boyd K., 18-19, 27
- Plikt, personlig ansvar for, 284
- Prestedømme
dets ed og pakt, 161-62
foredle kall i, 161-63, 165-66
Jesus Kristus det store forbilde på, 165
løfter til verdige bærere av, 164-65
velsignelser, som tilbys alle, 160, 165-66, 298-99
- Prestedømmets nøkler. *Se* Prestedømmets nøkler
- Prestedømmets nøkler
definisjon, 150-51
gjengitt av himmelske sendebud gjennom Joseph Smith, 151-54
over hele Kirken, innehas av Kirkens president, 154
respektere dem som innehar, 150, 154-56
- Prøvelser, gir fordeler, 243

R

-
- Religionsutøvelse
aller største uttrykk for, er å holde budene, 227, 231
følge Jesu Kristi eksempel på, 53
fører til fred, 89
krever kunnskap om Guds egenskaper, 37-38
på sabbatsdagen, 238-39
ånd, under nadverden, 95, 99

S

-
- Sabbatsdagen, 238-39
- Skjelne sannhet fra løgn, 142-43, 144-45
- Slektshistorie
er et kjærlighetsarbeid, 219-20

- hjelper til med å komplettere familieorganisasjonen fra generasjon til generasjon, 220
vender hjerter til forfedrene, 213, 214-15
Se også Beseglingskraft; Elijah
- Smith, Ethel Reynolds (andre hustru), 14-15, 19-21, 71-72, 189, 190, 291, 292
- Smith, Hyrum (bestefar)
hans integritet, 109
hans lojalitet til Joseph Smith og Kirken, 103, 108-11
hans martyrdød, 3, 110-11
hans tjeneste, 1, 3, 103
- Smith, Jessie Evans (tredje hustru), 21-24, 30-31, 190, 292
- Smith, Joseph
evangeliet gjengitt gjennom, 106-8
forenet med sin bror Hyrum, 109-11
få et vitnesbyrd om hans misjon, 104
hans første syn, 36-37, 106-7
hans martyrdød, 3, 110-11
Joseph Fielding Smiths personlige vitnesbyrd om, 104
kalt til å stå i spissen for den siste evangelieutdeling, 106-8
og Jesus Kristus, 104-6
prestedømsnøkler gjengitt gjennom, 149, 150-54
som en åpenbarer av kunnskapen om Kristus, 106
- Smith, Joseph F. (far), 1, 3, 103, 137, 163, 199, 295
- Smith, Joseph Fielding
ber for alle mennesker, 275-76
ber offentlig i prekener, 271
ber om at et uvær må gå over, 269, 271

- ber om styrke etter Louies bortgang, hans første hustru, 269
- ber om styrke til å være trofast til enden, 1, 271
- ber om verdens ende, 311, 313
- deler råd med D. Arthur Haycock, 279
- deltar ved innvielsen av Salt Lake tempel som ung mann, 5
- deltar ved innvielsen av St. George Utah tempel som baby, 115
- ekteskap med Ethel Reynolds, 14-15, 189, 190
- ekteskap med Jessie Evans, 21-23, 190
- ekteskap med Louie Shurtliff, 6-7, 13-14, 189
- etablerer hjem og familie med sin hustru Louie, 12-14
- feirer jul med familien, 303
- finner fred når noen har gått bort, 14, 21, 25, 30-31, 57, 189, 190-91, 235
- flid, i skriftstudium, 4-5, 137-38, 140
- forklarer personlige grunner til tjeneste i Kirken, 116
- gir en frakk til en misjonær i nød, 247-48
- gir oppmerksomhet til en liten jente i en folkemengde, 248
- går til et møte til tross for at han har brukket benet, 116
- hans arv, 1, 3, 103, 110-11
- hans barmhjertige natur, 18-19, 82
- hans barndom, 3-5
- hans dåp, 169
- hans fødsel, 1
- hans kjærlighet til menneskene han underviste, 81-82
- hans misjon, å kalle folk til omvendelse og heve en advarselstrøst, 18, 81-82, 225
- hans personlige vitnesbyrd, 104
- hans tjenestegjering, preget av strenghet og tilgivelse, 18-19
- hedrer prestedømsnøkklene, 149, 150
- hennes død, 30
- hjelper sin far med administrative oppgaver, 13
- hjelper sin mor med hennes oppgaver som jordmor, 252-53, 291
- holder en innvielsesbønn i sin fars sted, 13
- hyllester til, 26-27, 29-30, 31-32
- inspirert til å hjelpe en sønn å holde Visdomsordet, 179, 180
- inviterer en ung mann til å sitte sammen med seg på general-konferansen, 247
- kalt til De tolv's quorum, 15-18, 115
- Kirkens vekst under hans presidentperiode, 27-28
- leser håndskrevne vitnesbyrd av David Whitmer og Oliver Cowdery, 125
- lærer evangeliet av sine foreldre, 199, 201
- lærer om kjærlighet og anerkjennelse av sin hest Junie, 252-53
- lærer å arbeide som ung mann, 3-4, 279-81
- nærhet til Gud, 35
- returnerer til England som Kirkens president, 258
- rosert rettskafne siste-dagers-hellige i militæret, 235-37
- snakker med en mann som har likt en tale om Visdomsordet for første gang, 225-26

snakker med en slektsforsker som ikke kan forklare sin interesse for slekthistorie, 211, 213
 som ektemann, far og bestefar, 19-20, 72-73, 189, 190-91, 201
 som Kirkens historiker, 17, 125
 som Kirkens president, 27-30
 som medlem av De tolv apostlers quorum, 15-19, 23-27, 115-16
 studerer Skriftene som ung mann, 4-5, 137
 synger offentlig sammen med sin hustru Jessie, 292
 sørger over sin andre hustru Ethels bortgang, 21, 190
 sørger over sin første hustru Louies bortgang, 14, 189, 269
 sørger over sin tredje hustru Jessies bortgang, 30-31, 190
 understreker familiens betydning, 28, 74-76
 underviser sine barn i evangeliet, 201
 utfører en heltidsmisjon i England, 7-11, 257-58
 utfører tjeneste i Kirken i mange egenskaper, 13, 115-16, 159, 160
 utgir et julebudskap, 304
 uttrykker kjærlighet til Jesus Kristus, 47-48
 uttrykker kjærlighet til Joseph Smith, 104
 virker i Europa idet 2. verdenskrig bryter ut, 23-25
 virker sammen med flotte kvinner i Kirken, 291, 292
 viser barmhjertighet mot en mann som forårsaket en bilulykke med misjonærer, 18-19
 Smith, Julina Lambson (mor), 1, 3, 199, 201, 252, 291

Smith, Louie Shurtliff (første hustru), 6-14, 189

Språk, ærbødighet i, 250

Sømmelighet, 206-7, 241-42

T

Tempelarbeid

er et kjærlighetsarbeid, 219
 hjelper til med å komplettere familieorganisasjonen fra generasjon til generasjon, 220
 vender hjerter til forfedrene, 211, 213, 214, 217
Se også Beseglingskraft; Elijah; Slektshistorie

Tempelinnvielse, et uttrykk for personlig engasjement, 213

Thompson, Mercy, 103

Tjeneste, 251-54

Tro

betyr handling, 83-84
 er evangeliets første prinsipp, 82-83
 krever kunnskap om Guds egenskaper, 37-38
 og frelsesplanen, 66
 på vår himmelske Fader og Jesus Kristus, 37-38, 85-86
 sammen med omvendelse fører den til tilgivelse, 84
 vandre ved, 84-85

Tusenårsriket, 321-22

V

Verdslighet

besvarer spørsmål om verdslige menneskers tilsynelatende fremgang, 242-43
 Forsake, 237-44

Visdomsordet, 226, 239-40

Vår himmelske Fader
er Far til alle menneskers ånd, 38,
248-49
gråter over sine ulydige barn,
41-42
hans egenskaper, 37-43
hans familie, alle menneskers
medlemskap i, 38, 58, 248-49
hans kjærlighet til oss, 41-44
hans plan, 49-50, 53, 57-67
hans verk, å tilveiebringe udøde-
lighet og evig liv, 41
innbyr alle mennesker å komme
til sin elskede Sønn, 44
kunnskap om, mangler i verden,
36, 39
sendte sin enbårne Sønn, 43, 307
utøve tro på, 37-38, 83-84
ønsker at vi skal komme tilbake
til ham, 43-44

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE

